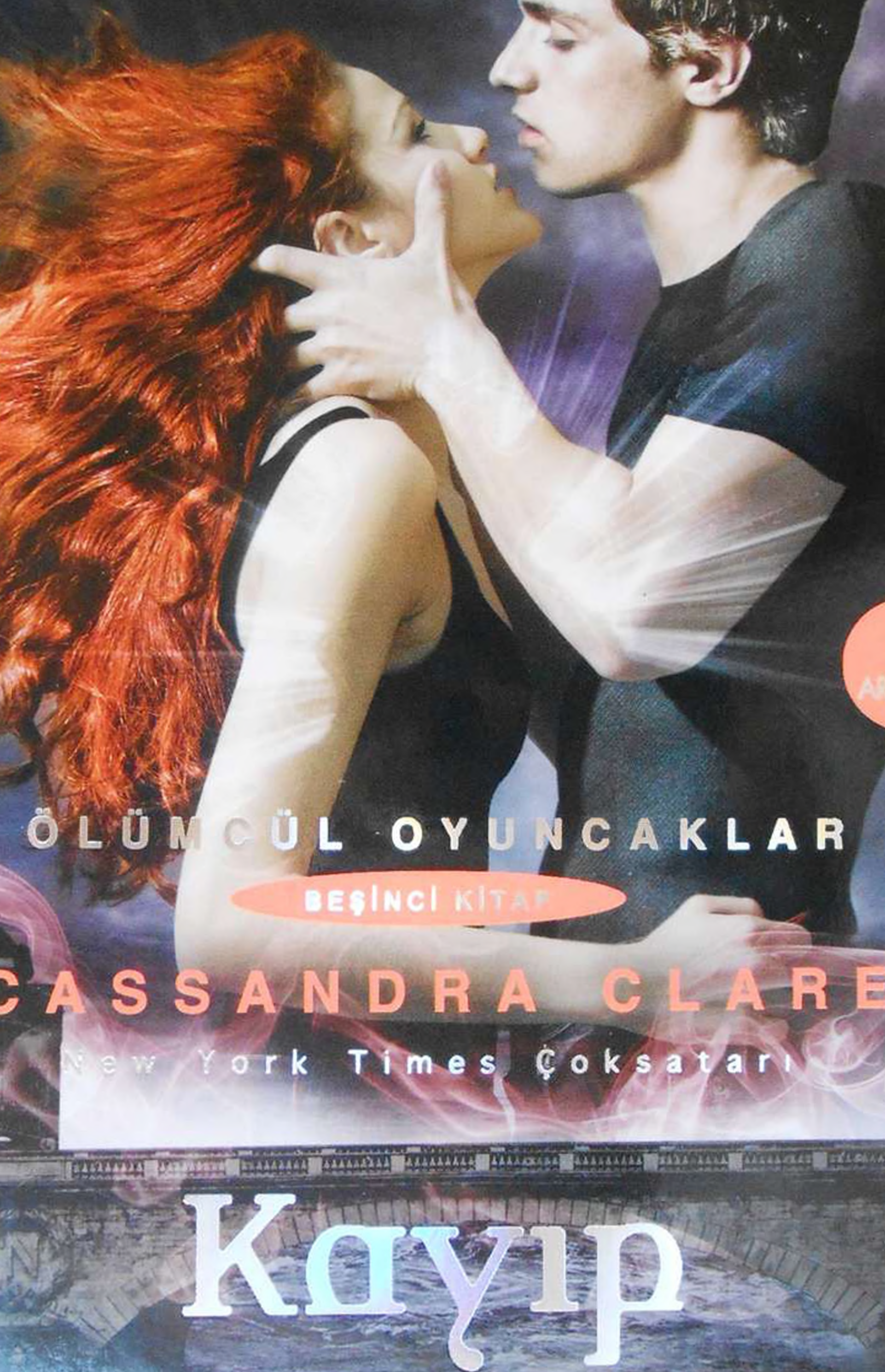

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR
BEŞİNCİ KİTAP
CASSANDRA CLARE
New York Times Çoksatarı
Kayıp

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR
BEŞİNCİ KİTAP

KAYIP RUHLAR ŞEHRİ

CASSANDRA CLARE

İngilizceden Çeviren
Uğur Mehter

ARTEMİS

ABG/162
AB/365
AÇ/118
A/55

KAYIP RUHLAR ŞEHRİ

Cassandra Clare

Orijinal Adı: *City of Lost Souls*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Ekim 2012
2. Basım: Mayıs 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 095 - 0
Sertifika No: 10905

Cassandra Claire LLC © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR
BEŞİNCİ KİTAP

KAYIP RUHLAR ŞEHRİ

CASSANDRA CLARE

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Nao,
Tim, David
ve Ben için...

Hiç kimse kötülüğü kötü olduğu için seçmez.
Kötülüğü seçen iyiyi aradığını,
sonunda mutluluğu bulacağını zanneder.
- Mary Wollstonecraft

BAŞLARKEN

Simon evin önünde durup uyuşmuş gibi kapıya baktı.

Hayatı boyunca başka bir evde yaşamamıştı. Doğduğunda annesiyle babası onu bu eve getirmişti. Brooklyn'deki sıra evlerin duvarları arasında büyümüştü. Yazları ağaçların gölgelendirdiği sokaklarda oynamış, kışları çöp bidonu kapaklarıyla karlarda kaymıştı. Babası öldüğünde bütün aile bu evde yas tutmuştu. Clary'yi ilk kez bu evde öpmüştü.

Günün birinde bu kapının yüzüne kapanacağı hiç aklına gelmezdi. Annesi son karşılaşmalarında ona canavar demiş, evden uzak durması için yüzüne karşı dualar okumuştu. Aslında gözbağı yaparak annesine bir vampir olduğunu unutturmuştu ama gözbağının ne kadar süreceğini tam olarak bilmiyordu. Soğuk sonbahar havasında durmuş önüne bakarken artık gözbağının yeterince uzun sürmediğini öğrenmişti.

Kapının üzerinde bir sürü işaret vardı. Özensiz fırça darbeleriyle Süleyman'ın Mührü yapılmış, bir de yaşamın sembolü olan Chai işareti oyulmuştu. Kapı koluna ve tokmağa tefilin* asılmıştı. 'Tanrı'nın Eli'ni temsil eden Hamsa sembolü gözetleme deliğini kapatmıştı.

Kapının sağ tarafına asılmış olan metal *mezuzaya*** uyuşmuş elini uzattı. Kutsal nesneye dokunduğu yerden dumanların çıktığını görebiliyordu, oysa hiçbir şey hissetmiyordu. Acı yoktu. Sadece korkunç ve boş bir karanlık. İçi, yavaşça soğuk bir öfkeyle doluyordu.

Kapıyı tekmelediğinde sesin evin içinde yankılandığını duydu.

"Anne!" diye bağırdı. "Anne, ben geldim!"

Kimse cevap vermedi. Sadece kapının sürgülerinin takıldığı duyuldu. Gelişmiş duyma yeteneğiyle annesinin adım seslerini ve nefes alıp verişini tanımıştı ama kadın bir şey söylemedi. Simon, ahşap kapının ardından bile annesinden yayılan acıyla dolu korkunun kokusunu alabiliyordu. "Anne!" Simon bir süre devam edemedi. "Anne, bu çok saçma! Beni içeri al! Ben Simon!"

Kapı, annesi içeriden tekmelemiş gibi sarsıldı. "Defol!" Sesi sertti, korkudan tanınmaz bir hal almıştı. "Katil!"

* **Tefilin** veya **tefillin**, Musevi erkeklerinin bayram ve cumartesileri hariç, sol kol ve başlarına taktıkları, içlerinde Tevrat'tan bölümler içeren deriden yapılmış iki küçük kübik kutucuk. (Ç.N.)

** Genellikle kapıya asılan ve üzerinde Eski Ahit'ten bölümler yazılı parşömen kağıt. (Ç.N.)

"Ben kimseyi öldürmüyorum." Simon alnını kapıya dayadı. Tek bir hamlede kapıyı yerle bir edebileceğini biliyordu ama ne faydası olacaktı ki? "Sana söyledim. Ben hayvan kanı içiyorum."

"Oğlumu öldürdün," dedi kadın. "Onu öldürdün ve yerine bir canavar koydun."

"Ben senin oğlun..."

"Onun yüzüne sahipsin, onun sesiyle konuşuyorsun ama o değilsin! Sen Simon değilsin!" Konuşmuyor adeta çığlık atıyordu. "Evimden uzak dur, yoksa seni öldürürüm! Canavar!"

"Becky..." dedi Simon. Yüzünün ıslandığını hissettiğinde parmak uçlarıyla yanağına dokundu. Parmakları kana bulandı. Gözyaşları kanlıydı.

"Becky'ye ne söyledin?"

"Ablandan uzak dur." Simon evin içinden gelen bir patırtı duydu. Annesi bir şeyi yere devirmişti.

"Anne," dedi yine Simon. Bu sefer bağırmamıştı, genizden gelen bir fısıltıyla konuşmuştu. Eli nabız gibi atmaya başladı. "Bilmem gerekiyor. Becky orada mı? Anne, kapıyı aç. Lütfen."

"Becky'den uzak dur!" Simon, annesinin kapıdan geri geri uzaklaştığını duyabiliyordu. Sonra mutfak kapısının tanıdık gıcırtısı geldi kulağına. Annesi mutfağa girmişti. Bir çekmece açıldığında Simon annesinin bir bıçak aldığını görür gibi oldu.

Yoksa seni öldürürüm. Canavar!

Bu düşünceyle Simon topuklarının üzerinde sallandı. Annesi eğer üzerine saldırsa işaret ortaya çıkacaktı. Tıpkı Lilith'e olduğu gibi işaret annesini de yok edebilirdi.

Elini indirip ağır adımlarla gerilerken merdiven basamaklarında tökezledi, kaldırımı geçti ve bütün sokağı gölgeye boğan büyük ağaçlardan birine tutundu. Olduğu yerden, annesinin nefretini kusan işaretler ve sembollerle dolu kapıyı gözlüyordu.

Hayır, diye hatırlattı kendine. Annesi ondan nefret etmiyordu, onun öldüğünü sanıyordu. Annesi var olmayan bir şeyden nefret ediyordu. *Ben onun sandığı şey değilim.*

Telefonu cebinde titreşmeye başlamasaydı daha ne kadar orada durup kapıyı seyredeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Elini cebine atarken, kapının yanında asılı mezuzanın üzerindeki sembolün -Süleyman'ın Mührü'nün- yanık avcuna geçtiğini fark etti. Telefonu diğer eline alıp kulağına götürdü. "Alo?"

"Simon?" Clary arıyordu. Nefes nefeseydi. "Neredesin?"

"Evde," dedikten sonra duraksadı. "Annemin evinde," diye düzeltti sonra. Duygusuz sesi kendi kulağına bile yabancı geliyordu. "Sen neden Enstitü'ye dönmedin? Herkes iyi mi?"

"Her şey yolunda," dedi Clary. "Sen gittikten hemen sonra Maryse, Jace'in bekleyeceği çatıdan indi. Kimse yokmuş."

Simon yürüdü. Mekanik bir bebek gibi ne yaptığının farkında olmadan sokak boyunca yürüyüp metro istasyonuna doğru ilerledi. "Kimse yokmuş da ne demek?"

Clary, "Jace gitmiş," dediğinde Simon onun sesindeki gerginliği fark etti. "Sebastian da gitmiş."

Simon çıplak dalları olan bir ağacın gölgesinde durdu. "Ama Sebastian ölmüştü. O öldü, Clary..."

"O zaman bana neden cesedinin orada olmadığını söyle çünkü cesedi de yokmuş," dedi Clary bezginlikle. "Çatıda kan ve kırık camlardan başka bir şey yokmuş. İkisi de gitmiş, Simon. Jace gitmiş..."

Birinci Bölüm

Kötü Melekler Giremez

AŞK TANIDIKTIR. AŞK ŞEYTANDIR.

AŞK DIŞINDA KÖTÜ MELEK YOKTUR.

- WILLIAM SHAKESPEARE, *AŞKIN ÇABASI BOŞUNA*

İKİ HAFTA SONRA...

1

SON KONSEY

"Sence kararın çıkması daha ne kadar sürer?" diye sordu Clary. Ne kadar zamandır beklediklerini bilmiyordu ama ona on saattir bekliyorlarmış gibi geliyordu. Isabelle'in siyah ve çingenepembesi kokoş yatak odasında hiç saat yoktu, sadece kıyafet yığınları, kitaplar, silahlar, pırıltılı makyaj malzemeleri, kullanılmış fırçalarla dolu bir tuvalet masası, içinden dantelli külotların, dar tayt ve rengarenk otrişlerin sarktığı açık çekmeceler... Odada kesinlikle bir Çılgınlar Kulübü kulisi havası vardı fakat son iki haftadır zamanının çoğunu burada geçirdiği için Clary'nin gözü etrafındaki bu pırıltılı eşyalara alışmaya başlamıştı.

Pencerenin önünde duran Isabelle kucağındaki Church'ün başını okşuyordu. Kedi tekinsiz sarı gözleriyle sahibine bakıyordu. Pencerenin dışında kasım fırtınası son hız esiyor, yağ-

mur şeffaf bir boya gibi pencereleri yıkıyordu. "Fazla sürmez," dedi Isabelle ağır ağır. Her zamanki kadar ağır bir makyaj yapmadığı için daha genç görünüyordu. Koyu renk gözleri kocamandı. "En fazla beş dakika daha."

Izzy'nin yatağının üstünde, dergi yığınları ve şıngırdayan melek bıçakları arasında oturan Clary ağzına kadar gelen acı safrayı yutmakta zorlandı. *Geri döneceğim. En fazla beş dakika sürer.*

Dünyada herkesten çok sevdiği erkeğe söylediği son şey bu olmuştu. Şimdiyse bunun ona söylediği son şey olmasından korkuyordu.

Clary o anı çok iyi hatırlıyordu. Çatıdaki bahçedeydiler. Kristal ekim gecesinde kapkara ve bulutsuz gökyüzü, buz tanelerini andıran yıldızlarla kaplıydı. Kaldırım taşları cerahat ve kandan oluşan kara harflerle doluydu. Bu soğuk dünyadaki tek sıcaklık, Jace'le birleşen dudaklarındaydı. Boynuna takılan Morgenstern yüzüğü. Güneşi ve bütün yıldızları harekete geçiren aşk. Asansörün kapıları üzerine kapanıp binanın karanlık gölgelerine doğru inerken onun uzaklaştığını görmek... Lobide diğerleriyle buluşmuş, annesi, Luke ve Simon'a sarılmıştı ama içinde bir parça hep olduğu gibi yine Jace'le olmak, şehrin çatıları üzerinde süzülmek, soğuk ve ışıltılı şehirde sadece ikisi olsun istiyordu.

Lilith'in ayininden geri kalanları görmek için Jace'le birlikte çatıya çıkanlar Maryse ve Kadir olmuştu. Maryse'in geri dönmesi için on dakika geçmesi gerekmişti. Kapılar açıldığın-

da Clary onun yüzünü görür görmez -gergin, kül gibi ve aklını kaçıracakmış gibi görünüyordu- ne olduğunu anlamıştı.

Sonrası puslu bir hayal gibiydi. Lobideki Gölge Avcıları hep birlikte Maryse'e doğru koşmuş, Alec hemen Magnus'tan uzaklaşmış, Isabelle ayağa fırlamıştı. Cinayet yerinde patlayan yumuşak flaşlar gibi melek bıçakları ardı ardına beyaz ışıklarla karanlığı aydınlatıyordu. Diğerlerini itekleyerek öne geçen Clary, hikayeyi bölük pörçük duydu: Çatıdaki bahçe boştu ve Jace gitmişti. Sebastian'ın içinde olduğu cam tabut kırılarak açılmıştı, cam parçaları her yerdeydi. Hala tazeliğini koruyan kan, tabutun durduğu kaidenin üzerinden damlıyordu.

Gölge Avcıları hemen dağılıp binanın etrafını araştırmak üzere planlar yapmaya başlamıştı. Magnus mavi kıvılcımlar saçan elleriyle Clary'ye dönmüş, izini sürebilmeleri için üzerinde Jace'e ait bir eşya olup olmadığını sormuştu. Clary uyuşmuş gibi ona Morgenstern yüzüğünü vermiş, sonra Simon'ı aramak için bir köşeye çekilmişti. Gölge Avcıları'ndan birinin sesi diğerlerininkini bastırdığında telefonu henüz kapatmıştı. "İz sürmek mi? Bu sadece hala yaşıyorsa işe yarar. O kadar kandan sonra hayatta olması..."

Bardağı taşıran son damla bu olmuştu. Uzun süredir üşümekten, yorgunluktan ve yaşadığı şoktan Clary dizlerinin boşaldığını hissetti. Tam yere düşecekken onu annesi tuttu. Sonrası karanlıktı. Ertesi sabah Luke'un evindeki yatağında uyanmış, kalbi deli gibi atarken anında doğrulmuştu. Kabus gördüğünden neredeyse adı gibi emindi.

Yataktan çıkmak için cebelleşirken kol ve bacaklarındaki solmaya başlamış çürüklerse başka bir hikaye anlatıyordu. Üstelik boynundaki yüzük de yerinde değildi. Üzerine kot pantolonu ve kazağını geçirdikten sonra sendeleyerek oturma odasına gitmiş, orada Jocelyn, Luke ve Simon'ın ciddi surat-larıyla karşılaşmıştı. Aslında sormasına gerek yoktu, yine de sormuştu: "Onu bulabildiler mi? Geri geldi mi?"

Jocelyn ayağa kalkmıştı. "Tatlım, o hala kayıp..."

"Ama ölmedi? Ceset falan bulunmadı?" Kanepede Simon'ın yanına yığıldı.

"Hayır. O ölmedi. Ölseydi bilirdim."

Luke, ona bildiklerini anlatırken Simon'ın elini tuttuğunu hatırlıyordu: Jace hala kayıptı, Sebastian da öyle. İşin kötüsü, kaidenin üzerindeki kanın Jace'e ait olduğu anlaşılmıştı. Ama zannettiklerinden daha az kan olması iyi haber sayılabilirdi; olduğundan daha fazla görünmesi için kana tabuttaki su karıştırılmıştı. Başına her ne gelmiş olursa olsun artık onun hayatta olduğunu düşünüyorlardı.

"Ama ne oldu?" diye üstelemişti Clary.

Luke başını iki yana sallarken mavi gözleri ciddiydi. "Kimse bilmiyor, Clary."

Clary, damarlarındaki kanın yerinde şimdi buz gibi su aktığını hissedebiliyordu. "Yardım etmek istiyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum. Jace kayıpken burada öylece oturamam."

"Yerinde olsam bunu dert etmezdim," dedi Jocelyn üzgün bir ifadeyle. "Meclis seni görmek istiyor."

Clary ayağa fırladığında eklem yerlerindeki görünmez buzlar çatırdayarak kırıldı. "Güzel. Aman ne güzel. Jace'i bulacaklarsa onlara istedikleri her şeyi anlatırım."

"Onlara istedikleri her şeyi söyleyeceksin çünkü Ruh Kılıcı onlarda." Jocelyn'in sesinde bir çaresizlik tınısı vardı. "Ah, bebeğim. Gerçekten çok üzgünüm."

Ve şimdi, iki haftadır sürekli tekrar eden soruşturmaların ardından, bütün tanıklar dinlendikten ve Ruh Kılıcı'nı en az on kez eline aldıktan sonra Clary, Isabelle'in yatak odasında oturmuş Konsey'in kendisi için çizeceği kaderi bekliyordu. Ruh Kılıcı'm elinde tutmanın nasıl bir şey olduğunu aklından çıkaramıyordu. Sanki minik oltalar tenine saplanarak içindeki gerçeği çıkarmaya çalışmıştı. Clary, Konuşan Yıldızlar'ın oluşturduğu çemberin ortasında yere diz çöküp kılıcı tutmuştu ve Konsey'e bildiği her şeyi anlatan kendi sesini dinlemekten başka bir şey yapamamıştı: Valentine'ın Melek Raziel'i nasıl dirilttiğini, kumdaki ismini silip kendi ismini yazdığında Melek'in kontrolünü nasıl ele geçirdiğini anlatmıştı. Onlara Melek Raziel'in ona bir dilek hakkı tanıdığını, bunun üzerine bu hakkı Jace'i ölümden diriltmek için kullandığını söylemişti. Lilith'im Jace'i nasıl kontrolü altına aldığından, Simon'ın kanını kullanarak Sebastian'ı diriltme planlarından bahsetti. Sebastian, Clary'nin kardeşiydi ve Lilith onu oğlu gibi görürdü. Simon'ın Kabil İşareti, Lilith'in sonunu getirdiğinde, Sebastian'ın artık bir tehlike ya da tehdit olmadığını düşündüklerini de ekledi.

Clary içini çekip saate bakmak için cep telefonunun kapağını açtı. "Bir saattir içerideler," dedi. "Bu normal mi? Kötüye yormak gerekmez, değil mi?"

Isabelle, Church'ü yere bıraktığında kedi şikayet edercesine miyavladı. Kız yatağa gidip Clary'nin yanına oturdu. Her zamankinden çok daha ince ve uzun görünüyordu ama siyah dar pantolonu ve gri kadife bluzuyla yine çok zarifti. Gözlerindeki rimel dağılmıştı, aslında rakun gibi görünmesi gerekirdi, buna rağmen hala Fransız film yıldızlarını andırıyordu. Son iki haftada en az onun kadar zayıflayan Clary'ye sarıldığında, üzerinde mühürlü tılsımlar bulunan kehribar bilezikleri şıngırdadı. "Hayır, kötüye yormaya gerek yok," dedi. "Bu sadece konuşmaları gereken çok şey olduğu anlamına geliyor." Parmağındaki Lightwood yüzüğünü döndürdü. "Dert etme. Yasa'yı çiğnemedin. Önemli olan bu."

Clary tekrar iç geçirdi. Omzunda hissettiği Isabelle'in sıcaklığı bile damarlarındaki buzun çözülmesine yetmiyordu. Teknik açıdan Yasa'yı çiğnemediğini biliyordu ama aynı zamanda Konsey'in ona çok kızdığını da biliyordu. Gölge Avcıları'nın ölüleri diriltmesi yasal değildi, bu sadece melekler için serbestti. Her halükarda Jace'in hayata geri dönmesi için yaptığı şey yeterince büyüktü. Güya Jace'le birlikte bunu kimseye söylememeye karar vermişlerdi.

Şimdi her şey ortaya çıkmıştı ve Konsey birbirine girmişti. Clary onların kendisini cezalandırmak istediğini biliyordu. Yaptığı seçimin yol açtığı felaketler bile yeterdi. Hatta bir yanı

cezalandırılmayı istiyordu. Keşke kemiklerini kırsalar, tırnaklarını çekseler, Sessiz Kardeşler keskin düşünceleriyle beynine dalsalardı. Şeytanla pazarlık yapmak gibiydi bir bakıma: Jace'in sağlıklı bir şekilde geri dönebilmesi karşılığında acı çekmek. İşte o zaman Jace'i çatıda yalnız başına bırakmasının vicdan azabıyla baş edebilir, Isabelle ve diğerleri ona yüzlerce defa saçmaladığını söylese de suçluluk duygusunu bir nebze hafifletebilirdi. Aslında hepsi onun çatıda güvende olduğuna inanmıştı ve eğer Clary onun yanında kalsaydı muhtemelen şu anda o da ortadan kaybolmuş olacaktı.

"Kes şunu," dedi Isabelle. Clary bir an onun kendisiyle mi, yoksa kediyle mi konuştuğundan emin olamadı. Church yere bırakıldığında hep yaptığı şeyi yapıyordu: Dört ayağını havaya dikmiş sırtüstü yatıyor, sahibinin vicdanını harekete geçirmek için ölü taklidi yapıyordu. Ama Isabelle kızgın bakışlarla siyah saçlarını yana attığında Clary onun kediyle konuşmadığını fark etti.

"Neyi keseyim?"

"Sırf sen hayatta olduğun halde Jace... kayıp olduğu için başına gelebileceklerle ya da gelmesini dilediğin şeylerle ilgili aklına getirdiğin o korkunç şeyleri düşünmeyi kes." Isabelle'in sesi, üzerinde iğnesi kayan bir plak gibi tizleşti. Jace'in öldüğünü ya da sonsuza kadar gittiğini asla söylemeyecekti. Alec'le ikisi bu ihtimalin üzerinde durmayı reddediyorlardı. Üstelik Isabelle asla Clary ondan böyle bir sır sakladığı için sitem etmemişti. Aslında bütün olan bitenin arasında Isabelle en

sıkı savunuculardan biri olmuştu. Konsey Salonu'nun kapısında her gün Clary'yle buluşuyor, meraklı bakışların önünde koluna girerek ona eşlik ediyor, Gölge Avcıları'na içinden söyleniyordu. Bitmek bilmeyecekmiş gibi görünen uzun Konsey sorguları süresince Clary'ye bakmaya cesaret eden herkese keskin bakışlar fırlatıyordu. Clary şaşkındı. Daha önce Isabelle'le hiç bu kadar yakın olmamışlardı. İkisi de kızlarla arkadaşlık etmektense erkeklerle arkadaşlık etmenin daha rahat olduğuna inanıyordu. Yine de Isabelle bu dönemde Clary'nin yanından hiç ayrılmamıştı. Clary minnettar olduğu kadar şaşkındı da.

"Elimde değil," dedi Clary. "Devriyeye çıkmama izin verseler, herhangi bir şey yapmama izin verseler... O zaman bunları kafamdan daha kolay kovardım."

"Bilemiyorum."

Isabelle'in sesi temkinliydi. Son iki haftadır Alec'le çıktıkları on altı saatlik devriyeler ve araştırmalar yüzünden çok yorulmuşlardı, ikisinin de yüzü kireç gibiydi. Clary, Konsey onun Jace'i ölümden döndürmesi konusunda bir karara varana dek devriyeye çıkamayacağını öğrendiğinde yatak odası kapısında tekmeyle bir delik açmıştı. "Bazen çaresizlik ağır basar," diye ekledi Isabelle.

Clary'nin kemiklerindeki buzlar takırdadı. "Yani onun öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır. Öyle düşünmüyorum. Sadece hala New York'ta olmalarının imkanı yok."

"Ama diğer şehirlerde de devriyeler geziyor, öyle değil mi?" Clary, Morgenstern yüzüğünün artık boynunda olmadığını unutup elini boynuna attı. Magnus hala o yüzükle Jace'in izini sürmeye çalışıyordu ama hiçbir ipucu elde edememişti.

"Tabii ki geziyorlar." Isabelle, Clary'nin boynunda yüzüğün yerine asılı duran gümüş çana merakla dokundu. "Bu da ne?"

Clary tereddüt etti. Bu çanı ona Seelie Kraliçesi hediye etmişti. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Periler Kraliçesi kimseye hediye vermezdi. Çan, yardıma ihtiyaç duyduğunda Clary'nin Kraliçe'yi çağırması içindi. Jace'ten haber almadan geçen günlerin ardından eli daha sık çana uzanır olmuştu. Onu durduran tek şey, karşılığında korkunç bir bedel ödetmeden Kraliçe'nin hiçbir yardımda bulunmayacağını bilmesiydi.

Isabelle'e yanıt vermeye fırsat bulamadan kapı açıldı. İki kız anında ayağa fırladı. Clary, Izzy'nin pembe yastıklarını kucağında öylesine sıkıyordu ki yastığın üzerindeki elmas taklidi taşlar avcuna batıyordu.

"Selam." İnce biri içeri girip kapıyı ardından kapattı. Isabelle'in ağabeyi Alec'in üstünde Konsey kıyafeti vardı: Gümüş mühürler işlenmiş siyah bir cüppe, kot pantolon ve uzun kollu gömlek. Tamamen siyah giyindiği için soluk rengi daha soluk, kristal mavisi gözleri daha mavi görünüyordu. Saçları kız kardeşininki gibi siyah ve düz ama daha kısaydı, çene hizasında kesilmişti. Ağzı ince bir çizgiyi andırıyordu.

Clary'nin kalbi gümbürdemeye başladı. Alec'in mutlu göründüğü söylenemezdi. Haberler iyi değildi.

Konuşan Isabelle oldu. "Nasıl gitti?" dedi sessizce. "Karar ne?"

Alec, tuvalet masasının sandalyesini kız kardeşine ve Clary'ye doğru çevirip oturdu. Başka zaman olsa bu komik görünebilirdi. Alec çok uzun boyluydu, bir dansçı gibi uzun bacakları vardı ve oturduğu sandalye küçücük görünüyordu.

"Clary," diye söze başladı. "Jia Penhallow kararı getirdi. Sen tamamen temize çıktın. Yasa'yı çiğnemedin ve Jia senin yeterince cezalandırıldığını düşünüyor."

Isabelle sesli bir şekilde nefesini salıp gülümsedi. Bir an için Clary'nin de duygularının üzerini örten buz tabakası kırılır gibi oldu. Cezalandırılmayacak, Sessiz Şehir'de hapsedilmeyecek, böylece Jace'e yardım edebilecekti. Konsey'de kurtadamları temsil eden Luke da karar verilirken oradaydı, toplantıdan hemen sonra Jocelyn'i arayacağına söz vermişti, yine de Clary hemen telefonuna sarıldı. Annesine iyi haberi vermek ona şu anda her şeyden daha önemli geliyordu.

"Clary," dedi Alec onun cep telefonunu açtığını görünce. "Bekle."

Clary ona baktı. Çocuğun yüzü hala cenaze levazımatçısı kadar ciddiydi. İçinde kötü bir hisle Clary telefonu yatağın üzerine bıraktı. "Alec... Ne oldu?"

"Konsey bu kadar zamandır sadece senin hakkında karar vermeye çalışmıyordu," dedi Alec. "Tartışılan bir mesele daha vardı."

Buz gibi tabaka geri dönmüştü. Clary ürperdi. "Jace mi?"

"Tam sayılmaz." Alec öne eğilip sandalyenin arkalığı üzerinde ellerini birleştirdi. "Bu sabah erken saatlerde Moskova Enstitüsü'nden bir rapor geldi. Dün Wrangel Adası'ndaki kalkanlar mahvolmuş. Tamirat için bir ekip gönderdiler ama böylesi önemli koğuşların bu kadar uzun süre kapalı kalması... Konsey'in öncelikli meselesi buydu."

Clary'nin anlayabildiği kadarıyla kalkanlar, ilk Gölge Avcıları'nın yarattığı bir tür sihirli çit sistemiydi. İblisler bütün dünyayı saran bu kalkanı belki geçebilirdi ama bu o kadar kolay değildi ve sistem, iblislerin büyük çoğunluğunu dışarıda tutmaya, dünyayı devasa bir iblis işgalinden korumaya yetiyordu. Bir zamanlar Jace'in söylediği bir şey geldi aklına: Dünyayı işgal etmeye çalışan küçük iblis grupları kolayca engellenebiliyordu ama bu arada içeri sızanların sayısı da giderek artıyordu.

"Eh, bu kötü bir durum," dedi Clary. "Fakat bunun bizim meselemizle ne alakası olduğunu..."

"Konsey'in öncelikleri var," diye araya girdi Alec. "Son iki haftadır öncelik, Jace ve Sebastian'ı aramaya verilmişti. Ama her şeyi denediler, Aşağı Dünya'da onlara dair hiçbir ize rastlanmadı. Magnus'un iz sürme büyüleri işe yaramadı. Gerçek Sebastian Verlac'ın annesi Elodie kimsenin onunla iletişim kurmadığını teyit etti. Yani her yol denendi. Casuslar, Valentine'ın eski Çember'indekiler arasında herhangi bir anormal aktivite görülmediğini bildirdi. Dahası Sessiz Kardeşler, Lilith'in

düzenlediği ayinin tam olarak neyi amaçladığını, hatta başarıya ulaşıp ulaşamadığını anlayamadılar. Genel kanı Sebastian'ın Jace'i kaçırdığı şeklinde. Tabii Sebastian'dan Jonathan diye bahsediyorlar. Ama bu bilmediğimiz bir şey değil zaten."

"Eee?" dedi Isabelle. "Bu ne anlama geliyor? Daha fazla araştırma? Daha fazla devriye?"

Alec başını iki yana salladı. "Araştırmayı genişletmeyi tartışmıyorlar," dedi sessizce. "Önceliği kaldırdılar. İki hafta oldu ve hiçbir şey bulunamadı. İdris'ten getirilen özel ekipler geri gönderildi. Şimdi öncelik kalkanlarda. Konsey'in yeni Konsül ve Sorgucu için yasaları güncellemek, Aşağı Dünyalılar'la ilgili yeni kurallar belirlemek için pazarlık sürecinde olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu sürecin bozulmasını istemiyorlar."

Clary bakakaldı. "Jace'in ortadan kaybolmasını araştırmanın aptal birkaç kuralı değiştirmelerini geciktirmesinden mi çekiniyorlar? Pes mi ediyorlar?"

"Pes etmiyorlar..."

"Alec," dedi Isabelle sert bir sesle.

Ağabeyi içini çekip elleriyle yüzünü kapattı. Jace gibi onun da uzun parmakları ve yine Jace gibi onun da parmaklarında yara izleri vardı. Gölge Avcıları'nın göz dövmesi de sağ elinin üstünü süslüyordu. "Clary, senin için, bizim için mesele hep Jace'i aramak oldu. Konsey içinse bu aslında Sebastian'ı aramak anlamına geliyor. Tabii Jace'i de arıyorlar ama asıl aradıkları Sebastian. Asıl tehdit o. Alicante'nin kalkanlarını yerle bir etti. O kitlelerin canına kıyan bir cani. Jace ise..."

"Sıradan bir Gölge Avcısı," diye onun sözünü tamamladı Isabelle. "Ölmek ve kaybolmak bizim kaderimizde var."

"Fani Savaş'taki kahramanlıkları yüzünden biraz daha fazla önem gösteriliyor," dedi Alec. "Ama sonuçta Konsey kararı açık: Araştırmaya devam edilecek ama şu anda beklemekten başka yapılacak bir şey yok. Sebastian'ın harekete geçmesini bekliyorlar. Öncelik kalktığı için bizden de normal hayatlarımıza dönmemizi istiyorlar."

Normal hayat mı? Clary duyduklarına inanamıyordu. Jace olmadan normal hayatına nasıl dönebilirdi ki?

"Max öldükten sonra da aynı şeyi söylediler," dedi Izzy. Gözlerinde yaş yoktu ama öfke saçıyordu. "Normal hayatlarımıza dönersek yasımızla daha kolay baş edebilirmişiz."

"Bu iyi bir tavsiye," dedi Alec parmaklarının arasından.

"Bunu babama söyle. Toplantı için İdris'ten buraya geldi mi sanki?"

Alec ellerini indirirken başını iki yana salladı. "Hayır. İçini rahatlatacaksa, toplantıda birkaç kişi Jace'i aramaya devam etme konusunda öfkeyle görüş bildirdi. Başta Magnus, Luke, Konsül Penhallow, hatta Kardeş Zachariah. Ama yeterli olmadı."

Clary gözlerini çocuğa dikti. "Alec," dedi. "Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Alec'in mavi gözleri büyürken koyulaştığında Clary bir an için Enstitü'ye ilk geldiğinde ondan nefret eden, dişleri ve tırnaklarıyla kazağı delik deşik edilmiş küçük oğlanı hatırla-

madan edemedi. "Kızgın olduğunu biliyorum, Clary," dedi. "Ama Iz'le benim Jace'i senden daha az umursadığımızı söylemeye çalışıyorsan..."

"Öyle bir şey söylemedim," dedi Clary. "Senin parabatai bağlantından bahsediyorum. Kadim Kitap'taki ayini okuyordum. Parabatai bağının ikinizi bağladığını biliyorum. Jace'le ilgili her şeyi hissedebilirsin. Özellikle dövüşürken sana yardımı olabilecek şeyleri. Yani... Onun hala hayatta olup olmadığını hissedemiyor musun?"

"Clary." Isabelle'in sesi endişeliydi. "Senin bunları bilmediğini..."

"Yaşıyor," dedi Alec ihtiyatla. "Hayatta olmasa bir şey yapar mıydım sanıyorsun? Bir şeylerin fena halde ters gittiği kesin. Bu kadarını hissedebiliyorum. Ama hala nefes alıyor."

"Bahsettiğin 'terslik' mesela tutsak edildiği anlamına gelebilir mi?" diye sordu Clary alçak sesle.

Alec gri yağmurla yıkanan pencereden dışarı baktı.

"Belki. Açıklayamıyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Ama yaşıyor."

Alec gözlerini Clary'ye çevirdi. "Bundan eminim."

"O zaman Konsey'in canı cehenneme. Onu kendimiz buluruz," dedi Clary.

"Clary... Bu mümkün olsa bile... Sence biz zaten..." diye söze başladı Alec.

"Konsey'in bizden istediğini yapıyorduk," diye araya girdi Isabelle. "Devriyeler, araştırmalar... Başka yollar da var."

"Yasa'yı çiğnemenin başka yolları demek istiyorsun herhalde," dedi Alec. Sesi tedirgindi. Clary, Yasa söz konusu olunca onun Gölge Avcıları'nın ilkelerini tekrarlamaya girişmesinden korktu: Sed lex, dura lex... *"Yasa acımasızdır ama Yasa sonuçta Yasa'dır."* Bunu kaldırabileceğinden emin değildi.

"Seelie Kraliçesi bana bir iyilik sözü vermişti," dedi Clary. "İdris'teki havai fişek partisinde." O gece ne kadar mutlu olduğunu hatırladığında kalbi bir an için tekledi ve nefesini düzenleme ihtiyacı hissetti. "Onunla iletişime geçmenin yolunu biliyorum."

"Peri Kraliçesi hiçbir şeyi karşılıksız yapmaz."

"Bunu biliyorum. Yüklenebileceğim her tür borcu üstüme almaya hazırım." Clary ona çanı veren peri kızının sözlerini hatırlıyordu: *Onu kurtarmak için her şeyi yaparsın, öyle değil mi?* "Sadece birinizin benimle birlikte gelmesi gerekiyor. Peri dilinde pek iyi sayılmam. Benimle gelirseniz hasarın daha az olmasını sağlarsınız en azından. Kraliçe'nin yapabileceği bir şey varsa..."

"Ben seninle gelirim," diye atıldı Isabelle.

Alec karanlık gözlerle kardeşine baktı. "Perilerle zaten konuşuldu. Konsey onları kapsamlı bir şekilde sorguladı. Ve biliyorsunuz, onlar yalan söyleyemez."

"Konsey onlara Jace ve Sebastian'ın nerede olduğunu bilip bilmediklerini sordu," dedi Clary. "Aramaya katılmalarını

istemedi. Seelie Kraliçesi babam hakkındaki gerçeği, onun çağırıp tutsak ettiği meleği, benim ve Jace'in soyu hakkındaki her şeyi biliyordu. Gerçi dünya üzerinde bilmediği bir şey olduğunu da sanmıyorum ya."

"Bu doğru," dedi Isabelle. Sesinde küçük bir neşe belirmişti. "Onlardan işe yarar bir bilgi alabilmek için perilere doğru soruları sormak gerekiyor, Alec. Yalan söylemeseler bile onları sorgulamak hiç de kolay iş değil. Hele onlardan bir iyilik istemek tamamen farklı bir mesele."

"Ve tehlike potansiyeli neredeyse sınırsız," dedi Alec. "Jace, Clary'nin Seelie Kraliçesi'ni görmeye gitmesine izin verdiğimi öğrenirse..."

"Umrumda bile değil," dedi Clary. "O da benim için aynı şeyi yapardı. Aksini iddia edemezsin. Ortadan kaybolan ben olsaydım..."

"Seni küllerin arasından çıkarmak için bütün dünyayı yakıp yıkacağını biliyorum," dedi Alec pes edercesine. "Kahretsin, benim de dünyayı yakıp yıkmak istemediğimi mi sanıyorsun? Ben sadece..."

"Ağabeylik yapmaya çalışıyorsun," dedi Isabelle. "Anlıyorum."

Alec kendine hakim olmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Max ve Jace'ten sonra eğer senin başına da bir şey gelseydi, Isabelle..."

Izzy ayağa kalkıp Alec'e sarıldı. Ağabeyinin kulağına bir şey fısıldarken birbirinin aynısı siyah saçları birbirine karış-

mıştı. Clary onlara bakarken küçük bir kıskançlık hissetti. Hep bir ağabeyi olmasını istemişti. Ve şimdi bir ağabeyi vardı. Sebastian. Bu, minik bir köpek yavrusu hayal ederken bir cehennem köpeğine sahip olmaya benziyordu. Alec'in Isabelle'in saçlarını şefkatle okşamasını, ardından başını sallayıp onaylamasını ve kızı bırakmasını izledi. "Gitmeliyiz," dedi sonunda Alec. "Ama en azından Magnus'a ne planladığımızı söylemem gerekiyor. Söylemezsek haksızlık etmiş oluruz."

"Telefonumu kullanmak ister misin?" diye önerdi Isabelle ve artık iyice eskimiş olan pembe telefonunu uzattı.

Alec başını iki yana salladı. "Aşağıda diğerleriyle birlikte bekliyor. Luke için bir mazeret uydurman gerekiyor, Clary. Eminim onunla eve gideceğini düşünüyordur. Annenin bütün bu olan bitenler yüzünden çok üzgün olduğunu söyledi."

"Sebastian'ın varlığı yüzünden annem kendini suçluyor," dedi Clary ayağa kalkarken. "Bunca yıldır onun ölü olduğunu sanıyordu oysa."

"Bu onun suçu değil." Isabelle duvarda asılı duran altın rengi kırbacını indirip bileğine sardığında kırbaç, ışıltılı bir bilezik gibi göründü. "Kimse onu suçlamıyor."

"Bunun önemi yok," dedi Alec. "O belli ki kendini yeterince suçluyor."

Üçü birden sessizce Enstitü'nün koridorlarında ilerledi. Tuhaf bir şekilde bütün koridorlar Gölge Avcıları'yla doluydu. Bazıları bu durum için İdris'ten özel gönderilen ekiplerin

üyesiydi. Hiçbiri Isabelle, Alec ya da Clary'ye fazla dikkat etmiyordu. Başlarda Clary bütün gözlerin üzerine dikildiğini hisseder, hatta yanlarından geçerken "Valentine'ın kızı," diye fısıldadıklarını, Enstitü'ye geldiği gün belayı da beraberinde getirdiğini konuştuklarını duyardı. Ama o kadar çok Konsey'in sorgulamasına maruz kalmıştı ki artık bu söylentilerden herkese gına gelmişti.

Asansörle aşağı indiler. Enstitü'nün salonu ince mumların yanı sıra cadı ışığıyla pırıl pırıldı. Konsey üyeleri aileleriyle burayı doldurmuştu. Luke ve Magnus bir banka oturmuş konuşuyordu, Luke'un yanında tıpkı ona benzeyen mavi gözlü bir kadın vardı. Kadın ağarmaya başlayan kıvırcık saçlarını kahverengiye boyamış olsa da Clary onu tanıdı. Luke'un kardeşi Amatis.

Magnus, Alec'i görünce ayağa kalkıp onunla konuşmaya geldi. Izzy banklardan birinde tanıdık birini gördüğünde her zamanki gibi hiçbir şey söylemeden oraya yöneldi. Clary de Luke ve Amatis'in yanına gitti. İkisi de yorgun görünüyordu ve Amatis anlayışla Luke'un omzunu sıvazlıyordu. Luke, Clary'yi görünce doğrulup ona sarıldı. Amatis, Konsey tarafından temize çıkarıldığı için Clary'yi kutladı. Clary başıyla teşekkür ederken aklı aslında başka yerdeydi. Neredeyse uyuşmuştu ve tamamen otomatik cevaplar veriyordu.

Göz ucuyla Magnus ve Alec'i görebiliyordu. Alec, Magnus'a eğilmiş bir şeyler söylüyordu. Kendi dünyalarına kapanmış iki sevgili gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Onları mutlu görmek

Clary'yi de mutlu ediyordu ama bir yandan da canı yanıyordu. Kendisi bir daha böyle bir şey yaşayabilecek miydi? Hatta böyle bir şey yaşamayı isteyecek miydi? Jace'in sesi kulaklarında çınladı: *Senden başka kimseyi istemiyorum.*

"Dünyadan Clary'ye," dedi Luke. "Eve gitmek ister misin? Annen seni görmek için bekliyor ve Amatis yarın İdris'e dönmeden önce onunla biraz sohbet edersiniz. Akşam yemeğini birlikte yeriz diye düşündüm. Restoranı sen seç." Sesindeki endişeyi gizlemeye çalışıyordu ama Clary'nin dikkatinden kaçmadı. Son günlerde Clary pek bir şey yememişti ve kıyafetleri neredeyse üstünden düşecek kadar bol geliyordu.

"Hiç kutlama havasında değilim," dedi. "Hele Konsey, Jace'i arama işini öncelik olmaktan çıkarmışken."

"Clary, bu onların aramayı bırakacakları anlamına gelmiyor," dedi Luke.

"Biliyorum. Ben sadece... Yani artık arama-kurtarma değil, ceset bulmaya çalışıyorlarmış gibi davranıyorlar. Bana öyle geliyor." Yutkundu. "Her neyse, ben de akşam Isabelle ve Alec'le birlikte Taki'de yemeyi düşünüyordum," dedi. "Yani, ıı, normal bir şey yapmış olmak için."

Amatis gözlerini kısarak kapıya doğru baktı. "Dışarıda çok yağmur var."

Clary dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti. Gülümsemesinin sahte görünmemesini diledi içinden. "Erimem."

Luke, avcuna biraz para sıkıştırdı, arkadaşlarıyla yemeğe gitmek gibi normal bir şey yapması fikri onu rahatlamış gibiydi. "Bir şeyler yiyeceğine söz ver."

"Söz." Yalan söylediği için vicdanı sızlasa da yarım bir gülümseme takındı, ardından dönüp uzaklaştı.

Magnus'la Alec az önce durdukları yerde değildi. Etrafına bakınırken Clary kalabalığın arasında Izzy'nin tanıdık siyah saçlarını gördü. Enstitü'nün büyük kapılarının yanında duruyor, Clary'nin göremediği birileriyle konuşuyordu. Ona doğru ilerledi, gruptakilerden birinin Aline Penhallow olduğunu görünce küçük bir şaşkınlık geçirdi. Aline'in yanında, altın rengi dalgalı saçları olan zayıf bir kız vardı. Saçlarını alnından geriye taramış olduğu için üstleri hafifçe sivri kulakları görülebiliyordu. Üzerinde Konsey cüppesi vardı. Clary yaklaşıp da kızın gözlerinin sıradışı bir mavi-yeşil renkle ışıldadığını gördüğünde, iki haftadır ilk defa Prismacolor kalemleri için parmak uçlarının karıncalandığını hissetti.

"Annenin yeni Konsül olması delice geliyor olmalı," diyordu Isabelle, Aline'e. "Yani Jia'nın daha öncekinden daha iyi olmadığını söylemek istemiyorum... Hey, Clary. Aline, Clary'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

İki kız başlarıyla selamlaştı. Clary bir keresinde onun Jace'i öptüğüne tanık olmuştu. O zaman olabilecek en korkunç şeydi bu, oysa şimdi sadece içini sızlatıyordu. Şu anda Jace'i biriyle öpüşürken görse ancak içi rahatlardı. En azından onun hayatta olduğunu görmüş olurdu.

"Ve bu da Aline'in kız arkadaşı Helen Blackthorn." Isabelle kız arkadaşlık meselesini vurgulayarak söylemişti. Clary ona kızgın gözlerle baktı. Isabelle onun aptal olduğunu mu sanıyordu? Aline, Jace'i, herhangi bir erkeği çekici bulup bulmayacağını merak ettiği için öptüğünü söylemişti. Anlaşılan cevabını da almıştı. "Helen'in ailesi Los Angeles Enstitüsü'nü yönetiyor. Helen, bu Clary Fray."

"Valentine'ın kızı," dedi Helen. Şaşkınlığın yanı sıra bir parça etkilenmiş görünüyordu.

Clary yüzünü ekşitti. "Bunu fazla aklıma getirmemeye çalışıyorum."

"Özür dilerim, bunu çok iyi anlıyorum." Helen kızardı. Teni o kadar açık renkli ve parlaktı ki bir inci tanesini andırıyordu. "Konsey'de Jace'i arama görevinin devamı yönünde oy kullandım. Oylamayı alamadığımız için üzgünüm."

"Teşekkürler." Clary bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu, Aline'e döndü. "Annen Konsül seçildi, tebrik ederim. Çok heyecan verici olmalı."

Aline omuz silkti. "Şimdi her zamankinden daha yoğun." Isabelle'e döndü. "Babanın Sorgucu görevine aday olduğunu biliyor muydun?"

Clary yanı başındaki Isabelle'in donakaldığını hissetti. "Hayır. Hayır, bunu bilmiyordum."

"Şaşırdım," diye ekledi Aline. "Kendini Enstitü'yü yönetmeye adadığını sanıyordum..." Sonra Clary'nin omzunun üstünden ileri bakarak sözünü yarıda kesti. "Helen, sanırım

erkek kardeşin dünyanın en büyük gölünü yaratmaya çalışıyor. Ona engel olsan iyi olur."

Helen abartılı bir iç çekip on iki yaşındaki oğlanlarla ilgili söylenerek kalabalığın arasına daldı. Bu arada Alec de kalabalığı yararak onlara doğru geliyordu. Aline'i sarılarak selamladı. Clary bazen Penhallow ve Lightwood ailelerinin yıllardır tanıştığını unutuyordu. Alec sonra insanların arasında ilerleyen Helen'e baktı. "Şu giden kız arkadaşın mı?"

Aline başıyla onayladı. "Helen Blackthorn."

"Ailesinde peri kanı olduğunu duymuştum," dedi Alec.

Ah, diye geçirdi içinden Clary, *demek kızın kulaklarının sivri olmasının sebebi bu.* Nefilim kanı çok baskındı ve Gölge Avcısı ile bir perinin çocuğu sonuçta Gölge Avcısı olurdu. Ama bazen peri kanı kendini tuhaf şekillerde gösterebilirdi. Hatta nesiller sonra bile.

"Bir parça," dedi Aline. "Baksana, sana teşekkür etmek istiyordum, Alec."

Alec şaşkınlıkla baktı. "Niye?"

"Anlaşmalar Holü'nde yaptıkların için," dedi Aline. "Magnus'u öyle öptüğün için. Sayende ben de aileme açılma ihtiyacı hissettim. Ve eğer aileme anlatmamış olsaydım, Helen'le tanıştığımızda kendimde onunla konuşma cesareti bulamazdım."

"Ya." Alec şaşırmış görünüyordu. Yaptığı şeyin kendi ailesi dışında birilerini de etkiyebileceği daha önce hiç aklına gelmemişti belli ki. "Peki ailen? Onlar nasıl karşıladı?"

Aline gözlerini devirdi. "Görmezden geliyorlar denilebilir. Sanki bu konuda konuşmazlarsa mesele ortadan kalkarmış gibi." Clary, Isabelle'in, Konsey'in eşcinsel üyelere karşı tavrı hakkında söylediklerini hatırladı: Bilirsin ama konuşmazsın. "Her neyse, daha kötü de olabilirdi."

"Kesinlikle öyle," dedi Alec. Bunu söylerken sesindeki acılık, Clary'nin ona bakmasına neden oldu.

Aline'in yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi. "Özür dilerim," dedi. "Ailen seni..."

"Onlar sorun etmiyor," dedi Isabelle bir sertçe araya girip.

"Ah, neyse. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Hele Jace ortadan kaybolmuşken. Hepiniz çok endişeli olmalısınız." Derin bir iç çekti. "Eminim insanlar size onunla ilgili bütün o aptalca şeyleri anlatmıştır. Ne diyeceklerini bilemedikleri için saçmalıyorlar. Ben sadece... Aslında ben size bir şey söylemek istiyorum." Lightwood'lara ve Clary'ye sokulup sesini alçalttı. "Alec, Izzy... Bir keresinde İdris'te bizi ziyarete geldiğinizi hatırlıyorum. Ben on üç yaşımdaydım, Jace de on iki... Brocelind Ormanı'nı görmek istiyordu, böylece bir gün boyunca at sürdük. Tabii yolumuzu kaybettik. Brocelind Ormanı geçit vermez. Hava karardıkça ve orman sıklaştıkça korkum artıyordu. Orada öleceğimizi düşünüyordum. Ama Jace hiç korkmadı. Yolu bulacağımızdan adı gibi emindi. Saatler sürdü ama sonunda buldu da. Bizi ormandan çıkardı. Ona minnettardım, oysa o bana delirmişim gibi bakıyordu. Bizi ormandan çıkaracağına o kadar emindi. Başarısız olmak

bir seçenek olamazdı. Yani şunu söylemeye çalışıyorum: Dönüş yolunu bulacaktır. Bunu biliyorum."

Clary daha önce Izzy'nin ağladığını hiç hatırlamıyordu, oysa kız şimdi ağlamamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. Şüpheli bir şekilde büyüyen gözleri ışıl ışıldı. Alec, ayakkabılarına bakıyordu. Clary içindeki acıyı bastırdı. Jace'i on iki yaşındayken, karanlıkta kaybolmuşken düşünemezdi çünkü o zaman şimdiyi düşünmek zorunda kalırdı: Bir yerlerde kaybolmuş, hapsedilmiş, Clary'nin yardıma gelmesini bekliyor... Ve Clary bunu düşünmeye dayanamıyordu.

"Aline," dedi Alec'le Isabelle'in konuşamadığını görünce. "Teşekkürler."

Aline utangaç bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten döneceğine inanıyorum."

"Aline!" Helen'di. Elleri mavi balmumuna bulanmış bir oğlanı ensesinden sürüklüyordu. Çocuk salonu aydınlatan devasa şamdanlardan akan mumlarla oynamıştı muhtemelen. On iki yaşındaki çocuk muzip bir ifadeyle sırıtıyordu. Şok edici mavi-yeşil gözleri ablasıyla aynıydı ama saçları ablasının sarı saçlarından farklı, koyu bir kahverengiydi. "Geldik. Jules ortalığı yerle bir etmeden gitsek iyi olur. Üstelik Tibs ve Livvy'nin nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Balmumu yiyorlardı," dedi Jules ablasına yaranmaya çalışarak.

"Aman Tanrım." Helen inleyip özür dilercesine onlara baktı. "Kusuruma bakmayın. Altı küçük kardeşim var. Bir

de benden büyük kardeşim var. Hayvanat bahçesini aratmıyoruz."

Jules bir Alec'e bir Isabelle'e baktı, sonra gözlerini Clary'ye dikti. "Siz kaç kardeşsiniz?" diye sordu.

Helen'in rengi attı. Isabelle sesinin titremesine engel olmaya çalışarak "Üç," dedi.

Jules hala Clary'ye bakıyordu. "Onlara benzemiyorsun."

"Biz akraba değiliz," diye yanıtladı Clary onu. "Benim kardeşim yok."

"Hiç mi yok?" Çocuk sanki Clary ona perdeli ayakları olduğunu söylemiş gibi inanmayarak bakıyordu. "O yüzden mi bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Clary, Sebastian'ın buz beyazı saçlarını ve siyah gözlerini düşündü. *Keşke*, diye geçirdi içinden. *Keşke bir ağabeyim olmasaydı... Bunların hiçbiri olmazdı.* Damarlarında nabız gibi atan nefret içindeki buzu eritmeye başladı. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "O yüzden üzgünüm."

2

DİKENLER

Simon, Enstitü'nün dışında Clary, Alec ve Isabelle'i bekliyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan korunmak için taş çıkıntının altında durmuştu ama Clary kapıdan çıktığında onun koyu renk saçlarının yine de alnına ve ensesine yapıştığını gördü. Simon saçlarını geri atıp soran gözlerle ona baktı.

Clary, "Temize çıktım," dediğinde gülümsedi ama Clary başını iki yana salladı. "Jace'i arama işini öncelikli olmaktan çıkarıyorlar. Bence... Bence onun öldüğünü düşünüyorlar."

Simon başını eğip ıslak kotuyla tişörtüne baktı. Kırışık gri tişörtünün üzerinde kalın harflerle "BAZEN KÖTÜ KARARLAR VERDİĞİM ÇOK AÇIK," yazıyordu. O da başını iki yana salladı. "Üzüldüm."

"Meclis böyle kararlar alabiliyor," dedi Isabelle. "Başka bir karar çıkmasını beklemek saflık olurdu."

"*Basia coquum*," dedi Simon. "Ya da sloganları her neyse işte."

"*Descensus Averno facilis est*," diye düzeltti onu Alec. "Cehenneme düşmek kolaydır. Sen az önce 'Aşçıyı öp' dedin."

"Lanet olsun," dedi Simon. "Jace'in benimle dalga geçtiğini bilmeliydim." Islak kahverengi saçları yine gözlerine düştü. Sinirli bir hareketle saçlarını geri atarken Clary onun alnındaki gümüşümsü işareti görür gibi oldu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi Seelie Kraliçesi'ni görmeye gidiyoruz," dedi Clary. Eli yine boynundaki çana gitti. Simon'a, Kaelie'nin Luke ve Jocelyn'in verdiği davete katıldığını, orada Seelie Kraliçesi'nin ona yardım sözü verdiğini anlattı.

Simon kuşkuyla bakıyordu. "Jace'i öpmene neden olan kızıl saçlı kötü kadından mı bahsediyorsun? Ondan hiç hoşlanmamıştım."

"Onunla ilgili hatırladıkların bunlar mı? Yani sadece Clary'nin Jace'i öpmesine neden olduğunu mu hatırlıyorsun?" Isabelle sinirlenmişti. "Seelie Kraliçesi çok tehlikeli biri. O zamanlar sadece küçük oyunlar oynuyordu. Genellikle her kahvaltı öncesi birkaç insanın çığlıklar atarak çıldırmasından hoşlanır."

"Ben insan değilim," dedi Simon. "Artık değilim." Isabelle'e bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini yere eğdi, sonra Clary'ye döndü. "Size katılmamı istiyor musun?"

"Gelsen iyi olur. Kabil İşareti, gün ışığından etkilenmemen... Bunlar Kraliçe'yi etkileyecek özellikler."

"Bu konuda bahse girmezdim," dedi Alec.

Clary arkasına bakıp sordu, "Magnus nerede?"

"Gelmemesinin daha iyi olacağını söyledi. Belli ki Seelie Kraliçesi'yle geçmişte bir şeyler yaşanmış."

Isabelle kaşlarını kaldırdı.

"Öyle bir şey değil," dedi Alec aksi aksi. "Bir tür kan davası gibi bir şey. Gerçi..." diye ekledi yarım ağızla, "benden önce yapmış olabilecekleri konusunda şaşırmazdım."

"Alec!" Isabelle ağabeyiyle konuşmak için geride kaldığında Clary şemsiyesini açtı. Bu şemsiyeyi Simon yıllar önce Doğal Tarih Müzesi'nden onun için almıştı ve üzerinde dinozor resimleri vardı. Simon şemsiyeyi tanıyınca yüzündeki ciddi ifadenin yerini bir mutluluk aldı.

"Yürüyelim mi?" dedi Clary'ye kolunu uzatıp.

Yağmur bütün şiddetiyle yağmaya devam ediyor, kanalizasyondan taşan sular küçük derelerin oluşmasına ve gelip geçip taksilerin su sıçratmasına neden oluyordu. Simon soğuğu hissetmediği halde ıslak ve yapış yapış olmaktan rahatsız olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Omzunun üzerinden çaktırmadan Alec'le Isabelle'e baktı. Isabelle, Enstitü'den çıktığından beri doğru dürüst yüzüne bakmamıştı. Simon, kızın aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Ağabeyiyle konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu. Biraz sonra Park Bulvarı'nın bir köşesini döner-

lerken Simon onun, "Eee, peki sen ne düşünüyorsun? Yani şu babamın Sorgucu görevine aday olması meselesinde?" diye sorduğunu duydu.

"Bence bu görev çok sıkıcı," dedi Alec. Şemsiyeyi Isabelle taşıyordu. Şeffaf naylonun üzerinde rengarenk çiçek desenleri olan bir şemsiyeydi. Simon bunun hayatı boyunca gördüğü en kızsal eşya olduğunu düşündü. Alec'in ıslanmak pahasına şemsiyenin altından kaçmasını anlayabiliyordu. "Neden böyle bir şey yaptığını hiç bilmiyorum," diye devam etti Alec.

"Sıkıcı olması umrumda değil," diye tısladı Isabelle. "Görevi alırsa sürekli İdris'te olması gerekecek. Yani bütün zamanını orada geçirecek. Enstitü'yü yönetip aynı zamanda da Sorgucu olamaz. Aynı anda iki görevi yürütemez."

"Farkındaysan, Iz, zaten bütün zamanını İdris'te geçiriyor."

"Alec..." Işıklar yeşile dönünce Simon trafiğin gürültüsünden Isabelle'in sözlerinin devamını duyamadı. Arabalar kaldırıma buz gibi suları sıçratarak ilerliyordu. Clary üzerine gayzer gibi fışkıran sudan kaçmak isterken neredeyse Simon'ı devirecekti. Simon onun elini tutup dengesini bulmasına yardım etti.

"Özür dilerim," dedi Clary. Eli Simon'ın avcunda küçücük kalmıştı. "Dikkat etmiyordum."

"Biliyorum." Simon sesindeki endişeyi gizlemeye çalıştı. Kız, son iki haftadır neredeyse hiçbir şeye dikkat etmiyordu. Başta ağlamıştı, sonra öfke ağır basmıştı. Jace'i arayan

devriyelere katılamayacağı için kızgındı, Konsey'in sonu gelmek bilmeyen sorgularına kızgındı, Meclis'in kuşkuları yüzünden sanal olarak eve hapsedildiği için kızgındı. En çok da, işe yarayabilecek bir mühür bulamadığı için kendine kızgındı. Geceleri saatlerce çalışma masasında oturuyor ve stelini parmaklarının arasında öyle sıkı tutuyordu ki Simon onu kırmasından korkmuştu. Clary tüm o geceler boyunca Jace'in nerede olduğuna dair küçücük bir görü elde edebilmek için zihnini zorlayıp durduğu halde amacına ulaşamamıştı.

Beşinci Cadde üzerinde taş duvardaki boşluktan parka girerlerken Simon onun daha yaşlı göründüğünü düşündü. Kötü anlamda yaşlanmamıştı tabii. Ama her şeyin değiştiği gece Pandemonyum Kulübü'ne giren o kızdan farklıydı. Boyu daha uzundu. Ciddi yüz ifadesinde ve yürüyüşünde her zamankinden çok daha güçlü ve zarif bir tavır okunabiliyordu. Yeşil gözleri daha az dans ediyor, çoğunlukla tek bir noktaya bakıyordu. Simon onun giderek Jocelyn'e benzediğini fark edince küçük bir şok geçirdi.

Clary üzerinden sular damlayan ağaçların arasında durdu. Dallar yağmuru biraz olsun kesiyordu. Isabelle'le birlikte şemsiyelerini ağaçların dibine dayadılar. Clary boynundaki zinciri çıkarıp çanı avcuna kaydırdı. Etrafındakilere ciddiyetle baktı. "Bu bir risk," dedi. "Ve bu riski alırsam geri dönüşü olmayacağından eminim. O yüzden eğer benimle gelmek istemeyen varsa, sorun değil. Bunu anlarım."

Simon uzanıp elini onunkinin üzerine koydu. Düşünecek bir şey yoktu. Clary nereye giderse gitsin, o da peşinden giderdi. Başka türlü olması imkansızdı. Birlikte öyle çok şey yaşamışlardı ki. Isabelle de elini uzattı. En son Alec de onlara katıldı. Alec'in uzun siyah kirpiklerinden yağmur suları gözyaşı gibi damlıyordu ama yüzündeki ifade kararlıydı. Dördü el ele tutuştu.

Sonra Clary çanı çaldı.

Bir an için sanki bütün dünya etraflarında dönmeye başladı. Bir kasırgaya kapılmak ya da düşmek gibi değildi, daha çok bir atlıkarıncada giderek hızlanmaya benziyordu. Bu his aniden durduğunda Clary'nin başı dönmeye devam etti. Nefes nefese kalmıştı. Hala Isabelle, Alec ve Simon'la el ele duruyorlardı.

Ellerini bıraktılar, ardından Clary etrafına bakındı. Daha önce de kaplangözü taşından oyulmuş gibi görünen bu parlak ve koyu kahverengi koridorda bulunmuştu. Binlerce yıldır perilerin geçiş yeri olan zemin pürüzsüzdü. Duvardaki pırıltılı altın yongalar etrafı aydınlatıyordu ve pasajın sonunda sanki rüzgarda salınıyormuş gibi görünen rengarenk bir perde görülebiliyordu. Clary ona yaklaştığında perdenin kelebeklerden dikildiğini gördü. Bazıları hala yaşıyordu ve kanat çırpmaya çalıştıkları için perde rüzgarda sallanıyormuş gibi görünüyordu.

Boğazında hissettiği safrayı geri yutup "Merhaba," diye seslendi. "Kimse yok mu?"

Perde kenara çekildiğinde peri şövalyesi Meliorn koridora çıktı. Üzerindeki beyaz zırhı Clary daha önceden hatırlıyordu ama şimdi göğsünün sol tarafında bir de mühür bulunuyordu. Aynı dört C harfi Luke'un Konsey cüppesinde de vardı ve Konsey'e üye olduğunu belirtiyordu. Aynı zamanda Meliorn'un yüzünde, tam da yaprak rengi gözlerinin altında taze bir yara izi dikkat çekiyordu. Clary'yi soğuk gözlerle süzdü. "Seelie Kraliçesi barbarlar gibi 'Merhaba' denerek selamlanmaz," dedi. "Sanki bir hizmetçiye seslenir gibi..."

"Ama daha onu görmedik ki," dedi Clary. "Onun burada olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Meliorn ona aksi aksi baktı. "Kraliçe eğer seni görmeye hazır olmasaydı, çanı çalmak buraya gelmenizi sağlamazdı. Şimdi beni takip et ve arkadaşlarını da getir."

Clary dönüp arkadaşlarına başıyla işaret ettikten sonra kelebeklere işkence eden perdenin altından geçip Meliorn'u takip etti. Kelebeklerin kanatlarına değmemek için iyice eğilmişti.

Kraliçe'nin odasına girdiklerinde Clary şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Son seferinde gördüğünden tamamen farklıydı. Kraliçe beyaz ve altın renkli bir divana uzanmıştı. Zemin büyük bir satranç tahtası gibi siyah-beyaz karelerden oluşuyordu. Tavandan tehlikeli görünen dikenli teller sarkıyor, her bir dikenin ucunda kör edici ışıklar patlayıp sönüyordu. Bütün oda ışıl ışıl parlıyordu.

Meliorn gidip Kraliçe'nin yanında durdu. Onun dışında odada başka saray görevlisi yoktu. Kraliçe yavaşça

doğruldu. Her zamanki gibi çok güzeldi. Gümüş ve altın karışımından yarı saydam bir elbise giymişti. Bembeyaz omuzlarından birine özenle yerleştirdiği saçları kızıl-bakır rengindeydi. Clary kendini neden böylesine rahatsız hissettiğini anlamadı. Aralarında kadının güzelliğinden etkilenebilecek tek kişi Simon'dı ve o da Kraliçe'den ölesiye nefret ediyordu.

"Sizi gördüğüme sevindim, Nefilim ve gündüzyürüyen," dedi Kraliçe başını onlara doğru çevirirken. "Valentine'ın kızı, seni buraya hangi rüzgar attı?"

Clary avcunu açınca çan ışıldadı. "Ne zaman ihtiyaç duyarsam çalmam için hizmetçinizle bana bu çanı gönderdiniz."

"Ve sen de benden hiçbir şey istemediğini söyledin," dedi Kraliçe. "İhtiyaç duyduğun her şeye sahip olduğunu söyledin."

Clary, Kraliçe'yle en son görüştüklerinde Jace'in söylediklerini hatırladı. Jace kadını iltifatlara boğmuştu. Sanki aniden bir yerlerden yepyeni kelimeler öğrenmiş gibiydi. Omzunun üzerinden Isabelle ve Alec'e baktı. Isabelle sinirli bir jest yapıp devam etmesini işaret etti.

"Bazen işler değişir," dedi Clary.

Kraliçe zarafetle bacaklarını öne uzattı. "Doğru. Benden ne istiyorsun?"

"Jace Lightwood'u bulmanızı istiyorum."

Takip eden sessizlikte tavandan sarkan ışıltılı dikenlerin yumuşak sesleri bir azap çığlığına dönüşmüştü. Sonunda

Kraliçe konuştu: "Meclis'in başarısız olduğu bir konuda peri halkının başarılı olacağına inanacak kadar güçlü olduğumuzu düşünüyor olmalısın."

"Meclis sadece Sebastian'ı bulmak istiyor. Ve Sebastian benim umrumda değil. Ben Jace'i istiyorum," dedi Clary. "Hem sizin göründüğünüzden çok daha fazlasını bildiğinizi biliyorum. Bunun olacağını görmüştünüz. Bu çanı Jace'in kaybolduğu gece bana boşuna göndermiş olamazsınız. Bir şeyler olacağını biliyordunuz."

"Belki biliyordum," dedi Kraliçe ışıltılı tırnaklarını inceleyerek.

"Saklanacak bir gerçek olduğunda peri halkının sık sık 'belki' dediğinin farkındayım," dedi Clary. "Belki'ler sizi düz bir cevap vermekten kurtarıyor."

"Belki öyledir," dedi Kraliçe. Bu seferki gülümsemesi pek mutlu değildi.

"*Olabilir,* de güzel bir kelimedir," diye öneride bulundu Alec.

"*Mümkün* de denebilir," diye atıldı Izzy.

"*Belki,* gayet güzel," dedi Simon. "Hem modern hem de havada uçuşan fikirlerin özünü anlatıyor."

Kraliçe, etrafında vızıldayan can sıkıcı arılarmış gibi kelimeleri eliyle başının yanından kovaladı. "Sana güvenmiyorum, Valentine'ın kızı," dedi. "Bir zamanlar senden bir iyilik istemiştim ama o günler geride kaldı. Meliorn, Konsey'e girdi. Bana sunabileceğin bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Öyle düşünseydiniz," dedi Clary, "çanı bana göndermezdiniz."

Bir süre göz göze kaldılar. Kraliçe çok güzeldi ama yüzünün ardındaki bir şey Clary'nin aklına güneşte beyaza dönüşen küçük hayvan kemiklerini getiriyordu. Sonunda Kraliçe "Tamam," dedi. "Sana yardım edebilirim. Ama karşılığını isterim."

"Aman ne şaşırtıcı," diye söylendi Simon. Ellerini ceplerine sokmuş, nefret dolu gözlerle Kraliçe'ye bakıyordu.

Alec güldü.

Kraliçe'nin gözleri parladığında Alec inleyerek geri sendeledi. Ellerini öne uzatırken nefesini tutmuştu, sanki elleri kırışıp içe doğru kıvrılmış, bükülmüş, eklemleri şişmişti. Sırtı kamburlaşırken saçları ağardı, mavi gözlerinin feri derin kırışıklıkların içinde söndü. Clary nefesini tuttu. Az önce Alec'in durduğu yerde şimdi ak saçlı, kambur ve titrek bir yaşlı adam duruyordu.

"Ölümlü sevimlilik nasıl da bir anda sönüveriyor, değil mi?" diye böbürlendi Kraliçe. "Şu haline bak, Alexander Lightwood. Sana altmış yıl sonra nasıl görüneceğini görme şansı veriyorum. Büyücü sevgilin o zaman güzelliğin hakkında ne diyecek acaba?"

Alec'in göğsü inip kalkıyordu. Isabelle hemen yanına gidip onun kolunu tuttu. "Alec, bu gerçek değil. Sadece gözbağı." Sonra Kraliçe'ye döndü. "Onu düzelt! Onu hemen düzelt!"

"Hepiniz benimle daha saygılı konuşursanız belki bu konuyu düşünebilirim."

"Saygılı olacağız," dedi Clary hemen. "Saygısızlık ettiysek bağışlayın."

Kraliçe burnunu çekti. "Jace'i özlüyorum," dedi. "Hepinizin arasında en güzeli ve en saygılısı oydu."

"Biz de onu özlüyoruz," dedi Clary alçak sesle. "Saygıda kusur etme niyetinde değiliz. Biz insanlar üzgün olduğumuzda biraz kabalaşabiliyoruz."

"Hmm," dedi Kraliçe ama parmaklarını şaklatarak Alec'in üzerindeki gözbağını kaldırdı. Alec yine eski haline dönmüştü. Gerçi yüzü bembeyazdı ve kaskatı kesilmişti. Kraliçe ona tepeden bir bakış fırlattıktan sonra bütün dikkatini tekrar Clary'ye yöneltti.

"İki yüzük var," dedi. "Babama aitti. Periler tarafından yapıldıkları ve büyük güce sahip oldukları için o yüzüklerin bana geri dönmesini istiyorum. Bu yüzükler sayesinde tıpkı Sessiz Kardeşler gibi birbirimizle zihin yoluyla konuşabiliyoruz. Yüksek bir yerden, şu anda o yüzüklerin Enstitü'de sergilendiğini duydum."

"Öyle bir şey gördüğümü hatırlıyorum," dedi Izzy yavaşça. "Kütüphanenin ikinci katında, cam bir kabın içinde peri yapımı iki yüzük var."

"Yüzükleri Enstitü'den çalmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu Clary hayretle. Kraliçe'nin ondan ne isteyebileceği düşünürken bu hiç aklına gelmemişti.

"Buna çalmak denmez," dedi Kraliçe. "Sonuçta yüzükleri asıl sahiplerine geri getireceksin."

"Sonra Jace'i bulacak mısınız?" dedi Clary. "Ve lütfen 'belki' demeyin. Tam olarak ne yapacaksınız?"

"Onu bulmanıza yardım edeceğim," dedi Kraliçe. "Yardımımın paha biçilmez olacağı üzerine sözüme güvenebilirsin. Örneğin bütün o iz sürme büyülerinin neden işe yaramadığını söyleyebilirim. Hangi şehirde olabileceğini söyleyebilirim..."

"Ama Meclis sizi sorguladı," diye araya girdi Simon. "Onlara nasıl yalan söylediniz?"

"Asla doğru soruları sormazlar."

"Onlara niye yalan söylediniz?" diye üsteledi Isabelle. "Nasıl bir bağlılık bu?"

"Benim kimseyle bağım yok. Onu düşmanım haline getirmezsem Jonathan Morgenstern benim için çok güçlü bir müttefik olabilir. Bir fayda sağlamadıkça neden onu tehlikeye atalım ya da kendimize düşman edelim? Peri halkı yaşlıdır. Biz acele kararlar almayız. Rüzgarın yönünü tayin edebilmek için önce bekleriz."

"Ama bu yüzükleri o kadar istiyorsunuz ki onu kızdırma riskine değer, öyle mi?" diye sordu Alec.

Kraliçe tembelce gülümsemekle yetindi. Gözlerinde vaat vardı.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Yüzüklerle geri dönerseniz yine konuşuruz."

Clary duraksadı, dönüp Alec'le Isabelle'e baktı. "Siz ne diyorsunuz? Enstitü'den bir şey çalacağız?"

"Jace'i bulmamıza yardımı dokunacaksa," dedi Isabelle.

Alec başını salladı. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Clary, beklentiyle onları seyreden Kraliçe'ye döndü. "Anlaştık o zaman."

Kraliçe gerinip tatlı tatlı gülümsedi. "Yolunuz açık olsun, küçük Gölge Avcıları. Ve hak etmeseniz de size küçük bir uyarı... Arkadaşınızı ararken bu bilgi kulağınıza küpe olsun. Kıymetli bir şeyi kaybedip de onu tekrar bulduğunuzda, genellikle bıraktığınız gibi bulmama ihtimaliniz çok yüksektir."

Alec, Magnus'un Greenpoint'te oturduğu apartmanın kapısına vardığında saat neredeyse on bire geliyordu. Isabelle onu Clary ve Simon'la birlikte akşam yemeği için Taki'ye gitmeye ikna etmişti. Alec başta itiraz etse de onlarla birlikte gittiğine memnundu çünkü Seelie Sarayı'nda yaşadıklarından sonra kendini toparlayabilmek için birkaç saate ihtiyacı vardı. Kraliçe'nin gözbağından ne kadar kötü etkilendiğini Magnus'un görmesini istemiyordu.

Artık yukarı çıkmak için zile basması gerekmiyordu. Anahtarı vardı ve bundan gizli gizli gurur duyuyordu. Kapıyı açıp merdivenlere yönelirken Magnus'un ilk kattaki komşusunun evinin önünden geçti. Giriş kattaki dairede oturanları hiç görmemiş olsa da fırtınalı bir romantizm yaşadıklarını tahmin ediyordu. Bir keresinde apartmanın önünde birinin

eşyalarının yayılmış olduğunu görmüştü. Bir ceketin üzerine "Yalanlar söyleyen yalancıya aittir," notu iliştirilmişti. Şimdiyse kapıda, üzerine "ÖZÜR DİLERİM," kartı iliştirilmiş bir çiçek buketi duruyordu. New York böyleydi işte: Komşuların hakkında bilmek istediğinden daha fazlasını bilirdin.

Magnus'un kapısı aralıktı, müzik yumuşak bir şekilde koridora yayılıyordu. Bugün Çaykovski çalıyordu. Alec, kapıyı ardından kapattığında omuzlarının gevşediğini hissetti. Beyaz kanepeler, kırmızı sehpalar ve duvarlardaki siyah-beyaz Paris fotoğraflarıyla eve şu anda minimalist bir dekorasyon anlayışı hakimdi ama nasıl bir evle karşılaşacağı her seferinde bir muammaydı. Yine de her geçen gün burayı daha çok evi gibi hissediyordu. Her şey Magnus gibi kokuyordu: Mürekkep, kolonya, Lapsang Souchong çayı, büyünün yanık şeker kokusu. Pencere pervazında uyuklayan Başkan Miyav'ı kucaklayıp çalışma odasına yollandı.

İçeri girdiğinde Magnus başını kaldırıp baktı. Kendi tarzına göre bugün bayağı ciddi giyinmişti: Kot pantolon, yakası ve kollarının kenarında metaller olan siyah bir tişört. Siyah saçları birbirine dolanmış bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Sıkıntıdan saçıyla oynamış, saçlarını karıştırmış gibiydi ve kedi gözleri de yorgunluktan yarı kapalıydı. Alec'i görünce kalemini bırakıp sırıttı. "Başkan seni seviyor."

"Kulaklarını kaşıyan herkesi seviyor," dedi Alec göğsünde mırlayarak uyuklayan kediyi okşayarak.

Magnus sandalyesinde arkasına yaslanıp esnediğinde kol kasları gerildi. Çalışma masasının üzerine minik el yazıları ve çizimlerle dolu kağıt parçaları yayılmıştı. Aslında hepsi birbirinin tekrarıydı: Jace'in kaybolduğu çatının karalamalarını yapmıştı. "Seelie Kraliçesi nasıldı?"

"Her zamanki gibi."

"Öfkeli sürtük gibi mi?"

"Sayılır." Alec, yaşananların özetini geçti. Bunu yapmakta çok iyiydi. Tek bir kelimeyi bile boşa harcamadan olan biteni özetleyebiliyordu. İnsanların neden lafı dolandırdıklarını hiç anlamazdı ve Jace'in kelime oyunlarına duyduğu aşk da anlamadığı şeyler arasındaydı.

"Clary için endişeleniyorum," dedi Magnus. "Minik kızıl kafasını aşan işlere bulaşıyor."

Alec, Başkan Miyav'ı masaya bıraktığında kedi top gibi yuvarlanıp uyumaya devam etti. "Jace'i bulmak istiyor. Onu suçlayabilir misin?"

Magnus'un gözleri yumuşadı. Parmağını Alec'in kemerine takıp onu kendine çekti. "Yani benim için aynı şeyi yapar mıydın?"

Alec bakışlarını kaçırdı, Magnus'un kenara ittiği kağıda baktı. "Yine bunlara mı bakıyorsun?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de Magnus ısrar etmedi. "Bir anahtar olmalı," dedi. "Bunları çözmenin bir yolu olmalı. Henüz bilmediğim bir dil. Kadim bir dil. Bu daha önce hiç görmediğim kadar karanlık ve eski bir kara

büyü." Tekrar kağıda baktığında başını hafifçe yana eğdi. "Şuradaki enfiye kutusunu verebilir misin? Masanın kenarındaki, gümüş olanı."

Alec, Magnus'un başıyla işaret ettiği yere baktığında büyük ahşap masanın karşı köşesindeki gümüş kutuyu gördü. Uzanıp aldı. Minik ayaklarıyla minyatür bir metal sandığı andıran kutunun üzerine elmaslarla W.S. harfleri işlenmişti.

W, diye düşündü Alec. Will miydi?

Alec, Camille'in ona dalga geçmek için hangi isimle seslendiğini sorduğunda Magnus, "Will," demişti. Tanrım, bunun üzerinden asırlar geçmiş gibiydi.

Alec dudağını ısırdı.

"Bu ne?"

"Enfiye kutusu," dedi Magnus başını kağıtlardan kaldırmadan. "Az önce söyledim ya."

"Enfiye? Yani insanların burunlarına çektiği şeyler için mi?" diye sordu Alec kutuyu inceleyerek.

Magnus başını kaldırıp güldü. "Tütün de olur. On yedinci ve on sekizinci asırlarda çok popülerdi. Şimdi bu kutuyu ıvır zıvır saklamak için kullanıyorum."

Elini uzattığında Alec kutuyu ona verdi. "Hiç, şeyi merak ettiğin oluyor mu?" diye başladı söze. Sonra tekrar denedi. "Camille'in dışarıda bir yerlerde olmasından rahatsız olmuyor musun? Yani onun gitmiş olması seni rahatsız etmiyor mu?" *Onun gitmiş olması benim suçum,* diye düşündü Alec ama bunu söylemedi. Magnus bunu bilmese de olurdu.

"O hep dışarıda bir yerlerdeydi," dedi Magnus. "Meclis'in bundan hiç hoşlanmadığını biliyorum ama benimle iletişim kurmasa da hayatını yaşamaya devam ettiğini düşünmeye alıştım. Rahatsız olsam bile bu çok uzun zaman önceydi."

"Ama bir zamanlar onu sevmiştin."

Magnus enfiye kutusunun üzerindeki elmas harflerin üzerinde parmaklarını dolaştırdı.

"Öyle olduğunu sanmıştım."

"O seni hala seviyor mu?"

"Sanmıyorum," dedi Magnus kuru bir sesle. "Onu son gördüğümde karşılaşmamızdan pek memnun görünmüyordu. Tabii bunun sebebi, onda olmayan bir güç mührüne sahip on sekiz yaşında bir erkek arkadaşımın olması olabilir."

Alec kekeledi. "Ben... Ben tarif edilen kişi olarak, bu tanıma itiraz ediyorum."

"Camille her zaman kıskançtı." Magnus sırıttı. *Konuyu değiştirmekte üstüne yok,* diye düşündü Alec. Magnus eski aşklarından bahsetmekten hoşlanmadığını açıkça ortaya koymuştu ama bu konuşmanın bir yerinde Alec artık kendini evinde hissetmediğini de fark etmişti. O aşinalık ve rahatlık hissi kaybolmuştu bir şekilde. Magnus her ne kadar genç görünse de -ki dimdik saçları ve çıplak ayaklarıyla şu anda en fazla on sekiz yaşında görünüyordu- zamanın okyanusları onları farklı kıyılara atıyordu.

Magnus kutuyu açıp birkaç raptiye çıkardı ve masanın üzerinde bakmakta olduğu kağıtları sabitledi. Başını tekrar

kaldırıp Alec'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde durumun ciddiyetini kavradı. "Sen iyi misin?"

Cevap vermek yerine Alec eğilip Magnus'un elini tuttu. Magnus şaşırsa da onun kendisini ayağa kaldırmasma izin verdi. Bir şey sormaya fırsat bulamadan Alec onu kendine çekip öptü. Magnus yumuşak bir inlemeyle Alec'in tişörtünü sırtından kavrayıp yukarı çekti ve soğuk parmaklarını omurgası boyunca dolaştırdı. Alec ona iyice dayanıp masayla kendisi arasına sıkıştırdı. Magnus bundan şikayetçi görünmüyordu.

"Hadi," dedi Alec sevgilisinin kulağına. "Geç oldu. Yatağa gidelim."

Magnus dudağını ısırdı, omzunun üzerinden masasındaki kağıtlara baktı. Gözü kadim ve unutulmuş bir dilin hecelerine takıldı. "Sen önden git," dedi. "Birazdan yanına gelirim. Beş dakika."

"Olur," dedi Alec doğrulup. Magnus çalışmaya daldığında beş dakikanın rahatlıkla beş saate uzayacağını biliyordu. "Yatakta görüşürüz."

"Şşşt."

Luke'un evine girerlerken Clary parmağını dudağına götürüp Simon'a sessiz olmasını işaret etti. Evdeki bütün ışıklar sönmüştü, oturma odası karanlık ve sessizdi. Elini sallayarak Simon'ı odaya kovaladıktan sonra mutfağa gidip bir bardak su aldı. Tam o da odasına gidecekken yarı yolda donakaldı.

Koridordan annesinin sesi geliyordu. Clary onun sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Jace'in kaybolması nasıl Clary'nin en büyük kabusuysa, annesinin de benzer bir kabusla yaşadığını biliyordu. Oğlunun hayatta ve dışarıda bir yerde olduğunu, her şeyi yapmaya kadir olduğunu bilmek kadının içini parçalıyor olmalıydı.

"Ama onu temize çıkardılar, Jocelyn," diyordu Luke neredeyse fısıltıyla. "Ceza falan almayacak."

"Hepsi benim suçum," dedi Jocelyn boğuk bir sesle. Sanki yüzünü Luke'un omzuna gömmüştü. "O... O yaratığı dünyaya getirmemiş olsaydım Clary bütün bunları yaşamak zorunda kalmayacaktı."

"Bilemezdin..." Luke'un sesi mırıltıya dönüşürken Clary onun haklı olduğunu biliyordu. Buna rağmen içinde annesine karşı bir öfkenin yükselmesine engel olamadı. Sebastian büyüyüp hayatlarını mahvetmeden önce annesinin onu beşiğinde öldürmesi gerektiğini düşündü ve bunu düşündüğü anda da dehşete düştü. Dönüp evin arka tarafına yöneldi, koşar adım yatak odasına gitti ve sanki birileri peşinden koşturuyormuş gibi kapıyı arkasından kapattı.

Yatağın üzerine kurulmuş DS'iyle oynayan Simon şaşkın gözlerle ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Clary ona gülümsemeye çalıştı. Onu bu odada görmeye alışıktı. Büyürken kim bilir kaç gece Luke'un evinde bu odada uyumuşlardı. Clary odasının sadece uyumak için kullanılan bir otel odası gibi görünmemesi için elinden geleni yapmıştı.

Simon'la, Lightwood'larla, Jace ve ailesiyle çekilen fotoğrafları dolabındaki aynanın çerçevesine gelişigüzel asmıştı. Luke ona bir çizim panosu vermişti ve boyaları panonun kenarındaki yuvalarda düzgün bir şekilde duruyordu. En sevdiği animelerin posterleri duvarlardaydı: *Fullmetal Alchemist, Rurouni Kenshin, Bleach...*

Gölge Avcısı olarak yaşadığı hayatın kanıtları da odaya yayılmıştı: Kenarlarına notlar alıp çizimler yaptığı Gölge Avcıları'nın Kadim Kitabı, okült ve paranormal kitaplarıyla dolu kitap rafları, çalışma masasının üzerinde duran steli, Luke'un hediye ettiği, İdris'i Avrupa'nın ortasında altın sınırlarla gösteren yeni küresi...

Yatağın ortasına bağdaş kurup oturmuş olan Simon da hem eski hem yeni hayatına ait olan birkaç şeyden biriydi. Soluk renkli yüzüyle tezat oluşturan simsiyah gözleriyle Clary'ye bakıyor, Kabil İşareti belli belirsiz alnında parlıyordu.

"Annem," dedi Clary kapıya sırtını yaslayarak. "O hiç iyi değil."

"Haberle rahatlamadı mı? Yani temize çıkmış olman onu rahatlatmamış mı?"

"Sebastian'ı aklından çıkaramıyor. Kendini suçluyor."

"Onun başka bir şeye dönüşmesi annenin suçu değil ki. Hepsi Valentine'ın suçu."

Clary bir şey söylemedi. Annesinin Sebastian'ı doğduğu anda öldürmesi gerektiğini düşündüğü için hala kendini kötü hissediyordu.

"İkiniz de," diye devam etti Simon, "yapmadığınız şeyler için kendinizi suçluyorsunuz. Sen Jace'i çatıda yalnız bıraktığın için kendini suçluyorsun..."

Clary sertçe başını kaldırıp ona baktı. Bunun için kendini suçladığını ona söylemiş miydi? "Ben hiç..."

"Suçluyorsun," dedi Simon. "Ama ben de, Izzy de, Alec de, hepimiz onu çatıda yalnız bıraktık. Ve Alec parabatai bağını kopardı. Bilmemiz mümkün değildi. Ve sen de orada kalsaydın çok daha kötüsü olabilirdi."

"Belki." Clary bu konuda konuşmak istemiyordu. Simon'ın bakışlarını görmezden geldi, dişlerini fırçalayıp pijamalarını giymek üzere banyoya yöneldi. Aynada kendine bakmaktan da kaçındı. Yüzünün solgun görünümünden, gözlerinin altındaki koyu halkalardan nefret ediyordu. Güçlüydü, yıkılmayacaktı. Bir planı vardı. Biraz delice bir plandı ve Enstitü'yü soymayı içeriyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Dişlerini fırçaladıktan sonra dalgalı saçlarını atkuyruğu yaptı. Banyodan çıktığında Simon postacı çantasına bir şişe tıkıştırıyordu. Muhtemelen Taki'de satın aldığı kandan içmişti.

Clary onun yanma gidip saçlarını karıştırdı. "Şişelerini buzdolabına koyabilirsin," dedi. "Eğer oda sıcaklığında içmeyi sevmiyorsan."

"Soğuk kan, oda sıcaklığındaki kandan daha beter aslında. En iyisi sıcak olanı. Ama tencerelerinde kan ısıttığımı görse annen herhalde canıma okur."

"Jordan buna ne diyor?" diye sordu Clary. Gerçi Jordan, Simon'ın onunla yaşadığını bile hatırlıyor muydu acaba? Simon son bir haftadır her gece Clare'de kalmıştı. Jace'in kaybolduğu ilk günlerde Clary uyuyamamıştı. Üzerine beş battaniye birden örtmesine rağmen üşümesine engel olamıyordu. Damarlarındaki kanın donduğunu, mercan gibi ışıltılı buz kristallerinin kalbini örümcek ağı gibi sardığını hayal ederek titremeler eşliğinde öylece yatmıştı. Arada sırada uyuduğunda da rüyalarında karanlık denizler, buzdağları, donmuş göller ve gölgelerin içinde yüzünü seçemediği ya da sırtım dönüp giderken sadece saçlarının ışıltısını görebildiği Jace'i görüyordu. En fazla beş dakika sonra uyanıyor, kendini yeniden bir hastalık bataklığına çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Konsey'in onu sorguladığı ilk gün eve döndüğünde yatağa neredeyse emekleyerek girmişti. Pencerede bir tıkırtı duyana ve Simon içeri girene kadar öylece yatmıştı. Genç adam yatağa gelmiş, tek bir kelime etmeden yanına uzanmıştı. Teni dışarısı kadar soğuktu ve nefesi şehre yaklaşan kış gibi kokuyordu.

Clary omzunu onunkine yaslamış, bütün vücudunu bir yumruk gibi kavrayan gerilimin hiç olmazsa küçük bir parçasından kurtulmuştu. Simon'ın eli soğuktu, yine de koluna değen fitilli kadifeden ceketi kadar tanıdıktı.

"Ne kadar kalabilirsin?" diye fısıldamıştı Clary karanlıkta.

"Ne kadar istersen."

Clary ona dönüp bakmıştı. "Izzy sorun etmez mi?"

"Beni buraya gönderen o. Senin uyuyamadığını, benimle olmak seni rahatlatacaksa burada kalabileceğimi söyledi. İstersen sen uyuyana kadar da kalabilirim."

Clary rahatlayarak içini çekti. "Bütün gece kal," dedi. "Lütfen."

Öyle de olmuştu. O gece Clary hiç kötü rüya görmemişti.

Simon yanında olduğu sürece uykuları rüyasız ve boştu. Tıpkı hiçliğin karanlık okyanusu gibi acısız bir şuursuzluktan ibaretti.

"Jordan'ın umrunda değil," diyordu Simon. "Onun tek derdi, olduğum şeyle ilgili kendimi iyi hissetmem. İçindeki vampirle iletişim kur falan filan, falan filan."

Clary yatakta onun yanına uzanıp yastığını kucakladı. "İçindeki vampir... dışındakinden farklı mı?"

"Kesinlikle. Benim bağrı açık gömlekler giymemi ve fötr şapka takmamı istiyor. Direniyorum."

Clary hafifçe gülümsedi. "Yoksa içindeki vampir Magnus mu?"

"Dur bak, aklıma bir şey geldi." Simon postacı çantasını karıştırıp iki manga dergisi çıkardı. Clary'ye uzatmadan önce zafer kazanmış gibi elinde salladı. "*Büyülü Aşk Centilmenleri*, bölüm on beş ve on altı," dedi. "Şehir merkezindeki çizgi roman dükkanı dışında her yerde tükenmişti."

Clary dergileri alıp rengarenk kapaklarına göz attı. Bir zamanlar bu dergileri gördüğünde çılgınca elini kolunu sallayıp çığlıklar atardı, şimdiyse tek yapabildiği Simon'a gülümseyip kibarca teşekkür etmekti. Simon'ın bunları bulmak için

zahmete katlandığını hatırlayınca kendini daha fazlası için zorladı. Şu anda bunları okuyarak kafasını dağıtmayı hayal bile edemese de "Harikasın," dedi Simon'ın omzunu omzuyla dürterek. Yastıklara başını dayayıp manga dergilerini kucağına yerleştirdi. "Ve Seelie Sarayı'na benimle geldiğin için de teşekkür ederim. Kötü hatıraların canlanmasına neden olduğunu biliyorum, yine de... Sen yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum."

"Harika bir iş çıkardın. Kraliçe'yle bir profesyonel gibi baş etmesini bildin." Simon yanına uzandığında yine omuzları değiyordu, ikisi de gözlerini tavandaki tanıdık çatlaklara, bir zamanlar yapıştırılmış ve artık ferini kaybetmiş fosforlu yıldızlara diktiler. "Eee, bu işi yapacak mısın? Kraliçe için yüzükleri çalacak mısın?"

"Evet." Clary tuttuğu nefesini saldı. "Yarın. Öğlen bir toplantı var. Herkes orada olacak. O zaman harekete geçeceğim."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, Clary."

Clary vücudunun kasıldığını hissetti. "Ne hoşuna gitmiyor?"

"Perilerle iş yapman. Onlar yalancıdır."

"Onlar yalan söyleyemez."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Perilerin yanıltıcı olduğunu söylemek bile hafif kalır."

Clary başını çevirip ona baktığında çenesi köprücükkemiğine değdi. Simon hemen kolunu kızın omzuna sarıp onu kendine çekti. Vücudu soğuk, gömleği hala yağmurdan ıslak

tı. Genellikle dik dik ve düz olan saçları rüzgarda dağılmıştı. "İnan bana, perilerle iş yapma fikrinden ben de hiç hoşlanmıyorum. Ama bunu senin için de yapardım," dedi Clary. "Sen de benim için yapardın, öyle değil mi?"

"Tabii ki yapardım. Yine de kötü bir fikir olduğu gerçeğini değiştirmez." Başını çevirip Clary'ye baktı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Babam öldüğünde..."

Clary kasıldı. "Jace ölmedi."

"Biliyorum. Öyle demek istemedim. Ben sadece... Yani ben yamndayken kendini daha iyi hissettiğini söylemene gerek yok, ben hep yanındayım. Keder insana kendini yalnız hissettirir ama sen yalnız değilsin. Etrafında seni seven insanlar var. Bunun farkındasın, öyle değil mi?" Gözlerini umutla kocaman açmıştı. Her zamanki gibi koyu kahverengiydi ama şimdi üzerine yeni bir renk katmanı eklenmiş gibi farklı bakıyorlardı. Tıpkı aynı zamanda hem gözeneksiz hem de şeffaf gibi görünen teni gibi.

Farkındayım, diye geçirdi içinden Clary. *Sadece bunun faydası olup olmadığından emin değilim.* Omzuyla hafifçe onun omzunu dürttü. "Sana bir şey sorabilir miyim? Kişisel bir şey, ama önemli."

Simon sesinde temkinli bir tonla sordu: "Ne?"

"Şu Kabil İşareti meselesi... Gecenin bir yarısı kazara seni tekmelersem görünmez bir güç tarafından yedi kat daha güçlü bir şekilde tekmelenir miyim?"

Simon'ın içinden güldüğünü hissetti. "Uyu artık, Fray."

3

KÖTÜ MELEKLER

"Burada yaşadığını unuttuğunu sanıyordum," dedi Jordan, Simon elinde salladığı anahtarlarla küçük dairenin salonuna adım attığında. Genellikle kanepeye yayılmış, bacaklarını kenarından sarkıtmış, Xbox'ın kumandası elinde olurdu. Ama bu sefer omuzlarını kamburlaştırmış, ellerini kotunun cebine sokuşturmuştu ve konsol kumandası etrafta görünmüyordu. Simon'ı görünce rahatlamıştı sanki. Simon bunun nedenini merak etti.

Jordan dairede yalnız değildi. Tam karşısındaki turuncu kadife koltukta Maia uyuşmuş gibi oturuyordu. Kıvırcık saçlarını iki örgü yapmıştı. Simon onu son gördüğünde üzerinde bir parti için giydiği muhteşem bir elbise vardı. Şimdiyse üniformasını giymişti: Yıpranmış paçalarıyla kot pantolonu.

uzun kollu bir tişört ve karamel renginde deri ceketi. O da en az Jordan kadar rahatsız görünüyordu. Sırtını dikleştirmiş, pencereye doğru bakıyordu. Simon'ı gördüğünde sevinçle ayağa kalkıp onu kucakladı. "Selam," dedi. "Nasıl olduğunuzu görmek için bir uğramıştım."

"Ben iyiyim. Yani onca olan biten arasında olabileceğim kadar iyiyim işte."

"Şu Jace meselesinden bahsetmiyordum," dedi Maia. "Seni soruyorum. Nasılsın?"

"Ben mi?" Simon afallamıştı. "İyiyim. Isabelle ve Clary için endişeleniyorum. Biliyorsun Meclis onu sorguluyordu ve..."

"Ve onun temize çıktığını duydum. Bu iyi bir şey." Maia geriledi. "Ama ben seni düşünüyordum. Annenle olanları."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Simon, Jordan'a sert bir bakış fırlattı ama genç adam başını belli belirsiz iki yana salladı. O söylememişti.

Maia örgülerinden birini çekiştirdi. "İnanmayacaksın belki ama Eric'le karşılaştım. Neler olduğunu o anlattı. Bu yüzden son iki haftadır *Milenyum Tüyü* gösterilerine bile katılmıyormuşsun."

"Aslına bakarsan mekanın adı artık değişti," dedi Jordan. "Şimdi *Gece Yarısı Dürümü* oldu."

Maia kızgın gözlerle Jordan'a baktığında genç adam koltukta büzüştü. Simon, eve gelmeden önce bu ikisinin ne hakkında konuştuğunu merak etti. "Ailenden başka kimseyle

konuştun mu?" diye sordu Maia yumuşak bir sesle. Kehribar rengi gözleri endişeliydi. Simon nankörlük ettiğini bilse de böyle bakılmaktan hoşlanmıyordu. Simon ortada bir sorun yokmuş gibi davranabilecekken, kızın endişesi sorunu gerçek kılıyordu.

"Evet," dedi. "Ailemle ilgili her şey yolunda."

"Sahi mi? Çünkü telefonunu burada bırakmışsın." Jordan sehpanın üzerinden telefonu aldı. "Ve ablan gün boyunca beş dakikada bir seni aradı. Ve dün de aynıydı."

Simon midesinin takla attığını hissetti. Telefonu Jordan'dan alıp ekranına baktı. Rebecca'dan tam on yedi cevapsız arama vardı.

"Kahretsin," dedi. "Bundan kaytarmayı ummuştum."

"Ama o senin ablan," dedi Maia. "Eninde sonunda seni arayacaktı."

"Biliyorum, yine de onu bir şekilde uzak tutmak... Orada olmadığını bildiğim zamanlarda ona mesaj bırakmak... Ben sadece... Sanırım kaçınılmazdan kaçmaya çalışıyordum."

"Peki ya şimdi?"

Simon telefonu pencere pervazına yerleştirdi. "Kaçmaya devam etsem?"

"Yapma." Jordan ellerini ceplerinden çıkardı. "Onunla konuşmalısın."

"Peki ona ne diyeceğim?"

Soru Simon'ın ağzından niyetlendiğinden çok daha sert çıkmıştı.

"Annen ona söylemiş olmalı," dedi Jordan. "Muhtemelen senin için endişeleniyordur."

Simon başını iki yana salladı. "Birkaç hafta sonra Şükran Günü için eve gelecek. Annemle aramızdaki sorunlarla başının ağrımasını istemiyorum."

"Zaten başı ağrımış durumda. O senin kardeşin," dedi Maia. "Hem bu, yani annenle aranda olup bitenler... Bunlar artık senin yeni hayatın."

"O zaman sanırım ablamı bundan uzak tutmayı tercih ederim." Simon mantıksız konuştuğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Rebecca çok... özeldi. Farklıydı. Bütün bu çılgınlığa rağmen Rebecca eski hayatının dokunulmamış bir parçasıydı. Belki de tek parçası.

Maia ellerini pes edercesine havaya kaldırıp Jordan'a döndü. "Şuna bir şey söylesene. Sen onun muhafızısın."

"Ah, hadi ama," dedi Simon, Jordan henüz ağzını açmaya fırsat bulamadan. "Siz sanki ailelerinizle görüşüyorsunuz da!"

İki genç bakıştı. "Hayır," dedi Jordan yavaşça, "Ama bizim ailelerimizle ilişkilerimiz öncesinde de çok parlak sayıl..."

"Dava düşmüştür," dedi Simon. "Hepimiz yetimiz. Fırtınanın yetimleri."

"Ablam görmezden gelemezsin," diye üsteledi Maia.

"Seyret de gör."

"Peki Rebecca eve gelip de evinin Şeytan filmi setine dönüştüğünü görünce ne olacak? Hele annen senin nerede olduğunu açıklayamayınca?" Jordan öne eğilip ellerini dizle-

rine yerleştirdi. "Ablan polisi arayacak ve annen zanlı durumuna düşecek."

"Henüz onun sesini duymaya hazır değilim," dedi Simon ama davayı asıl kaybedenin kendisi olduğunu biliyordu. "Şimdi çıkmam gerekiyor. Söz veriyorum, sonra ona mesaj atacağım."

"Peki," dedi Jordan. Bunu söylerken sanki bir ilerleme kaydettiklerini vurgulamak istercesine Simon'a değil Maia'ya bakıyordu. Onun memnun olup olmadığını merak ediyordu belli ki. Simon kendisi ortalıkta yokken bu ikisinin son iki haftadır görüşmeye başladıklarından şüphelendi. İçeri girdiğinde oturuş şekillerinden bir tahminde bulunması mümkün değildi ama bu ikisi söz konusu olduğunda hiçbir şeyden emin olamazdı. "Bu da bir başlangıç," diye son sözü söyledi Jordan.

Altın rengi asansör tıngırdayarak Enstitü'nün üçüncü katında durdu. Clary derin bir nefes aldıktan sonra koridora çıktı. Alec ve Isabelle'in de söz verdiği üzere kat tamamen boş ve sessizdi. York Bulvarı'nm trafik gürültüsü yumuşak bir mırıltı gibiydi. Pencereden sızan ışıkta dans eden tozların birbirlerine sürtünme seslerini duyabildiğini hayal etti. Duvar boyunca, Enstitü'dekilerin içeri girince ceketlerini astıkları askılar vardı. Jace'in siyah ceketlerinden biri boş kollarıyla bir hayalet gibi hala bir kancadan sarkıyordu.

Sırtı ürperirken koridorda ilerlemeye başladı. Jace'in onu ilk kez bu koridorlardan geçirdiği günü hatırlıyordu.

Umursamaz bir sesle ona Gölge Avcıları'nı, İdris'i, Clary'nin tüm hayatı boyunca varlığından habersiz olduğu gizli dünyasıyla ilgili her şeyi anlatmıştı. Jace konuşurken Clary onu izlemiş, Jace'in her şeyi fark ettiğini bilse de izlediğini çaktırmamaya çalışmıştı. Onun açık renk saçlarında oynaşan ışıkları, zarif ellerinin hızlı hareketlerini, uzattığında kollarındaki kasları...

Bir tane bile Gölge Avcısı görmeden kütüphaneye vardığında kapıyı iterek açtı. İlk seferinde olduğu gibi burası hala tüylerini ürpertiyordu. Bir kulenin içinde olduğu için salon yuvarlaktı, etrafı korkuluklarla çevrili bir asma kat vardı ve her yer kitap raflarıyla doluydu. Salonun ortasında hala 'Hodge'un masası' olarak düşündüğü masa bir meşe ağacının gövdesinden oyulmuştu, geniş yüzeyi diz çökmüş iki melek figürü taşıyordu. Sanki Hodge her an omzunda sert bakışlı kuzgunu Hugo'yla masanın arkasından çıkacakmış gibi hissetti.

Bu hatırayı kafasından kovup salonun dibinden sarmal bir şekilde asma kata tırmanan merdivenlere yöneldi. Kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Ayakkabının bileğine sessizlik mührü kazınmıştı. Merdivenleri tırmanıp asma kata çıkarken sessizlik daha da ürkütücü bir hal aldı. Burada da kitaplar vardı ama bunlar cam vitrinlere kilitlenmişti. Kimisi yıpranmış kapakları ve birkaç iplikle tutturulmuş ciltleriyle çok eski görünüyordu. Diğerleri alenen karanlık ve tehlikeli büyü kitaplarıydı. *Korkunç Tarikatlar, İblis Salgını, Ölüleri Diriltmek için Pratik Rehber...*

Kilitli rafların arasında cam sergi kutuları bulunuyordu. Her birinde nadir zanaat eserleri bulunuyordu. Tıpası devasa bir zümrüt olan ince camdan bir şişe, insan kafasına uyması mümkün olmayan ve ortasında kocaman bir elmas olan bir taç, kanatları saat mekanizması gibi çark ve dişlerden oluşan melek şeklinde bir sarkaç... Ve son kutuda, tam da Isabelle'in söylediği gibi kıvrık yapraklara benzeyen ışıltılı bir çift altın yüzük duruyordu. Peri zanaatı bir bebeğin nefesi kadar hassas görünüyordu.

Cam kutu elbette kilitliydi ama açma mührü kilidi kolayca açtı. Clary cam kutunun patlayıp da insanları kütüphaneye toplamaması için dua ederek mührü büyük bir dikkatle, yavaşça çizmişti. Yine özenle kapağı açtı. Stelini cebine kaydırıyordu ki birden tereddüt etti.

Bunu gerçekten yapıyor muydu? Periler Kraliçesi için Meclis'ten bir şey mi çalacaktı gerçekten? Üstelik Jace'in de bir zamanlar söylediği gibi, söz verdikleri halde kuyruklarındaki iğneyi batırmaktan kendini alıkoyamayan akreplere benzeyen periler için?

Başını sallayarak endişelerinden silkinmeye çalıştı. Derken birden donakaldı. Kütüphanenin kapısı açılıyordu. Ahşap kapının gıcırdamasını, boğuk ayak seslerini duyabiliyordu. Hiç düşünmeden kendini yere attı, soğuk ahşap asma katta yere uzandı.

"Haklıymışsın, Jace," dedi aşağıdan bir ses. Soğuk ve korkunç tanıdık bir ses. "Burada kimse yok."

Clary'nin damarlarında dolaştığını hissettiği buz şimdi kristalleşmeye başlamış, içini üşütüyordu. Ne hareket edebiliyor ne de nefes alabiliyordu. Babası, Jace'in göğsüne bir kılıç savurduğu günden beri böyle büyük bir şok yaşamamıştı. Çok ağır hareketlerle asma katın kenarına sürünüp aşağı baktı.

Ve çığlık atmamak için dudağını acıya aldırmadan bütün gücüyle ısırdı. Üzerlerindeki kubbenin sivrildiği nokta camdandı. Gün ışığı tıpkı bir sahne spotu gibi bir noktayı aydınlatıyordu. Clary zemini süsleyen cam, mermer ve yarı değerli taş parçalarından şeklin ışıldadığını görebiliyordu: Melek Raziel, kupa ve kılıç. Melek Raziel'in açılmış kanatlarından birinin üzerinde Jonathan Christopher Morgenstern duruyordu.

Sebastian.

Demek ağabeyi buydu. Kanlı canlı hayattaydı. Sert hatlı yüzü solgundu, siyah kıyafeti içinde ince uzundu. Saçları Clary'nin onu daha önce gördüğünden farklı olarak gerçek Sebastian Verlac'a benzemek için gümüş beyazına boyanmıştı. Siyah gözleri çakmak çakmak ve hayat doluydu. Clary onu son gördüğünde, Pamuk Prenses gibi cam tabutunda yatarken bir elinin yerinde sargılar vardı. Şimdiyse eli geri gelmişti, bileğinde gümüş bir bilezik göz alıyordu, daha önce mahvolmuş olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı. Aslında Sebastian'ın eli sadece mahvolmakla kalmamış, resmen kopmuştu.

Ve onun yanında soluk gün ışığında altın saçları parıldayan da Jace'ten başkası değildi. Gerçi son iki haftadır gözünde

canlandırdığı, o dayak yemiş, kana bulanmış, karanlık bir hücrede aç biilaç, acı içinde çığlıklar atarak ona seslenen Jace'le alakası yoktu. Jace tam da hatırladığı gibiydi: Sağlıklı, hayat dolu ve çok yakışıklı. Umursamaz bir tavırla ellerini kotunun ceplerine sokmuştu, işaretler beyaz tişörtünün altından belli oluyordu. Üzerine teninin altın rengini daha da belirginleştiren bronz rengi süet bir ceket giymişti. Güneşi yüzünde hissetmenin keyfiyle başını yukarı kaldırmıştı. "Ben her zaman haklıyım, Sebastian," dedi. "Artık bunu öğrenmiş olman gerekirdi."

Sebastian ona dalgın gözlerle baktı, sonra gülümsedi. Clary bakakaldı. Gerçek bir gülümsemenin bütün özelliklerini taşıyordu bu gülümseme. Ama Clary nereden bilecekti ki? Sebastian daha önce ona da gülümsemişti ve sonunda her şeyin kocaman bir yalan olduğu ortaya çıkmıştı. "Pekala, şu çağırma kitapları nerede? Buradaki kaosun bir düzeni var mı?"

"Pek sayılmaz. Kitaplar alfabetik sırayla yerleştirilmiyor. Hodge'un özel bir sistemi vardı."

"Hani şu öldürdüğüm adam mı? Bu iyi olmamış," dedi Sebastian. "Ben asma katı arayayım, sen de bu katı. Ne dersin?"

Asma kata çıkan merdivenlere yöneldi. Clary'nin kalbi korkudan deli gibi atıyordu. Sebastian demek ölüm, kan, acı ve dehşet demekti. Jace'in onunla bir kez dövüşüp yendiğini biliyordu ama aynı zamanda kendisi de neredeyse ölümün eşiğine gelmişti. Silahsız bir dövüşte Clary asla ağabeyini

yenemezdi. Korkuluğun üzerinden bacağını kırmadan aşağı atlayabilir miydi acaba? Ve bunu yapabilse bile sonra ne olacaktı? Jace ne yapacaktı?

Sebastian ayağını ilk basamağa attığında Jace ona seslendi. "Bekle. İşte buradalar. Ölümcül Olmayan Büyüler kısmında."

"Ölümcül olmayan mı? Çok sıkıcı!" diye söylendi Sebastian ama ayağını basamaktan çekip Jace'in yanına gitti. "Burası tam bir kütüphane," dedi kitapların yanından geçerken isimlerini okuyarak. "*Evcil Şeytanınızın Bakımı ve Beslenmesi... İblislerin İçyüzü...*" Sonuncusunu raftan alıp uzun uzun kıkırdadı.

"Nedir o?" Jace başını kaldırıp sırıttı. Clary aşağı koşup onun kollarına atılmak istiyordu ama bütün gücüyle dudağını ısırdı. Acı asit keskinliğindeydi.

"Pornografi," dedi Sebastian. "Bak. İblislerin içyüzü."

Jace arkasına geçip bir eliyle kolunu tutarak Sebastian'ın omzunun üzerinden kitaba baktı. Clary sanki Jace'le Alec'i seyrediyordu; Jace hiç çekinmeden ona rahatça dokunabiliyordu. Bunu görmek korkunçtu. "Bunu da nereden çıkardın?"

Sebastian kitabı kapatıp hafifçe Jace'in omzuna vurdu. "Bazı şeyleri senden daha iyi biliyorum. Kitapları buldun mu?"

"Buldum." Jace yakındaki masaya yığdığı büyük kitapları kucağına aldı. "Odama uğrayacak kadar vaktimiz var mı? Birkaç eşyamı..."

"Ne almak istiyorsun?"

Jace omuz silkti. "Kıyafetler, bazı silahlarım."

Sebastian başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli. Hemen girip çıkmamız lazım. Sadece acil ihtiyaçlar."

"En sevdiğim ceketim acil ihtiyaçlarımın başında geliyor," dedi Jace. Gerçekten de Alec'le ya da herhangi bir arkadaşıyla konuşuyor gibiydi. "Üzerime tam oturuyor ve giydiğimde kendimmişim gibi hissediyorum."

"Bak, bir sürü paramız var," dedi Sebastian. "Kıyafet alırız. Zaten birkaç haftaya burayı sen yönetiyor olacaksın. O zaman en sevdiğin ceketini bayrak yapıp gönderde dalgalandırabilirsin."

Jace, Clary'nin bayıldığı o yumuşak ve boğuk kahkahasıyla güldü. "Seni uyarıyorum, o ceket seksi bir ceket. Enstitü seks alevleriyle tutuşabilir."

"Burası için iyi olur. Şu anda fazlasıyla kasvetli." Sebastian ceketinin sırtını yumruğuyla kavrayıp Jace'i yana çekti. "Şimdi gidiyoruz. Kitaplara sahip çık." Sağ elinde parıldayan incecik gümüş yüzüğe göz attı. Sonra başparmağıyla avcunda çevirmeye başladı.

"Hey," dedi Jace. "Sence..." Sustu ve Clary bir an için onun başını kaldırıp kendisini görmüş olabileceğini sandı. Jace gerçekten de yüzünü yukarı çevirmişti ama Clary nefesini tutmuştu ki ikisi birden birer serap gibi gözden kayboldu.

Clary yavaşça başını koluna dayadı. Isırdığı dudağı kanıyordu, kanın tadını alabiliyordu. Ayağa kalkıp harekete

geçmesi gerektiğini, buradan bir an önce kaçması gerektiğini biliyordu. Burada duramazdı. Ama damarlarındaki kan iyice buz kesmişti ve Clary en küçük hareketinde bütün vücudunun parçalanmasından korkuyordu.

Alec, Magnus'un omzunu sarsmasıyla uyandı. "Kalk bakalım, tatlı bezelye," dedi Magnus. "Günle yüzleşme zamanı."

Alec yorganın altından çıkıp gözlerini kırpıştırarak sevgilisine baktı. Az uyumuş olsa da Magnus sinir bozucu derecede dinç görünüyordu. Saçları ıslaktı, damlalar omuzlarına düşerken beyaz gömleğini şeffaflaştırıyordu. Yırtık pırtık kotunu ve hırpani gömleğini giymişti, bu da genellikle bütün günü evde geçireceği anlamına gelirdi.

"Tatlı bezelye mi?" diye sordu Alec.

"Bir de bu lakabı deneyeyim dedim."

Alec başını iki yana salladı.

"Sakın."

Magnus omuz silkti. "Aklımda tutarım." Kenarı kırık mavi kupada tam da Alec'in sevdiği gibi hazırladığı sütsüz ve şekerli kahveyi uzattı. "Kalk bakalım."

Alec doğrulup gözlerini ovuşturduktan sonra kupayı aldı. İlk acı yudum bütün sinirlerini bir enerji dalgasıyla karıncalandırarak canlandırdı. Gece yatakta uyumadan Magnus'un gelmesini beklediğini hatırlıyordu ama sonunda yorgunluğu ağır basmış, saat beş civarı uyuyakalmıştı. "Bugünkü Konsey toplantısına gitmeyeceğim."

"Biliyorum ama Turtle Pond Parkı'nda kız kardeşin ve diğerleriyle buluşman gerekiyordu."

Alec bacaklarım yataktan aşağı sarkıttı. "Saat kaç?"

Magnus dökülmesine fırsat vermemek için özenle kupayı onun elinden alıp komodinin üzerine koydu. "Acele etme. Daha bir saatin var." Eğilip dudaklarını Alec'inkilere yapıştırdı. Alec bu dairede ilk öpüşmelerini hatırlıyordu. Sevgilisini kollarıyla sarıp kendine çekmek geldi içinden. Ama bir şey bunu yapmasına engel oluyordu.

Ayağa kalktığında kaslarını gevşetmek için kollarını ve bacaklarını sallayarak şifonyere gitti. Dolapta giysilerini koyduğu bir çekmecesi vardı. Banyoda diş fırçasını koyabileceği bir yeri, ön kapının anahtarı... Birinin hayatında yer etmek için bunlar yeterliydi aslında. Yine de midesindeki buz gibi korkudan kurtulamıyordu.

Magnus yatağa sırtüstü yuvarlandı, bir kolunu başının altına koyup Alec'i seyretmeye koyuldu. Askıda duran mavi kaşmir atkıyı gösterdi. "Şu atkıyı tak," dedi. "Gözlerinle aynı renk."

Alec atkıya baktı. Birden içi nefretle doldu. Atkıdan, Magnus'tan, en çok da kendisinden nefret ediyordu. "Yapamam," dedi. "Bu atkı neredeyse bir asırlık ve ölmeden hemen önce Kraliçe Victoria, Kraliyet için yaptığın özel hizmetler ya da işte öyle bir şey karşılığında bunu sana hediye etti."

Magnus doğruldu. "Senin neyin var?"

Alec ona baktı. "Bu evdeki en yeni şey ben miyim?"

"Sanırım bu onur, Başkan Miyav'a ait. Henüz iki yaşında."

"En genç değil, en yeni dedim," diye patladı Alec. "W.S. kim? Will mi?"

Magnus sanki kulağına su kaçmış gibi başını iki yana salladı. "Nasıl yani? Enfiye kutusunu mu kastediyorsun? W.S. Woolsey Scott. O..."

"Kurtlar Birliği'ni kurdu, biliyorum." Alec kotunu giyip fermuarını çekti. "Daha önce bahsetmiştin, üstelik aynı zamanda tarihi bir figür. Ve onun enfiye kutusu ıvır zıvır çekmecende duruyor. O çekmecede başka neler var? Gölge Avcısı Jonathan'ın tırnak makası mı?"

Magnus'un kediyi andıran gözleri buz kesmişti. "Bunlar nereden çıktı böyle, Alexander? Sana hiç yalan söylemedim. Bilmek istediğin bir şey varsa doğrudan sorabilirsin."

"Hadi oradan," dedi Alec gömleğinin düğmelerini iliklerken. "Naziksin, eğlencelisin, şahane bir adamsın ama dobra olduğun söylenemez, *tatlı bezelye*. Başka insanların sorunları hakkında günler boyunca konuşabilirsin ama ne kendin ne de geçmişin hakkında tek kelime etmezsin ve sorsam bile oltanın ucundaki bir solucan gibi kıvırmaktan başka bir şey yapmazsın."

"Belki sen benim geçmişimle ilgili kavga çıkarmadan soru soramıyorsundur. Çünkü ben ölümsüzüm, sen değilsin diye," diye patladı Magnus. "Belki ölümsüzlüğüm hızla ilişkimizin üçüncü kişisi haline geliyordur, Alec."

"İlişkimizde üçüncü bir kişiye yer olmasına gerek yok."

"Aynen."

Alec'in boğazı kasıldı. Söylemek istediği binlerce şey vardı ama hiçbir zaman Jace ve Magnus gibi bir kelime cambazı olamamıştı. Bunun yerine askıdan mavi atkıyı alıp meydan okurcasına boynuna sardı.

"Beni bekleme," dedi. "Bu gece devriyeye çıkabilirim."

Kapıyı çarpıp çıktığında Magnus'un arkasından seslendiğini duydu: "Ve belki bilmek istersin, o atkıyı geçen yıl Gap'ten aldım!"

Alec gözlerini devirerek merdivenlerden lobiye indi. Holü aydınlatan tek ampul sönmüştü, o yüzden karanlıkta üzerine kayarak gelen pelerinli gölgeyi bir an fark etmedi. Fark ettiğindeyse öyle afalladı ki elindeki anahtarlar şıngırdayarak yere düştü.

Gölge kayarak üzerine geliyordu. Alec onun hakkında hiçbir şey kestiremiyordu: Ne yaşı ne cinsiyeti, hatta ne de hangi tür bir yaratık olduğu belliydi. Pelerin başlığının altından gelen ses çatlak ve alçaktı. "Sana bir mesaj getirdim, Alec Lightwood," dedi. "Camille Belcourt'tan bir mesaj."

"Bu gece devriyeye beraber çıkalım mı?" diye sordu Jordan birden.

Maia şaşkınlıkla dönüp ona baktı. Jordan mutfak tezgahına dayanmış, ellerini tezgaha koymuştu. Tavrında daha önce üzerinde çalışıldığı belli olan bir umursamazlık vardı.

Birini iyi tanımanın sorunu da bu, diye geçirdi içinden Maia. Tanıdık insanlara rol kesmek ya da rol kestiklerini fark etmiyormuş gibi yapmak zordu.

"Beraber devriyeye çıkmak mı?" diye sordu. Simon odasında üzerini değiştiriyordu. Maia onunla birlikte metroya kadar gidebileceğini söylemişti, şimdiyse ona söz verdiği için pişmandı. Jordan'la son görüşmelerinden, dahası öpüşmelerinden sonra onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Ama bu arada Jace kaybolmuş, bütün dünya sanki paramparça olmuştu. Bu sayede konuyu ötelemek için bir bahaneye kavuşmuştu.

Tabii ela gözlerini ortaya çıkaran ve kaslı gövdesinin belli yerlerini gözler önüne seren yeşil gömleğiyle çok çekici görünen ve onu kurtkadma dönüştüren eski sevgilisini düşünmemek çocuk tam karşında durmuyor olsa daha kolay olurdu.

"Jace'i arama devriyelerini kaldırdıklarını sanıyordum," dedi gözlerini kaçırarak.

"Eh, tamamen kaldırmadılar, sadece azalttılar. Hem ben Meclis değil, Yargıçlar Birliği üyesiyim. Boş zamanımda Jace'i arayabilirim."

"Haklısın."

Jordan tezgahın üzerinde bir şeylerle oynuyor, sürekli bozup düzeltiyordu ama bu esnada gözlerini Maia'dan hiç ayırmamıştı.

"Sen... Yani şey... Sen Stanford Üniversitesi'ne gitmek istiyordun. Hala istiyor musun?"

Maia'nın kalbi tekledi. "Uzun zamandır üniversiteyi düşünmemiştim..." Boğazını temizledi. "Değiştiğimden beri."

Jordan'ın yanakları kızardı. "Sen... Yani hep California'ya gitmek istemiştin. Tarih okumak istiyordun. Ve ben de seninle oraya taşınıp sörf falan yapmaya hazırdım. Hatırlıyor musun?"

Maia ellerini deri ceketinin ceplerine soktu. Kızgın olması gerektiğini hissediyordu ama değildi. Çok uzun süre boyunca, insanca bir yaşam ihtimalini yok ettiği için Jordan'ı suçlamıştı. Üniversite hayalini bir kenara bırakmış, bir gün bir evi, bir ailesi olacağını düşlemekten vazgeçmişti. Öte yandan, eski polis merkezinde kalan sürüde hala hayallerinin peşinden koşan bazı kurtlar vardı. Bat mesela. Yani hayallerinden vazgeçmek aslında kendi tercihiydi.

"Hatırlıyorum," dedi.

"Bu gece... Kimse Brooklyn Askeri Tersanesi'ni araştırmadı, o yüzden düşündüm de... Yani bu işi tek başına yapmak pek eğlenceli değil. Ama istemezsen..."

"Hayır," dedi Maia. Kendi sesi kulağına yabancı gelmişti. "Yani tabii. Seninle devriyeye çıkarım.

"Gerçekten mi?" Genç adamın ela gözleri parladığında Maia içinden kendine küfretti. Ona umut vermemeliydi, özellikle de onun için neler hissettiğinden henüz emin değilken. Jordan'ın onunla bu kadar ilgili olmasına inanmak bile başlı başına zordu.

Jordan öne eğildiğinde Kurt Birliği madalyonu ışığı yansıttı ve Maia kurt kokusunun altında o tanıdık sabun kokusunu aldı. Tam bakışlarını ona çevirmişti ki Simon kapıyı açtı. Kazağının kapüşonunu başına geçiriyordu. Eşikte birden durup bir Jordan'a bir Maia'ya bakarken kaşları yavaşça kalktı.

"Bir şey diyeceğim. Metroya kadar yalnız gidebilirim," dedi Maia'ya dudağının kenarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Kalmak istersen..."

"Hayır." Maia ellerini telaşla ceplerinden çıkardı. Gerginlikten ellerini cebinde yumruk yapmıştı. "Hayır, seninle geliyorum. Jordan, seninle... Seninle sonra görüşürüz."

"Bu gece," diye seslendi Jordan arkasından. Ama Maia dönüp ona bakmadan hızlı adımlarla Simon'ın peşine düştü.

Simon yorgun argın hafif eğimli tepeye tırmanırken arkasında kalan çayırda frizbi oynayanların bağırışlarını ve uzaklardan gelen müzik sesini duyabiliyordu. Güneşli bir kasım günüydü, ayaz vardı, güneş ağaçlarda kalan yaprakları kırmızı, altın ve kehribar renklerinde parlatıyordu.

Tepenin zirvesi kayalıktı. Buradan bakılınca, bir zamanlar kayalık ve orman olan vahşi arazinin nasıl zaman içinde evcilleştirildiği açıkça görülebiliyordu. Isabelle kayalardan birinin üzerinde oturmuştu. Koyu yeşil ipekli uzun elbisesinin üzerine işlemeli siyah-gümüş renklerinde bir kaban giymişti. Simon ona doğru ilerlerken başını kaldırdı, uzun siyah saçla-

rını yüzünden çekti. "Clary'yle geleceğini sanıyordum," dedi. "O nerede?"

"Enstitü'den gelecek," dedi Simon, Isabelle'in yanına oturup ellerini rüzgarlığının ceplerine sokarken. "Mesaj attı. Birazdan gelir."

"Alec de yolda..." diye başladı Isabelle ama o sırada Simon'ın cebi vızıldadı. Daha doğrusu cebindeki telefon vızıldadı. "Sanırım biri sana mesaj gönderdi."

Simon omuz silkti. "Sonra bakarım."

Isabelle ona uzun kirpiklerinin arasından bir bakış fırlattı. "Her neyse... Alec'in de yolda olduğunu söylüyordum. Ta Brooklyn'den gelmesi gerekiyordu, o yüzden..."

Simon'ın telefonu yine vızıldadı.

"Pekala, bu kadar yeter. Sen bakmayacaksan ben bakarım." Isabelle, Simon'ın itirazlarına rağmen eğilip elini onun cebine soktu. Saçları genç adamın çenesini gıdıkladı. Simon ondan yayılan vanilyalı parfümü ve teninin altındaki kokuyu alabiliyordu. Telefonu alıp geri çekildiğinde Simon hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığı hissetti.

Isabelle gözlerini kısarak ekrana baktı. "Rebecca? Rebecca da kim?"

"Ablam."

Isabelle'in kasları gevşedi. "Seninle buluşmak istiyor. Seni ne zamandır görmediğini söylüyor. Şeyden beri..."

Simon telefonu kızın elinden kaptığı gibi cebine attı. "Biliyorum, biliyorum."

"Onu görmek istemiyor musun?"

"Her şeyden... Her şeyden çok istiyorum. Ama bilmesini istemiyorum. Yani benimle ilgili gerçeği öğrenmesine gerek yok." Simon yerden bir dal alıp ileri fırlattı. "Annem öğrendi de ne oldu."

"Öyleyse onunla kalabalık bir yerde buluş. Öyle bir yerde ödü kopmaz en azından. Evden uzak olmak iyi olabilir."

"Ödü patlamasa bile o da beni annemin gördüğü gibi görebilir," dedi Simon alçak sesle. "Bir canavar olduğumu düşünebilir."

Isabelle hafifçe onun bileğine dokundu. "Annem, Jace'in Valentine'ın oğlu ve casusu olduğunu düşündüğünde onu evden kovdu... Sonra çok pişman oldu. Annemle babam, Alec'in Magnus'la birlikteliği konusunda nihayet yola geldi. Annen de anlayacaktır. Ablanı kendi tarafına çek. Bunun yardımı olur." Başını hafifçe eğdi. "Bence bazen kardeşler anne babalardan daha anlayışlı oluyor. Anne babalar gibi beklentileri yok ne de olsa. Ben asla Alec'i hayatımdan çıkaramazdım. Ne yapmış olursa olsun. Asla. Bu Jace için de geçerli." Simon'ın kolunu bir kez sıktıktan sonra ellerini kucağında birleştirdi. "Küçük kardeşim öldü. Onu bir daha hiç göremeyeceğim. Ablana bunu yaşatma."

"Neyi yaşatmayacakmış?" Alec tepenin yan tarafından göründü. Yürürken yoldaki kuru yaprakları tekmeliyordu. Her zamanki gibi eski püskü kazağını ve kot pantolonunu giymişti ama boynunda gözleriyle aynı renk bir atkı vardı.

Magnus'un hediyesi herhalde, diye düşündü Simon. Renk uyumu Alec'e uzak bir beceriydi.

Isabelle boğazını temizledi. "Simon'ın ablası..."

Devam etmedi. Buz gibi bir rüzgar estiğinde kuru yaprakları havada uçuştu. Isabelle tozdan korunmak için eliyle yüzünü örterken hava tanıdık bir ışıltıyla parladı. Bir Geçit açıldığında Clary hemen önlerinde belirdi. Bir elinde steli vardı ve yüzü ağlamaktan sırılsıklamdı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

4

VE ÖLÜMSÜZLÜK

"Jace olduğundan kesinlikle emin misin?" diye sordu Isabelle.

Clary bu sorunun yüzlerce kez sorulduğunu hissediyordu. Neredeyse parçalanmış dudağını yine ısırıp ona kadar saydı. "Jace'i tanıyamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. Tepelerinde dikilen Alec'e baktı. Mavi atkısı rüzgarda bir sarkaç gibi salınıyordu. "Sen Magnus'u görsen hemen tanımaz mısın?"

"Tanırım," dedi Alec hemen. Mavi gözleri sıkkındı, endişeyle kararmıştı. "Ben sadece... Yani sormak zorundayız. Her ne kadar saçma olsa da."

"Esir düşmüş olabilir," dedi Simon arkasındaki kayaya yaslanarak. Sonbahar güneşi gözlerinin rengini kahve çekirdeklerine çevirmişti. "Sebastian planları doğrultusunda hareket

etmesi için Jace'i tehdit etmiş olabilir. Sevdiği birinin canını yakacağını söylemiş olabilir."

Bütün gözler Clary'ye döndü ama Clary başını iki yana salladı. "Onları birlikte görmediniz. Esirler böyle davranmaz. Jace çok mutlu görünüyordu."

"Belki kontrol altındadır," dedi Alec. "Hani Lilith'in onun zihnini kontrol etmesi gibi."

"Ben de başta öyle düşündüm. Ama Lilith onu kontrol ederken Jace robot gibiydi. Sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu. Oysa bu defa gördüğüm kişi Jace'in ta kendisiydi. Her zamanki gibi espriler yapıyordu. Tıpkı onun gibi gülümsüyordu."

"Stockholm Sendromu olabilir," diye fikir yürüttü Simon. "Bilirsiniz işte. Beyniniz yıkanıyor ve sizi esir eden kişiye sempati duymaya başlıyorsunuz."

"Stockholm Sendromu için aylar geçmesi gerekir," diye itiraz etti Alec. "Nasıl görünüyordu? Yaralı, hasta? İkisini tam olarak tarif etsene."

Bunu ilk kez sormuyordu. Clary, Jace'in nasıl göründüğünü anlatırken kuru yapraklar ayaklarının etrafında uçuştu. Jace hayat dolu ve sağlıklıydı. Sebastian da öyleydi. Gayet sakin görünüyorlardı. Jace'in giysileri temiz ve her zamanki gibi çok şıktı. Sebastian bayağı pahalı görünen uzun bir trençkot giymişti.

"Şeytani bir Burberry reklamı gibi," dedi Simon, Clary sözünü bitirdiğinde.

Isabelle ona kötü kötü baktı. "Belki Jace'in bir planı vardır," dedi. "Belki Sebastian'ı kandırıyordur. Onunla yakınlaşıp kafasında ne kurduğunu öğrenmeye çalışıyor olabilir."

"Öyle bile olsa bunu bizimle paylaşmanın bir yolunu bulurdu," dedi Alec. "Bizi böyle panikletmezdi. Bu çok gaddarca."

"Belki bizimle iletişim kurmasının riskli olacağını düşündü. Ona güveneceğimize inanıyordur. Sonuçta ona güveniyoruz." Isabelle'in sesi tizdi. Ürperdi, kollarıyla kendini sardı. Çakıl patika boyunca sıralanmış ağaçların çıplak dalları rüzgarda çatırdadı.

"Belki Meclis'e söylemeliyiz," dedi Clary. Kendi sesi sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Bu... Bununla kendi başımıza nasıl baş edeceğimizi bilemiyorum."

"Onlara söyleyemeyiz." Isabelle'in sesi şimdi sertti.

"Nedenmiş o?"

"Onun Sebastian'la işbirliği yaptığını düşünürlerse görüldüğü yerde öldürülmesi emri çıkabilir," dedi Alec. "Yasa böyle."

"Isabelle haklı olsa bile mi? Sebastian'ı kandırıyor olsa bile mi?" diye sordu Simon. Sesinde kuşkulu bir tını vardı. "Bilgi edinmeye çalışıyor olsa bile mi?"

"Bunu kanıtlamanın bir yolu yok. Ve bunu yaptığını iddia edersek de Sebastian öğrenince Jace'i öldürür muhtemelen," dedi Alec. "Jace kontrol altındaysa da Meclis onu öldürür. Onlara bir şey söyleyemeyiz." Kesin bir şekilde konuşmuştu.

Clary ona şaşkınlıkla baktı. Alec aralarında Yasa'ya en çok uyandı.

"Burada bahsettiğimiz kişi Sebastian," dedi Izzy. "Valentine dışında Meclis'in en nefret ettiği kişi o. Herkes Fani Savaş'ta onun öldüğünü ve kalkanları indirenin Sebastian olduğunu biliyor."

Clary spor ayakkabısıyla ayağının altındaki çakılları ezdi. Bütün bu olanlar sanki bir rüyaydı, her an uyanacakmış gibi geliyordu. "Peki o zaman ne yapıyoruz?"

"Magnus'la konuşalım. Bakalım bir şey biliyor mu?" Alec atkısını düzeltti. "Konsey'e gitmez. Yani eğer ondan rica edersek kimseye bir şey söylemez."

"Söylemese iyi olur," dedi Isabelle öfkeyle. "Yoksa hayat boyu kötü sevgili damgası yer."

"Size onun söylemeyeceğini..."

"Peki şey ne olacak?" diye araya girdi Simon. "Seelie Kraliçesi'ni tekrar ziyaret etmemizin bir anlamı olacak mı? Artık Jace'in kontrol altında olduğunu ya da kasten saklandığını bildiğimize göre..."

"Seelie Kraliçesi'yle randevunu iptal edemezsin," dedi Isabelle kesin bir şekilde. "Tabii cildinin kırışmasını istiyorsan başka."

"Ama yüzükleri alacak ve sonuçta ondan bir şey öğrenemeyeceğiz," diye üsteledi Simon. "Biz şu anda ondan daha fazlasını biliyoruz. Gerçi şimdi de farklı sorularımız var ama bunları sorsak bile cevaplamaz. Sadece önceki sorularımıza

cevap verir. Periler böyle işte. Kimseye hayırları dokunmaz. Magnus'la konuşmaya benzemez."

"Önemli değil." Clary yüzünü ovuşturdu. Yanakları artık kurumuştu. Neyse ki bir aşamadan sonra gözyaşları dinmişti. Gözleri kan çanağına dönmüş bir halde Kraliçe'nin karşısına çıkmak istemezdi. "Yüzükleri almadım."

Isabelle gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl?"

"Jace'le Sebastian'ı görünce çok sarsıldım. Enstitü'den koşarak çıkıp Geçit yoluyla buraya geldim."

"Eh, o zaman Kraliçe'ye gidemeyiz zaten," dedi Alec. "Eğer istediği şeyi yapmadıysan öfkeden köpürür."

"Köpürmekle kalsa iyi," dedi Isabelle. "Sarayda Alec'e ne yaptığını gördünüz. Ve o yaptığı sadece gözbağıydı. Muhtemelen Clary'yi ıstakoza falan dönüştürecektir."

"Biliyordu," dedi Clary. "Onu bulduğunuzda, bıraktığınız gibi bulmama ihtimaliniz çok yüksek, demişti." Kraliçe'nin sesi kulaklarında çınlarken Clary'nin tüyleri diken diken oldu. Şimdi Simon'ın neden perilerden nefret ettiğini daha iyi anlıyordu. Periler insanın beynine bir kıymık gibi batacak kelimeleri seçmeyi çok iyi biliyorlardı. Söylediklerini duymazdan gelmek ya da akıldan çıkarmak neredeyse imkansızdı. "Bizimle oyun oynuyor. O yüzükleri istiyor ama bize yardım edemeyeceğini o da biliyor."

"Tamam," dedi Isabelle kuşkuyla. "O kadarını biliyorsa daha fazlasını da biliyor olabilir. Meclis'le konuşamayacaksak başka kimden yardım alabiliriz?"

"Magnus," dedi Clary. "Uzun süredir Lilith'in büyüsünü çözmeye çalışıyordu. Belki ona gördüklerimi anlatırsam yardımı olur."

Simon gözlerini devirdi.

"Magnus'la çıkan birini tanımamız iyi bir şey," dedi. Yoksa bir sonraki adımımızın ne olacağını bulmaya çalışırken bütün gün öylece oturup kalırdık ya da Magnus'la iş yapmak için limonata satarak para toplamaya çalışırdık herhalde."

Alec bu yorumdan rahatsız olmuş görünmüyordu. "Ancak limonataya uyarıcı madde katarsan Magnus'la iş yapacak kadar parayı toplayabilirsin."

"Öylesine söyledim," dedi Simon. "Erkek arkadaşının pahalı zevklere sahip olduğunu biliyoruz. Her sorun yaşadığımızda ona koşma fikri hoşuma gitmiyor sadece."

"O da bundan hiç hoşlanmıyor," dedi Alec. "Magnus'un bugün başka bir işi var ama bu gece onunla konuşurum, yarın sabah onun evinde toplanırız."

Clary başıyla onayladı. Ertesi sabah yataktan kalkabileceğini hayal bile edemiyordu. Magnus'la ne kadar çabuk konuşurlarsa o kadar iyi olurdu ama kendini öyle yorgun ve tükenmiş hissediyordu ki. Sanki Enstitü kütüphanesinde galonlarca kan kaybetmiş gibiydi.

Isabelle, Simon'a sokuldu. "Sanırım böylece bu öğleden sonra boş zamanımız kalıyor," dedi. "Taki'ye gidelim mi? Kan içersin."

Simon, Clary'ye endişeli bir akış fırlattı. "Gelmek ister misin?"

"Hayır, siz gidin. Williamsburg'a taksiyle giderim. Annemle biraz vakit geçirsem iyi olur. Sebastian meselesi onu çok üzdü ve şimdi de..."

Isabelle başını iki yana sallarken siyah saçları rüzgarda savruldu. "Annene gördüklerini anlatamazsın. Luke, Konsey'de. Luke, Konsey'den sır saklayamaz. Annenden de babandan sır saklamasını isteyemezsin."

"Biliyorum." Clary üzerine dikilmiş üç çift gergin göze sırasıyla baktı. Bu noktaya nasıl gelmişlerdi? Jocelyn'den hayatı boyunca hiçbir şeyi saklamamıştı. Fakat az sonra eve gidip annesi ve Luke'tan çok önemli bir şeyi saklamak zorunda kalacaktı. Oysa daha altı ay önce varlıklarından bile haberdar olmadığı Alec, Isabelle ve Magnus'la sırlarını paylaşabiliyordu. Dengelerin değişmesi ve güvendiğin her şeyin inanılmaz bir şekilde tersine dönmesi tuhaftı.

En azından Simon hala yanındaydı. Sabit, kalıcı Simon. Onu yanağından öpüp diğerlerine el salladıktan sonra üçünün endişeli bakışları arasında parka doğru ilerledi. Son kuru yapraklar, ayakkabılarının altında minik kemikler gibi çatırdıyordu.

Alec yalan söylemişti. Bugün öğleden sonra Magnus'un değil, kendisinin bir işi vardı.

Yapacağı şeyin büyük bir hata olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Öğrenme ihtiyacı bir tür uyuştu-

rucu gibiydi. Ve şimdi yeraltında durmuş, cadı ışığıyla etrafını aydınlatırken başına nasıl bir iş açacağını merak ediyordu.

New York'taki tüm metro istasyonları gibi burası da pas, rutubet, metal ve çürük kokuyordu. Ama Alec'in daha önce gittiği istasyonlardan farklı olarak burası ürkütücü derecede sessizdi. Tonozlu tavandan sıradan bir avize sarkıyordu. Kemerler yeşil seramiklerle bezenmişti. Duvara seramiklerden kalın harflerle "BELEDİYE" yazılmıştı.

Belediye İstasyonu 1945 yılından bu yana kullanılmıyordu, yine de şehir yönetimi burayı hatırasından dolayı tutuyordu. Sabah altı treni arada sırada sefere çıkardı ama peronda kimse olmazdı. Alec, Belediye Parkı'nda kızılcık çalılarıyla çevrili bir kapağın içinden buraya inmişti. Normal biri o yükseklikten atlasa muhtemelen bacağını kırardı. Alec istasyonda durup tozlu havayı solurken kalp atışları hızlandı.

Magnus'un apartmanının holünde vampir kölesinin verdiği mektupta buraya gelmesi söyleniyordu. Başta gelmemeyi düşünmüştü. Ama mektubu da atamamıştı bir türlü. Avcunda top haline getirdikten sonra kot pantolonunun cebine tıkıştırmıştı ve Central Park'tayken mektup beynini kemirip durmuştu.

Magnus'la ilgili her şey böyleydi. Çürük bir diş gibi kendini unutturmayan endişe, kendine hakim olmazsa her şeyin daha kötüye gideceğini garantiliyordu. Marcus yanlış bir şey yapmamıştı. Yüzlerce yaşında olması onun suçu değildi ve daha önce de aşk yaşamış olması normaldi. Ama bu bir

şekilde Alec'in huzurunu kaçırıyordu işte. Şimdi bir de Jace meselesi vardı...

O yüzden gelmişti. Ve adı gibi emindi ki kadın da buradaydı. Peronda ağır adımlarla ilerledi. Tonozlu tavandaki tuğla camlı bir pencereden yukarıdaki parkın ışığı, bir örümceğin bacaklarını andıran dört huzme şeklinde aşağı iniyordu. Peronun sonunda küçük bir merdiven karanlığa uzanıyordu. Alec görünmezliği sezebilirdi. Sıradan biri baktığında beton duvardan başka bir şey göremezdi, oysa o baktığında açık bir kapı görüyordu. Sessizce basamakları tırmandı.

Kendini alçak tavanlı loş bir odada buldu. Tavandaki mor kuvars camlı küçük pencereden çok az ışık sızıyordu. Odanın gölgelere bürünmüş bir köşesinde şık bir kadife sofa vardı ve Camille sofada oturuyordu.

Alec'in hatırladığı gibi çok güzeldi. Gerçi onu son gördüğünde kadın perişandı, pis bir inşaatta borulara zincirlenmişti. Şimdiyse üzerinde daracık siyah bir takım, ayağında yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar vardı. Saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Kucağında açık bir kitap vardı. Patrick Madiano'nun yazdığı *La Place de l'Étoile*. Alec kitabın adını çevirebilecek kadar Fransızca biliyordu: Yıldız Meydanı.

Camille sanki gelmesini bekliyormuş gibi başını kaldırıp Alec'e baktı.

"Merhaba, Camille," dedi Alec.

Kadın gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Alexander Lightwood," dedi. "Basamaklarda adım seslerinden tanıdım."

Elinin tersini yanağına götürüp gülümsedi. Gülümsemesinde belli bir mesafe vardı. En fazla havada uçan tozlar kadar samimiydi. "Yoksa Magnus'tan bir mesaj mı getirdin?"

Alec bir şey söylemedi.

"Tabii ki hayır," dedi Camille. "Ne kadar aptalım. Sanki burada olduğumu biliyormuş gibi."

"Ben olduğumu nereden bildin?" diye sordu Alec. "Yani merdivenlerde."

"Sen bir Lightwood'sun," dedi kadın. "Ailen asla pes etmez. Sana o gece söylediklerimden sonra çok uzun süre uzak duramayacağını biliyordum. Bugünkü mesaj sadece hafızanı canlandırmak içindi."

"Bana verdiğin sözün hatırlatılmasına ihtiyacım yok. Yoksa yalan mı söylüyordun?"

"O gece özgür kalmak için her şeyi yapardım," dedi Camille. "Ama yalan söylemedim." Öne eğildiğinde gözleri aynı anda hem parlak hem de karanlıktı. "Sen Meclis'tensin, bir Nefilim'sin. Gölge Avcıları'nı öldürdüğüm için başıma ödül konduğunu biliyorum. Ama buraya beni yakalamak için gelmediğini de biliyorum. Bazı cevaplar arıyorsun."

"Jace'in nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi Alec.

"Evet, bunu bilmek istiyorsun," dedi kadın. "Ama bunun cevabını benim bilmem için mantıklı bir gerekçe olmadığını da biliyorsun. Cevap bende değil. Bende olsaydı sana söylerdim. Onun Lilith'in oğlu tarafından kaçırıldığını biliyorum ve Lilith'e sadık kalmak için hiçbir sebebim yok. O gitti. Beni

bulmak ve bildiklerimi öğrenmek için dışarıda devriyelerin dolaştığını biliyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim: Hiçbir şey bilmiyorum. Bilseydim sana arkadaşının nerede olduğunu söylerdim. Nefilimler'le aramı daha fazla bozmak için hiçbir nedenim yok." Parmaklarıyla gür sarı saçlarını taradı. "Ama aslında gelme sebebin bu değil. Kabul et, Alexander."

Alec nefesinin sıklaştığını hissetti. Gece Magnus'un yanı başındaki nefeslerinin kendininkilere karışmasını dinlerken bu anı çok düşünmüştü. Nefesleri sayıyordu. Her nefeste yaşlanıyor, ölüyordu. Her an sona doğru yuvarlanmaya devam ediyordu.

"Beni ölümsüz yapmanın bir yolu olduğunu söylemiştin," dedi Alec. "Magnus'la sonsuza kadar beraber yaşayabilmemin bir yolu olduğunu söylemiştin."

"Öyle dedim, değil mi? Enteresan."

"Şimdi bu yolu söylemeni istiyorum."

"Söyleyeceğim," dedi Camille kitabı kenara bırakıp. "Bir bedel karşılığında."

"Bedel falan yok," dedi Alec. "Seni özgür bıraktım. Şimdi bana bilmek istediğimi söyleyeceksin. Yoksa seni Meclis'e teslim ederim. Seni Enstitü'nün çatısına zincirleyip güneşin doğmasını beklerler."

Kadının gözleri duygusuz bir ifadeyle sertleşti. "Tehditlerden korkmuyorum."

"O zaman bana istediğimi ver."

Camille ayağa kalkarken ceketinin önündeki kırışıklıkları düzeltti. "Gel de al, Gölge Avcısı."

Sanki geçen haftaların bütün öfkesi, paniği ve hayal kırıklığı bir anda Alec'in içinde patlamıştı. Kadın sivri dişlerini çıkarıp üzerine gelirken o da saldırdı.

Camille ona ulaştığında Alec, melek kılıcını çıkarmaya ancak fırsat bulabildi. Daha önce de vampirlerle dövüşmüştü; kıvraklıkları ve güçleri afallatıcıydı. Onlarla dövüşmek bir kasırganın kıyısında dolaşmaya benziyordu. Kendini kenara atıp diz çöktü ve bir tekmeyle yerdeki tahta merdiveni kadına fırlattı. Bu sayede kılıcını çekip "Nuriel" diye fısıldayacak zaman yarattı.

Melek kılıcının ışığı bir yıldız gibi patladığında Camille duraksadı ama sonra tekrar saldırıya geçti. Elini savurduğunda uzun tırnaklarıyla Alec'in yanağını ve omzunu parçaladı. Alec kanın sıcaklığını ve ıslaklığını hissedebiliyordu. Dönerek kılıcını savurdu ama kadın havaya fırlayıp orada asılı kaldı ve bir kahkaha savurdu.

Alec perona inen merdivenlere koştu. Camille peşindeydi. Hemen yana eğildi, döndü ve duvarın üzerinden havaya sıçradı, kadın tam inişe geçtiğinde üzerine uçtu. Havada buluştuklarında kadın çığlıklar atarak tırnaklarını savuruyordu. Alec yere düşerlerken kadını bir kolundan sıkıca kavradı. Sert zemine çarptıklarında ciğerlerindeki nefesin boşaldığını hissetti. Kadını yerde tutmak dövüşü kazanmanın tek yoluydu. Alec içinden Jace'e teşekkür etti. Antrenman odasında defalarca havada takla atma üzerine çalışmışlardı ve bu sayede Alec de birkaç saniyeliğine bile olsa havada asılı kalabiliyordu.

Yerde yuvarlanırlarken melek kılıcıyla yaptığı hamleleri kadın rahatça karşılıyordu. Öyle hızlı hareket ediyordu ki neredeyse bulanık bir gölgeye dönüşmüştü. Camille uzun topuğuyla bir tekme savurduğunda bacaklarında yaralar açtı. Alec yüzünü ekşitip küfrederken Camille, Magnus'un seks hayatıyla ilgili iğrenç ayrıntılar veriyor, dalga geçiyordu. Tavandaki pencereden yere vuran daire şeklindeki ışığın ortasına düşmeselerdi daha neler anlatacaktı, kim bilir. Kadının bileğini kavrayan Alec onun elini ışığın altına tuttu.

Teninde beyaz kabarcıklar belirirken Camille acıyla çığlık attı. Alec kadının kabaran elinden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Parmaklarını onunkilere geçirmişti, eli aniden yine gölgeye geri çekti. Camille hırlayıp ısırmak istercesine saldırdı. Alec ağzına dirseğini geçirdiğinde kadının dudağı patladı. İnsan kanından daha parlak gözüken ışıltılı kan şimdi ağzının kenarından yere damlıyordu.

"Bu kadar yeter mi?" diye hırladı Alec. "Yoksa daha ister misin?" Yine kadının elini güneşin altına doğru çekiştirdi. Kadının yaraları iyileşmeye başlamıştı bile, kırmızı kabarcıklarla dolu cilt yine pembeleşmişti.

"Hayır!"

Camille hıçkırıp öksürürken titremeye başladı. Bütün vücudu kasılıyordu. Biraz sonra Alec onun güldüğünü fark etti. Kanlı ağzını açmış kahkaha atıyordu. "Bu hayatta olduğumu hissettirdi, küçük Nefilim. Böylesi iyi bir dövüş için sana ancak teşekkür edebilirim."

"Sorumu cevaplayarak bana teşekkür edebilirsin," dedi Alec nefes nefese. "Yoksa seni küle döndürürüm. Oyunlarından sıkıldım."

Kadın gülümsediğinde dudakları gerildi. Patlayan dudağı çoktan iyileşmişti ama yüzü hala kanlıydı. "Seni ölümsüz yapmanın hiçbir yolu yok. Tabii kara büyü ya da seni vampire dönüştürmek dışında... Ki sen bu iki seçeneği de reddettin."

"Ama demiştin ki... Marcus'la birlikte olabilmemizin bir yolu olduğunu söylemiştin."

"Ah, tabii ki bir yol var." Camille'in gözleri neşeyle dans ediyordu. "Sen ölümsüz olamayabilirsin belki, küçük Nefilim. En azından kabul edebileceğin şartlar altında ölümsüz olman imkansız. Ama istersen Magnus'un ölümsüzlüğünü elinden alabilirsin."

Clary, Luke'un evindeki kendi odasında, elindeki kalemi sımsıkı tutmuş oturuyordu. Çalışma masasına bir parça kağıt yerleştirmişti. Güneş çoktan batmıştı, o yüzden masa lambasının ışığı yanıyor, Clary'nin çizmeye henüz başladığı mührü aydınlatıyordu.

Mühür, tramvayla eve dönüş yolunda camdan dışarı görmeyen gözlerle bakarken kafasında belirmeye başlamıştı. Bu daha önce hiç başına gelmemişti. Görüntü hala hafızasında tazeyken hemen duraktan eve koşmuş, annesinin sorularını savuşturmuş, kendisini odasına kapatarak kağıt kalemi eline almıştı.

Kapı tıklatıldı.

Clary aceleyle kağıdı boş bir sayfanın altına kaydırırken annesi odaya girdi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Jocelyn, Clary itiraz edemeden bir elini havaya kaldırarak. "Yalnız kalmak istiyorsun. Ama Luke yemek hazırladı ve biraz yemek yesen iyi olur."

Clary annesine baktı. "Sen de," dedi. Tıpkı kızı gibi, stres altındayken Jocelyn'in de iştahı kesilir, gözleri boş bakmaya başlardı. Şu anda uzak ve harika bir yerde balayı için bavul topluyor olması gerekirdi. Bunun yerine düğün belirsiz bir süre için ertelenmişti ve Clary her gece duvarın diğer tarafında annesinin ağladığını duyabiliyordu. Öfke ve suçluluk duygusu karışımı bu ağlamalar Clary'ye yabancı değildi. *Bütün suç bende,* diyordu bu ağlamalar.

"Sen yersen ben de yerim," dedi Jocelyn zorla gülümseyerek. "Luke makarna yaptı."

Clary annesi masanın üstünü göremesin diye kasten sandalyesinde döndü. "Anne," dedi, "sana sormak istediğim bir şey var."

"Nedir?"

Clary kaleminin ucunu ısırdı. Çizmeye başladığı günden beri edindiği kötü bir alışkanlıktı bu. "Jace'le birlikte Sessiz Şehir'deyken Kardeşler bize Gölge Avcıları doğduğunda onları korumak için bir ayin düzenlendiğini söylemişti. Ayini, Demir Kız Kardeşler ve Sessiz Kardeşler yönetiyormuş. Merak ettim de..."

"Senin için de ayin düzenlenip düzenlenmediğini merak ediyorsun?"

Clary başını salladı.

Jocelyn içini çekti, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Yapıldı," dedi. "Magnus'un yardımıyla ayarladım. Gizlilik yemini etmiş Sessiz Kardeşler'den biri vardı. Demir Kız Kardeşler'in yerine de bir kadın büyücü geçti. Aslında hiç içimden gelmiyordu. Seni o kadar özenle sakladıktan sonra doğaüstü güçlerin tehlikesiyle karşılaşabileceğini kabul etmek istemedim. Ama Magnus beni ikna etti ve söylediklerinde haklıydı."

Clary annesine merakla baktı. "Kadın büyücü kimdi?"

"Jocelyn!" Luke mutfaktan sesleniyordu. "Su kaynıyor!"

Jocelyn kızının başına bir öpücük kondurdu. "Kusura bakma. Mutfakta acil durum. Beş dakikaya kadar gelirsin değil mi?"

Annesi aceleyle odadan çıkarken Clary başıyla onayladı, sonra masaya döndü. Çizmeye başladığı mühür hala zihnini meşgul ediyordu. Başladığı çizimi sonunda bitirdi. Sonra arkasına yaslanıp çizimine baktı. Açılış mühürlerine benziyordu ama değildi. Bir haç gibi birbirini kesen çizgilerden oluşuyordu ve yeni doğmuş bir bebek kadar bu dünyaya yabancıydı. Öfkeden, suçluluk duygusundan ve aciz bir kızgınlıktan doğmuş gibi uyuklayan bir tehdit yayıyordu.

Güçlü bir mühürdü. Tam olarak ne anlama geldiğini ve nasıl kullanılabileceğini bildiği halde Clary bu mührün içinde

bulundukları duruma nasıl bir katkı sağlayabileceğini kestiremiyordu. Bu, tenha bir yolda bozulan arabanın etrafında turlamaya, sonra muzaffer bir edayla bağlama kablosu yerine elektrik kablosunu çekmeye benziyordu.

Sanki kendi gücü dalga geçercesine yüzüne gülüyordu. Küfredip kalemi elinden bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Eski hastanenin bembeyaz iç kısmı neredeyse tüyler ürpertici bir şekilde parlıyordu. Çoğu pencere panjurlarla kapanmıştı ama gelişmiş görme yeteneği sayesinde Maia en loş ışıkta bile etrafındaki ayrıntıları seçebiliyordu. Boş koridorlar boyunca yere dökülen tozlu alçı parçaları, bir zamanlar aydınlatmaların yerleştirildiği yuvalar, duvarda dökülmeye başlamış boyanın üzerine yapıştırılmış kablo parçaları, karanlık köşelerde fare dışkıları...

Arkasından bir ses geldi. "Doğu kanadını aradım. Hiçbir şey yok. Sen bir şey bulabildin mi?"

Maia döndü. Jordan siyah kot pantolonu ve fermuarını yarıya kadar çektiği siyah hırkanın altına giydiği yeşil tişörtüyle karşısında duruyordu. Maia başını iki yana salladı. "Batı kanadında da bir şey yok. Güzel ama yıkılmaya yüz tutmuş merdivenler gördüm. İlgini çekerse, çok hoş mimari detaylar var."

Jordan başını salladı. "Hadi buradan çıkalım. Burası tüylerimi ürpertiyor."

Maia bunu düşünenin sadece kendisi olmadığını duyunca rahatladı. Alçısı kar gibi dökülen tırabzanlı bir dizi merdivenlerden aşağı indiler. Jordan'la devriyeye çıkmayı neden kabul ettiğini tam olarak kestiremiyordu ama iyi bir ikili olduklarını inkar edemezdi.

Jordan yanında rahat hareket edebileceği biriydi. Jace kaybolmadan hemen önce aralarında olanlara rağmen, genç adam saygılıydı, Maia'yı rahatsız etmeden mesafesini koruyordu. Hastaneden çıktıklarında üstlerindeki ay ışığı etrafı aydınlatıyordu. Dışarıdan bakıldığında panjurları kapatılmış pencereleri boş göz yuvalarına benzeyen, beyaz mermerden harika bir binaydı. Ön kapıların yanında bel vermiş bir ağaç son yapraklarını döküyordu.

"Eh, boşa zaman harcamış olduk," dedi Jordan. Maia ona baktı. Genç adam eski askeri hastaneye bakıyordu. Maia da öyle yapmasını tercih ederdi zaten. Jordan başka tarafa bakarken ona bakmayı seviyordu. Bir beklentiyle kendisine bakmadığı anlarda onun çene çizgisini, ensesinde kıvrılan koyu renk saçlarını, tişörtünün V yakasından görünen köprücükkemiği kıvrımını rahatça seyredebiliyordu.

İlk tanıştığında Jordan yakışıklı bir serseriden başka bir şey değildi. Yüz hatları ve kirpikleriyle dikkatini çekmişti. Oysa şimdi yaralı parmakları ve dar tişörtünün altından belli olan kaslarıyla daha yaşlı görünüyordu. İtalyan soyundan gelen buğday teni hala aynıydı ve bir zamanlar ela olduğunu hatırladığı gözbebekleri kurtadamlara özgü altın bir halkayla

çevriliydi. Aynı halkaları her sabah aynaya baktığında kendisi de görüyordu. Ve bunun sebebi Jordan'dı.

"Maia?" Jordan şimdi ona soran gözlerle bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Ah!" Maia gözlerini kırpıştırdı. "Ben, şey... Hayır, bence de hastaneyi aramamız gereksizdi. Yani dürüst olmak gerekirse bizi buraya neden gönderdiklerini bile anlayamıyorum. Brooklyn Askeri Tersanesi? Jace neden burada olsun ki? Teknelere düşkünlüğü falan da yoktur."

Jordan'ın yüzündeki ifade gölgelendi. "Doğu Nehri'ndeki cesetler çoğunlukla buraya vurur. Askeri tersaneye."

"Bir ceset aradığımızı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Jordan omuz silkerek döndü ve yürümeye başladı. Botları kuru otların arasında hışırdıyordu. "Belki bu aşamada pes etmek yanlış geldiği için aramaya devam ediyorumdur sadece."

Ağır adımlarla yürüyorlardı, yürürken omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Maia gözlerini nehrin öte yanındaki Manhattan manzarasına dikmişti. Parlak bir beyaz ışık nehrin sularına yansıyordu. Sığ Wallabout Körfezi'ne yaklaştıklarında Brooklyn Köprüsü görüş alanlarına girdi. Güney Limanı'nın ışıkları suda oynaşıyordu. Maia sudaki zehirli atıkların, pisliğin, tersaneden boşaltılan dizel yakıtın ve otların arasında dolaşan küçük hayvanların kokularını alabiliyordu.

"Jace'in öldüğünü sanmıyorum," dedi sonunda. "Bence bulunmak istemiyor."

Bunu duyunca Jordan kıza baktı. "Yani onu aramamamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Maia duraksadı. Nehrin yakınındaki alçak bir duvara gelmişlerdi. Yürürlerken bir elini duvarın üzerinde sürükledi. Suyla aralarında dar bir kaldırım vardı. "New York'a kaçtığımda ben de bulunmak istemiyordum. Ama herkesin Jace Lightwood'u aradığı gibi aranmak fikri hoşuma giderdi."

"Jace'i seviyor muydun?" Jordan'ın sesi tarafsızdı.

"Sevmek mi? Eh, senin sorduğun anlamda değil."

Jordan güldü. "Ben de onu kastetmemiştim. Gerçi genelde herkes tarafından pek çekici bulunur."

"Hangi erkeği çekici bulup bulamayacağım konusunda bana erkeklik mi taslayacaksın yoksa? Jace, Dokuzuncu Cadde'deki şarküteride çalışan kıllı adam... Hepsi sana aynı mı görünüyor?"

"Eh, kıllı adamın kocaman bir beni var, o yüzden bence Jace yarışta birinci gelir. Tabii *Abercrombie-and-Fitch-satın-almaya-özenen*, yontulmuş sarışın kütüklerden hoşlanıyorsan ayrı."

Kıstığı gözlerinin arasından ona baktı.

"Ben hep esmer erkeklerden hoşlandım," dedi Maia alçak sesle.

Jordan nehre baktı. "Simon gibi."

"Eh, evet." Maia, bir süredir Simon'a o gözle bakmamıştı. "Sanırım."

"Ve müzisyenlerden hoşlanıyorsun." Jordan uzanıp başının üzerindeki daldan bir yaprak kopardı. "Yani ben bir şarkıcıyım, Bat bir DJ'di ve Simon..."

"Müziği seviyorum." Maia yüzüne düşen saçlarını geri itti.

"Başka ne seviyorsun?" Jordan yaprağı parmaklarının arasında parçaladı. Durup alçak duvarın üzerine otururken Maia'ya baktı. "Yani iş olarak yapmayı isteyecek kadar sevdiğin bir şey var mı?"

Kız ona şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunları aldığım zamanı hatırlıyor musun?" Hırkasının fermuarını indirip omuzlarından aşağı sıyırdı. Altına giydiği tişört kısa kolluydu. Her iki pazısında da Şanti Mantralarından alınan Sanskrit sözcükleri vardı. Maia bunları çok iyi hatırlıyordu. Dövmeleri ikisinin de arkadaşı olan Valerie mesai saati sonrasında Red Bank'teki dövme dükkanında bedavaya yapmıştı. Jordan duvarda oturuyordu, Maia ona bakıyordu, neredeyse göz gözeydiler. Maia uzanıp tereddütle parmaklarını genç adamın sol koluna uzatıp harflerin üzerinden geçti. Dokunuşuyla Jordan gözlerini yumdu.

"Bizi gerçek olmayandan gerçeğe götür," diye okudu Maia yüksek sesle. "Bizi karanlıktan ışığa götür. Bizi ölümden ölümsüzlüğe götür." Parmak uçlarında genç adamın teninin pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordu. "*Upanişad*dan*."

"Senin fikrindi. Hep kitap okuyan sendin. Her şeyi bilen hep sendin..." Gözlerini açıp Maia'ya baktı. Gözleri, arkasın-

* Upinaşad: Eski bir Hint din kitabı. (Ç.N.)

daki nehrin sularından daha parlaktı. "Maia, her ne yapmak istersen sana yardım edeceğim. Birlikten kazandığımla bayağı birikim yaptım. Sana verebilirim... Stanford harcını karşılayabilir. Yani en azından çoğunu. Tabii hala üniversiteye gitmek istiyorsan."

"Bilmiyorum," dedi Maia dalgın bir şekilde. "Sürüye katıldığımda bir kurttan başka bir şey olamayacağımı sanıyordum. Kimliğini unutup her şeyin sürüyle takılmaktan ibaret olduğunu düşünüyordum. Öylesi daha güvenliydi. Ama Luke'un bir hayatı var. Kendi kitapçısı var. Ve sen de Yargıç olmuşsun. Sanırım hayatta başka bir şeyler olmak da mümkün."

"Sen daima bir şeyden fazlasıydın." Jordan'ın sesi boğuk ve alçaktı. "Biliyorsun. Daha önce söylediklerin... Yani kaçtığında seni arayan birilerinin olması düşüncesinin hoşuna gideceğini söylemiştin." Derin bir iç çekti. "Ben seni arıyordum. Asla pes etmedim."

Maia onun ela gözlerine baktı. Genç adam kımıldamadı ama dizlerini kavrayan ellerinin eklemleri bembeyazdı. Maia onun belli belirsiz kirli sakalını görebileceği kadar öne eğilip kurt, diş macunu ve gençlik kokusunu içine çekti. Ellerini onunkinin üzerine koydu.

"Eh," dedi. "İşte beni buldun."

Şimdi yüzleri çok yakındı. Jordan öpmeden hemen önce onun nefesini dudaklarında hissettiğinde kendini bırakıp gözlerini kapadı. Dudakları tam da hatırladığı gibi yumuşacıktı. Küçük öpücükleri Maia'yı ürpertti. Kız kollarını onun boy-

nuna sarıp ellerini dalgalı saçlarına daldırdı. Sonra tişörtünün yakasının kenarından onun çıplak tenine dokundu.

Jordan onu kendine çekti. O da titriyordu. Maia onun güçlü bedeninden ve sırtında dolaşan elinden yayılan sıcaklığı hissediyordu.

"Maia," diye fısıldadı Jordan. Parmaklarıyla eteklerinden tutup kızın bluzunu çıkarmaya başlamıştı. Dudak dudağa öpüşüyorlardı. "Seni seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Benimsin. Hep benim olacaksın.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken Maia geri çekilip bluzunu aşağı çekti. "Jordan, dur."

Jordan ona bakarken gözlerinde endişe ve şaşkınlık vardı. "Özür dilerim. İyi değil miydi? Senden başka kimseyle öpüşmedim, yani şeyden beri..." Sesi alçaldı.

Maia başını iki yana salladı. "Hayır, ben sadece... Yapamam."

"Tamam," dedi Jordan. Duvarın üzerinde otururken yüzündeki hayal kırıklığıyla fazlasıyla kırılgan görünüyordu. "Bir şey yapmamız gerekmiyor."

Maia ne söyleyeceğini bilemedi. "Biraz ileri gittik."

"Sadece öpüşüyorduk."

"Beni sevdiğini söyledin." Sesi titriyordu. "Bana birikimini vermeyi önerdin. Senden bunu alamam."

"Neyi alamazsın?" diye sordu Jordan sesinde acı bir hırçınlıkla. "Paramı mı, yoksa aşkımı mı?"

"İkisini de. Bunu yapamam, tamam mı? Seninle olmaz. Şu anda olmaz." Gerilemeye başladı. Jordan ağzı açık onu seyrediyordu. Maia "Lütfen beni takip etme," dedikten sonra hızlı adımlarla geldikleri yoldan geri yürüdü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

5

VALENTINE'IN OĞLU

Rüyasında yine buzulları görüyordu. Sert tundra her yönde göz alabildiğince ilerliyor, Antarktika'nın kapkara sularında buzlar yüzüyordu. Dağlar karlarla kaplıydı ve buzdan şehirlerin kuleleri Alicante'nin iblis kuleleri gibi ışıldıyordu.

Buz şehrin önünde donmuş bir göl vardı. Clary dik bir yokuştan aşağı kayıyor, aşağıdaki göle ulaşmaya çalışıyordu ama bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Donmuş suların tam ortasında iki karanlık siluet duruyordu. Yokuşun dibine gelip göle iyice yaklaştığında elleri buzla temastan yanıyordu. Ayakkabıları karla dolmuştu. İleridekilerden birinin karga gibi kapkara kanatları olan bir genç olduğunu görebiliyordu. Oysa saçları etrafı saran buz kadar beyazdı. Sebastian. Ve Sebastian'ın yanındaki de

Jace'ti. Altın renkli saçları bu siyah-beyaz manzaranın içindeki tek renkti.

Jace, Sebastian'dan ayrılıp Clary'ye doğru yürümeye başladığında sırtından beyaz altın gibi parıldayan kanatları çıktı. Clary buz tutmuş gölün üzerinde birkaç metre daha kayıp bitkin bir halde dizlerinin üzerine düştü. Elleri morarmıştı, kanıyordu, dudakları çatlamıştı ve içine çektiği her nefeste ciğerleri buz tutuyordu.

"Jace," diye fısıldadı.

İşte oradaydı, kalkmasına yardım ettikten sonra kanatlarıyla onu sarıyordu. Clary ona yaslanırken ısınıyor, damarlarına pompalanan kanla bütün vücudu nabız gibi atıyor, dokunuşuyla ellerinde ve ayaklarında yarı acı yarı zevk veren karıncalanmalara neden oluyordu.

"Clary," dedi saçlarını şefkatle okşarken. "Çığlık atmayacağına söz verir misin?"

Clary gözlerini açtı. Bir an için sanki bir atlıkarıncanın üzerindeymiş gibi bütün dünya etrafında dönerken yönünü belirleyemedi. Luke'un evindeki yatak odasındaydı. Altında tanıdık şiltesi, çatlak aynalı gardırobu, nehrin doğusuna bakan pencereler, tıslayan radyatörler... Hava tam aydınlanmamıştı, dolabın üzerindeki yangın alarmı odaya belli belirsiz bir kırmızı ışık yayıyordu. Clary yorganın altında yan yatmıştı, sırtı sıcacıktı. Bir yanından bir kol onu sarmıştı. Uykuyla uyanıklık arasındaki o baş döndürücü anda merak etti. Simon

pencereden içeri süzülüp yanına mı yatmıştı? Ta çocukluklarından beri aynı yatağı onunla paylaşmaya alışıktı.

Ama Simon'ın vücut ısısı yoktu ki...

Kalbinin teklediğini hissetti. Tam uyanmamıştı, örtülerin içinde arkasına döndü. Yanında yatan, başını bir eline dayamış onu seyreden Jace'ten başkası değildi. Hafif ay ışığı saçlarının etrafında bir hale yaratıyordu ve gözleri kedi gözü gibi altın kıvılcımlarla parlıyordu. Gündüz kütüphanede olduğu gibi yine kısa kollu beyaz tişörtü üzerindeydi. Çıplak tenindeki mühürler kollarına tırmanan sarmaşıkları andırıyordu.

Clary şaşkınlıkla nefesini tuttu. Jace, sevgili Jace, ona hiç böyle bakmamıştı. Her zaman bakışlarında bir arzu olurdu ama şu anda tembel bir yırtıcı gibi onu gözleriyle yiyip bitirirken Clary'nin kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı.

Ağzını açtı. Bunu adını söylemek ya da çığlık atmak için yapmış olabilirdi, emin değildi, ama zaten bir şey yapmaya fırsatı olmadı. Jace öyle hızlı harekete geçti ki Clary ne olduğunu anlamadı. Az önce yanında yatan Jace şu anda üzerindeydi ve bir eliyle ağzını kapatmıştı. Bacaklarıyla onu yatağa yapıştırdığından Clary onun düzgün kaslarını bedeninde hissedebiliyordu.

"Canını yakmayacağım," dedi Jace. "Canını asla yakmayacağımı biliyorsun. Ama çığlık atmanı da istemiyorum. Seninle konuşmam gerek."

Clary ona baktı.

Jace gülünce şaşkınlığı bir kat daha arttı. Sonra tanıdık kahkahası fısıltıya dönüştü. "Yüzünü okuyabiliyorum, Clary Fray. Elimi ağzından çektiğim anda bağırmaya başlayacaksın. Ya da dövüş yeteneğinle bileklerimi kıracaksın. Hadi ama! Bunu yapmayacağına söz ver. Melek üzerine yemin et."

Clary bu sefer gözlerini devirdi.

"Tamam, haklısın," dedi Jace. "Elim ağzını kapatırken yemin edemiyorsun. Elimi çekiyorum. Bak, bağırırsan..." Başını yana eğdiğinde açık sarı saçları gözlerinin önüne düştü. "Kaybolurum."

Elini çekti. Clary kımıldamadan yattı. Üzerindeki ağırlıktan dolayı zor nefes alıyordu. Onun daha hızlı olduğunu, herhangi bir hamleden kolayca kaçabileceğini biliyordu ama şu anda Jace aralarındaki bu etkileşimi bir oyun olarak görüyor gibiydi. Jace üzerine biraz daha eğildiğinde Clary atletinin yukarı sıyrıldığını fark etti. Genç adamın sert karın kaslarını çıplak teninde hissedebiliyordu. Bu durumdan fena halde utandı.

Yüzü alev alev yandığı halde damarlarında buzdan iğneler dolaşıyordu sanki. "Burada ne yapıyorsun?"

Jace hayal kırıklığına uğramış gibi hafifçe geri çekildi. "Böyle bir tepki beklemiyordum doğrusu. Yani erkek arkadaşın her gün ölümden dönmüyor ya."

"Ölmediğini zaten biliyordum," dedi Clary uyuşmuş dudaklarının arasından. "Seni kütüphanede gördüm. Onunla..."

"Albay Mustard'la mı?"

"Sebastian'la."

Jace nefesini salarken alçak sesle kıkırdadı. "Senin orada olduğunu biliyordum. Hissettim."

Clary vücudunun gerildiğini hissetti. "Gittiğine inanmama izin verdin," dedi. "Her şeyden önce düşündüm ki... Ben gerçekten senin bir ihtimal..." Devamını getiremedi, 'ölü' kelimesini dile getiremiyordu. "Bu affedilmez. Ben sana aynı şeyi yapsam..."

"Clary." Jace yine üzerine eğildi. Elleriyle kızın bileklerini tutuyordu ve nefesi kulaklarını yakıyordu. Çıplak yerleri şimdi tamamen birleşmişti. "Bunu yapmam gerekiyordu. Çok tehlikeliydi. Sana söyleseydim Konsey'e hayatta olduğumu söylemek ile seni suçlu durumuna düşürecek bir sırrı saklamak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktın. Konsey'e söylesen peşime düşerlerdi. Sonra sen beni kütüphanede görünce biraz bekledim. Beni hala sevip sevmediğini öğrenmek istedim. Beni gördüğünü Konsey'e söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Onlara gitmedin. Bana Yasa'dan daha fazla değer verdiğine inanmam gerekiyordu. Bana Yasa'dan daha fazla değer veriyorsun, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Clary. "Bilmiyorum. Sen kimsin?"

"Ben hala Jace'im," dedi genç adam. "Seni hala çok seviyorum."

Clary'nin gözleri yanıyordu. Gözlerini kırpıştırırken yüzünü yana eğdi. Jace yavaşça başını eğip onu önce yanağından, sonra dudağından öptü. Clary tuzlu gözyaşlarını onun dudaklarında hissedebiliyordu. Jace daha ateşli öpüşmeye başladı. Jace'in tanıdık tadı ve hissi bütün vücuduna yayılırken Clary bir anlığına kendini ona teslim etti. Ona yakın olma ihtiyacıyla vücudu körleşmiş, kuşkuları uçup gitmişti. Ta ki yatak odasının kapısı açılana kadar...

Jace başını kaldırdı. Clary anında ondan uzaklaşarak üzerindeki atleti aşağı çekiştirdi. Jace acele etmeden tembel bir zarafetle yatakta doğruldu ve eşikte duran adama sırıttı. "Bak sen," dedi. "Rusya'yı işgal etmek için ölüm kışının doğru zaman olduğuna karar veren Napolyon'dan daha beter bir zamanlaman var."

Sebastian gelmişti.

Yakından bakınca Clary, İdris'te tanıştığından bu yana ondaki farklılıkları daha net bir şekilde görebiliyordu. Saçları kağıt beyazıydı, gözleri örümcek bacakları kadar uzun kirpiklerinin arasında karanlık kuyular gibi görünüyordu. Beyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı ve Clary onun sağ bileğini çarpılmış bir bilezik gibi saran kırmızı yara izini seçebiliyordu. Avcunda daha yeni ve fazlasıyla acımasız görünen başka bir yara izi daha vardı.

"Üzerine abandığın benim kız kardeşim, biliyorsun değil mi?" dedi siyah gözlerini Jace'e dikip. Bakışlarında belli belirsiz bir hınzırlık vardı.

"Özür." Oysa Jace'in tavrı özür dilemekten çok uzaktı. Bir kedi gibi örtülerin üzerine uzanmıştı. "Kendimize hakim olamadık."

Clary sinirle nefesini tuttu. Jace terbiyesizlik ediyordu. "Defol," dedi Sebastian'a.

Ağabeyi kapı pervazına dayanıp elini beline koyduğunda Clary ikisinin hareketlerinin birbirine çok benzediğini fark etti. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama hareketleri aynıydı. Sanki...

Sanki hareket etmeyi aynı kişiden öğrenmişler gibi...

"Bak şimdi," dedi Sebastian. "Ağabeyini böyle mi karşılayacaksın?"

"Magnus seni askıda bırakmalıydı," dedi Clary tükürürcesine.

"Ah, demek hatırlıyorsun? O gün güzel vakit geçirdiğimizi düşünüyordum." Pis pis sırıttığında Clary'nin midesine ağrılar girdi. Sebastian'ın onu annesinin yanan evinden geriye kalanlara götürüşünü, kardeş olduklarını bildiği halde virane mekanda onu öpüşünü hatırladı. Üstelik Clary'nin bunu bilmemesinden büyük haz duymuştu.

Clary yan gözle Jace'e baktı. Sebastian'ın onu öptüğünü o da biliyordu. Sebastian bu öpüşmeyle dalga geçtiğinde Jace onu az kalsın öldürecekti.

Oysa şu anda kızgın görünmüyordu, hatta eğleniyor gibiydi ve az önceki yakınlaşmaları bölündüğü için sanki biraz canı sıkkındı.

"Tekrarlamalıyız," dedi Sebastian tırnaklarını incelerken. "Biraz aile saadeti fena olmaz."

"Senin ne düşündüğün umrumda değil. Sen benim ağabeyim değilsin," dedi Clary. "Sen bir canisin."

"Ağabeylik ile caniliğin matematiksel olarak birbirini nasıl götürdüğünü gerçekten anlayamıyorum," dedi genç adam. "Yani sonuçta sevgili yaşlı babamızın durumunda yapılanlarla aynı şey değil." Gözleri tembelce Jace'e kaydı. "Normalde arkadaşımın aşk hayatına engel olmaktan nefret ederim ama sonsuza kadar koridorda beklemek istemiyorum. Özellikle de ışıkları yakamazken. Bu çok sıkıcı."

Jace doğrulup gömleğini çekiştirdi. "Bize beş dakika ver."

Sebastian abartılı bir iç çekişten sonra kapıyı kapattı. Clary Jace'e bakıyordu. "Lanet olsun, sen ne..."

"Sözlerine dikkat et, Fray." Jace'in gözleri gözlerinde dans ediyordu. "Gevşe."

Clary eliyle kapıyı gösterdi. "Söylediklerini duydun. Beni öptüğü günden bahsediyordu. Onun kız kardeşi olduğumu biliyordu. Jace..."

Jace'in altın rengi gözlerini karartan gölge tekrar konuşmaya başladığında parladı. Sanki Clary'nin sözleri bir duvara çarpıp geri dönmüş, onu hiç etkilememişti.

Clary iyice uzaklaştı. "Jace, sen benim söylediklerimi dinliyor musun?"

"Bak, ağabeyin dışarıda koridorda beklerken rahat hissetmemeni anlayabilirim. Seni öpmeyi planlamamıştım." Başka

zaman olsa Clary'nin içinin gideceği o tanıdık sırıtışıyla sırıttı. "O sırada iyi bir fikirmiş gibi geldi."

Clary yataktan fırlayıp ona tepeden baktı. Yatağın ucunda asılı duran sabahlığını kapıp hemen üzerine geçirdi. Jace onu seyrediyor, durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu, öte yandan gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ben... Ben anlayamıyorum. Önce ortadan kayboluyorsun, sonra onunla birlikte geri geliyorsun. Üstelik benim umursamamamı, hatırlamamamı, fark etmememi bekliyorsun."

"Sana söyledim," dedi Jace. "Senden emin olmam gerekiyordu. Meclis seni sorgularken nerede olduğumu bilmeni istemedim. Bunun senin için zor olacağını..."

"Zor olacağını mı?" dedi Clary. Öfkeden nefesi kesilmişti. "Sınavlar zordur. Engelli koşu zordur. Ortadan kaybolduğundaysa neredeyse öleceğimi sandım, Jace. Ya Alec'i hiç düşündün mü? Isabelle'i? Maryse'i? Onların ne yaşadığını biliyor musun? Nerede olduğunu bilmemek, seni aramak..."

İşte aynı yüz ifadesi yine oradaydı. Sanki hem dinliyor hem dinlemiyordu.

"Ah, evet, ben de onu soracaktım." Melek gibi tatlı tatlı güldü. "Herkes beni mi arıyor?"

"Herkes seni mi..." Clary susup başını iki yana sallarken sabahlığına iyice sarındı. Birden onun tanıdık gelen güzelliği ve Clary'ye istediği her şeyi yaptırabileceğini söyleyen sevimli yırtıcı gülümsemesi karşısında tamamen kapanmak istedi. Dışarıda bekleyenin hiç önemi yoktu.

"Kaybolan kediler için yaptıkları gibi direklere posterler asmışlardır umarım," dedi Jace. "Son derece çekici bir genç adam kayboldu. Görenler Fıstık'ı arasın."

"Bunu söylemiş olamazsın."

"Fıstık mı hoşuna gitmedi? Tatlı Yanak nasıl? Aşk Kelebeği? Gerçi sonuncusu başka yerlere çekilebilir. Aslında teknik olarak ailem Britanya kökenli."

"Kapa çeneni," diye tersledi onu Clary. "Ve çık odamdan."

"Ben..." Jace alınmış görünüyordu. "Tamam, pekala. Ciddi olacağım. Clarissa, buraya gelmemin nedeni benimle gelmeni istemem."

"Seninle nereye gidecekmişim?"

"Benimle gel," dedikten sonra Jace bir an duraksadı. "Benimle ve Sebastian'la. Sana her şeyi açıklayacağım."

Jace'in bakışları karşısında Clary donakaldı. Gümüş ay ışığı dudak kıvrımlarını, çıkık elmacıkkemiklerini, kirpiklerinin gölgesini ve ademelmasını belirginleştiriyordu. "Seninle bir yere gittiğim son seferinde bayıltılarak bir kara büyü ayininin tam göbeğine sürüklendim."

"O ben değildim. Lilith yaptı."

"Benim tanıdığım Jace Lightwood, Jonathan Morgenstern ile aynı odaya düşse onu öldürürdü."

"Bence bunun intihar anlamına geleceğini sen de biliyorsun," dedi Jace botlarını giyerken alçak sesle. "Biz birbirimize bağlandık. Onu kesersen ben kanarım."

"Bağlanmak mı? Bağlanmak da ne demek?"

Jace soruyu duymazdan gelip saçlarını geri attı. "Bu senin anlayabileceğinden daha büyük bir mesele, Clary. Sebastian'ın bir planı var. Çalışmak, fedakarlık yapmak istiyor. Açıklamam için bana şans verirsen..."

"Sebastian, Max'i öldürdü, Jace," dedi Clary. "Küçük kardeşini."

Jace irkildiğinde Clary bir an için gerçek Jace'e ulaşabildiğini sandı ama genç adamın yüzündeki ekşime düzeltilen bir çarşafın kırışıkları gibi kayboldu. "O olay... O bir kazaydı. Hem Sebastian da kardeşim gibi."

"Hayır." Clary başını iki yana salladı. "O senin değil benim kardeşim. Tanrı biliyor ya bunun doğru olmamasını dilerdim. Onun hiç doğmamış olmasını..."

"Bunu nasıl söylersin?" diye çıkıştı Jace. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. "Hiç her şeyin senin sandığın gibi siyah-beyaz olmayabileceği aklına geldi mi?" Palaskasına uzanıp beline taktı. "Bir savaş yaşanıyordu, Clary. Ve insanlar zarar gördü ama o zamanlar farklıydı. Şimdi Sebastian'ın sevdiğim insanların canını kasten yakmayacağını biliyorum. Onun daha büyük bir amacı var. Bazen sivil kayıplar olabilir..."

"Sen kardeşinin ölümüne sivil kayıp gözüyle mi bakıyorsun?" Clary'nin sesi neredeyse çığlık gibi çıkmıştı. Zar zor nefes alıyordu.

"Clary, sen beni dinlemiyorsun. Bu çok önemli..."

"Valentine de yapacağını yaparken amacının çok önemli olduğunu düşünmüyor muydu?"

"Valentine yanılıyordu," dedi Jace. "Meclis'in ahlaken çöktüğü konusunda haklıydı ama işleri yoluna koyma yöntemi konusunda yanılıyordu. Ama Sebastian yanılmıyor. Bizi bir dinlesen..."

"Bizi," dedi Clary. "Tanrım, Jace..." Yatakta oturmuş kendisini seyreden genç adama bakarken Clary'nin içi sızladı. Stelini nereye bıraktığını, komodin çekmecesindeki X-Acto bıçağına ulaşıp ulaşamayacağını düşünüyordu. Gerçi alsa bile kullanabilecek miydi?

"Clary?" Jace başını yana eğip kızın yüzünü inceledi. "Sen... Sen beni hala seviyorsun, değil mi?"

"Ben Jace Lightwood'u seviyorum," dedi Clary. "Senin kim olduğunu bilmiyorum."

Jace'in yüz ifadesi değişti ama daha bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir çığlık, sessizliği böldü. Bir çığlık ve kırılan cam sesleri.

Clary sesi hemen tanıdı. Annesiydi.

Jace'e tekrar bakmadan Clary kapıyı ardına kadar açıp koridora fırladı ve oturma odasına koştu. Luke'un oturma odası büyüktü, bir bölümü uzun bir tezgahla mutfak olarak ayrılmıştı. Yoga pantolonu ve eski püskü tişörtüyle Jocelyn tezgahın yanında duruyordu. Saçlarını darmadağınık bir topuz yapmıştı. Belli ki bir şeyler içmek için mutfağa gelmişti. Kırılan bardağın camları ayaklarının dibindeydi, su gri halıyı ıslatmıştı.

Kadının yüzü kireç gibiydi. Tam karşısına bakıyordu. Clary daha başını çevirmeden annesinin neye baktığını anladı.

Oğluna bakıyordu.

Sebastian kapının yanında duvara yaslanmıştı. Sert hatlı yüzünden hiçbir şey okunamıyordu. Gözkapaklarını hafifçe indirmiş, kirpiklerinin arasından Jocelyn'e bakıyordu. Duruşu ve görünüşü, Hodge'un sakladığı bir fotoğrafa feci benziyordu. O fotoğraf on yedi yaşındaki Valentine'a aitti.

"Jonathan," diye fısıldadı Jocelyn. Jace koridordan koşarak geldi, neler olup bittiğini anlayıp durdu. Clary zaten olduğu yerde donakalmıştı. Jace sol elini palaskasına atmıştı, ince parmakları bıçaklarından birinin kabzasından sadece birkaç santim uzaktaydı. Clary onun hamle yapmasının anlık bir mesele olduğunu adı gibi biliyordu.

"Artık adım Sebastian," dedi Clary'nin ağabeyi. "Seninle babamın verdiği adla işimin olmadığına karar verdim. İkiniz de bana ihanet ettiniz. Sizinle ne kadar az bağım olursa o kadar iyi."

Jocelyn'in ayağının dibindeki gölcük kara bir çember gibi yayılıyordu. Soran ve inceleyen gözlerle öne bir adım attı. Sebastian'ın yüzünü ezberliyor gibiydi. "Senin öldüğünü sanıyordum," diye fısıldadı. "Ölmüştün. Kemiklerinin küle döndüğünü gördüm."

Sebastian annesine baktığında siyah gözleri kısılmıştı. "Gerçek annem olsaydın," dedi, "iyi bir anne olsaydın hayatta olduğumu hissederdin. Adamın biri bir zamanlar hayatımız boyunca ruhlarımızın anahtarını annelerimizin taşıdığını söylemiş. Ama sen benim anahtarımı fırlatıp attın."

Jocelyn genizden bir ses çıkardı. Destek almak için tezgaha dayanıyordu. Clary koşup ona sarılmak istiyordu ama sanki ayakları yere çakılmıştı. Ağabeyiyle annesi arasında her ne oluyorsa, bunun onunla bir ilgisi yoktu.

"Beni gördüğüne biraz olsun sevinmediğini söyleme sakın, anne," dedi Sebastian. Kelimeleri yakarış gibi olsa da sesi duygusuzdu. "Bir oğulda isteyebileceğin her şey bende yok mu?" Kollarını iki yana açtı. "Güçlü, yakışıklı, tıpkı yaşlı babasına benziyor."

Jocelyn başını iki yana sallarken yüzü hala kireç gibiydi. "Ne istiyorsun, Jonathan?"

"Herkesin istediğini," dedi Sebastian. "Zaten bana ait olanı istiyorum. Morgenstern mirasını."

"Morgenstern mirası kan ve yıkımdan ibaret," dedi Jocelyn. "Burada Morgenstern değiliz. Ne ben ne de kızım." Sırtını dikleştirdi. Hala eliyle tezgaha tutunuyordu ama Clary annesinin öfkelenmeye başladığını görebiliyordu. "Şimdi gidersen Meclis'e buraya geldiğini söylemem, Jonathan." Gözleri Jace'e kaydı. "Senin de. İşbirliği yaptığınızı öğrenirlerse ikinizi de öldürürler."

Clary içgüdüsel bir hareketle Jace'in önüne geçti. Genç adam şimdi onun omzunun üzerinden Jocelyn'e bakıyordu. "Ölmem umrunda mı?" dedi.

"Ölürsen kızımın yaşayacakları umrumda," dedi Jocelyn. "Ve Yasa çok acımasız. Hem de çok. Başına her ne geldiyse, belki bunu geriye çevirmenin bir yolu bulunur." Gözleri

tekrar Sebastian'a döndü. "Ama senin için, sevgili oğlum Jonathan, senin için artık çok geç."

Tezgaha tutunan eli, Luke'un uzun kabzalı kindjal bıçağıyla birlikte havaya kalktı. Jocelyn'in yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklamdı. Ama bıçağı tutan eli titremiyordu.

"Tıpkı ona benziyorum, değil mi?" dedi Sebastian hiç kıpırdamadan. Bıçağı fark etmemiş gibiydi. "Valentine'a. O yüzden bana böyle bakıyorsun."

Jocelyn başını iki yana salladı. "Seni ilk gördüğüm andan beri nasıl görünüyorsan öyle görünüyorsun. Tıpkı bir iblise benziyorsun." Sesinde acıklı bir hüzün vardı. "Çok üzgünüm."

"Ne için?"

"Doğduğunda seni öldürmediğim için," dedi kadın. Sonra tezgahın ardından çıkıp kindjal bıçağını elinde çevirdi.

Clary gerilmişti ama Sebastian yine kıpırdamadı. Kara gözleri kendisine yaklaşan annesine dikilmişti. "Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. "Ölmemi mi istiyorsun?" Annesine sarılmak istiyormuş gibi kollarını açıp ona doğru ilerledi. "Yap öyleyse. Oğlunu öldür. Seni durdurmayacağım."

"Sebastian," dedi Jace. Clary ona inanmayan gözlerle baktı. Gerçekten Sebastian için endişelenmiş miydi?

Jocelyn bir adım daha attı. Elindeki bıçak bir gölgeye dönüşmüştü. Sonunda durduğunda bıçağın ucu doğrudan Sebastian'ın kalbine doğrultulmuştu.

Sebastian yine de kılını kıpırdatmadı.

"Yap," dedi yumuşak bir sesle. Başını havaya dikti. "Yoksa yapamıyor musun? Doğduğumda beni öldürebilirdin ama yapmadın." Sesi alçaldı. "Belki çocuk söz konusu olduğunda koşullu sevgi diye bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Belki gerçekten sevseydin beni kurtarırdın."

Bir süre anne-oğul göz göze bakıştı. Buz yeşili gözler kömür karası gözlerle savaşıyordu. Annesinin ağzının kenarında beliren keskin çizgilerin birkaç hafta önce orada olmadığına Clary yemin edebilirdi. "Numara yapıyorsun," dedi Jocelyn titreyen sesiyle. "Sen hiçbir şey hissetmezsin, Jonathan. Baban tıpkı bir papağana kelimeleri öğretir gibi sana insani duyguları kullanmayı öğretti. Papağan söylediği şeyi anlamaz, sen de hissettiğini söylediğin şeyleri anlayamazsın. Keşke, ah Tanrım keşke anlayabilseydin. Ama..."

Jocelyn bıçağı ustaca indirdi. Bu mükemmel hamleyle bıçak Sebastian'ın kaburgalarını geçip kalbini deşmeliydi. Fakat genç adam Jace'ten bile hızlıydı. Aniden gerilediğinde bıçağın ucu göğsünde sadece küçük bir sıyrığa neden oldu.

Clary'yle birlikte Jace de nefesini tutmuştu. Kız dönüp ona baktı. Jace'in tişörtünün önünde ince bir kırmızı leke yayılıyordu. Genç adam elini oraya götürdüğünde parmak uçları kana bulandı. *Biz birbirimize bağlandık. Onu kesersen ben kanarım.*

Clary düşünmesine bile gerek kalmadan harekete geçip Jocelyn'le Sebastian'ın arasına girdi. "Anne," dedi nefes nefese.

"Dur." Jocelyn hala bıçağı sıkıca tutuyordu. Gözlerini Sebastian'dan ayırmamıştı. "Clary, çekil aramızdan."

Sebastian gülmeye başladı. "Ne tatlı, değil mi?" dedi. "Küçük kız kardeş, ağabeyini koruyor."

"Seni koruduğum falan yok." Clary gözlerini annesinin yüzüne dikmişti. "Anne, ona olanın aynısı Jace'e de oluyor. Anlıyor musun, anne? Onu öldürürsen Jace de ölür. Bak, o da kanıyor. Anne, lütfen." Jocelyn bıçağı bırakmadı ama yüzünden kafasının karıştığı belli oluyordu. "Clary..."

"Aman Tanrım, ne ters bir durum," dedi Sebastian. "Bunu nasıl çözeceğinizi merak ediyorum. Her şey bir yana, zaten buradan gitmem için bir nedenim yok."

"Aslına bakarsan var," dedi biri koridordan.

Yalınayak yürüyen Luke'un üzerinde kot ve eski bir kazak vardı. Saçı başı dağılmıştı ve gözlüğünü takmadığı için daha genç görünüyordu. Aynı zamanda tüfeğini omzuna yerleştirmiş, namluyu doğrudan Sebastian'a çevirmişti. "Bu Winchester yirmilik pompalı. Kafayı yiyen kurtları devirmek için sürüde bunları kullanıyoruz," dedi. "Seni öldürmese bile bir bacağını koparır, Valentine'ın oğlu."

Odadaki herkes aynı anda nefeslerini tutmuş gibiydi. Luke hariç. Sebastian ağzı kulaklarında bir sırıtışla bu defa dönüp Luke'a doğru yürüdü. Pompalı tüfeği görmüyor gibiydi. "*Valentine'ın oğlu*, ha?" dedi. "Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Başka şartlar altında olsa vaftiz babam olabilirdin."

"Başka şartlar altında," dedi Luke parmağını tetiğe bastırarak, "sen insan olurdun."

Sebastian durdu. "Aynı şey senin için de geçerli, kurtadam."

Bütün dünya yavaşlamış gibiydi. Luke namlunun üzerinden bakıyordu. Sebastian hala sırıtıyordu.

"Luke," dedi Clary. Çığlık atmak istediği ama boğazından sadece bir fısıltı çıkarabildiği o korkunç kabuslardan birinde gibiydi. "Luke, yapma."

Üvey babasının parmağı tetiğin üzerinde gerildi. Derken Jace bir anda kanepenin üzerinden atladı ve Luke'a çarptığında tüfek patladı.

Pencerelerden biri kurşunla birlikte patladı. Luke dengesini yitirirken geriye doğru sendeledi. Jace tüfeği adamın elinden alıp kırık camlı pencereden dışarı fırlattı, sonra ona döndü.

"Luke..." diye söze başladı.

Luke ona vurdu.

O güne kadar bildiği ve gördüğü her şeye rağmen annesine, Meclis'e karşı Jace'in tarafını tutan Luke'un -özünde nazik ve çok kibar biri olan Luke'un- Jace'in suratına yumruk indirmesi Clary için büyük bir şoktu. Sanki yumruğu kendi yüzüne yemişti. Hazırlıksız yakalanan Jace sırtüstü duvara yapıştı.

Alaycılığı ve iğrenme ifadesinden öte yüzünden duygularını belli etmeyen Sebastian ise hırladı. Hırladı ve kemerinden uzun bir hançer çıkardı. Luke'un gözleri büyüdü, geri çekilmeye çalıştı ama Sebastian ondan daha hızlıydı. Aslında Clary'nin tanıdığı herkesten çok daha hızlıydı. Jace'ten bile. Sebastian bıçağı Luke'un göğsüne indirdi, bir kere çevirdik-

ten sonra kabzasına kadar kırmızı bir şekilde geri çekti. Luke duvara yaslandı, sonra Clary dehşet içinde seyrederken kan bulaştırdığı duvarın dibine yığıldı.

Jocelyn bir çığlık attı. Kadının çığlığı camı patlatan silahın sesinden bile daha fenaydı. Ama Clary çığlığı çok uzaktan, hatta suyun altından geliyormuş gibi duydu. Yere yığılırken halı kaplamayı hızla kırmızıya bulayan Luke'a bakıyordu.

Sebastian hançeri yeniden havaya kaldırdığında Clary onun üzerine atılıp bütün gücüyle omzuna yüklenerek dengesini bozdu. Sebastian yerinden oynamamıştı ama hançeri elinden düştü. Hemen Clary'ye döndü. Patlayan dudağı kanıyordu. Clary, Jace görüş açısına girip de Luke'un patlattığı dudağını görene kadar bunun nedenini anlayamamıştı.

"Yeter!" Jace, Sebastian'ı ceketinden yakalayıp geri çekti. Ne Luke'a ne Clary'ye bakıyordu. Yüzünün rengi atmıştı. "Kes şunu. Buraya bunun için gelmedik."

"Bırak beni."

"Hayır." Jace onun önüne geçip elini tuttu. Gözleri Clary'ninkilerle buluştu. Dudaklarında şekillenen kelimelerle birlikte Sebastian'ın parmağındaki yüzükten gümüş rengi bir ışık patladı. Göz açıp kapayana kadar ikisi de gitmişti. Gözden kaybolmalarının hemen ardından havada metalik bir vınlama eşliğinde bir şey duvara saplandı.

Luke'un kindjal bıçağı.

Clary bıçağı fırlatan annesine baktı. Ama Jocelyn kızına bakmıyordu. Luke'un yanına koşup kanlı halıya diz çökmüş-

tü. Adamı kucağına almaya çalışıyordu. Luke'un gözleri kapalıydı. Ağzının kenarlarından kan damlıyordu. Sebastian'ın kana bulanmış gümüş hançeri birkaç adım ötede yerdeydi.

"Anne," diye fısıldadı Clary. "O..."

"Hançer gümüştü." Jocelyn'in sesi titriyordu. "İyileşmesi çok uzun sürecek, özel tedaviye ihtiyacı var." Luke'un yüzüne parmak uçlarıyla dokundu. Adamın göğsünün kalkıp indiğini görünce Clary biraz olsun rahatladı. Genzini yakan gözyaşlarının tadını alabiliyordu ve bir an için annesinin bu kadar sakin kalabilmesine şaşırdı. Oysa evinin külleri arasında metanetle duran, annesi, babası, hatta oğlu da dahil olmak üzere ailesinin karanlık siluetleriyle etrafı sarılmış olan, bütün bunlara rağmen ayakta kalabilen de annesiydi. "Banyodan havlu getir," dedi Jocelyn. "Kanamayı durdurmamız lazım."

Clary tökezleyerek, neredeyse görmeyen gözlerle Luke'un küçük banyosuna girdi. Kapının arkasında gri bir havlu asılıydı. Havluyu kaptığı gibi gerisin geri oturma odasına koştu. Jocelyn bir eliyle Luke'u kucağında tutuyordu, diğer elinde cep telefonu vardı. Clary geldiğinde telefonu bırakıp havluya uzandı. İkiye katladıktan sonra havluyu Luke'un göğsüne yerleştirip üzerine bastırdı. Clary, gri havlunun kenarlarına yayılan kıpkırmızı kanı görebiliyordu.

"Luke," diye fısıldadı Clary. Adam kımıldamadı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Sürüyü aradım," dedi Jocelyn. Kızına bakmıyordu. Clary onun ne Jace ne de Sebastian hakkında tek bir soru bile sor-

madığının farkındaydı. Jace'in onun odasından çıkması ya da odada ne yaptıkları hakkında herhangi bir şey sormamıştı. Tamamen Luke'a odaklanmıştı. "Bölgede devriye dolaşan birkaç üye varmış. Buraya geldiklerinde hemen gitmemiz gerekiyor. Jace senin için geri dönecektir."

"Bunu bilemezsin..." diye başlasa da Clary'nin sesi kuruyan boğazında fısıltıya dönüştü.

"Biliyorum," dedi Jocelyn. "Valentine benim için tam on beş yıl sonra geri döndü. Morgenstern erkekleri böyledir. Asla pes etmezler. Senin için yine gelecek."

Jace, Valentine değil! Ama kelimeler Clary'nin dudaklarında dondu kaldı. Dizlerinin üzerine çöküp Luke'un elini sıkıca tutmak, onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu. Ama yatak odasında Jace'in kendi vücudunda dolaşan ellerini hatırlayınca yapamadı. Bu olanların tek sorumlusu oydu. Luke'u ya da annesini rahatlatmak onun neyineydi? Acıyı ve vicdan azabını hak ediyordu.

Verandada ayak sesleriyle birlikte mırıltılar duyulduğunda Jocelyn hemen başını kaldırdı. Sürü gelmişti.

"Clary, git eşyalarını topla," dedi kadın. "İhtiyaç duyabileceğin şeyleri al ama sadece taşıyabileceğin kadarını. Bu eve geri dönmeyeceğiz."

6

BU DÜNYADA HİÇBİR SİLAH

Kışın ilk karları minik taneler halinde çelik grisi gökyüzünden tüy gibi dökülmeye başlamıştı.

Clary ve annesi Greenpoint Caddesi'nde, nehrin doğusundan esen buz gibi rüzgara karşı başlarını eğmiş, acele adımlarla yürüyorlardı.

Luke'u kurt sürüsünün mesken edindiği eski polis merkezine bıraktıklarından beri Jocelyn tek kelime etmemişti. Her şey bir hayal gibiydi: Sürü liderini içeri taşımış, birileri ecza çantası için koştururken Clary'yle annesi kurt kalabalığının arasında kalan Luke'u görebilmek için çırpınmıştı. Luke'u neden normal bir hastaneye götüremediklerini Clary biliyordu ama revir olarak kullanılan beyaz badanalı odada Luke'u bırakmak ona çok zor gelmişti.

Kurtların Jocelyn ya da Clary'yle bir sorunları yoktu. Hatta onları severlerdi. Ama Luke'un nişanlısı ile kadının kızı sürüden değildi. Asla da sürüden olmayacaklardı. Clary tanıdık bir yüz görebilmek için Maia'ya bakınmıştı ama kız orada değildi. Sonunda Jocelyn, Clary'yi beklemesi için koridora göndermişti çünkü oda fena halde kalabalıktı. Clary duvarın dibine çökmüş, bohçasını kucağında bebek gibi sallamaya başlamıştı. Saat sabahın ikisiydi ve Clary kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Eğer Luke ölürse...

Onsuz bir hayatı düşünemiyordu bile. O ve annesi sayesinde, koşulsuz sevginin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Şehir dışındaki çiftlikte Luke'un onu havaya kaldırarak bir elma ağacının dalına tünemesine yardım etmesi ilk hatıralarından biriydi. Sürünün üçüncü adamı Bat, ecza çantasını açarken Luke revirde kesik nefesler alıp veriyordu. Kesik kesik nefeslerin ölüm döşeğinde duyulduğunu Clary bir yerlerden hatırlıyordu. Tek hatırlayamadığı, Luke'la son konuştuklarında onun ne dediğiydi. Biri ölmeden önce onunla en son ne konuştuğunu hatırlamak insani bir görev değil miydi?

Jocelyn sonunda bitkin bir halde revirden çıktığında elini kızına uzatıp onun yerden kalkmasına yardım etmişti.

"O..." diye başlamıştı Clary.

"Şu anda durumu iyi," demişti Jocelyn. Başını kaldırıp koridorun aşağısına bakmıştı. "Gitmeliyiz."

"Nereye?" Clary şaşkındı. "Burada Luke'la kalacağımızı sanıyordum. Onu bırakmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," demişti Jocelyn metanetle. Clary, annesinin İdris'e, tamdığı bildiği her şeye ve herkese sırtını dönüp yeni bir hayata başladığını hatırladı. "Ama Jace'le Jonathan'ın buraya kadar iz sürmelerine izin veremeyiz. Bu ne sürü ne de Luke için güvenli olur. Ve Jace'in bakacağı ilk yerlerden biri burası olacaktır."

"O zaman nereye..." diye başlamıştı Clary ama daha cümlesini bitiremeden anlamış, çenesini tutmuştu. Yardıma ihtiyaç duyduklarında başka nereye gidebilirlerdi ki?

Kaldırımların üzeri bembeyaz şeker pudrasıyla kaplanmış gibi görünüyordu. Jocelyn evden çıkmadan önce üzerine uzun bir manto geçirmişti ama altında hala Luke'un kanıyla lekelenmiş kıyafetleri vardı. Ağzı sımsıkı kapalıydı, gözleriyle sürekli önlerindeki yolu tarıyordu. Clary annesinin, Ölümlü Kupa mantosunun altında botları küllere bulanırken İdris'ten kaçtığı sırada da böyle görünüp görünmediğini merak etti.

Clary başını sallayarak bu düşüncelerini kovaladı. Orada olmadığı halde geçmişi hayal ederek kendini oyalamaya çalışıyordu. Buna muhtemelen akşam yaşadıkları neden oluyordu.

Sebastian'ın bıçağı Luke'a sapladığı an gözünün önünde yeniden canlandı. Jace'in o çok iyi bildiği tatlı sesi kulağına hala "sivil kayıplar" diye fısıldıyordu.

Kaybedip bulma durumunda genellikle olduğu gibi Jace'i tekrar gördüğünde bambaşka bir Jace'le karşılaşma ihtimali çok yüksekti.

Jocelyn soğuktan ürperdiğinde kapüşonuyla başını örttü. Beyaz kar taneleri parlak kızıl saçlarının arasına karışmaya başlamıştı. Hala sessizdi. Berber dükkanları ve güzellik salonları arasında kalan Leh ve Rus restoranlar sarı-beyaz gece saatlerinde tenhaydı. Clary'nin gözünde bir hatıra canlandı. Bu seferki hayal gücünün eseri değil gerçekti. Annesi zifiri karanlık bir caddede çamurla karışmış kar yığınları arasında telaşla ilerliyordu. Gri gökyüzü kurşun gibi ağırlaşmıştı...

Clary, Sessiz Kardeşler aklına soktuğunda bu görüntüyü daha önce görmüştü. Annesinin onu Magnus'a götürmesine dairdi bu hatıra. Kara kış mevsiminde olmalıydılar ama Clary Greenpoint Caddesi'nde yürüdüklerini hatırlıyordu.

Magnus'un yaşadığı kırmızı tuğladan ambar önlerinde yükseliyordu. Jocelyn cam kapıları açtığında ikisi hemen içeri girdi. Clary ağzından nefes almaya çalışırken annesi Magnus'un zilini tam üç kere çaldı. Sonunda kapı açılınca koşar adım merdivenlere yöneldiler. Magnus'un daire kapısı açıktı ve büyücü adam sütuna dayanmış onları bekliyordu. Kanarya sarısı pijamalarını giymişti ve ayağında, burunları antenli uzaylılar şeklinde tasarlanmış yeşil terlikleri vardı. Kıvırcık siyah saçları karmakarışıktı. Altın yeşili gözlerini yorgunlukla kırpıştırarak misafirlerine bakıyordu.

"Aziz Magnus'un Asi Gölge Avcıları Evine hoş geldiniz," dedi boğuk bir sesle kollarını iki yana açarak. "Misafir odaları şu tarafta. Girmeden önce botlarınızı paspasa siliniz." Kenara çekildi, misafirlerini içeri alıp kapıyı kapattı. Bugün ev abartılı

bir Viktoria tarzında döşenmişti. Yüksek arkalıklı kanepeler ve büyük yaldızlı aynalar her yerdeydi. Sütunların üzerine asılan ışıklar çiçek şeklindeydi.

Oturma odasından girilen kısa koridorda üç misafir odası vardı. Clary sağdaki odalardan birine girdi. Park Slope'taki eski odası gibi burası da turuncu badanalıydı. Kanepe, yatağın yanı sıra küçük pencereden caddenin karşısındaki kapalı restoranın karanlık vitrinini görebiliyordu. Başkan Miyav yatağın üzerine kıvrılmış, burnunu kuyruğuyla kapatmıştı. Clary, kedinin yanına oturup kulaklarını kaşıdığında küçük tüylü bedenin mırlamalarını hissetti. Onu okşarken birden kazağının kolunu fark etti. Koyu renkli bir kurumuş kan lekesi. Luke'un kanı.

Hemen ayağa kalkıp yırtarcasına kazağı üzerinden çıkardı. Sırt çantasından aldığı temiz bir kot pantolon ve V yakalı siyah bir tişört giydi. Aynada kendine şöyle bir göz attığında kardan ıslanmış cansız saçlarını gördü. Çilleri boya sıçramış gibi yüzünde belirginleşmişti. Gerçi nasıl göründüğünün önemi yoktu. Jace'in onu öpüşünü düşündüğünde, minik bıçaklar yutmuş gibi karnına bir ağrı saplandı. Bu olay günler öncede kalmış gibi geliyordu, oysa henüz üzerinden sadece saatler geçmişti.

Ağrısı geçene kadar yatağın kenarına uzun bir süre tutunması gerekti. Sonra derin bir nefes çekip oturma odasına gitti.

Annesi yaldızlı kolçakları olan koltuklardan birine oturmuştu, uzun sanatçı parmakları limonlu sıcak su kupasına

sarılıydı. Magnus ise çingenepembesi kanepeye kaykılmış, yeşil terliklerini sehpanın üzerine yerleştirmişti. "Sürüdekiler kanamayı durdurdu," diyordu Jocelyn bitkin bir şekilde. "Gerçi ne kadar süreceğini bilmiyorlar. Bıçağın gümüş tozuna bulanmış olabileceğini düşünüyorlar ama sanırım başka bir şey. Bıçağın ucu..." Başını kaldırıp Clary'yi gördüğünde sustu.

"Sorun değil, anne. Luke'a ne olduğunu duyacak kadar büyüdüm."

"Eh, tam olarak ne olduğunu bilmiyorlar," dedi Jocelyn yavaşça. "Sebastian'ın kullandığı bıçağın ucu kırılıp kaburga kemiklerinden birinde kalmış. Onu çıkaramıyorlar. Metal... hareket ediyor."

"Hareket mi ediyor?" Magnus afallamıştı.

"Çıkarmaya çalıştıklarında metal kemiğe daha fazla saplandı, neredeyse kemiği kırıyordu," dedi Jocelyn. "Luke bir kurtadam, hızlı iyileşiyor. Ama bıçağın ucu içeriden organlarını parçalıyor, yaranın kapanmasını engelliyor."

"İblis metali," dedi Magnus. "Gümüş değil."

Jocelyn öne eğildi. "Ona yardım edebilir misin? Karşılığı neyse öderim."

Magnus ayağa kalktı. Durumun vahametiyle karşılaştırıldığında, uzaylı terlikleri ve karmakarışık saçları daha da tuhaf görünüyordu. "Bilmiyorum."

"Ama Alec'i iyileştirdin," dedi Clary. "Yüce İblis onu yaraladığında..."

Magnus volta atmaya başlamıştı. "Onun neyi olduğunu biliyordum. Bunun ne tür bir iblis metali olduğunu bilmiyorum. Farklı şifa büyüleri deneyebilirim ama bu ona yardım etmenin en hızlı yolu olmayacaktır."

"Hızlı yol nedir?" dedi Jocelyn.

"Yargıçlar Birliği," dedi Magnus. "Kurtlar Birliği'ni kuran adamı tanıyordum. Woolsey Scott. Bazı olaylar nedeniyle, iblis metali ve maddelerinin kurtadamlar üzerindeki etkileri konusu ilgisini çok çekiyordu. Bilirsiniz işte, Sessiz Kardeşler'in Nefilimler'i iyileştirmek için yaptıkları deneyler ve tuttukları kayıtlar gibi bir şey. Ne yazık ki yıllar içinde Birlik kendi içine kapanıp gizemli bir hal aldı. Ama içeriden biri kayıtlara ulaşabilir."

"Luke onların üyesi değil," dedi Jocelyn. "Üstelik nöbet çizelgeleri de gizlidir."

"Ama Jordan," dedi Clary. "Jordan üye. O öğrenebilir. Hemen arıyorum."

"Onu ben ararım," dedi Magnus. "Yargıçlar Birliği'ne giremiyorum ama içeride ağırlığı olan birine bir mesaj iletebilirim. Hemen geri döneceğim." Ayaklarını sürüyerek mutfağa doğru yürürken terliklerinin antenleri suda akıntıyla salınan yosunları andırıyordu.

Clary, elindeki sıcak suyla dolu kupaya bakan annesine döndü. Limonlu sıcak su annesinin rahatlamak için başvurduğu favori yöntemlerindendi, oysa Clary ekşi su içmenin birini nasıl rahatlatabileceğini hiçbir zaman anlamamıştı.

Kar, annesinin de saçlarını ıslatmıştı ve şimdi kururken tıpkı Clary'nin de nemli havalarda başına geldiği gibi saçları dalgalanmaya başlamıştı.

"Anne," dediğinde kadın başını kaldırıp baktı. "Şu fırlattığın bıçak... Hani Luke'un evindeyken fırlattığın... Jace'e mi fırlatmıştın?"

"Jonathan'a fırlattım." Clary annesinin onu asla Sebastian olarak anmayacağını çok iyi biliyordu.

"Ben sadece..." Clary derin bir iç çekti. "Bu neredeyse aynı şey. Gördün. Sebastian'ı bıçakla yaraladığında Jace kanamaya başladı. Onlar sanki... Yani bir şekilde birbirinin aynası gibi. Sebastian'ın bir yerini kestiğinde Jace kanıyor. Onu öldürürsen Jace de ölür."

"Clary." Jocelyn yorgun gözlerini ovuşturdu. "Bunu şimdi konuşmasak?"

"Ama onun benim için geri geleceğine inandığını söyledin. Jace'in. Ona bir şey yapmayacağını bilmem gerekiyor."

"Eh, bunu bilemezsin. Çünkü sana söz veremem, Clary. Bunu yapamam." Annesi gözlerini kırpmadan ona baktı. "İkinizin yatak odandan çıktığınızı gördüm."

Clary kızardı. "Bunu..."

"Ne? Konuşmak istemiyor musun? Eh, bu kötü oldu. Çünkü konuyu sen açtın. Artık Meclis'te olmadığım için şanslısın. Jace'in nerede olduğunu ne zamandır biliyordun?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Ortadan kaybolduğundan beri ilk defa bu gece konuştum. Dün onları Seb...

yani Jonathan'la Enstitü'de gördüm. Alec, Isabelle ve Simon'a söyledim. Ama başka kimseye söyleyemezdim. Meclis onu yakalarsa... Bunun olmasına izin veremem."

Jocelyn yeşil gözlerini kaldırdı. "Niyeymiş o?"

"Çünkü o Jace. Çünkü onu seviyorum."

"O Jace değil. İşte o kadar, Clary. O senin tanıdığın Jace değil. Bunu göremiyor musun?"

"Tabii ki görüyorum. Aptal değilim. Ama inancım var. Onun başkasının kontrolü altındaki halini daha önce de gördüm. O zaman kurtulmuştu. Jace'in hala orada bir yerde olduğunu biliyorum. Onu kurtarmanın bir yolu olduğunu biliyorum."

"Ya yoksa?"

"Kanıtla."

"Olmayan bir şeyi kanıtlayamazsın, Clarissa. Onu sevdiğini biliyorum. Onu her zaman sevdin. Babanı sevmediğimi mi sanıyorsun? Ona şans vermediğimi mi sanıyorsun? Bak sonunda ne oldu... Jonathan. Eğer babanla kalmasaydım o asla doğmayacaktı."

"Ben de öyle," dedi Clary. "Unuttuysan hatırlatayım, ben ağabeyimden sonra doğdum, önce değil." Annesine sert gözlerle baktı. "Yani beni doğurmama pahasına Jonathan'dan kurtulmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ben..."

Dönen anahtarın sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı. Alec gelmişti. Mavi kazağının üzerine uzun bir deri palto

giymişti ve siyah saçlarında beyaz kar taneleri vardı. Yanakları soğuktan elmaşekeri gibi kızarmıştı ama yüzünün geri kalanı bembeyazdı.

"Magnus nerede?" diye sordu. Mutfağa yöneldiğinde Clary onun çenesinde başparmağı büyüklüğünde bir morluk fark etti.

"Alec!" Magnus ayaklarını sürüyerek oturma odasına girdi ve sevgilisine uzaktan bir öpücük gönderdi. Terliklerini çıkardığından şimdi yalınayaktı. Kedi gibi gözleri Alec'e bakarken çakmak çakmaktı.

Clary bu bakışı tanıyordu. Kendisi de Jace bakarken böyle oluyordu. Gerçi Alec adamın bakışlarına karşılık vermedi. Paltosunu duvardaki kancaya asmakla meşguldü. Sinirli bir hali vardı. Elleri titriyordu ve omuzları belirgin bir şekilde gergindi.

"Mesajımı aldın mı?" diye sordu Magnus.

"Evet. Birkaç sokak uzaktaydım zaten."

Alec önce Clary'ye, sonra Jocelyn'e bakarken yüzünden endişeli bir soru okunuyordu. Alec, Jocelyn için düzenlenen tanışma partisine davetliydi ve onunla daha sonra defalarca karşılaşmıştı, yine de birbirleri hakkında fazla bir şey bilmiyorlardı. "Magnus'un söylediği doğru mu? Jace'i yine mi gördün?"

"Ve Sebastian'ı," dedi Clary.

"Ama Jace..." diye başladı Alec. "O... Yani onu nasıl gördün?"

Clary onun tam olarak neyi sorduğunu biliyordu. Aklından geçeni okuyabiliyordu. "Sebastian'a oyun oynadığı falan yok," diye yanıtladı yumuşak bir sesle. "Gerçekten değişmiş. Hiç kendisi gibi değil."

"Nasıl yani?" diye üsteledi Alec. Tuhaf bir şekilde bundan alınmış gibiydi. "Nasıl değişmiş?"

Clary'nin kot pantolonunun diz bölgesinde bir delik vardı, parmağıyla çıplak tenine dokundu. "Konuşma şekli... Sebastian'a inanıyor. Amacı her neyse onun planına inanıyor. Ona Sebastian'ın Max'i öldürdüğünü hatırlattım ama umrunda bile olmadı." Sesi çatladı. "Sebastian'ı da Max gibi kardeşi olarak gördüğünü söyledi."

Alec'in rengi iyice attı, şimdi yanaklarındaki kırmızı benekler kan lekesi gibi görünüyordu. "Benimle ilgili bir şey söyledi mi? Ya da Izzy'yle ilgili? Bizi sordu mu?"

Clary, başını iki yana salladı. Alec'in yüzüne bakamıyordu. Göz ucuyla Magnus'un da Alec'i seyrettiğini görebiliyordu. Adamın yüzünde neredeyse hüzünlü bir ifade vardı. Clary onun hala Jace'i kıskanıp kıskanmadığını ya da Alec adına içinin sızlayıp sızlamadığını merak etti.

"Neden sizin eve geldi?" Alec başını iki yana salladı. "Anlayamıyorum."

"Onunla gitmemi istedi. Ona ve Sebastian'a katılmamı istedi. Sanırım Jace, şeytani ikilisinin şeytani üçlüye dönüşmesini istiyor." Clary omuz silkti. "Belki yalnızdır. Sebastian'la vakit geçirmek onun için işkence gibi olmalı."

"Bunu bilemeyiz. Scrabble oyununda harika iş çıkarıyor olabilir," dedi Magnus.

"O psikopat bir katil," dedi Alec düz bir sesle. "Ve Jace bunu çok iyi biliyor."

"Ama Jace şu anda Jace değil," diye söze başladı Magnus. Derken telefonu çalınca sustu. "Ben şuna bakayım. Kim bilir yine kim Meclis'ten kaçtı ve kalacak bir yer arıyordur! Sanki şehirdeki otellerin dibine kibrit suyu döküldü." Ayaklarını sürüyerek mutfağa gitti.

Alec kendini kanepeye attı. "Çok çalışıyor," dedi sevgilisini endişeli gözlerle izlerken. "Şu mühürleri çözebilmek için geceleri uyumuyor."

"Onu Meclis mi görevlendirdi?" diye sordu Jocelyn.

"Hayır," dedi Alec ağır ağır. "Benim için yapıyor. Jace'in benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor." Gömleğini sıyırıp kolundaki parabatai mührünü Jocelyn'e gösterdi.

"Jace'in ölmediğini biliyordun," dedi Clary. Beynine üşüşen düşüncelerle uyuşmaya başlamıştı. "Parabatai bağı sayesinde onun ölmediğini biliyordun. Ama bir şeylerin ters gittiğinden endişelendiğini söylemiştin."

"Çünkü Jace başkasının kontrolü altında," dedi Jocelyn. "Değişmişti. Valentine da Luke Aşağı Dünyalı olduğunda bunu hissettiğini söylemişti. Bir terslik olduğu hissi."

Alec başını iki yana salladı. "Ama Jace, Lilith'in kontrolü altındayken bunu hissetmemiştim," dedi. "Şimdi bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Bir şeyler koptu." Ayakkabılarına

bakıı. "Parabatai bağı koptuğunda hissedersin. Seni bir şeye bağlayan ipin kopması gibi, birden düşmeye başladığını sanırsın." Gözlerini Clary'ye çevirdi. Bunu bir keresinde İdris'te savaştayken hissetmiştim. Ama çok kısa sürmüştü. Alicante'ye geri döndüğümde Jace yaşıyordu. Kendimi o kopma anını hayal ettiğime inandırdım."

Clary, Jace'i ve Lyn Gölü'nün kana bulanan kumlarını hatırlayarak başını salladı. *Hayır, hayal etmemiştin*, dedi içinden.

"Şimdi hissettiğimse tamamen farklı," diye devam etti Alec. "Onun bu dünyada olmadığını ama hala yaşadığını hissediyorum. Tutsak da değil... Sadece burada değil."

"İşte bu," dedi Clary. "Onu Sebastian'la gördüğüm her iki seferde de birden gözden kayboldular. Geçit falan yoktu. Bir saniye önce oradaydılar, göz açıp kapayana kadar buhar olup uçmuşlardı."

"Orası ve burası," dedi Magnus esneyerek odaya girerken. "Ve bu dünyayla o dünya hakkında konuştuğunda aslında farklı boyutlardan bahsediyorsun. Boyutsal büyü yapabilen sadece birkaç büyücü var. Eski dostum Ragnor onlardan biriydi. Paralel evrenler yan yana değildir, tıpkı kağıt gibi iç içe katlanmıştır. Kesiştikleri noktalarda seni bulabilecek bir büyüyü engelleyen boyutsal cepler oluşturabilirsin. Burada değil oradasındır."

"Belki bu yüzden onun izini bulamıyoruz, ha? Alec'in onu hissedememesinin sebebi bu olabilir mi?" diye sordu Clary.

"Olabilir." Magnus etkilenmiş görünüyordu. "Bu, bulunmak istemedikleri sürece onları bulmanın hiçbir yolu olmadığı anlamına gelir. Üstelik buldun diyelim, bu sefer bize haber göndermenin de bir yolu olmayacaktır. Bu çok karmaşık ve pahalıya patlayan bir büyü. Sebastian'ın birtakım bağlantıları olmalı." Kapı zili çaldığında hepsi olduğu yerde sıçradı. Magnus gözlerini devirirken "Herkes sakinleşsin," dedi ve holde gözden kayboldu. Biraz sonra parşömen renginde uzun bir cüppeye sarınmış bir adamla birlikte geri döndü. Cüppenin arkası ve yan tarafları koyu kızıl renkte mühürlerle bezenmişti. Başındaki kapüşon yüzünü gölgede bıraksa da sanki tek bir kar tanesi üzerine değmemiş gibi kupkuruydu. Başını açtığında Clary, Zachariah Kardeş'in yüzünü görünce hiç şaşırmadı.

Jocelyn kupasını aniden sehpaya bıraktı. Karşısındaki adama bakıyordu. Kapüşonunu geri ittiğinde adamın siyah saçları ortaya çıkmıştı ama Clary hala gölgede kalan yüzü nedeniyle onun gözlerini göremiyordu. Sadece çıkık elmacıkkemiklerindeki mühür izleri görülebiliyordu. "Sen," dedi Jocelyn fısıldarcasına. "Ama Magnus, senin asla..."

Beklenmedik olaylar beklenmedik tedbirler gerektirir. Zachariah Kardeş'in sesi Clary'nin zihnine dokundu. Yüzlerinden diğerlerinin de adamın sessiz konuşmasını duydukları anlaşılıyordu. *Bu gece yaşananlarla ilgili hiçbir şeyi ne Meclis'le ne de Konsey'le paylaşacağım. Son Herondale'i kurtarma şansım varsa bu benim Meclis'e sadakatimden önce gelir.*

"Sorun yok o zaman," dedi Magnus. Yanında duran Sessiz Kardeş ile tam bir tezat oluşturuyordu. Biri soluk yüzü ve açık renk cüppesiyle dururken, diğeri parlak sarı pijamalarıyla göz alıyordu. "Lilith'in mühürleriyle ilgili yeni bir şey öğrenildi mi?"

Mühürleri dikkatle inceledim ve Konsey'e verilen ifadelerin hepsini dinledim, dedi Zachariah Kardeş. *Düzenlediği ayinin iki katmanlı olduğuna inanıyorum. Önce, Jonathan Morgenstern'in bilincini uyandırmak için bir gündüzyürüyen ısırığından faydalandı. Jonathan'ın bedeni hala güçsüzdü ama zihni ve iradesi canlıydı. Bence Jace Herondale onunla birlikte çatıda yalnız bırakıldığında Jonathan, Lilith'in mühürlerinden güç alıp Jace'in etrafını saran büyülü çembere çekilmesini sağladı. O noktada Jace'in iradesi onunkine teslim oldu. İnanıyorum ki ayağa kalkmak için Jace'in kanını içti ve onunla birlikte çatıdan kaçtı.*

"Ve bir şekilde bunlar aralarındaki bağın oluşmasına mı neden oldu?" diye sordu Clary. "Çünkü annem Sebastian'ı bıçakladığında Jace de kanadı."

Evet. Lilith'in yaptığı bir tür ikizleme ayiniydi. Bizim parabatai ayinimiz gibi değildir ama çok daha güçlü ve tehlikelidir. İki genç ayrılmaz bir ikili olarak birbirine bağlandı. Biri ölürse diğeri de ölür. Bu dünyada hiçbir silah onlardan sadece birini yaralayamaz.

"Ayrılmaz bir şekilde birbirlerine bağlandıklarını söylerken..." dedi Alec öne eğilerek, "bu şey anlamına mı geliyor?

Yani Jace normalde Sebastian'dan nefret eder. Sebastian bizim kardeşimizi öldürdü."

"Üstelik Sebastian'ın bir anda Jace'le canciğer kuzu sarmasısı olması da anlaşılır gibi değil. Hayatı boyunca Jace'i korkunç kıskanmıştır. Onun Valentine'ın en sevdiği oğlu olduğunu düşünürdü," diye ekledi Clary.

"Jace'in onu öldürdüğünü söylemeye bile gerek yok," diye belirtti Magnus. "Bunu kim olsa kaldıramaz."

"Sanki Jace bütün bunları hiç hatırlamıyor," dedi Clary öfkeyle. "Hayır, hatırlamıyor gibi de değil. Sanki inanmıyormuş gibi davranıyor."

Her şeyi hatırlıyor. Ama onu bağlayan güç Jace'in düşüncelerini es geçmesini, gerçekleri görmemesini sağlıyor. Tıpkı dere yatağında kayanın etrafını dolaşan su gibi. Bu, Magnus'un senin zihnine girmek için yaptığı büyüye benziyor, Clarissa. Görünmez Dünya'dan resimler gördüğünde zihnin onları reddediyordu. Jace'in Jonathan'la ilişkisinde bir mantık aramanın anlamı yok. Gerçek, onların bağını koparamaz.

Clary, Sebastian'ın Max'i öldürdüğünü Jace'e hatırlattığında neler olduğunu, genç adamın kaşlarının küçücük bir an için nasıl çatıldığını, sonra sanki az önce duyduğu şeyi unutmuş gibi yeniden nasıl yumuşadığını düşündü.

Jonathan Morgenstern'in de en az Jace kadar bağlı olduğunu bilmek belki sizi bir parça olsun rahatlatır. Jace'e ne zarar verebilir ne de canını yakabilir, bunu yapmak istemeyecektir, diye ekledi Zachariah.

Alec pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Yani şu anda birbirlerini seviyorlar, öyle mi? Kanka mı oldular yani?" Sesindeki acı ve kıskançlık çok barizdi.

Hayır. Onlar bir bütünün iki parçası artık. Birinin gördüğünü diğeri de görüyor. Birbirleri için vazgeçilmez olduklarını biliyorlar. Sebastian ikilinin lideri. O neye inanıyorsa Jace de aynı şeye inanıyor. O ne isterse Jace yapacaktır.

"Yani Sebastian'ın kontrolü altında," dedi Alec düz bir sesle.

Zihin kontrolünde sıklıkla kontrol altındaki kişinin özgün bilincinin bir kısmı dokunulmamış olarak kalır. Zihinleri esir olanlar, daha sonra yaptıklarını dışarıdan izlediklerini, yardım çığlıkları atsalar bile duyulamadıklarını bildirmişlerdir. Ama Jace'in vücudu ve zihni tam. Aklının başında olduğuna inanıyor. Bunun istediği şey olduğuna inanıyor.

"İyi de benden ne istedi o zaman?" diye üsteledi Clary titrek bir sesle. "Neden bu gece odama geldi?" Yanaklarının kızarmadığını umuyordu. Öpüşmenin, Jace'in üzerine abanmasının hatırasını aklından kovmaya çalıştı.

Seni hala seviyor, dedi Zachariah Kardeş şaşırtıcı derecede nazik bir sesle. *Dünyasının merkezinde sen varsın. Bu değişmedi.*

"Zaten o yüzden kaçmak zorunda kaldık," dedi Jocelyn gergin bir şekilde. "Onun için geri dönecek. Polis merkezinde kalamazdık. Nerede güvende olacağımızı bilemiyorum."

"Burada," dedi Magnus. "Jace ve Sebastian'ı uzak tutacak kalkanlar yaratabilirim."

Clary annesinin rahatladığını gördü. "Teşekkür ederim," dedi kadın.

Magnus kolunu salladı. "Benim için ayrıcalıktır. Çılgın Gölge Avcıları'nı geri püskürtmeyi seviyorum, özellikle de zihin kontrolü altındakileri."

O kontrol altında değil, diye hatırlattı Zachariah Kardeş.

"Fark etmez," dedi Magnus. "Asıl soru, o ikisinin neyin peşinde olduğu. Ne planlıyorlar acaba?"

"Clary onları kütüphanede gördüğünde Sebastian'ın Jace'e yakında Enstitü'yü yöneteceğini söylediğini duymuş," dedi Alec. "Demek ki bir planları var."

"Muhtemelen Valentine'ın bıraktığı yerden devam ediyorlar," dedi Magnus. "Aşağı Dünyalılar'ı yerin dibine gönder, asi Gölge Avcıları'nı öldür falan filan."

"Belki." Clary emin değildi. "Jace, Sebastian'ın çok büyük bir amaç peşinde olduğunu söyledi."

"Bunun ne anlama geldiğini ancak Melek bilebilir," dedi Jocelyn. "Yıllarca bir deliyle evli kaldım. Büyük amacın ne anlama geldiğini bilirim. Bunun anlamı masumlara işkence yapmak, acımadan öldürmek, dostlarına sırtını çevirmektir. Hem de çocukça bir açlıktan başka bir şey olmadığı halde, inandığın şeyin kendinden büyük olduğuna inanırken."

"Anne," diye itiraz etti Clary, Jocelyn'in sesindeki acı vurguyu duyunca.

Fakat Jocelyn, Zachariah Kardeş'e bakıyordu.

"Bu dünyada hiçbir silahın onlardan sadece birini yaralayamayacağını söylediniz," dedi. "Bildiğiniz silahlar arasında herhalde..."

Magnus'un gözleri, ışık tutulmuş bir kedininki gibi aniden parladı.

"Sence..."

"Demir Kız Kardeşler," dedi Jocelyn. "Silah ve cephane alanında uzmandırlar. Belki cevap onlardadır."

Clary, Demir Kız Kardeşler'in, Sessiz Kardeşler'in dişi versiyonu olduğunu biliyordu. Erkek kardeşlerinin aksine onların ağızları ya da gözleri dikilmemişti. Bilinmeyen bir yerdeki kalede neredeyse tam bir inzivada yaşıyorlardı. Savaşçı değillerdi. Onlar yaratıcıydı. Silahları, stelleri, Gölge Avcıları'nı hayatta tutan melek bıçaklarını şekillendiren eller onlara aitti. Sadece onların kazıyabileceği mühürler vardı. Sadece onlar *adamas* denen gümüş beyazı bir maddeyi iblis kulelerine, stellerine ve cadı ışığı mühür taşlarına şekillendirmenin sırlarını bilirlerdi. Konsey toplantılarına ya da Alicante'ye gitmediklerinden nadiren görülürlerdi.

Bu mümkün, dedi Zachariah Kardeş, uzun bir sessizliğin ardından.

"Eğer Sebastian öldürülebilirse, eğer onu öldürüp Jace'i öldürmeyen bir silah varsa... O zaman Jace onun etkisinden çıkar mı?" diye sordu Clary.

Bu sefer sessizlik daha uzun sürdü. Sonunda Zachariah Kardeş konuştu. *Beklenen sonuç büyük ihtimalle öyle olur.*

"O zaman gidip Demir Kız Kardeşler'i ziyaret etmeliyiz." Yorgunluk bir yorgan gibi Clary'nin üzerinde ağırlık yapıyor, gözkapaklarını ağırlaştırıyor, ağzında ekşi bir tat bırakıyordu. Gözlerini ovuşturup ayılmaya çalıştı.

"Hemen şimdi."

"Ben gidemem," dedi Magnus. "Sadece dişi Gölge Avcıları, Adamant Kalesi'ne girebilir."

"Ve sen de gitmiyorsun," dedi Jocelyn kızına. *Hayır-Simon'la-gece-yarısından-sonra-dans-etmeye-gidemezsin* dercesine bunu söylemişti. "Burada güvendesin."

"Isabelle," dedi Alec. "Isabelle gidebilir."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Clary.

"Evde sanırım," dedi Alec omuz silkerek. "Onu arayabilirim."

"Bununla ben ilgilenirim," dedi Magnus zarif bir hareketle cep telefonunu çıkarıp. Hemen bir mesaj yazdı. "Geç oldu, onu uyandırmak istemeyiz. Herkesin dinlenmeye ihtiyacı var. Sizi Demir Kız Kardeşler'e göndereceksem bu kesinlikle yarından önce olmayacak."

"Ben Isabelle'le giderim," dedi Jocelyn. "Beni arayan yok ve yalnız gitmezse iyi olur. Teknik açıdan bir Gölge Avcısı olmasam da bir zamanlar öyleydim. En azından birimizin karşılarında sağlam bir şekilde durması gerekiyor."

"Bu hiç adil değil," dedi Clary.

Annesi ona bakmadı bile. "Clary..."

Clary ayağa fırladı. "Son iki haftadır resmen esir hayatı yaşadım," dedi titreyen sesiyle. "Meclis, Jace'i aramama izin vermedi. Şimdi o bana gelmişken -bana gelmişken- sizinle birlikte Demir Kız Kardeşler'e gitmeme izin vermiyorsun."

"Bu hiç güvenli değil. Jace muhtemelen seni bulmaya çalışıyordur."

Clary iyice koptu. "Beni ne zaman güvende tutmaya çalışsan hayatım mahvoluyor!"

"Hayır, Jace'le yakınlaştıkça hayatın mahvoluyor!" diye azarladı onu annesi. "Aldığın her risk, içine düştüğün her tehlike onun yüzünden! O senin boğazına bıçak dayadı, Clarissa!"

"Kendinde değildi," dedi Clary hayal edebileceği en yumuşak, en ölümcül bir sesle. "Çok sevsem bile, boğazıma bıçak dayayan biriyle bir saniye bile kalacağımı mı sanıyorsun? İnsanların dünyasında belki uzun zamandır yaşıyorsun, anne, ama büyü diye bir şey var gerçekten. Benim canımı yakan kişi Jace değildi. Onun yüzünü taşıyan bir iblisti. Ve şu anda da aradığımız kişi Jace değil. Ama o ölürse..."

"Jace'i bir daha geri getiremeyiz," dedi Alec.

"Zaten onu kaybetmiş olabiliriz," dedi Jocelyn. "Tanrım, Clary. Gerçekleri görsene. Jace'le kardeş olduğunuzu sanıyordun! Onun hayatını kurtarmak için her şeyini feda ettin ve Yüce İblis sana ulaşmak için onu kullandı! İkinizin asla beraber olmaması gerektiği gerçeğiyle ne zaman yüzleşeceksin?"

Annesi tokat atsa Clary ancak bu kadar irkilebilirdi. Zachariah Kardeş bağırışları duymuyormuş gibi bir heykel kadar hareketsiz duruyordu. Magnus ve Alec bakakalmıştı. Jocelyn'in yanakları kızarmış, gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. Konuşmaya gücü yetmeyeceğine inanan Clary topuklarının üzerinde dönüp öfkeli adımlarla koridordan Magnus'un misafir odasına girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

"Pekala, buradayım," dedi Simon. Çatıdaki bahçede soğuk bir rüzgar esiyordu. Genç adam ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Aslında soğuğu hissetmiyordu ama öyle hissetmesi gerektiğini hissediyordu. Sesini yükseltti. "İşte geldim. Neredesin?"

Greenwich Oteli'nin çatı bahçesi artık kapanmıştı, o yüzden kimse yoktu. Bahçe İngiliz bahçeleri gibi düzenlenmişti, cüce ağaçlar özenle şekillendirilmiş, zarif hasır ve cam mobilyalarla döşenmişti ve güneş şemsiyelerinin etekleri sert rüzgarda çırpınıyordu. Çardağı tırmanan sarmaşık gülleri kış olduğu için çırılçıplaktı, çatıdaki taş duvarlar örümcek ağı tutmuştu. Simon üzerinde New York gökdelenlerinin ışıltılarını görebiliyordu. "Buradayım," dedi bir ses, ince bir siluet hasır bir koltuktan kalkarken. "Gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım, gündüzyürüyen."

"Raphael," dedi Simon kaderine boyun eğen bir sesle. Çiçekliklerin ve kristal gibi parlayan yapay gölcüklerin etrafını dolaşan ahşap döşemenin üzerinde ilerledi. "Ben de merak ediyordum."

Yaklaştığında Raphael'i daha iyi gördü. Simon mükemmel bir gece görüşüne sahipti ve Raphael'in gölgelere karışmasındaki tek hikmet, adamın daha yetenekli olmasıydı. Vampir siyah bir takım elbise giymişti, manşetlerinde zincir şeklinde ışıldayan düğmeler göze çarpıyordu. Hala melek gibi bir çocuğun yüzüne sahipti ama Simon'a bakışları buz gibiydi. "Manhattan vampir klanının başkanı seni çağırdığında gelmekten başka çaren yok, Lewis."

"Gelmesem ne yapacaktın? Kalbime kazık mı çakacaktın?" Simon kollarını iki yana açtı. "Hiç durma. Bana dilediğini yapabilirsin. Kendini tutma."

"Tanrılar adına, çok sıkıcısın," dedi Raphael. Arkasındaki duvarın dibinde Simon onun buraya gelmek için kullandığı krom rengindeki vampir motosikletini görebiliyordu.

Kollarını indirdi. "Benimle buluşmak isteyen sendin."

"Sana bir iş önereceğim," dedi Raphael.

"Sahi mi? Otelde eleman açığı mı var?"

"Bir fedaiye ihtiyacım var."

Simon ona bakakaldı. "*Bodyguard* filmini mi seyrettin sen? Sana aşık olup seni kaslı kollarımla kucağımda taşımaya falan niyetim yok."

Raphael yüzünü ekşitip ona baktı. "Çalışırken sessiz kalman için sana fazladan para öderim."

Simon yine bakakaldı. "Sen ciddisin, öyle değil mi?"

"Ciddi olmasam seni görme zahmetine katlanmazdım. Eğlenme havamda olsaydım zamanımı hoşlandığım biriy-

le geçirirdim." Raphael tekrar koltuğa oturdu. "Camille Belcourt, New York'ta özgürce dolaşıyor. Gölge Avcıları kendilerini tamamen Valentine'ın aptal oğluna kaptırdı ve Camille'le ilgilenmiyorlar. Kadın benim için çok büyük bir tehlike çünkü Manhattan vampir klanının kontrolünü yeniden ele geçirmek istiyor. Klandakilerin çoğu bana sadıktır. Hiyerarşinin tepesine tekrar oturabilmesinin en kolay ve hızlı yolu beni öldürmek olacaktır."

"Tamam," dedi Simon yavaşça. "Ama niye ben?"

"Sen bir gündüzyürüyensin. Diğerleri beni geceleri koruyabilir ama sen en çaresiz olduğum gündüz vaktinde de güvenliğimi sağlayabilirsin. Üstelik Kabil İşareti taşıyorsun. Onunla aramda durduğun sürece bana saldırmaya cesaret edemez."

"Bunların hepsi doğru. Yine de bu işi istemiyorum."

Raphael inanamıyormuş gibi baktı. "Neden?"

Simon patladı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Çünkü vampir olduğumdan beri benim için parmağını bile kıpırdatmadın. Dahası hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni ardına koymadın. O yüzden, vampir dilinde söylemem gerekirse, şu anda size bunu söylemek benim için büyük zevktir, efendim: Asla."

"Benimle düşman olmak hayrına olmaz, gündüzyürüyen. Arkadaş olarak..."

Simon bir kahkaha attı. "Bir saniye. Biz arkadaş mıyız? Arkadaşlık böyle bir şey mi?"

Raphael sivri dişlerini çıkardığında Simon onun çok kızgın olduğunu anladı. "Beni neden reddettiğini biliyorum, gündüzyürüyen. Ve bu öylesine bir reddediş değil. Gölge Avcılarıyla öylesine içli dışlı oldun ki onlardan biri olduğunu sanıyorsun. Seni onlarla birlikteyken gördük. Geceleri yapman gerektiği üzere avlanmak yerine zamanını Valentine'ın kızıyla geçiriyorsun. Bir kurtadamla birlikte yaşıyorsun. Sen tam bir yüz karasısın."

"Her iş görüşmesinde böyle mi davranırsın?"

Raphael dişlerini geri çekti. "Bir vampir mi, yoksa bir Gölge Avcısı mı olduğuna karar vermen lazım, gündüzyürüyen."

"Gölge Avcısı olmayı tercih ederim o zaman. Çünkü vampirlerle yaşadıklarımdan sonra çoğunuzun can sıkıcı olduğunu düşünüyorum. Sözüm meclisten içeri."

Raphael ayağa kalktı. "Ölümcül bir hata yapıyorsun."

"Sana söyledim..."

Vampir, bir elini sallayarak onu susturdu. "Büyük karanlık yaklaşıyor. Dünyayı ateş ve gölgeyle saracak ve karanlık gittiğinde artık Gölge Avcıları olmayacak. Biz Gecenin Çocukları, karanlıkta yaşadığımız için hayatta kalacağız. Ama kim olduğunu inkar etmeye devam edersen sen de yok olacaksın ve kimse sana yardım etmeyecek."

Simon içgüdüsel bir hareketle elini alnına götürüp işaretine dokundu.

Raphael sessizce güldü. "Ah, evet, alnındaki damga. Ama karanlık çöktüğünde melekler bile yok olacak. Onların gücü

sana yardım edemez. Ve savaş başladığında işaret hala sende olsun diye dua etmeye başlasan iyi edersin, gündüzyürüyen. Çünkü savaştan sağ çıksan bile düşmanların seni öldürmek için sıraya girecek. Ve sıranın en başında da ben olacağım."

Clary saatlerdir Magnus'un kanepesinde sırtüstü yatıyordu. Annesinin koridordan geçtiğini, diğer odaya girip ardından kapıyı kapattığını duymuştu. Magnus ile Alec'in oturma odasında alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu. Uyumalarını beklemesi gerektiğini düşünüyordu ama Alec sevgilisinin mühürler üzerinde çalışırken sabahlara kadar uyumadığını söylemişti. Gerçi Zachariah Kardeş mühürlerin açıklamasını yapmıştı. Yine de Clary onların yakında odalarına çekileceğini sanmıyordu.

Yatakta doğrulduğunda yanında yatan Başkan Miyav şikayet edercesine bir ses çıkardı. Clary sırt çantasını karıştırdı. Plastik bir kutu çıkarıp kapağını açtı. Kutunun içinde Prismacolor kalemleri, birkaç tebeşir parçası ve steli vardı.

Ayağa kalkıp steli ceketinin cebine soktu. Masanın üzerinden telefonunu alıp "Benimle Taki'de buluş," diye mesaj yazdı. Mesajın gittiğini gördükten sonra telefonu kotunun cebine koyup derin bir nefes aldı.

Yapacağı şeyi Magnus hiç hak etmiyordu, Clary bunun farkındaydı. Adam annesine Clary'ye göz kulak olacağına dair söz vermişti ama kızın evden sinsice kaçacağından haberi yoktu. Clary çenesini tutmayı bilmiş, hiçbir şey için söz vermemişti. Şu anda önemli olan tek şey Jace'ti.

Ne pahasına olursa olsun, cennet ve cehenneme nasıl borçlanacağını bile bile, yine de onu kurtarmak için her şeyi yapardın, değil mi?

Stelini çıkarıp ucunu turuncu renkli duvara dayadı ve bir Geçit çizmeye başladı.

Keskin gümbürtüler Jordan'ı derin uykusundan uyandırdı. Anında doğrulup yataktan yuvarlanarak yere çömeldi. Birlikte yıllar süren eğitim reflekslerini geliştirmişti ve tavşan uykusu bir alışkanlık haline gelmişti. Etrafı hızla kolaçan ettiğinde odanın boş olduğunu gördü. Sadece ay ışığı ayaklarının dibinde küçük bir ışık gölü oluşturuyordu.

Gümbürtü tekrar duyulduğunda bu sefer Jordan sesi tanıdı. Kapı yumruklanıyordu. Genellikle sadece şortuyla uyurdu. Kotunu ve tişörtünü çabucak üzerine geçirip odasının kapısını tekmeyle açıp koridora fırladı. Kafayı bulmuş üniversite öğrencileri kapıları yumruklayarak eğleniyorlarsa karşılarında kızgın bir kurtadam bulacaklardı.

Kapıya ulaştığında Jordan duraksadı. Uykuya dalmasını zorlaştıran bir görüntü gözünün önüne geldi yine: Maia'nın tersanede koşar adım ondan uzaklaşması... Ondan uzaklaşırken yüzünde beliren ifade... İleri gittiğini biliyordu, sabretmeyi beceremediği, daha fazlasını istemişti. Bir şansları varsa bile onu yok etmişti muhtemelen. Tabii Maia durumu tekrar değerlendirip fikrini değiştirmediyse... Eskiden de ilişkilerinde ateşli kavgalar ve bu kavgaları takip eden ateşli barışmalar yaşanmamış değildi.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken kapıyı ardına kadar açtı. Ve gözlerini kırpıştırdı. Parlak siyah saçları neredeyse beline kadar uzayan Isabelle Lightwood kapıda duruyordu. Dizlerine kadar çıkan siyah süet çizmeler, dar bir kot ve boynunda karanlık bir şekilde parıldayan kırmızı kolyesiyle aynı renkte ipek bir bluz giymişti.

"Isabelle?" Jordan sesindeki şaşkınlığı ve hayal kırıklığını saklayamadığından endişelendi.

"Eh, evet, ben de seni aramıyordum zaten," dedi Isabelle genç adamı itip içeri girerken. Gölge Avcıları'na özgü güneşte ısınmış cam kokusunun altında gül esanslı bir parfüm hissedilebiliyordu. "Simon'ı arıyorum."

Jordan gözlerini kısarak ona baktı. "Saat sabahın ikisi."

Isabelle omuz silkti. "O bir vampir."

"Ama ben değilim."

"Yaaaa?" Kızın kırmızı dudakları büküldü. "Yoksa uyandırdım mı?" Elini uzatıp Jordan'ın kotunun son düğmesine fiske attığında tırnağıyla onun karnını çizdi. Genç adamın karın kasları kasıldı. Izzy muhteşem bir kızdı, bunu kimse inkar edemezdi. Ama aynı zamanda bir parça korkutucuydu. Simon'ın onunla nasıl baş edebildiğini merak ediyordu. "Düğmelerini kapatsan iyi olur. Şortun da güzelmiş bu arada," diye devam etti Isabelle. Jordan'ın yanından geçip Simon'ın odasına yöneldi. Jordan kotunun düğmelerini iliklerken bir taraftan da şortunun üzerindeki dans eden penguenlerin komik hiçbir yanı olmadığına dair söyleniyordu.

Isabelle başını Simon'ın odasına uzattı. "Burada değil." Kapıyı arkasından çarpıp sırtını duvara dayadı ve Jordan'a baktı. "Sabahın ikisi olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. Büyük ihtimalle Clary'ye gitmiştir. Son zamanlarda sık sık orada kalıyor."

Isabelle dudağını ısırdı. "Evet. Tabii."

Jordan arada sırada olduğu gibi yine bilmeden yanlış bir şey söylediği hissine kapıldı. "Buraya neden geldin? Yani bir şey mi oldu? Bir terslik mi var?"

"Terslik mi?" Isabelle ellerini havaya attı. "Yani ağabeyimin kaybolması, kardeşimi öldüren şeytan tarafından muhtemelen beyninin yıkanmış olması dışında bir terslik mi? Annemle babamın boşanması, Simon'ın Clary'yle olması..."

Birden susup sert adımlarla oturma odasını geçerken Jordan ardından koştu. Yetiştiğinde Isabelle mutfağa girmiş, dolapları karıştırıyordu. "İçecek bir şey var mı? Barolo şarabı? Sagrantino?"

Jordan onu omzundan tutup nazikçe mutfaktan çıkardı. "Sen otur," dedi. "Gidip tekila getireyim."

"Tekila mı?"

"Sadece tekilamız var. Bir de öksürük şurubu."

Mutfak tezgahının diğer tarafındaki taburelerden birine oturan Isabelle elini salladı. Jordan kızın dış görünüşü hesaba katıldığında onun kırmızı ya da pembe, upuzun, manikürlü tırnakları olmasını beklerdi. Ama hayır, Gölge Avcısı olduğundan elleri yara bere içindeydi, tırnakları kısacık kesilmişti.

Falcılık mührü elinin üstünde simsiyah parlıyordu. "Aman iyi," dedi Isabelle.

Jordan, Cuervo şişesini kapıp kapağını açtı ve küçük bir bardağa doldurdu. Sonra bardağı tezgahın üzerinden kaydırdı. Isabelle tekilayı anında fondip yapıp bardağı tezgaha vurarak bıraktı.

"Yetmez," diyerek tezgahın üzerinden şişeyi aldı. Başını geri atıp şişeyi ağzına dayadı. Tekila şişesini tezgaha geri bıraktığında yanakları al al olmuştu.

"Böyle içmeyi nereden öğrendin?" Jordan etkilenmiş miydi, yoksa korkmuş muydu, emin değildi. Ne düşüneceğini kestiremiyordu.

"İdris'te alkol yaşı on beştir. Gerçi kimsenin taktığı yok. Çocukluğumdan beri ailemle birlikte sulu şarap içerdim." Isabelle omuz silkti. Hareketlerinde her zamanki zarafet yoktu.

"Peki. Eh, Simon'a iletmemi istediğin bir mesaj var mı? Ya da öğrenmek istediğin..."

"Hayır, yok." Isabelle şişeyi yine başına dikti. "Biraz içmiştim ve onunla konuşmaya geldim. Ama beyefendi tabii ki Clary'nin yanına gitmiş. Her şey ortada."

"Clary'de kalmasını senin önerdiğini sanıyordum."

"Evet." Isabelle şişenin üzerindeki etiketle oynadı. "Önerdim."

"Eee?" dedi Jordan mantığın sesiyle. "O zaman artık gitmemesini söyle."

"Bunu yapamam," derken Isabelle'in sesi yorgundu. "Clary'ye borçluyum."

Jordan tezgahın üzerine yaslandı. Kendini bir televizyon dizisinde müşterisine akıl veren bir barmen gibi hissediyordu. "Ona ne borçlusun?"

"Hayatımı," dedi Isabelle.

Jordan gözlerini kırpıştırdı. Bu barmen, müşteri sohbetinin biraz ötesine geçmek üzereydi. "Clary senin hayatını mı kurtardı?"

"Jace'in hayatını kurtardı. Melek Raziel'den bir sürü şey isteyebilirdi, oysa kardeşimi kurtarmayı seçti. Hayatım boyunca çok az insana güvenebildim. Yani gerçek güvenden bahsediyorum. Annem, Alec, Jace ve Max. Onlardan birini kaybetmiş durumdayım. Birini daha kaybetmemiş olmam tamamen Clary sayesinde."

"Bir daha ailenden olmayan birine güvenebileceğini düşünüyor musun?"

"Jace'le aile bağımız yok. Tam olarak var denemez." Isabelle gözlerini kaçırdı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Jordan, Simon'ın odasına imalı bir bakış attı.

Izzy kaşlarını çattı. "Gölge Avcıları onurlarıyla yaşarlar, kurtadam," dedi. Bir an için kibirli bir Nefilim gibi göründüğünde, Jordan neden Aşağı Dünyalılar'ın çoğunun onlardan hoşlanmadığını bir kez daha anladı. "Clary, bir Lightwood'un hayatını kurtardı. Bunun karşılığını ona ödeyemesem bile

en azından mutsuzluğuna engel olmak için elimden geleni yapabilirim."

"Ona Simon'ı veremezsin. O bir eşya değil, Isabelle. Simon nereye isterse oraya gider."

"Evet," dedi Isabelle. "Eh, Clary'nin olduğu yere gitmekten şikayet ettiği söylenemez, öyle değil mi?"

Jordan tereddüt etti. Isabelle'in söylediklerinde bir terslik vardı ama tam olarak yanlış olduğu da söylenemezdi. Simon'ın bir şekilde Clary'ye zaafı vardı. Jordan hayatı boyunca tek bir kızla aşk yaşamıştı ve hala aynı kıza aşıktı, dolayısıyla bu konuda tavsiye verecek durumda değildi. Gerçi Simon'ın alaycı bir şekilde onu Clary'nin "erkek arkadaşlardan oluşan bir nükleer bombaya" sahip olduğu konusunda uyardığını hatırlıyordu. Alaycılığının sebebi kıskançlık olabilirdi ama Jordan bundan emin olamazdı. İlk aşkını tamamen unutabileceğinden de emin değildi. Özellikle de kız her gün gözünün önündeyse...

Isabelle parmaklarını şaklattı. "Hey, sen. Beni dinliyor musun?" Yüzüne dökülen saçlarını çekmek için başını yana savururken sert bakışlarını Jordan'a dikmişti. "Maia'yla aranızda neler olup bitiyor bu arada?"

"Hiç." Bu tek kelimede bir sürü anlam vardı. "Benden nefret etmekten vazgeçip geçmeyeceğini bilemiyorum."

"Hiç vazgeçmeyebilir," dedi Isabelle. "Çok haklı bir gerekçesi var."

"Hatırlattığın için sağol."

"Ben yalandan konuşmam," dedi Izzy tekila şişesini iterek kendisinden uzaklaştırırken. Canlı olduğu kadar karanlık gözlerini Jordan'ınkilere dikmişti. "Gel buraya, kurtçocuk."

Sesi alçak, yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. Jordan boğazı aniden kuruyunca yutkunmaya çalıştı. Isabelle'i ilk defa kırmızı elbisesiyle gördüğünde, *Simon'ın Maia'nın üzerine kokladığı gül işte bu*, diye düşünmüştü. İki kız da kendilerini aldatanları hayatta bırakacakmış izlenimi vermeyen tipte kızlardı.

Ve bu kızlar hayır denecek kızlardan değildi. Temkinli adımlarla tezgahın etrafını dolaşıp Isabelle'in yanına gitti. Birkaç adım kalmıştı ki Isabelle ona uzanıp kemerinden çekti. Elleri Jordan'ın kollarından yukarı kayarken parmaklarıyla kasların ve pazılarını yokluyordu. Genç adamın kalp atışları hızlandı. Kızdan yayılan sıcaklık dalgasını hissedebiliyor, tatlı parfümünün ve tekilanın kokusunu alabiliyordu. "Harika görünüyorsun," dedi Isabelle. Elleri genç adamın göğsüne kaydı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Isabelle'in, gömleğinin altında gümbürdeyen kalbini hissedip hissetmediğini merak etti Jordan. Sokakta kızların kendisine nasıl baktığının farkındaydı. Bazen erkekler de bakıyordu. Her gün aynada gördüğü şeyi biliyordu ama bugüne kadar hiç üzerinde durmamıştı. O kadar uzun zamandır Maia'ya odaklanmıştı ki tekrar karşılaştıklarında kızın onu çekici bulup bulmayacağı aklına bile gelmemişti. Birçok kez onu baştan çıkarmaya çalışmışlardı ama Isabelle gibi güzel bir kız nadiren karşısına çıkardı ve asla böylesi doğrudan bir

girişimle karşılaşmamıştı. Isabelle'in kendisini öpüp öpmeyeceğini merak etti. On beş yaşında Maia'yla öpüştüğünden bu yana kimseyle öpüşmemişti. Ama Isabelle başını kaldırmış, kocaman karanlık gözlerini Jordan'ın gözlerine dikmişti. Çilek rengi dudakları hafifçe aralıktı. Jordan onu öperse dudaklarından çilek tadı alıp almayacağını merak etti.

"Ve benim umrumda bile değil," dedi kız.

"Isabelle, bence... Bir saniye. Ne dedin sen?"

"Umursamam gerekirdi," dedi Isabelle. "Yani şu Maia meselesi var. O yüzden muhtemelen üstündekileri yırtarak çıkarmamam gerekir. Ama öte yandan mesele şu ki bunu yapmak istemiyorum. Normalde isterdim."

"Ah," dedi Jordan. Rahatlamıştı. Aynı anda küçük bir hayal kırıklığı da yaşamıyor değildi. "Eh... Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Sürekli onu düşünüyorum," dedi Isabelle. "Bu çok kötü. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti."

"Simon'ı mı kastediyorsun?"

"Sıska, sıradan piç," dedi Isabelle, Jordan'ın göğsünden ellerini çekerken. "Ama öyle değil. Gerçi bir parça sıska olabilir. Ve de sıradan. Ama onunla zaman geçirmek hoşuma gidiyor. Beni güldürüyor. Ve onun gülümsemesini seviyorum. Bilirsin işte, gülmeye başladığında ağzının bir tarafı öteki tarafından önce davranıyor. Yani onunla yaşıyorsun, biliyorsundur. Fark etmişsindir."

"Pek sayılmaz," dedi Jordan.

"Yanımda olmayınca onu özlüyorum," diye itiraf etti Isabelle. "Sanıyordum ki... Bilemiyorum. Lilith'le o gece yaşananlardan sonra aramızda bir şeyler değişti. Şimdi de sürekli Clary'yle birlikte. Ve ben Clary'ye öfkelenemiyorum bile."

"Kardeşini kaybettin."

Isabelle başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Şey... Jace'i kaybettiği için Clary'yi rahatlatmak adına kendini feda ediyor," dedi Jordan. "Ama Jordan senin kardeşin. Simon'ın seni rahatlatmak için elinden geleni yapması gerekmez miydi? Belki Clary'ye öfkelenemiyorsun ama Simon'a kızabilirsin."

Isabelle uzun bir an boyunca ona baktı. "Ama aramızda hiçbir şey yok ki," dedi. "Sevgilim değil. Sadece ondan hoşlanıyorum." Kaşlarını çattı. "Kahretsin. Bunu söylediğime inanamıyorum. Sandığımdan daha beter sarhoşum galiba."

"Daha önce söylediğinde anlamıştım." Jordan ona gülümsedi.

Kız gülümsemedi ama kirpiklerinin arasından ona baktı. "Hiç fena değilsin," dedi. "İstersen Maia'ya senin hakkında güzel şeyler söyleyebilirim."

"Yok, sağol," dedi Jordan. Izzy'nin söyleyeceği güzel şeylerden pek emin değildi ve daha sonra bunları duymak hoşuna gitmeyebilirdi. "Biliyorsun, bunlar çok normal. Zor zamanlar geçiriyorsun, yanında..." Az daha "sevebileceğin birini istemek" diyecekti ki hemen vites değiştirdi. "...seni

önemseyecek birini istemen çok doğal. Ama Simon'ın ona karşı hislerinden haberdar olduğunu sanmıyorum."

Isabelle'in gözleri açıldı. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Senin güçlü bir kız olduğunu düşünüyor," dedi Jordan. "Ve ona ihtiyacın olmadığını. Sanırım senin hayatında kendisinin fazlalık olduğunu hissediyor. Yani sen bu kadar mükemmelken sana ne verebilir ki? Neden onun gibi birini isteyesin ki?" Jordan gözlerini kırpıştırdı. Aslında söylemek istediği bunlar değildi ve ne kadarının Simon'a, hatta kedisine ve Maia'ya karşılık geldiğini kestiremiyordu.

"Yani ona hislerimi söylemem gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi Isabelle alçak sesle.

"Evet. Kesinlikle. Neler hissettiğini ona söyle."

"Tamam." Isabelle tekila şişesini kaptığı gibi başına dikti. "Hemen şimdi Clary'nin evine gidiyorum ve ona söylüyorum."

Jordan'ın göğsünde küçük bir panik çiçeği tomurcuklandı. "Yapamazsın. Saat sabahın üçü."

"Beklersem cesaretimi yitirebilirim," dedi Isabelle sadece ayyaşların kurabileceği bir mantıkla. Şişeden bir yudum daha aldı. "Oraya gideceğim, camı çalacağım ve ona duygularımı söyleyeceğim."

"Hangi pencere olduğunu biliyor musun?"

Kız gözlerini kıstı. "Hayıııır."

Sarhoş Isabelle'in Jocelyn ve Luke'u gecenin bir yarısı uyandırması Jordan'ın gözünde canlandı. "Isabelle, hayır."

Uzanıp kızın elinden tekila şişesini almaya çalıştığında Isabelle geri kaçtı.

"Sanırım seninle ilgili fikrim değişmeye başladı," dedi Isabelle yarı tehditkar bir sesle. Konuşurken gözleri şaşılaşmasaydı korkutucu da olabilirdi. "Sanırım artık senden hiç hoşlanmıyorum." Ayağa kalktı, şaşkın şaşkın ayaklarına baktı, sonra sırtüstü yere düştü. Jordan'ın hızlı refleksleri olmasaydı bir yerini fena halde incitebilirdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

7

BÜYÜK DEĞİŞİM

Simon sonunda geldiğinde Clary üçüncü kahvesini içiyordu. Genç adam kot pantolon, motorcu botu ve fermuarlı bir hırka giymişti. Üşümediği halde onun yine de yün giysiler giymesine Clary anlam veremiyordu. Masaların arasından ilerlerken mekandakiler dönüp ona bakıyordu. *Isabelle onun giyim tarzıyla ilgilenmeye başladığından beri Simon derli toplu görünür oldu,* diye düşündü Clary. Koyu renk saçlarında kar taneleri vardı ama Alec'in yanakları soğuktan kıpkırmızı kesildiği halde Simon'ınkiler renksiz ve soluk duruyordu. Clary'nin karşısına oturdu, kara kara parlayan gözleriyle ona baktı.

"Beni aramışsın?" diye sordu. Sesi Kont Drakula'nınki kadar derin ve boğuktu.

"Aslında mesaj çektim." Clary menüyü masanın üzerinden ona doğru itmeden önce vampirler için ayrılan sayfayı açtı. Menüyü daha önce gözden geçirmişti ama kan pudingi ve kanlı içecekler hala midesini kaldırıyordu. "Umarım seni yataktan kaldırmamışımdır."

"Ah, hayır," dedi Simon. "Nerede olduğuma inanamazsın..." Kızın yüzündeki ifadeyi görünce yarıda kesti. "Hey." Parmakları aniden Clary'nin çenesinin altındaydı, onun başını yukarı kaldırdı. Gözlerindeki ışıltının yerini endişe almıştı. "Ne oldu? Jace'le ilgili yeni bir gelişme mi var?"

"Ne istediğinize karar verebildiniz mi?" Garson kız, Clary'ye Kraliçe'nin çanını ileten mavi gözlü peri kızı Kaelie'ydi. Ona bakıp küçümsercesine sırıtırken Clary dişlerini sıktı.

Peri kızının tavrını umursamamaya karar verip bir parça elmalı tart istedi. Simon da kanlı sıcak çikolata sipariş etti. Kaelie menüleri alıp giderken genç adam hala endişeli gözlerle Clary'yi süzüyordu. Kız, derin bir iç çektikten sonra o gece olanları en ince detayına kadar anlattı. Jace'in odasına gelmesi, ona söyledikleri, oturma odasındaki karşılaşma ve Luke'un başına gelenler. Magnus'un boyutsal cepler ve paralel evrenler hakkında söylediklerini, bu evrenlere geçenlerin bulunamayacağını, hatta onlarla iletişime bile geçilemeyeceğini de ekledi. Dinledikçe Simon'ın gözleri daha da kararıyordu. Clary son sözlerini söylerken artık başını iki elinin arasına almıştı.

"Simon?"

Kaelie gelip siparişlerini bırakmıştı ama ikisi de tabaklarına henüz dokunmamıştı. Clary onun omzuna dokundu. "Ne oldu? Luke mu?"

"Bu benim suçum." Başını kaldırıp kuru gözlerle Clary'ye baktı. Clary vampirlerin kanla karışık gözyaşı döktüklerini bir yerlerde okumuştu. "Sebastian'ı ısırmamış olsaydım..."

"Bunu benim için yaptın. Bu sayede hayattayım." Sesi nazikti. "Hayatımı kurtardın."

"Sen de benimkini en az altı-yedi kere kurtardın. Adil bir karardı." Simon'ın sesi çatladığında, Clary onun çatı bahçesinde dizlerinin üzerine çökmüş, Sebastian'ın kara kanını kusuşunu hatırladı.

"Kendimizi suçlamak bir işe yaramaz," dedi Clary. "Ve seni buraya çağırmamın nedeni sadece olanları anlatmak değildi. Yani tabii ki sana anlatacaktım ama yarına kadar bekleyebilirdim. Fakat..."

Simon endişeyle ona bakarken kupasından bir yudum aldı. "Fakat?"

"Bir planım var."

Simon inledi. "Ben de bundan korkuyordum."

"Planlarım o kadar da kötü değil."

"Isabelle'in planları kötü." Bir parmağını Clary'ye doğrultu. "Senin planların intihar gibi. O da en iyi ihtimalle."

Clary arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Planımı duymak istiyor musun, istemiyor musun? Bunu kimse bilmemeli."

"Sırlarını başkalarına anlatacağıma çatalla kendi gözümü oyarım daha iyi," dedi Simon, sonra korkuyla baktı. "Bir saniye. Sence bu gerekli mi?"

"Bilmiyorum." Clary elleriyle yüzünü kapattı.

"Hadi anlat," dedi Simon pes edercesine.

Bir iç çekiş eşliğinde Clary cebinden küçük bir kadife kese çıkarıp masanın üzerinde ters çevirdi. İki yüzük yumuşak bir çınlamayla masaya çarptı.

Simon yüzüklere kafası karışmış gibi baktı. "Evlenmek mi istiyorsun?"

"Aptallaşma." Clary öne eğilip sesini alçalttı. "Simon, bunlar o yüzükler. Seelie Kraliçesi'nin istediği yüzükler."

"Hani onları almaya fırsatın..." Gözlerini yüzüklerden kaldırıp baktığında Simon sustu.

"Yalan söyledim. Aslında almıştım. Ama Jace'i kütüphanede gördükten sonra onları boşu boşuna Kraliçe'ye vermek istemedim. Yüzüklere daha sonra ihtiyaç duyabileceğimize dair bir hisse kapıldım. Ve kadının bize asla işe yarar bir bilgi vermeyeceğini fark ettim. Bu yüzükler Kraliçe'yle pazarlık yapmaktan çok daha önemli göründü gözüme."

Yanlarından geçen Kaelie onları görmesin diye Simon yüzükleri avcuna sakladı. "Clary, Seelie Kraliçesi'nin istediği bir şeyi alıp kendine saklayamazsın. O çok tehlikeli bir düşman olabilir."

Clary ona yalvaran gözlerle baktı. "En azından ne işe yaradıklarını öğrenmeye çalışamaz mıyız?"

Simon nefesini salarken yüzükleri Clary'ye verdi. Yüzükler hafifti ve aynı zamanda da gerçek altın gibi yumuşacıktı. Clary bir an için yüzüğün parmağına uymayacağını sandı ama daha işaretparmağına geçirirken yüzük sanki parmağının şeklini almış, mükemmel bir şekilde oturmuştu. Simon da sağ eline bakıyordu. Clary onun taktığı yüzüğün de aynı şekilde parmağına uyduğunu biliyordu.

"Sanırım şimdi konuşmamız gerekiyor," dedi Simon. "Bana bir şey söyle. Bilirsin işte... İçinden söyle."

Clary, Simon'a döndüğünde, repliklerini hatırlayamadığı bir oyun için sahneye çıkmış gibi kendini aptal hissetti. *Simon?*

Simon gözlerini kırpıştırdı. "Sanki... Bir daha yapabilir misin?"

Bu sefer Clary, Simon'ın zihnine, kişiliğine, düşünce biçimine, kulaklarına ve hislerine iyice odaklandı. Fısıltıları, sırları, söyledikleriyle onu güldürüşü... *Eh*, dedi içinden Clary, *artık kafanın içinde olduğuma göre Jace'in çıplak halini görmek ister misin?*

Simon yerinden sıçradı. "Duydum! Ve hayır."

Heyecandan Clary'nin damarları karıncalandı. Yüzükler işe yarıyordu. "Sen de bir şey düşün."

Bir an sonra Simon'ın tıpkı Zachariah Kardeş gibi ağzını kıpırdatmadan konuştuğunu duydu. *Sen onu çıplak gördün mü?*

Şey, tam olarak değil. Ama...

"Bu kadar yeter," dedi Simon yüksek sesle. Sesi şaşkın ve tersti ama gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "İşe yarıyor. Vay anasını. Bunlar gerçekten çalışıyor."

Clary öne eğildi. "Yani fikrimi dinleyecek misin?"

Simon, parmağındaki yüzüğe dokunarak zarif yaprak oymalarını hissetti.

Clary anlatmaya başlamıştı ama daha sözünü bitiremeden Simon sesli bir şekilde araya girdi. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Simon," dedi kız. "Bu mükemmel bir plan."

"Jace ve Sebastian'ın peşinden bilinmeyen bir paralel evrene gitmene, yüzükleri bu dünyada iletişim kurmak için kullanarak herkesi peşimize düşürmene mi harika diyorsun? Plan bu mu?"

"Evet."

"Olmaz," dedi Simon. "Hayır, plan bu değil."

Clary arkasına yaslandı.

"Hemen hayır diyemezsin."

"Bu plana ben de dahilim! Tabii ki hayır diyebilirim! Hayır."

"Simon."

Genç adam sanki yanında oturan birinin dizine vuruyormuş gibi koltuğa vurdu. "Tanıştırayım, arkadaşım Hayır."

"Belki bir orta noktada buluşabiliriz," diye önerdi Clary tartından bir parça ısırırken.

"Hayır."

"SIMON."

"Hayır, büyülü bir sözcük," dedi Simon. "Bak şöyle oluyor: Sen 'Simon, intihar gibi çılgınca bir planım var. Bana yardım eder misin?' diyorsun, ben de sana 'Tabii ki hayır,' diyorum."

"Bunu yapacağım," dedi Clary.

Simon masanın karşısından ona baktı. "Ne?"

"Sen olsan da olmasan da bunu yapacağım," dedi Clary. "Yüzükleri kullanamasam bile, her neredeyse Jace'in peşine düşeceğim ve telefon falan bulup bir şekilde sizlerle iletişim kurmaya çalışacağım. Tabii mümkünse. Bunu yapacağım, Simon. Sen yardım edersen hayatta kalma şansım biraz daha artar sadece. Üstelik senin için hiçbir tehlikesi yok."

"Tehlike falan umrumda değil," diye tısladı Simon masanın üzerine eğilerek. "Ben senin başına geleceklerden korkuyorum! Kahretsin, bana bir şey olmaz. Bırak ben gideyim, sen burada kal."

"Tabii," dedi Clary. "Jace de zaten bunu hiç tuhaf bulmaz. Ona hayatın boyunca gizliden gizliye aşık olduğunu, ondan ayrı kalamadığını söylersin, olur biter."

"Ona iyice düşünüp taşındığımı, Sebastian'la planlarına kesinlikle inandığımı ve onların yanında yer almaya karar verdiğimi söyleyebilirim."

"Daha onların neyi amaçladıklarını bile bilmiyorsun."

"Hım, o da var. Jace'e aşık olduğumu söylesem belki şansım daha yüksek olur. O zaten herkesin kendisine aşık olduğunu sanıyor nasıl olsa."

"Ama ben," dedi Clary, "ona gerçekten aşığım."

Simon uzun süre sessizce masanın üzerinden ona baktı. "Sen ciddisin," dedi sonunda. "Bunu gerçekten yapacaksın. Ben olmasam da, herhangi bir güvenlik ağın olmasa da yapacaksın."

"Jace için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Simon, başını koltuğun plastik arkalığına yasladı. Kabil İşareti alnında belli belirsiz gümüş bir ışıltıyla parlıyordu. "Bunu söyleme," dedi.

"Sen de sevdiğin insanlar için her şeyi yapmaz mıydın?"

"Senin için her şeyi yapıyorum," dedi Simon alçak sesle. "Senin için canımı veririm. Bunu biliyorsun. Ama birini, masum birini öldürür müyüm? Onca masum hayata ne olacak? Dünya ne olacak? Aşık olduğun ile gezegen üzerindeki diğer bütün hayatlardan biri arasında seçim yapmak aşk olabilir mi? Yani bu... Bilemiyorum. Böyle bir şey ahlaklı aşk kavramına sığar mı?"

"Aşkın ahlakı yoktur," dedi Clary. "Aşk aşktır."

"Biliyorum," dedi genç adam. "Ama aşk adına yaptıklarımızın ahlakla çok ilgisi var. Ve normalde önemi olmazdı. Normalde, Jace hakkında ne düşünüyor olursam olayım, onun sana ters gelecek hiçbir şey yapmanı istemeyeceğinden adım gibi eminim. Ne kendisi ne de başkaları için. Fakat şu anda kendisi olduğunu söyleyemeyiz, öyle değil mi? Bilemiyorum, Clary. Bu haliyle senden neler isteyebileceğini bilmiyorum."

Clary dirseğini masaya koydu, aniden çökmüş gibi görünüyordu. "Belki şu anda Jace kendinde olmayabilir. Yine de Jace'e en yakın şey o. Onsuz Jace'e ulaşmak mümkün değil." Gözlerini kaldırıp Simon'a baktı. "Yoksa durumun umutsuz olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Clary, Simon'ın doğuştan gelen içtenliğiyle en iyi dostunu korumak istediğini biliyordu. Sonunda Simon konuştu, "Bunu asla söylemem. Vampir olsam bile hala Yahudi'yim biliyorsun. Kelimeleri dile getiremesem bile hala hatırlıyor ve kalpten inanıyorum. Tan..." Boğulurcasına yutkundu. "Tıpkı Gölge Avcıları'nın Melek Raziel'in onlar için bir vaatte bulunduğuna inandığı gibi O da bize bir vaatte bulundu. Bizler O'nun sözlerine inanırız. Bu yüzden asla umut -hatikva- kesilmemeli çünkü umudu yaşatmaya devam etmek bizi yaşatır." Mahcup bir ifadeyle baktı. "Hahamım böyle söylerdi."

Clary elini masanın üzerinden kaydırıp Simon'ın eline dokundu. Onun inançlı biri olduğunu biliyordu ama Simon kolay kolay kimseyle din hakkında konuşmazdı. "Yani kabul ediyor musun?"

Simon homurdandı. "Sanırım bu, ruhumu ezip beni yendiğin anlamına geliyor."

"Şahane."

"Tabii beni nasıl bir durumda bıraktığının farkındasındır umarım. Herkese ne yaptığını anlatmak bana düşecek. Annen, Luke, Izzy, Magnus..."

"Sanırım senin için hiçbir tehlikesi olmadığını söylerken erken davrandım," dedi Clary usulca.

"Bu doğru," dedi Simon. "Annenin, yavrusunu kaybeden kızgın bir ayı anne gibi bacağımı kemirdiğini düşünsene. Ben olsam öyle yapardım."

Kapı yine yumruklanmaya başladığında Jordan daha yeni uykuya dalmıştı. Yatakta yuvarlanıp homurdandı. Komodinde sarı ışıklarla yanıp sönen saat sabahın dördü olduğunu bildiriyordu.

Yumruklar devam etti. Jordan gönülsüzce kalktı, kotunu giyip yalpalayarak koridora çıktı. Mahmur gözlerle kapıyı açtı.

"Bak..."

Devamı dudaklarında dondu. Koridorda duran bu sefer Maia'ydı. Kot pantolonunun üzerine karamel rengi deri ceketini giymişti ve saçlarını arkada bronz Çin çubuklarıyla toplamıştı. Şakağına tek bir perçem düşüyordu. Jordan perçemi alıp kızın kulağının arkasına sıkıştırmamak için kendini tuttu. Bunun yerine ellerini kotunun cebine soktu.

"Güzel gömlek," dedi Maia kuru bakışlarını genç adamın çıplak göğsüne çevirerek. Omzunda bir sırt çantası vardı. Şehirden mi ayrılıyordu? Ondan uzaklaşmak için şehirden gidiyor muydu? "Jordan, dinle..."

"Kim o?" Jordan'ın ardından gelen ses boğuktu. Simon, Maia'nın ağzının açık kaldığını görünce omzunun üzerinden

arkaya baktı, üzerinde Simon'ın bir tişörtüyle Isabelle'in gözlerini ovuşturduğunu gördü.

Maia'nın dudakları sımsıkı kapandı. "Benim," dedi pek de arkadaşça sayılmayacak bir tonda. "Sen Simon'a mı geldin?"

"Ne? Hayır, Simon burada değil." Jordan içinden yalvarıyordu: *Kapa çeneni, Isabelle.* "O..." Isabelle eliyle küçük bir hareket yaptı. "Dışarıda."

Maia'nın yanakları kızardı. "Burası bar gibi kokuyor."

"Jordan'ın ucuz tekilası," dedi Isabelle yine elini sallayarak. "Bilirsin..."

"Üzerindeki de onun tişörtü mü?" diye üsteledi Maia.

Isabelle başını eğip üzerindeki tişörte baktı, sonra gözlerini yine Maia'ya çevirdi. Sonunda kapıdaki kızın aklından geçenleri anlayabilmişti. "Ah, hayır. Maia..."

"Önce Simon beni aldattı, demek şimdi de sen ve Jordan..."

"Simon," dedi Isabelle, "aynı zamanda da beni seninle aldattı. Her neyse, Jordan'la aramızda hiçbir şey yok. Buraya Simon'ı görmeye geldim, evde olmadığım görünce odasında kalmaya karar verdim. Ve şimdi yine uyumaya gidiyorum."

"Hayır," dedi Maia sertçe. "Gitme. Simon ve Jordan'ı unut. Senin duyman gereken bir şey söylemeye geldim."

Isabelle bir eli Simon'ın kapısında donakaldı. Uykudan pembeleşmiş yüzü hafiften solmuştu. "Jace," dedi. "Onun yüzünden mi buradasın?"

Maia başıyla onayladı.

Isabelle kapıya yaslandı. "O..." Sesi çatlayınca tekrar denedi. "Onun..."

"Geri geldi," dedi Maia. "Clary için." Bir süre sustu. "Yanında Sebastian varmış. Bir kavga olmuş ve Luke yaralanmış. Şu anda ölüm döşeğinde."

Isabelle'in boğazından kuru bir nida kaçtı. "Jace? Jace, Luke'u mu yaraladı?"

Maia gözlerini kaçırdı. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Sadece Jace ve Sebastian'ın Clary için geldiğini, ardından bir kavga çıktığını biliyorum. Luke yaralı."

"Clary?"

"O iyi. Annesiyle birlikte Magnus'ta kalıyor." Maia, Jordan'a döndü. "Magnus beni arayıp size haber vermemi istedi. Sizi aramış ama ulaşamamış. Kurt Birliği ile temas kurmasına yardım etmenizi istiyor."

"Temas..." Jordan başını iki yana salladı. "Kurt Birliği öyle pat diye aranmaz. Yani 444 KURT numarasını çevirmeye benzemez."

Maia kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi ya, o zaman nasıl ulaşılabileceğini söyle."

"Bir gözetmenim var. İstediği zaman bana ulaşıyor ya da acil durumlarda ben onu..."

"Bu acil bir durum." Maia başparmaklarını kemerine taktı. "Luke ölebilir ve Magnus ona yardım etmek için Yargıçlardan gerekli bilgileri edinebileceğini söylüyor." Kız kocaman kara gözleriyle Jordan'a baktı. Birlik, Meclis'le ilgili konulara karış-

maktan hoşlanmazdı. Jordan ona bunu söylemek istiyordu. Birlik daha çok Aşağı Dünyalılar'a yardım etmeyi görev edinmişti. Yardım etmeye yanaşsalar bile sonradan Magnus'u yarı yolda bırakabilirlerdi.

Ama Maia ondan bir ricada bulunuyordu. Yaptıklarını affettirmek için en azından küçük bir adım atmış olmak için bunu deneyebilirdi en azından.

"Tamam," dedi. "O zaman merkeze gidip yüz yüze konuşalım. Long Island, North Fork'talar. Her yere çok uzak. Kamyonetimle gidebiliriz."

"İyi." Maia sırt çantasını düzeltti. "Bir yerlere gitmemiz gerekebileceği aklıma gelmişti, o yüzden eşyalarımı yanıma aldım."

"Maia." Konuşan Isabelle'di. Uzun süredir konuşmadığı için Jordan onu çoktan unutmuştu. Dönüp kıza baktığında onun Simon'ın kapısının yanındaki duvara sırtını yasladığını gördü. Üşüyormuş gibi kollarıyla kendini sarmıştı. "O iyi mi?"

Maia suratını ekşitti. "Luke mu? Hayır, o..."

"Jace." Isabelle'in sesi bir iç çekişi gibiydi. "Jace iyi mi? Onu yakaladılar mı? Canını yaktılar mı?"

"O iyi," dedi Maia duygusuzca. "Gitmiş. Sebastian'la birlikte ortadan kaybolmuş."

"Ya Simon?" Isabelle'in gözleri Jordan'a kaydı. "Onun Clary'yle olduğunu söylemiştin."

Maia başını iki yana salladı. "Değilmiş. Orada değildi." Sırt çantasını sıkıca tutuyordu. "Ama bildiğimiz bir şey daha

var ki bundan hiç hoşlanmayacaksın. Jace ve Sebastian bir şekilde birbirlerine bağlı. Jace'in canını yakarsan Sebastian'ın da canı yanıyor. Birini öldürürsen öbürü de ölürmüş. Magnus böyle dedi."

"Meclis biliyor mu?" diye sordu birden Isabelle. "Meclis'e bunu söylemediler, öyle değil mi?"

Maia başını salladı. "Henüz söylemediler."

"Öğrenecekler," dedi Isabelle. "Bütün sürü biliyor. Biri mutlaka söyleyecektir. İşte o zaman av başlayacak. Sırf Sebastian'ı öldürebilmek için onu da öldürecekler. Hiç düşünmeden öldürecekler." Elleriyle gür siyah saçlarının üzerine bastırdı. "Kardeşimi görmek istiyorum," dedi. "Alec'i görmem gerek."

"Eh, bu iyi," dedi Maia. "Çünkü Magnus beni aradıktan sonra bir mesaj attı. Burada olduğunu hissetmiş ve sana bir mesajı var. Hemen Brooklyn'deki evine gitmeni istiyor."

Dışarısı buz gibiydi. Çıkmadan önce yaptığı ısıtma mührü ve Simon'ın dolabından aldığı parka bile titremesine engel olamıyordu. Magnus'un apartmanına vardığında hemen girişe sığındı.

Kapı açıldıktan sonra merdivenlere yönelip korkuluğa tutunarak yukarı çıktı. Bir yanı Alec'in yukarıda olduğunu ve onu anlayacağını bildiği için basamakları koşarak çıkmak istiyordu. Ailesinin sırlarını erkek kardeşlerinden saklamak zorunda kalan diğer yanı ise merdiven sahanlığına kıvrılıp

kendi perişanlığında yalnız kalmak istiyordu. Başkalarına ihtiyaç duymaktan nefret eden (çünkü en nihayetinde kimseye güven olmazdı) ve Isabelle Lightwood olduğunu söylemekten gurur duyan yanı, kimseye ihtiyacı olmadığını, sadece çağırıldığı için buraya geldiğini söylüyordu. Ona ihtiyaçları vardı.

Isabelle birilerinin ona ihtiyaç duymasını sorun etmiyordu. Hatta bu durum hoşuna bile gidiyordu. Jace on yaşında sıska bir oğlan çocuğu olarak, soluk altın rengi gözleriyle İdris'ten bir Geçit vasıtasıyla ilk kez geldiğinde ona kanının ısınması bu yüzden zaman almıştı. Alec, çocuğa anında bayılmıştı ama Isabelle onun kendine güveninden hoşlanmamıştı. Annesi, Jace'in gözlerinin önünde babasının öldürüldüğünü söylediğinde, onun gözyaşları içinde avutulmak, hatta tavsiye almak için kendisine geleceğini sanmıştı. Ama Jace de kimseye ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. On yaşındayken bile sert, savunmacı bir zekası ve asit gibi bir siniri vardı. *Aslında*, diye düşündü Isabelle memnuniyetsizlikle, *Jace tıpkı bana benziyor.*

Eninde sonunda Gölge Avcılığı onları bir araya getiriyordu. Keskin silahlar, ışıltılar saçan melek bıçakları, yakılarak dövülen işaretler yüzünden çekilen acı, insanın beynini uyuşturan dövüşlere duydukları aşk... Alec, Izzy'yi arkada bırakıp ava Jace'le birlikte çıkmak istediğinde Jace kızı korumuştu: "Ona ihtiyacımız var. Aramızda en iyisi o. Tabii benden sonra."

Isabelle o anda onu sevmişti.

Şimdi Magnus'un kapısının önündeydi. Kapının altından ışık sızıyordu ve Isabelle içeriden gelen mırıltıları duyabiliyordu. Kapıyı itip açtığında bir sıcaklık dalgası onu sarıverdi. Minnetle içeri girdi.

Sıcaklık, alevlerin dans ettiği ızgaralı bir şömineden geliyordu. Gerçi binada hiç baca yoktu ve şöminedeki büyülü alevler mavi-yeşil renkteydi. Magnus ve Alec şömineye yakın kanepelerden birine oturmuştu. İçeri girdiğinde Alec başını kaldırdı, onu görünce ayağa fırladı, kardeşine koştu. Üzerinde siyah eşofmanı ve yırtık yakalı beyaz bir tişört vardı, ayakları çıplaktı. Yanma gelince Isabelle'e sarıldı.

Bir süre öyle sarmaş dolaş kaldılar. Isabelle, Alec'in kalp atışlarını hissediyor, sırtını ve saçlarını beceriksizce okşayan ellerinin keyfini çıkarıyordu. "Iz," dedi Alec. "Her şey yoluna girecek, Iz."

Isabelle gözlerini silerek ondan uzaklaştı. Tanrım, Isabelle Lightwood ağlıyordu. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye patladı. "Bundan sonra her şey nasıl yoluna girebilir ki?"

"Izzy." Alec, kardeşinin omzuna düşen saçları çekti. Isabelle, Alec'in saçlarını nasıl çekiştirdiğini hatırladı. Şimdi, ozamana göre çok daha nazikçe çekmişti. "Toparlanmalısın. Sana ihtiyacımız var." Sesi alçaldı. "Ve tekila koktuğunun farkında mısın?"

Isabelle, ne düşündüğünü belli etmeyen kedi gözleriyle kanepede oturmuş onları izleyen Magnus'a baktı. "Clary nerede?" diye sordu. "Annesi? Burada olduklarını sanıyordum."

"Uyuyorlar," dedi Alec. "Uyumaya ihtiyaçları olduğunu düşündük."

"Benim uyumaya ihtiyacım yok mu yani?"

"Gözlerinin önünde nişanlının ya da üvey babanın neredeyse öldüğüne tanık oldun mu hiç?" dedi Magnus kuru bir sesle. Üzerinde siyah ipek pijaması vardı. "Isabelle Lightwood," dedi doğrulup ellerini önünde birleştirirken, "Alec'in de söylediği gibi sana ihtiyacımız var."

Isabelle sırtını dikleştirip omuzlarını düzeltti. "Ne için ihtiyacınız var?"

"Demir Kız Kardeşler'e gitmek için," dedi Alec. "Jace ve Sebastian'ın arasındaki bağı koparmak için bir silaha ihtiyacımız var. Şey, işte, ne demek istediğimi biliyorsun. Yani Jace'e zarar vermeden Sebastian'ı öldürebilecek bir silahtan bahsediyorum. Jace'in Sebastian'ın esiri olduğunu, onun için çalıştığını Meclis'in öğrenmesi an meselesi."

"Ama o kişi Jace değil," diye itiraz etti Isabelle.

"Jace olmayabilir," dedi Magnus, "Ama o ölürse gerçek Jace de onunla birlikte ölür."

"Demir Kız Kardeşler sadece kadınlarla konuşuyor, biliyorsun," dedi Alec. "Artık Gölge Avcısı olmadığı için Jocelyn tek başına gidemiyor."

"Clary niye gitmiyor?"

"O hala eğitimde. Onlarla nasıl konuşulacağını ya da doğru soruları sormayı bilmiyor. Bunu ancak sen ve Jocelyn yapabilirsiniz. Hem Jocelyn oraya bir kez gitmiş. Biz Adamant

Kalesi'nin kalkanları civarına bir Geçit açtıktan sonra sizi oraya götürebilir. Sabah birlikte yola çıkıyorsunuz."

Isabelle düşündü. Sonunda bir şeyler yapmak, hem de bir amaca yönelik önemli bir şey yapmak fikri rahatlatıcıydı. İblisleri öldürmek ya da Sebastian'ın bacaklarını ayırmak gibi bir görevi tercih ederdi ama bu da hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Adamant Kalesi'nin uzak ve tenha bir yerde olduğu söyleniyordu. Üstelik Demir Kız Kardeşler en az Sessiz Biraderler kadar nadiren ortalıkta görülürlerdi. Isabelle daha önce onlardan biriyle tanışmamıştı.

"Kaçta gideceğiz?" diye sordu.

Alec, kız kardeşi geldiğinden beri ilk kez gülümseyip onun saçlarını karıştırdı. "İşte benim kardeşim."

"Kes şunu." Isabelle, Alec'in elinden kaçmak için eğildiğinde Magnus'un kanepeden sırıttığını gördü. Adam ayağa kalkıp eliyle dimdik siyah saçlarını taradı.

"Üç misafir odası var," dedi. "Birinde Clary, diğerinde annesi kalıyor. Üçüncü odayı sana göstereyim."

Misafir odaları oturma odasına çıkan dar ve penceresiz bir koridorda sıralanmıştı. İki odanın kapıları kapalıydı, Magnus onu üçüncü kapıya götürdü. Odanın duvarları çingenepembesine boyanmıştı. Gümüş kornişlerden sarkan siyah perdeler kelepçelerle yanlara toplanmıştı. Yatak başlığında koyu kırmızı kalp desenleri vardı. Isabelle etrafına bakındı. Aslında uykusu yoktu. Daha çok sinirli hissediyordu. "Güzel kelepçeler. Jocelyn'i neden bu odaya almadığını anlayabiliyorum."

"Perdeleri toplamak için bir şeye ihtiyacım vardı." Magnus omuz silkti. "Yanında uyurken giymek için bir şey getirdin mi?"

Isabelle, Simon'ın tişörtünü getirdiğini söylemek istemediğinden başını sallamakla yetindi. Vampirlerin kokusu olmazdı ama Simon'ın kullandığı sabunun kokusu tişörte sinmişti. "Bu biraz tuhaf," dedi. "Buraya hemen gelmem için ısrar ediyorsun, sonra beni misafir yatak odasına getiriyorsun."

Magnus kapının yanında duvara dayanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve kedi gibi gözleriyle ona baktı. Bir an için Isabelle onu Church'e benzetti, gerçi ısıracakmış gibi görünmüyordu. "Kardeşini seviyorum," dedi adam. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Onunla evlenmek için izin istiyorsan hiç durma," dedi Isabelle. "Sonbaharda düğün güzel olur. Turuncu bir smokin giyebilirsin."

"Alec mutlu değil," dedi Magnus, Isabelle'i hiç duymamış gibi.

"Tabii ki değil," diye patladı kız. "Jace..."

"Jace," dedi Magnus. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Isabelle ona bakakaldı. Magnus'un Jace'i kafasına takmadığını varsaymıştı hep. Hatta Alec'in ona olan ilgisinin kökenleri anlaşıldıktan sonra Jace'ten hoşlandığını düşünmüştü.

"Jace'le arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Mesele o değil," dedi Magnus. "Bazı insanlar vardır... Bu insanlara sanki evren özel bir kader çizer. Kimine güzellik

kimine işkence yapar. Tanrı biliyor ya hepimizin güzel ve kırılgan olan her şeye zaafı var. Fakat bazı insanlar değiştirilemez. Değiştirilebilseler bile kendini feda edeni mahveden büyüklükte bir aşkla olur bu."

Isabelle ağır ağır başım iki yana salladı. "Anlamıyorum. Jace bizim kardeşimiz. Ama Alec için Jace aynı zamanda bir parabatai."

"Parabatai meselesini biliyorum," dedi Magnus. "Onları neredeyse bir bütün yapacak kadar yakınlaştıran parabatai bağını her zaman biliyordum. Biri öldüğünde geride kalana ne olacağını biliyor musun?"

"Kes şunu!" Isabelle elleriyle kulaklarını kapattı, sonra yavaşça aşağı indirdi. "Buna nasıl cüret edersin, Magnus Bane?" dedi. "Sen söyleyince insanın kulağına çok daha kötü geliyor."

"Isabelle." Magnus kollarını indirip büyüyen gözleriyle sanki kendisi de şaşırmış gibi baktı. "Özür dilerim. Bazen... Yani gücüne ve kendine hakim olma yeteneğine rağmen, Alec söz konusu olunca ne kadar hassas olduğunu unutuyorum."

"Alec'le ilgili hassas olmamı gerektiren hiçbir şey yok," dedi Isabelle.

"Hayır," dedi Magnus. "Senin gibi sevmek güç gerektirir. Zaten o yüzden burada olmanı istedim. Onun için yapamayacağım, ona veremeyeceğim şeyler var." Bir an için fazlasıyla kırılgan göründü. "Sen de Jace'i Alec'le aynı zamanda tanıdın. Onu benden daha iyi anlayabilirsin. Ve kardeşin seni seviyor."

"Tabii ki seviyor. Ben onun kardeşiyim."

"Kan bağı sevmek değildir," dedi Magnus. Sesinde şimdi bir acılık vardı. "Clary'ye sorabilirsin."

Geçit açıldı, Clary namludan fırlayan mermi gibi geçip diğer uca uçtu. Yere sertçe konduğunda dengesini korumaya çalıştı. Bunun yarattığı baş dönmesi yüzünden bir türlü kendini toparlayamayıp da sırtüstü yere düştüğünde neyse ki sırt çantası düşüşünü yumuşattı. Clary içini çekti. Bir gün, aldığı bütün o eğitimlerin meyvesini toplayacaktı nasıl olsa. Sonra ayağa kalkıp kotuna bulaşan tozları elleriyle silkeledi.

Luke'un evinin önündeydi. Omzunun üzerinden geriye baktığında nehirdeki yakamozları ve bir ışık ormanı gibi yükselen şehri gördü. Luke'un evi saatler önce bıraktıkları gibiydi. Kilitli ve karanlık. Clary ön basamaklara giden toprak ve taş patikada durdu, yutkundu.

Sol parmağına taktığı yüzüğe hafifçe dokundu. *Simon?*

Cevap hemen geldi. *Evet?*

Neredesin?

Metroya yürüyorum. Sen eve mi gittin?

Luke'un evine geldim. Jace gelirse buraya gelir.

Sessizlik oldu. Sonra Simon duyuldu, *Eh, sanırım ihtiyacın olduğunda benimle nasıl iletişime geçeceğini biliyorsun.*

Sanırım biliyorum. Clary derin bir nefes çekti. *Simon?*

Evet?

Seni seviyorum.

Sessizlik. *Ben de seni seviyorum.*

Ve bu kadardı. Telefonu kapatırken gelen klik sesi yoktu. Clary kafasının içinde bir kablo kesilmiş gibi bağlantının koptuğunu hissetti sadece. Parabatai bağının kopmasını anlatırken Alec'in de böyle bir şeyi mi anlatmaya çalıştığını merak etti.

Luke'un evine yaklaşıp ağır adımlarla merdivenleri tırmandı. Burası kendi eviydi. Jace eğer onun için geri gelecekse kesinlikle buraya gelecekti. Ki ortadan kaybolmadan hemen önce dudaklarını oynatarak geleceğini söylemişti. Clary en üst basamağa oturup sırt çantasını kucağına aldı ve bekledi.

Simon buzdolabının önünde durmuş son soğuk kan yudumunu içerken Clary'nin sesi artık beyninin içinde yankılanmıyordu. Eve henüz gelmişti, her yer karanlıktı, buzdolabı gürültüyle homurdanıyordu ve bütün ev tuhaf bir şekilde... Tekila mı kokuyordu? Belki Jordan kafayı çekmişti. Ev arkadaşının kapısı kapalıydı. Uyuması normaldi, sonuçta saat sabahın dördüydü.

Şişeyi tekrar dolaba koyup kendi odasına yöneldi. Bir haftadır ilk defa kendi odasında uyuyacaktı. Küçüklükten beri yatağını paylaşmaya, gecenin bir vakti uyurken birinin üzerine yuvarlanmasına alışmıştı. Clary'nin ona sırtını dayayıp başını elinin üzerine yaslayarak uyuması hoşuna gidiyordu. Dahası, Simon yanında değilken Clary'nin uyuyamaması onun için neredeyse bir gurur sebebiydi. Kendisini vazgeçilmez ve ihtiyaç duyulan biri gibi hissediyordu. Gerçi

Jocelyn'in, kızıyla aynı yatakta yatmasını hiç önemsemeden ona cinsel anlamda akvaryum balığı gözüyle bakması canını biraz sıkmıyor değildi.

Beş yaşından on iki yaşına kadar Clary'yle sık sık aynı yatakta uyumuşlardı. Belki Jocelyn bu yüzden hala birlikte uyumalarını dert etmiyordu. Simon bunları düşünerek yatak odasının kapısını açtı. Clary'yle birlikte yattıkları gecelerde, bir fıstık tanesini ağzında en uzun kimin tutacağı gibi ateşli yarışmalar yaparlardı. Ya da DVD oynatıcısını gizlice odaya alıp...

Simon gözlerini kırpıştırdı. Odası aynı görünüyordu. Çıplak duvarlar, plastik raflarda kıyafetleri, duvarda asılı duran gitarı, yerdeki yatağı. Ama yatağın üzerinde bir kağıt vardı. Siyah battaniyenin üzerinde beyaz bir kare... Yuvarlak hatlı yazılar tanıdıktı. Isabelle.

Kağıdı alıp okudu:

Simon, seni aramaya çalıştım ama telefonun kapalı galiba. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Clary'nin bu gece olanları sana anlatıp anlatmadığını da bilmiyorum. Ama Magnus'a gitmem gerekiyor. Keşke burada olsaydın.

Ben pek korkmam. Oysa şu anda Jace için korkuyorum. Kardeşim için korkuyorum. Senden daha önce bir şey istemedim, Simon, ama şimdi sana ihtiyacım var. Lütfen gel.

Isabelle

Not Simon'ın elinden yere düşerken genç adam çoktan evden çıkmış, hızla merdivenlerden aşağı iniyordu.

Simon, Magnus'un evine ulaştığında her yer sessizdi. Şöminede ateş yanıyordu ve Magnus hemen önündeki pofuduk kanepede, ayaklarını sehpaya uzatmış oturuyordu. Alec başını Magnus'un kucağına koymuş uyuyordu. Magnus sevgilisinin siyah saçlarıyla oynuyordu. Büyücünün alevlere dalan gözleri sanki geçmişi seyredercesine uzaktı. Simon onun bir keresinde sonsuz yaşam hakkında söylediklerini hatırlamadan edemedi:

Bir gün sen ve ben baş başa kalacağız.

Simon ürperdi, derken Magnus başını kaldırıp baktı. "Seni Isabelle'in çağırdığını biliyorum," dedi Alec'i uyandırmamak için alçak sesle. "Koridoru takip et, soldaki ilk oda."

Simon başını sallayıp koridora yöneldi. Sanki ilk randevusuna gidiyormuş gibi fena halde gergin hissediyordu. Hatırladığı kadarıyla Isabelle daha önce ondan ne yardım istemişti ne de ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Isabelle'in bir gün ona ihtiyaç duyabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Soldaki ilk kapıyı itip içeri girdi. İçerisi karanlıktı, ışıklar kapalıydı. Vampir görüşüne sahip olmasa Simon muhtemelen zifiri karanlıktan başka bir şey göremeyecekti. Gardırobun, üzerine kıyafetler serilmiş koltuğun ve yatağın hatlarını seçebiliyordu. Isabelle yan yatmış uyurken saçları yastığa bir yelpaze gibi yayılmıştı.

Simon onu seyretti. Daha önce Isabelle'i uyurken hiç görmemişti. Yüzü sakinken çok daha genç görünüyordu. Uzun kirpikleri elmacıkkemiklerini gölgeliyordu. Ağzı hafif

aralıktı ve dizlerini bükmüştü. Üzerindeki tek giysi olan tişörtün -onun tişörtü- üzerinde "LOCH NESS CANAVARI MACERA KULÜBÜ: CEVAPLARI BUL, GERÇEKLERİ GÖRMEZDEN GEL" yazıyordu.

Simon kapıyı ardından kapatırken küçük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Kızın uyuyor olabileceği aklına bile gelmemişti. Onunla konuşmak, sesini duymak istemişti. Ayakkabılarını çıkarıp kızın yanına yattı. Isabelle, Clary'yle karşılaştırılınca yatağın neredeyse büyük bir bölümüne yayılmıştı. Uzun boyluydu, neredeyse Simon'la aynı boydaydı. Fakat Simon elini onun omzuna koyduğunda kemiklerinin ne kadar ince olduğunu hissetti. Elini kızın kolunun altından geçirdi. "Iz?" dedi. "Isabelle?"

Kız mırıldanıp yüzünü iyice yastığına bastırdı. Simon üzerine eğildi. Alkol ve gül esanslı parfümün kokusunu alabiliyordu. Eh, evin neden koktuğu anlaşılmıştı. Onu kolları arasına alıp nazikçe öpmeyi düşünüyordu ama hayatının geri kalanında 'Kendinden Geçmiş Kadınları Taciz Eden Simon Lewis' olarak anılmayı istemezdi.

Sırtüstü yatağa uzanıp tavanı seyretti. Rutubet tavanı çatlatmıştı. Magnus'un buraya bir el attırması iyi olurdu. Sanki varlığını hissetmiş gibi Isabelle ona doğru dönüp yumuşak yanağını omzuna yasladı. "Simon?" dedi uykulu uykulu.

"Evet." Kızın yanağına hafifçe dokundu.

"Geldin." Isabelle kolunu onun göğsünün üzerine koyup başını omzuna iyice yerleştirdi. "Geleceğini sanmıyordum."

Simon parmaklarıyla onun kolunu boydan boya okşadı. "Tabii ki geldim."

Kızın sözleri, ağzı boynunda olduğu için boğuktu. "Uyuyakaldığım için özür dilerim."

Simon karanlıkta belli belirsiz gülümsedi. "Sorun değil. Sadece buraya gelip sana sarılmamı isteseydin de gelirdim."

Isabelle önce gerildi, sonra rahatladı. "Simon?"

"Evet?"

"Bana bir hikaye anlatır mısın?"

Simon gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl bir hikaye?"

"İyi adamların kazanıp kötü adamların kaybettiği bir şey işte. Kötü adamların öldükten sonra bir daha dirilmedikleri bir hikaye."

"Masal gibi bir şey mi istiyorsun yani?" diye sordu Simon. Düşünmeye çalıştı. Sadece peri masallarının Disney versiyonlarını biliyordu ve gözünün önüne gelen ilk görüntü midye sutyeniyle Ariel'di. Sekiz yaşındayken Ariel'e aşıktı. Gerçi bunu şimdi dile getirmek hiç hoş kaçmazdı.

"Hayır." Isabelle nefesini saldı. "Peri masallarını okulda öğrendik. Onlardaki sihrin çoğu gerçek olsa da... Hayır, ben daha önce duymadığım bir şey istiyorum."

"Peki, sana anlatabileceğim iyi bir hikayem var." Simon, kızın saçlarını okşarken onun kirpiklerinin boynunu gıdıkladığını hissetti. "Bir varmış bir yokmuş, çok çok uzak bir galakside..."

Güneşin ilk ışıkları etrafı aydınlattığında Clary ne kadar zamandır Luke'un ön merdivenlerinde oturduğunun hesabını yitirmişti. Güneş evin arkasından doğuyor, gökyüzünü koyu pembemsi renklere bürüyordu. Nehir çelik mavisi rengindeydi. Titriyordu. Öyle uzun zamandır üşüyordu ki sanki soğuk içine işlemişti. İki Isıtma Mührü kullanmıştı ama işe yaramamıştı. İçinde bu titremenin soğukla bir alakası olmadığına dair bir his vardı.

Gelecek miydi? Eğer Jace hala onun içindeyse gelmesi gerekirdi. Dudaklarını kıpırdatarak geleceğini söylerken, Clary onun en kısa zamanda demek istediğini biliyordu. Jace sabırlı biri değildi. Ve oyun oynamayı sevmezdi.

Ama Clary bekleyeceği kadar beklemişti. Birazdan güneş tamamen doğacak, gün başlayacak, annesi onu arayacaktı. En azından bugün için Jace'ten vazgeçmesi gerekecekti.

Güneşin ışıklarına gözlerini kapattı, dirseklerini arkasındaki basamağa dayadı. Bir an için kendini hiçbir şeyin değişmediği bir zaman diliminde, öğleden sonra antrenman ya da akşam yemeği için Jace'le buluşmak üzere beklediği hayaline bıraktı. Jace gelecek, ona sarılacak, her zamanki gibi onu güldürecekti.

Güneşin sıcak dokunuşu yüzündeydi. Gönülsüzce gözlerini kırpıştırarak açtı.

Ve Jace oradaydı. Basamaklardan bir kedi gibi sessiz adımlarla çıkıyordu. Saçlarını gün ışığı gibi gösteren lacivert bir kazak giymişti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken Clary

doğruldu. Parlak gün ışığı sanki Jace'in etrafında bir hale oluşturuyordu. İdris'teki o geceyi hatırladı, gökyüzünde patlayan havai fişekler gözünde canlandı. Melekler alevler içinde gökten düşüyor gibi gelmişti ona.

Jace iyice yaklaştığında ellerini uzattı, Clary ona tutunup ayağa kalktı. Jace soluk altın rengi gözleriyle onun yüzünü inceliyordu. "Burada olacağından emin değildim."

"Ne zamandır benden emin değilsin?"

"Gece çok kızgın görünüyordun." Elleriyle Clary'nin yanaklarını avuçladı. Avcunda sert bir yara vardı, Clary yaranın tenine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

"Burada olmasaydım ne yapacaktın?"

Jace ona iyice sokuldu. O da titriyordu. Rüzgar karışık ve parlak saçlarını dalgalandırıyordu. "Luke nasıl?"

Luke'un adını duyunca Clary daha beter ürperdi. Üşüdüğünü sanan Jace onu sıkıca sardı. "İyileşecek," dedi Clary temkinli bir şekilde. *Bu senin suçun, senin, senin suçun!*

"Yaralanmasını istemezdim." Jace kollarını ona sarmıştı, parmaklarıyla sırtını hafifçe okşuyordu. "Bana inanıyor musun?"

"Jace..." dedi Clary. "Neden buradasın?"

"Sana tekrar sormak için. Benimle gelmeni istiyorum."

Clary gözlerini yumdu. "Ve nereye gideceğimizi bana söylemeyecek misin?"

"İnanç," dedi Jace yumuşak bir sesle. "Bana inanman gerekiyor. Ama aynı zamanda bir şeyi daha bilmen gerekiyor.

Benimle gelirsen bir daha geri dönemezsin. Çok uzun bir zaman geri dönemezsin."

Clary, Java Jones'tan çıkıp da onu kendisini beklerken gördüğü anı hatırladı. O anda hayatı bir daha geri dönüşü olmayacak şekilde değişmişti.

"Geri dönüş hiç olmadı," dedi. "Seninle hiç." Gözlerini açtı. "Gidelim."

Jace bulutların ardından çıkıveren güneş gibi gülümsediğinde Clary onun rahatlayarak gevşediğini hissetti. "Emin misin?"

"Eminim."

Genç adam eğilip onu öptü. Clary de sarılıp öperken dudaklarında acı bir tat aldı. Sonra bir sahnenin sonunu işaret edercesine aniden karanlık çöküverdi.

İkinci Bölüm

Bazı Karanlık Şeyler

Seni bazı karanlık şeyleri sever gibi seviyorum.

- Pablo Neruda, "Sone XVII"

8

ALTININ ATEŞLE SINAVI

Maia hiç Long Island'a gitmemişti ama düşündüğünde oranın hep New Jersey'e benzediğini hayal etmişti. New York ya da Philadelphia'da çalışanların yaşadığı banliyöler gibi bir yer.

Sırt çantasını kamyonetin arkasına atmış, bunu yaparken arabayı yadırgamıştı. Jordan'la çıktıkları sırada genç adam döküntü bir kırmızı Toyota kullanıyordu. Arabanın içi her zaman top haline getirilmiş kağıt kahve bardakları, hamburger kesekağıtlarıyla dolu olurdu. Küllükten neredeyse filtresine kadar sömürülmüş sigara izmaritleri taşardı. Onunla karşılaştırılınca kamyonetin içi tertemizdi, tek dağınıklık yolcu koltuğunun üzerindeki kağıt yığınıydı. Maia araca binerken Jordan hiçbir şey söylemeden kağıtları kenara çekmişti.

Manhattan boyunca ve Long Island otoyolunda konuşmamışlardı, o yüzden Maia bir ara yanağını serin cama yaslayıp uyuklamaya başlamıştı. Yolda bir tümseğin üzerinden zıpladıklarında aniden uyanıp öne fırlamış, gözlerini kırpıştırıp gözlerini ovuşturmuştu.

"Özür dilerim," demişti Jordan içtenlikle. "Oraya varana kadar uykunu bölmek istememiştim."

Maia doğrulup etrafına bakmıştı. İki şeritli asfalt bir yolda ilerliyorlardı, gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Yolun iki yanında sıra sıra tarlalar, arada sırada görünen çiftlik evleri ya da ambarlar, etrafları ahşap çitle çevrilmiş evler vardı.

"Güzelmiş," demişti Maia hayretle.

"Öyledir." Jordan vites değiştirirken boğazını temizlemişti. "Neyse, artık uyandığına göre... Birlik Evi'ne varmadan önce sana bir şey gösterebilir miyim?"

Maia başıyla onaylamadan önce birkaç saniye tereddüt etmişti. Artık iki yanı ağaçlarla kaplı tek şeritli toprak bir yolda ilerliyorlardı. Ağaçların çoğu yapraksızdı, toprak yol çamurluydu. Maia pencereyi aralayıp havayı kokladı. Ağaçlar, tuzlu su, çürümeye yüz tutmuş yapraklar, uzun boylu otların arasında koşuşturan küçük hayvanlar... Tekrar içine derin bir nefes çektiği sırada yoldan çıkıp küçük bir alana vardılar. Önlerinde koyu çelik mavisi sularıyla kumsal uzanıyordu. Gökyüzü neredeyse eflatun rengindeydi.

Başını çevirip Jordan'a baktı. Genç adam gözlerini ileriye dikmişti. "Birlik Evi'ndeki eğitimim sırasında buraya sık sık

gelirdim," dedi. "Bazen sadece suya bakıp kafamı boşaltmak için. Güneş buradan doğuyor... Her gün farklı doğar ama her biri ayrı güzeldir."

"Jordan."

Genç adam ona bakmadı. "Efendim?"

"Daha önce olanlar için üzgünüm. Biliyorsun işte... Tersanede senden kaçtığım için."

"Sorun değil." Jordan ağır ağır nefesini saldı ama Maia onun omuz kaslarından, vitesi tutan elinden aslında hiç de öyle düşünmediğini anlayabiliyordu. Gerilen kol kaslarına, pazılarına bakmamaya çalıştı. "İleri gittim, anlıyorum. Ben sadece..."

"Bence yavaştan almalıyız. Arkadaş olma yolunda çaba göstermeliyiz."

"Ben arkadaş olmak istemiyorum," dedi Jordan.

Maia şaşkınlığını gizleyemedi. "İstemiyor musun?"

Jordan'ın eli vitesten direksiyona gitti. Klimanın arabanın içine üflediği sıcak hava Maia'nın araladığı camdan gelen serin havayla karışıyordu. "Bunu şimdi konuşmayalım."

"Konuşmak istiyorum," dedi Maia. "Ve şimdi konuşmak istiyorum. Birlik Evi'nde aramızda bir gerginlik olması hoş kaçmaz."

Jordan dudağını kemirirken koltuğunda kaykıldığında dağınık kahverengi saçları alnına döküldü. "Maia..."

"Arkadaş olmak istemiyorsan o zaman biz neyiz? Yine düşman mı olacağız?"

Genç adam başını çevirip yanağını koltuğun arkalığına yasladı. Yeşil, mavi ve altın pırıltılarıyla ela gözleri tam da Maia'nın hatırladığı gibiydi. "Arkadaş olmak istemiyorum," dedi Jordan. "Çünkü seni seviyorum, Maia. Senden ayrıldığımdan beri hiç kimseyle öpüşmedim bile."

"Isabelle..."

"Kafayı bulmuş, Simon hakkında konuşmak istedi." Ellerini direksiyondan çekip Maia'ya uzattı, sonra vazgeçip kucağına koydu. Yüzünde yenilgiye uğramış birinin ifadesi vardı.

"Bir tek seni sevdim. Seni düşünerek eğitimimi tamamladım. Bir gün beni affedeceğini düşünerek. Ve bir gün sana kendimi affettireceğim. Ama bir yol hariç."

"Arkadaşım olmayacaksın."

"Sadece arkadaşın olamam. Seni seviyorum, Maia. Sana aşığım, hep aşıktım. Hep de aşık kalacağım. Sadece arkadaşın olmak benim için ölüm demek."

Maia gözlerini okyanusa çevirdi. Güneş suların üzerinden baş vermişti, ışıkları denizi mor, altın ve mavi tonlarıyla yıkıyordu. "Burası çok güzel."

"Bu yüzden buraya gelirdim. Uyuyamazdım, gelip güneşin doğuşunu seyrederdim." Jordan'ın sesi yumuşaktı.

"Şimdi uyuyabiliyor musun?" Maia ona baktı.

Jordan gözlerini yumdu. "Maia... Hayır diyeceksen, benimle arkadaşlıktan başka bir şey düşünmüyorsan sadece söyle. Yara bandını bir seferde sök, tamam mı?"

Sanki darbeye hazırmış gibi cesur görünüyordu. Kirpiklerinin gölgesi elmacıkkemiklerine düşmüştü. Buğday teninde, Maia'nm boynunda açtığı yaraların beyaz izleri görülebiliyordu. Maia emniyet kemerini çözüp olduğu yerde ona doğru döndü. Genç adamın nefesini tuttuğunu hissedebiliyordu ama eğilip onun yanağını öptüğünde Jordan kıpırdamadı. Maia genç adamın kokusunu içine çekti. Aynı sabun, aynı şampuan... Ama artık sigara kokusu yoktu. Aynı gençti. Maia dudaklarını onun yanağında dolaştırdı, sonunda dudakları birleşti.

Jordan dudaklarını aralarken genizden gelen boğuk bir sesle inledi. Kurtadamların birbirlerine nazik davrandıkları söylenemezdi ama Maia'yı belinden tutup kucağına alırken, kollarını sarıp onu aşkla öperken elleri fazlasıyla nazikti. Fitilli kumaş ceketinin altından yayılan sıcaklığı, kalbinin atışı, dudaklarının tadı, dişleri, dili Maia'nın nefesini kesti. Elleri genç adamın ensesine kayıp parmakları yumuşak ama gür saçlarının arasında eriyip giderken kendini hiç ayrılmamışlar gibi hissediyordu.

Sonunda uzaklaştıklarında Jordan'ın gözleri cam gibi parlıyordu. "Yıllardır bunu bekliyordum."

Maia parmağıyla onun köprücükkemiğini okşadı. Kendi kalp atışlarını da duyabiliyordu. Bir an için ölümcül gizlilikte bir göreve çıkmış iki kurt değil, yine yıllar önce olduğu gibi kumsalda arabanın içinde sevişen iki ergenlerdi. "Beklentilerini karşıladı mı?"

"Daha da iyiydi." Jordan'ın dudağı küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "Şimdi bu..."

"Eh," dedi Maia. "Arkadaşlarınla böyle öpüşmezsin, değil mi?"

"Doğru. Simon'a söylemem lazım. Cidden hayal kırıklığına uğrayacak."

"Jordan." Maia hafifçe onun omzunu yumrukladı ama ikisinin de yüzüne kocaman ve aptal bir sırıtış yayılmıştı. Maia ona iyice sokulup burnunu boynuna dayadı, sabahın tazeliğiyle birlikte onu kokladı.

Donmuş gölün üzerinde savaşıyorlardı. Buz şehir uzakta bir avize gibi pırıl pırıldı. Dövüşenler altın kanatlı melekle kara alevlerden kanatları olan melekti. Clary etrafa kan ve tüyler sıçrarken buzun üzerinde duruyordu. Altın tüyler tenine değdiğinde alev alıyordu ama kara tüyler buz gibiydi.

Clary kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken örtülere dolanmış halde uyandı. Yatakta doğrulup üzerindeki örtüleri attı. Tanımadığı bir odadaydı. Duvarlar beyaza boyanmıştı ve yattığı yatak koyu renk ahşaptandı. Hala üzerinde bir gece önceki kıyafetleri vardı. Yataktan kayarak çıktı, çıplak ayakları zemindeki soğuk taşlara değdiğinde odada sırt çantasını arandı.

Çanta siyah deri bir koltuğun üzerinde duruyordu. Odada hiç pencere yoktu, tek ışık kaynağı tepedeki siyah camdan yapılmış avizeydi. Elini çantaya daldırdığında, her ne kadar

bunu beklese de, birinin eşyalarım karıştırdığım anlayıp canı sıkıldı. Kalem kutusuyla birlikte steli de gitmişti. Geriye kalanlar saç fırçasıyla iç çamaşırları ve kot pantolonuydu. En azından altın yüzük hala parmağındaydı.

Yüzüğe hafifçe dokunup Simon'ı düşündü. İçeri girdim.

Bir şey olmadı.

Simon?

Yine cevap gelmedi. Clary can sıkıntısıyla yutkundu. Nerede olduğunu bilmiyordu, saatin kaç olduğuna ya da kaç saattir uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Simon uyuyor olabilirdi. Panikleyip yüzüklerin işe yaramadığını düşünmesine gerek yoktu. Oto pilota bağlayıp yoluna devam etmeliydi. Nerede olduğunu öğrenmeliydi. Öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi. Simon'la iletişim kurmayı daha sonra tekrar deneyebilirdi.

Derin bir nefes çekip etrafına odaklanmaya çalıştı. Odanın iki kapısı vardı. İlkini denediğinde bunun bakır ayaklı bir küvetin olduğu cam-krom karışımı küçük bir banyoya açıldığını gördü. Burada da hiç pencere yoktu. Hızla duş alıp yumuşacık beyaz bir havluyla kurulandı, sonra banyodan çıkmadan önce temiz kotuyla kazağını üzerine geçirdi. Banyodan çıkıp ayakkabılarını giydikten sonra ikinci kapıyı denedi.

Tombala. Bu kapı evin geri kalanına açılıyordu. Yoksa burası bir apartman dairesi miydi? Neredeyse yarısını uzun cam bir masanın kapladığı geniş bir odadaydı. Siyah camdan avizeler tavandan sarkıyor, duvarlarda gölgelerin dans etmesi-

ne neden oluyordu. Siyah deri koltuklardan büyük şömineye kadar her şey krom çizgileriyle çok modern bir tarzdaydı. Şöminede ateş yanıyordu. Demek evde biri vardı ya da az önce evden çıkmıştı.

Odanın geri kalanında büyük bir televizyon ekranı, üzerinde oyunların ve kumandaların yığılı durduğu parlak siyah bir sehpa ve alçak deri kanepeler vardı. Cam merdivenler dönerek yukarı tırmanıyordu. Etrafını hızla kolaçan eden Clary basamakları tırmandı. Camlar son derece temizdi ve Clary'de sanki gökyüzüne tırmanan görünmez bir merdiveni tırmandığı hissini yaratıyordu.

İkinci kat da aşağısı gibiydi. Açık renk duvarlar, siyah zemin, uzun bir koridora dizilmiş kapılar. İlk kapı ana yatak odasına açılıyordu. Gül ağacından yapılmış devasa yatak ve beyaz tül perdeler ilk göze çarpan eşyalardı. Bu odada pencere vardı ama laciverde boyanmıştı. Clary pencereye gidip dışarı baktı.

Bir an içi Alicante'ye dönüp dönmediğini merak etti. Kanalın karşı tarafında, yeşil panjurlarla pencereleri kapatılmış binaya bakıyordu. Gökyüzü gri renkliydi, kanal koyu yeşil-mavi akıyordu ve hemen sağ tarafta kanalı geçen bir köprü görülebiliyordu. Köprünün üzerinde iki kişi vardı. Birinin yüzünü fotoğraf makinesi kapatıyordu. Durmadan fotoğraf çekiyordu. O zaman burası Alicante olamazdı. Amsterdam? Venedik? Camı açmak için bakındı ama hiç yolu yoktu. Cama vurup bağırmaya başladı ama köprüdekiler onu fark etmedi. Birkaç saniye sonra da uzaklaştılar.

Clary odaya dönüp gardıroba gitti, kapılarını ardına kadar açtı. Bir an için kalbi tekledi. Gardıropta bir sürü elbise vardı. Hem de kadın elbiseleri. Dantel, saten, boncuk ve çiçeklerle süslü harika elbiseler. Çekmeceler sutyenler, iç çamaşırları, pamuklu ve ipek içlikler, eteklerle doluydu. Clary pantolon ya da kot cinsi bir şey göremedi. Diğer bir çekmeceye düz ve topuklu ayakkabılar dizilmişti, hatta birkaç naylon çorap bile vardı. Clary kıyafetlere bakakalırken bu odada daha önce bir kızın mı kaldığını, yoksa Sebastian'ın karşı cinsin kıyafetlere fetiş mi geliştirdiğini merak ediyordu. Gerçi bütün giysilerin üzerinde hala etiketleri duruyordu ve hepsi kendi ölçülerine uygundu. Bakarken sadece bu kadarla kalmadığını fark etti. Hepsi kesinlikle sevdiği tarzda ve renkteydi. Maviler, yeşiller, sarılar... Tam minyon yapısına uygun görünüyorlardı. Sonunda koyu yeşil, yarım kollu bir bluza uzandı. Önü ipek danteldendi. Üzerindekini çıkarıp yere attıktan sonra bluzu üzerine geçirdi ve gardırobun kapısındaki aynada kendine baktı.

Mükemmel olmuştu. Belinde son bulan dar bluz gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyordu. Fiyatına bakmadan etiketi kopardı ve sırtında bir ürpertiyle odadan çıktı.

Bir sonraki oda kesinlikle Jace'in olmalıydı. Daha içeri girer girmez bunu anladı. Onun kolonyası, sabunu ve teni kokuyordu. Güzelce toplanmış abanoz yatağın üzeri bembeyaz çarşaflar ve örtülerle kaplanmıştı. Komodinin üzerine kitaplar yığılmıştı, çoğu İtalyanca, Fransızca ve Latinceydi.

Kuş desenli gümüş Herondale hançeri alçı duvara saplanmıştı. Clary iyice yaklaşıp baktığında hançerin ucunda bir fotoğrafın asılı olduğunu gördü. Isabelle'in çektiği fotoğrafta Jace'le birlikteydiler. Clary o günü hatırlıyordu. Güneşli bir ekim günü Jace kucağında bir kitapla Enstitü'nün önündeki basamaklarda oturuyordu. Kendisi de ondan bir basamak yukarıda oturmuş, elini genç adamın omzuna koymuştu ve ne okuduğuna bakıyordu. Jace onun elini tutarken gülümsüyordu. O gün fotoğraf çekilirken Jace'in yüzünü görmemişti, şu ana kadar onun gülümsediğini bilmiyordu. Boğazına bir yumru oturdu, nefeslenmek için odadan çıktı.

Böyle davranamayacağını hatırlattı kendine sertçe. Eski Jace'le ilgili bir şey gördüğünde midesine yumruk yemiş gibi oluyordu. Önemsemiyormuş, sanki arada fark yokmuş gibi davranması gerekiyordu. Bir sonraki odaya geçti. Burası da bir yatak odasıydı, bir öncekine benziyordu ama fena halde dağınıktı. Yatağın üzerindeki siyah ipek örtüler birbirine dolanmıştı, cam ve çelikten yapılma komodinin üzeri kitaplar ve kağıtlarla kaplıydı, erkek kıyafetleri her yere yayılmıştı. Kot pantolonlar, ceketler, tişörtler, kemerler... Komodinin üzerinde gümüş gibi parlayan bir şeye gözü takıldı. İlerleyip incelediğinde gözlerine inanamadı.

Üzerinde J.C. harfleri olan bu küçük kutu annesine aitti. Jocelyn her yıl bu kutuyu bir seferliğine çıkarır, gözyaşları yanaklarını ıslatana kadar ağlardı. Clary kutunun içinde ne olduğunu biliyordu. Hindiba çiçeği kadar yumuşak ve beyaz

bir tutam saç, bir çocuk gömleğinin kırpıkları, avuca sığacak kadar küçük bir bebek ayakkabısı. Valentine yapacağını yapıp oğlunu bir canavara çevirmeden önce bir annenin hayal ettiği oğula dair bir kolaj...

J.C.

Jonathan Christopher.

İçi burkuldu, Clary gerisin geri odadan çıkarken kendini birinin kollarında buldu. Arkasındaki kişi onu sıkıca sardığında zarif ve kaslı kolları kaplayan ince soluk tüyleri gördü, bir an için onun Jace olduğunu sanıp gevşedi.

"Odamda ne yapıyorsun?" dedi Sebastian kulağına.

Isabelle hava nasıl olursa olsun her sabah erken kalkmayı alışkanlık edinmişti ve akşamdan kalmış olmak buna engel değildi. Yatakta yavaşça doğrulup gözlerini kırpıştırarak Simon'a baktı.

Daha önce hiç bütün geceyi birisiyle aynı yatakta geçirmemişti. Tabii dört yaşındayken gök gürültüsü korkusuyla annesiyle babasının yatağına tırmandığı geceleri saymazsak... Simon'a egzotik bir hayvanmış gibi bakmaktan kendini alamıyordu. Genç adam sırtüstü yatmıştı, dudakları hafifçe aralanmış, saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Sıradan kahverengi saçlar, sıradan kahverengi gözler. Tişörtü hafifçe açılmıştı. Bir Gölge Avcısı gibi kaslı değildi. Karnı düzdü ama baklava şekilleri yoktu. Ve yüzünde hala yumuşak bir ifade vardı. Isabelle onun neyini beğeniyordu peki? Çok sevimli

olduğu kesindi ama Isabelle daha önce muhteşem peri şövalyeleriyle, seksi Gölge Avcıları'yla...

"Isabelle," dedi Simon gözlerini açmadan. "Bana bakmayı kes."

Kız canı sıkılmış gibi içini çekip yataktan çıktı. Çantasını karıştırıp eşyalarını bulduktan sonra banyoya yöneldi.

Banyo koridorun ortasındaydı. Kapı açıldığında bir buhar dalgası eşliğinde Alec dışarı çıktı. Beline bir havlu dolamıştı ve başka bir havluyla siyah saçlarını hızlı hareketlerle kuruluyordu. Onu gördüğüne şaşırmaması gerekirdi, sonuçta kardeşi de Isabelle gibi erken kalkmaya alışıktı.

"Sandal ağacı kokuyorsun," dedi Alec'i selamlamak yerine. Bu kokudan nefret ederdi. Daha tatlı kokuları seviyordu. Vanilya, tarçın, gardenya...

Alec ona baktı. "Biz sandal ağacı kokusunu seviyoruz."

Isabelle suratını ekşitti. "Ya saraylı edasıyla biz diyorsun ya da Magnus'la birlikte tek bir kişi olduğunu sanan çiftlere dönüşüyorsunuz. *Biz sandal ağacı kokusunu seviyoruz. Biz Noel hediyeni beğendiğini umuyoruz...* Bana sorarsan, iki ayrı hediye almaktan kaçınmanın çok ucuz bir yolu bu."

Alec ıslak kirpiklerini kırpıştırarak ona baktı. "Sen de bir gün..."

"Aşık olduğumda anlayacağımı söyleyeceksen şu havluyla seni bir temiz pataklarım."

"Odama gidip giyinmeme engel olmaya devam edersen Magnus'a perileri çağırtıp saçlarını düğüm düğüm yaptırırım."

"Aman be, çekil yolumdan." Isabelle, Alec'in koridor boyunca yürümesini sağlayana kadar kardeşinin bileğini tekmeledi. Banyoya girerken arkasına dönüp bakarsa onun durmuş, arkasından dil çıkardığını göreceğinden neredeyse emindi, o yüzden bakmadı. Bunun yerine kapıyı kilitleyip buhar yeniden yayılana kadar sıcak suyu açtı. Sonra duş ürünlerinin durduğu rafa bakıp ağza alınmayacak bir küfür savurdu.

Sandal ağacı esanslı şampuan, saç kremi ve sabun. *Iyy.*

Sonunda duşunu alıp üzerini giydikten sonra saçlarını topladı ve Alec, Magnus ve Jocelyn'in oturma odasında onu beklediklerini gördü. Çörek yemek istemiyordu, neyse ki kahve de hazırdı. Kahvesine bolca süt ekledikten sonra şaşkınlıkla Jocelyn'in Gölge Avcısı kıyafetlerine baktı.

Hem tuhaf hem komikti. İnsanlar Isabelle'i de genellikle annesine benzetirdi ama Isabelle aralarında herhangi bir benzerlik göremezdi. Şimdi, dışarıdan bakan gözlere Clary ve annesi gibi mi göründüklerini merak etti. Aynı saç rengi, evet, ama aynı zamanda aynı yüz hatları, aynı baş hareketi, aynı inatçı çene... Porselen bebek gibi görünse de altında çelik olduğu izlenimini yaratan bir tavır. Clary nasıl annesinin yeşil gözlerini almışsa Isabelle de Maryse ve Robert'ın mavi gözlerini almış olmayı isterdi. Mavi, siyahtan çok daha ilgi çekiciydi.

"Sessiz Şehir gibi sadece bir tane Adamant Kalesi var ama kalenin birçok kapısı var," dedi Magnus. "Bize en yakını Staten Island'daki Grymes Tepesi'ndeki eski Augustine

Manastırı. Geçit açıp Alec'le birlikte oraya kadar sizinle geleceğiz ve dönmenizi bekleyeceğiz. Fakat biz kaleye giremeyiz."

"Biliyorum," dedi Isabelle. "Çünkü siz erkeksiniz. Bitsiniz."

Alec kız kardeşine parmağını doğrulttu. "Bu ciddi bir iş, Isabelle. Demir Kız Kardeşler, Sessiz Kardeşler'e benzemez. Daha az dost canlısıdırlar ve saygısızlığa tahammül edemezler."

"Uslu kız olacağıma söz veriyorum," dedi Isabelle boş kahve kupasını masaya bırakırken. "Hadi gidelim."

Magnus ona birkaç saniye boyunca kuşkulu gözlerle baktı, sonra omuz silkti. Sürdüğü jöleden dolayı saçları milyonlarca dikenden oluşuyormuş gibi görünüyordu ve gözlerine sürdüğü kalemle şimdi daha çok bir kediyi andırıyordu. Latince bir şeyler mırıldanarak Isabelle'in yanından geçip duvara yanaştı. Tanıdık Geçit çizgileri, gizemli bir kapı gibi ışıldayan sembolleriyle şekillenmeye başlamıştı bile. Sert ve soğuk bir rüzgar esmeye başladığında Isabelle'in saçları savruldu.

Önden Jocelyn girdi. Birinin dikey bir su yüzeyine girip kaybolmasını seyretmeye benziyordu. Gümüşümsü bir pus sanki kadını yutuvermişti. Kızıl saçları belli belirsiz bir ışıltıya dönüşerek gözden kayboldu.

Sırada Isabelle vardı. Bu mide hoplatan hisse alışkındı. Kulaklarında bir uğultu vardı, ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Gözlerini yumdu, sonra kasırga gibi esen rüzgar dindiğinde tekrar açtı ve kuru otların arasına düştü. Ayağa kalkıp dizlerindeki otları silkelerken Jocelyn onu seyrediyordu. Kadın ağzını açtı, derken Alec ortaya çıkıp Isabelle'in hemen

yanındaki otlara düştüğünde tekrar kapattı. Alec'in ardından Magnus da geldiğinde, arkasındaki ışıltılı saydam Geçit kapanmaya başladı.

Geçit bile Magnus'un saçlarını bozmayı başaramamıştı. Gururlu bir hareketle saçlarına dokundu. "Dokun istersen," dedi Isabelle'e.

"Sihir mi?"

"Saç jölesi. Ricky'nin Yeri'nde 3.99'a satılıyor."

Isabelle gözlerini devirdi, ardından etrafa bakındı. Bir tepedeydiler, her yer kuru otlar ve sararmış çimlerle kaplıydı. Aşağıda sonbaharın koyulaştırdığı ağaçlar vardı ve Isabelle çok uzakta açık gökyüzünü, Staten Adası ile Brooklyn'i birbirine bağlayan Verrazano-Narrows Köprüsü'nü seçebiliyordu. Tekrar arkasına döndüğünde manastırın ağaçların arasından yükseldiğini gördü. Kırmızı tuğladan büyük bir binaydı, camlarının çoğu ya kırılmıştı ya da tahtalar çakılmıştı. Her yerde grafitiler göze çarpıyordu. Ziyaretçilerden rahatsız olan akbabalar harap çan kulesinin etrafında turlamaya başlamıştı bile.

Isabelle gözlerini kısıp bakarken binanın yanıltıcı bir büyüyle kaplı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Eğer öyleyse gerçekten başarılı bir büyüydü. Ne kadar dikkatli bakarsa baksın, harabe binadan başka bir şey göremiyordu.

"Büyü yok," dedi Jocelyn, Isabelle'i şaşırtarak. "Ne görüyorsan o."

Kadın yürümeye başladığında kuru dallar botlarının altında çıtırdadı. Biraz sonra Magnus da omuz silkip onu takip

edince Isabelle'le Alec de hareketlendi. Yol yoktu. Dallar güneşli havaya rağmen karanlık bir şekilde birbirine dolanmıştı ve ayaklarının altındaki kuru otlar çatırdıyordu. Binaya yaklaştıkça Isabelle kuru otların pentagram ve mühürlü halkalar şeklinde yakılarak sprey boyayla boyandığını gördü.

"Sıradanlar," dedi Magnus kalın bir dalı Isabelle'in önünden çekerken, "büyüyü anlamadan aptalca oyunlar oynuyorlar. Nedenini bilmeden bunun gibi güç merkezlerine gelme ihtiyacı duyuyorlar. Sanki büyünün üzerine insani işaretlerini bırakabileceklermiş gibi buralarda içiyor, her yeri sprey boyalarla boyuyorlar. Bunu yapmaları mümkün değil." Tuğla duvarda tahtalarla kapatılmış kapıya ulaştılar. "İşte geldik."

Isabelle kapıya baktı. Yine gözbağıyla gizlenmiş gibi bir hali yoktu, gerçi şimdi dikkatle baktığında suyun üzerinde oynaşan güneş ışığı gibi belli belirsiz bir ışıltı seçebiliyordu. Jocelyn'le Magnus bakıştı. Sonra Jocelyn, Isabelle'e dönüp "Hazır mısın?" diye sordu.

Isabelle başıyla onayladıktan sonra Jocelyn başka bir şey söylemeden adımını atıp tahtalar çakılmış kapının içinde kayboldu. Magnus merakla Isabelle'e bakıyordu.

Isabelle, Alec'in hafifçe omzuna dokunduğunu hissetti. "Merak etme," dedi genç adam. "Her şey yolunda gidecek, Iz."

Isabelle çenesini havaya dikip "Biliyorum," dedi ve Jocelyn'in ardından kapıdan içeri girdi.

Clary nefesini tuttu ama daha bir cevap vermesine gerek kalmadan merdivenlerden başka ayak sesleri duyul-

du. Koridorun sonunda Jace göründüğünde Sebastian onu hemen bırakıp kendine çevirdi. Kurt gibi sırıtarak saçlarını karıştırdı. "Seni yeniden görmek çok güzel, küçük kardeşim."

Clary'nin nutku tutulmuştu. Gerçi Jace gayet rahattı, yavaşça onlara yaklaştı. Üzerinde siyah deri ceketi, beyaz tişörtü ve kot pantolonu vardı, ayakları çıplaktı. "Clary'ye mi sarılmıştın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Sebastian omuz silkti. "O benim kız kardeşim. Onu gördüğüme sevindim."

"İnsanlara istediğin gibi sarılamazsın," dedi Jace.

"Hoşgeldin pastası yapmaya vakit bulamadım."

"Sorun değil," dedi Clary, ağabeyini eliyle kovalarcasına. "Ayağım takıldı. Düşmeyeyim diye tuttu."

Sebastian, Clary'nin onu koruduğunu duyunca şaşırsa da belli etmedi. Clary koridorda Jace'e doğru ilerken Sebastian'ın yüzünden bir şey okumak mümkün değildi. Jace onu yanağından öptüğünde yüzüne değen parmakları soğuktu. "Yukarıda ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni arıyordum." Clary omuz silkti. "Uyandığımda seni bulamadım, uyuyakaldığını düşündüm."

"Bakıyorum da elbise dolabını keşfetmişsin." Sebastian başıyla Clary'nin üzerindeki bluzu işaret etti. "Hoşuna gitti mi?"

Jace ona sert bir bakış fırlattı. "Yiyecek bir şeyler almak için çıkmıştık," dedi Clary'ye. "Öyle abartılı şeyler değil. Ekmek ve peynir. Karnın aç mı?"

Birkaç dakika sonra Clary cam ve çelik masada oturuyordu. Masanın üzerindeki yiyeceklerden, ikinci tahmininin doğru olduğunu düşündü. Venedik'teydiler. Ekmek, İtalyan peyniri, salam, sucuk, üzüm ve incir reçelinin yanı sıra İtalyan şarabı vardı. Jace karşısına, Sebastian masanın başına geçmişti. Bu halleri ona New York'ta Renwick Evi'nde Valentine'la tanıştığı geceyi hatırlatınca ürperdi. Adam Jace ile Clary'yi iki yanına alıp masanın başına oturmuş, onlara şarap ikram etmiş ve ikisinin kardeş olduğunu söylemişti.

Şimdiyse çaktırmadan gerçek ağabeyini inceliyordu. Annesinin onu gördüğünde nasıl baktığını hatırladı. Valentine'ı görüyordu. Oysa Sebastian babasının kopyası sayılmazdı. Clary, Valentine'ın küçük yaşlarında çekilen fotoğraflarını görmüştü. Sebastian'ın yüz hatları babasının sertliğiyle annesinin güzelliğini birleştiriyordu. Uzun boylu olsa da omuzları fazla geniş değildi. Daha çok bir kediyi andırıyordu. Jocelyn'in elmacıkkemiklerini ve düzgün yumuşak hatlı dudaklarını, Valentine'ın koyu renk gözlerini ve neredeyse beyaza çalan sarı saçlarını almıştı.

Sebastian incelendiğini anlamış gibi başını kaldırıp ona baktı.

"Şarap?" Şişeyi uzattı.

Clary başıyla onayladı. Gerçi şarabı hiçbir zaman çok sevmemişti ve Renwick'teki o akşam yemeğinden beri de şaraptan nefret ediyordu. Sebastian bardağını doldururken Clary boğazını temizledi. "Iıı, burası," dedi, "senin mi?"

"Babamızındı," dedi Sebastian şişeyi bırakırken. "Valentine'ın. Bu ev dünyalar arasında hareket edebiliyor. Bizimki ve diğerleri arasında. Burayı hem inziva hem de seyahat amaçlı kullanıyordu. Beni birkaç kez buraya getirmiş, eve nasıl girilip çıkılacağını, nasıl seyahat edileceğini göstermişti."

"Ön kapı yok mu?"

"Nereye bakacağını bilirsen var," dedi Sebastian. "Babam bu evi çok zekice tasarlamış."

Clary, başını sallayan Jace'e baktı. "Bana hiç göstermemişti. Evin varlığından bile haberim yoktu."

"Burası şey gibi görünüyor, ıu, bekar evi gibi," dedi Clary. "Valentine'ın bir..."

"Düz ekran televizyonu olacağı hiç aklına gelmezdi değil mi?" Jace sırıttı. "Gerçi televizyon kanallarını göstermiyor ama DVD seyredilebiliyor. Malikanede cadı ışığıyla çalışan eski bir buz kutumuz vardı. Buradaysa sıfırın altında çalışan bir buzdolabı."

"Jocelyn içindi," dedi Sebastian.

Clary ona baktı. "Nasıl?"

"Bütün modern eşyalar. Cihazlar. Ve kıyafetler. Mesela giydiğin bluz. Hepsi annemiz içindi. Bir gün kararını değiştirip geri gelirse diye." Sebastian kara gözlerini onunkilere diktiğinde Clary'nin midesi bulanır gibi oldu. *Ağabeyimle oturmuş ailemizden bahsediyoruz.* Başı dönüyordu. Çok kısa süre içinde çok fazla şey olmuştu. Sebastian'ı, nefes alan ve yaşayan ağabeyi gibi düşünmeye fırsat bulamamıştı mesela.

Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğindeyse genç adam ölmüştü.

"Tuhaf kaçtıysa kusura bakma," dedi Jace özür dilercesine bluzu işaret edip. "İstersen yeni kıyafetler satın alabiliriz."

Clary hafifçe bluzun koluna dokundu. İpeksi kumaşı ince ve pahalı görünüyordu. Eh, şimdi elbiselerin gizemi çözülmüştü. Hepsi onun bedenine uygundu, bütün renkler onun zevkine uyuyordu. Çünkü tıpkı annesine benziyordu.

İç çektikten sonra, "Sorun değil," dedi. "Sadece... Tam olarak ne yapıyorsunuz? Evle birlikte seyahat edip dünyayı..."

"Dünyayı dolaşmanın nesi kötü?" dedi Jace rahatça. "Daha kötü şeyler de var."

"Ama bunu sonsuza kadar yapamazsınız."

Sebastian pek bir şey yememiş ama iki kadeh şarap içmişti. Üçüncüsünü doldururken gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Neden olmasın?"

"Eh, çünkü... Çünkü Meclis ikinizi arıyor ve sonsuza kadar saklanıp kaçamazsınız." Clary bir ona bir ötekine bakarken sustu. İki genç birbirine bakıyor, sanki başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyleri bakışlarıyla paylaşıyorlardı. Uzun zamandır kendisinin olduğu bir ortamda Jace'in başka biriyle bir şey paylaştığını görmemişti.

Sebastian yumuşak bir sesle ağır ağır konuştu. "Bu bir soru mu, yoksa bir saptama mı?"

"Planlarımızı bilmeye hakkı var," dedi Jace. "Geri dönemeyeceğini bilerek buraya geldi."

"İnanç," dedi Sebastian parmağını bardağının kenarında dolaştırırken. Clary, Valentine'ın da aynı şeyi yaptığına tanık olmuştu. "Sana inanıyor. Seni seviyor. Zaten o yüzden burada, öyle değil mi?"

"Öyleyse ne olmuş?" dedi Clary. Aslında başka bir sebebi varmış gibi davranması gerekiyordu ama keskin bakışlı kara gözlere bakınca Sebastian'ın herhangi bir açıklamaya inanacağından kuşkuluydu. "Jace'e güveniyorum."

"Ama bana güvenmiyorsun," dedi Sebastian.

Clary kelimelerini büyük bir dikkatle seçti. "Jace sana güveniyorsa ben de sana güvenirim," dedi. "Üstelik benim ağabeyimsin. Bu da bir şeydir." Söylediği yalan damağında acı bir tat bıraktı. "Gerçi seni çok fazla tanımıyorum."

"O zaman beni tanımak için birlikte zaman geçirsek iyi olur," dedi Sebastian. "Sonra sana planlarımızı anlatırız."

Planlarımızı. Anlatırız. Sebastian'ın kafasının içinde kendisi ve Jace vardı sadece, orada Jace ve Clary'ye yer yoktu.

"Onu karanlıkta bırakmak hoşuma gitmiyor," dedi Jace.

"Haftasına kalmaz söyleriz. Ha bugün ha hafta içinde, ne fark eder?"

Jace ona bir bakış fırlattı. "İki hafta önce ölüydün."

"Eh, iki hafta diyen kim?" dedi Sebastian. "Bu delilik olurdu."

Jace'in dudakları bir sırıtışla kıvrıldı, Clary'ye baktı.

"Bana güveneceğiniz ana kadar beklemeye hazırım," dedi Clary. Söylenebilecek en doğru şey buydu. "Ne kadar sürerse."

"Bir hafta," dedi Jace.

"Bir hafta," diye onayladı Sebastian. "Ve bu, Clary'nin burada kalacağı anlamına geliyor. Hiç kimseyle iletişim kurmayacak. Kapı onun için açılmayacak, dışarı çıkmak yok."

Jace arkasına yaslandı. "Ya yanında ben varsam?"

Sebastian yarıya indirdiği kirpiklerinin arasından ona baktı. Durum değerlendirmesi yapıyor, Clary'nin Jace'le birlikteyken evden çıkıp çıkamayacağına karar vermeye çalışıyordu. "Biraderinin" kayışını ne kadar salabileceğini hesaplıyordu. "İyi," dedi sonunda lütfedercesine. "Sen yanındayken çıkabilir."

Clary şarap bardağına baktı. Jace'in mırıltıyla bir cevap verdiğini duyabiliyordu ama ona bakamıyordu. Dilediği zaman dilediği şeyi yapmasına alışkın olduğu Jace'in bir kayışın ucunda olması düşüncesi midesini bulandırıyordu. İçinden ayağa kalkıp şarap şişesini Sebastian'ın başına indirmek geçiyordu ama bunun imkansız olduğunu biliyordu. Biri yaralanırsa diğeri kanardı.

"Şarap nasıl?" Sebastian eğleniyor gibiydi.

Clary bardağı başına dikti, şarabın acı tadından neredeyse boğulacaktı. "Nefis."

Isabelle tamamen yabancı bir manzarayla karşı karşıyaydı. Siyaha çalan gri gökyüzünün altındaki yeşil düzlük önünde uzanıyordu. Ceketinin kapüşonunu başına geçirip hayranlıkla etrafını seyretti. Gökyüzün hiç bu kadar geniş görmemişti.

Önünde uzanan düzlük yeşil mücevherler gibi yosun renklerinde ışıldıyordu. Bir adım attığında kömür renkli topraktan baş veren kara kayaların üzerindekilerin gerçekten de yosun olduğunu fark etti.

"Volkanik bir ova," dedi Jocelyn. Isabelle'in yanında dururken kızıl-altın rengindeki saçları rüzgarda dağınık topuzundan kurtuluyordu. Clary'ye bu kadar benzemesi tüyler ürperticiydi. "Buralar bir zamanlar lav yatağıydı. Muhtemelen ovanın tamamı bir dereceye kadar volkaniktir. Adamas üretirken Kız Kardeşler demirhanelerde yüksek dereceli ısıya ihtiyaç duyuyor."

"İnsan buraların biraz daha sıcak olmasını bekliyor," diye söylendi Isabelle.

Jocelyn ona boş gözlerle bakıp tam da Isabelle'in seçtiği yönde yürümeye devam etti. "Bazen annene o kadar benziyorsun ki beni hayrete düşürüyorsun, Isabelle."

"Bunu iltifat olarak alıyorum." Isabelle gözlerini kıstı. Kimse ailesine hakaret edemezdi.

"Niyetim hakaret etmek değildi."

Isabelle gözlerini, mücevher yeşili düzlükle birleşen koyu gökyüzünden ayırmadı. "Ailemi ne kadar yakından tanıyorsun?"

Jocelyn ona yan gözle baktı. "Yeterince tanıyorum. Hepimiz İdris'teydik. Fakat yakın zamana kadar onları uzun yıllardır görmemiştim."

"Evlendikleri sırada onları tanıyor muydun?"

Yol dikleşmeye başlamıştı, o yüzden Jocelyn'in cevabı bir parça tıknefesti. "Evet."

"Onlar birbirlerine... aşık mıydı?"

Jocelyn aniden durup Isabelle'e döndü. "Isabelle, mesele nedir?"

"Aşk?" diye önerdi Isabelle kısa bir suskunluğun ardından.

"Benim aşk konusunda uzman olduğumu nereden çıkardığını bilmiyorum."

"Eh, Luke'un evlenme teklifini kabul edene kadar onu etrafında pervane etmeyi başardın. Bu çok etkileyici. Keşke benim de bir erkek üzerinde böylesine güçlü bir etkim olsa."

"Var zaten," dedi Jocelyn. "Ve bu çok da arzulanacak bir şey değil." Ellerini saçlarından geçirdiğinde Isabelle bir parça sarsıldı. Jocelyn her ne kadar kızına benzese de ince uzun parmaklarının zarafeti ve becerikliliği tamamen Sebastian'ı andırıyordu. Isabelle o ellerden birini, İdris'teki bir vadide kırbacının keskinliğiyle etle kemiği ayırarak koparmıştı. "Annenle baban mükemmel olmayabilir, Isabelle. Çünkü kimse mükemmel olamaz. Onlar karmaşık insanlar. Ve bir çocuklarını kaybettiler. Yani mesele babanın İdris'te kalmasıysa..."

"Babam annemi aldattı," deyiverdi Isabelle. Hemen sonra eliyle ağzını kapattı. Bu sırrı yıllardır saklamıştı, şimdi Jocelyn'e söylemesi her şeye rağmen ailesine ihanet gibi geliyordu.

Jocelyn'in yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Biliyorum."

Isabelle sert bir iç çekti. "Herkes mi biliyor?"

Jocelyn başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece birkaç kişi. Ben... özel pozisyonumdan dolayı biliyorum. Daha fazlasını söyleyemem."

"Kimdi?" diye ısrar etti Isabelle. "Annemi kiminle aldattı?"

"Tanıdığın biri değildi, Isabelle."

"Kimi tanıdığımı nereden bileceksin!" Isabelle'in sesi tizleşmişti. "Ve küçük bir çocukmuşum gibi sürekli adımı söylemeyi bırak artık."

"Bunu sana söylemek bana düşmez," dedi Jocelyn düz bir sesle ve yürümeye devam etti.

Yol iyice dikleşmiş olsa da Isabelle onun peşinden koşturdu. Her an şimşekler çakacakmış gibi gökyüzüne uzanan yeşil bir duvar vardı önlerinde. "Bilmeye hakkım var. Onlar benim ailem. Sen söylemezsen, ben..."

Jocelyn sert bir nefes alıp durdu. Dik yokuşun sonuna gelmişlerdi ve hızla tomurcuklanan yabani bir çiçek gibi bir şekilde tam önlerinde bir kale bitivermişti. Beyaz-gümüş adamas maddesinden oyulmuştu, kale duvarları bulutlu gökyüzünü yansıtıyordu. Tepeleri elektrumla kaplı kuleler gökyüzüne uzanıyordu ve kalenin etrafı yine adamastan yapılmış yüksek duvarlarla çevriliydi. Görünen tek kapı belli bir açıyla yerleştirilmiş iki keskin metalden oluştuğundan makası andırıyordu.

"Adamant Kalesi," dedi Jocelyn.

"Teşekkürler," diye tersledi Isabelle. "O kadarını ben de biliyorum."

Jocelyn homurdandı. Isabelle'in annesiyle babası da zaman zaman böyle yapardı. Isabelle bunun 'ergenlerle' konuşan anne-babalara özgü olduğunu biliyordu. Sonra kadın yokuş aşağı yürüyerek kaleye yöneldi. Isabelle hızlı adımlarla onun önüne geçmeye çalışıyordu. Boyu Clary'nin annesinden daha uzundu, daha uzun bacakları vardı ve kendisine çocuk muamelesi yapan bir kadının arkasından koşturmak için hiçbir sebep göremiyordu. Sert adımlarla tepeden aşağı inerken yosunlar botlarının altında eziliyordu. Makasa benzeyen kapıya vardığında girmek için eğildi...

Ve donakaldı. Küçük bir kayanın üzerinde duruyordu. Önünde uzanan toprak derin bir uçurum şeklinde aşağı iniyordu ve dipte, kalenin etrafını saran lavlar altın kırmızısı renginde bir nehir gibi akıyordu. Uçurumun karşısına atlamak mümkün değildi, mesafe bir Gölge Avcısı için bile çok uzaktı. Karşıda, kalenin girişinde bir asma köprü vardı.

"Bazı şeyler," dedi Jocelyn dirseğine dokunarak, "ilk anda göründüğü kadar basit olmayabilir."

Isabelle olduğu yerde sıçradı, sonra kızgın gözlerle kadına baktı. "Birinin yanına sinsice gelinecek yerde değiliz."

Jocelyn kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Eminim Hodge size Adamant Kalesi'ne nasıl girileceğini öğretmiştir," dedi. "Sonuçta kale Meclis'te belli bir yeri olan bütün kadın Gölge Avcıları için ardına kadar açık."

"Tabii ki öğretti," dedi Isabelle çenesini havaya dikerek. Bir taraftan da hatırlamaya çalışıyordu. *Sadece Nefilim kanın-*

dan olanlar... Saçına taktığı metal Çin çubuklarından birini aldı. Ucunu çevirdiğinde bir klik sesi eşliğinde, üzerinde cesaret mührü olan bir hançer çıkardı.

Sonra elini uçurumun üzerinde tuttu. "İgnis aurum probat," diyerek hançerle avcunu kesti, keskin bir acıyla akan yakut renkli kan aşağıdaki uçuruma damladı. Mavi bir ışık patlamasını gıcırtılı bir ses takip etti. Asma köprü yavaşça iniyordu.

Isabelle gülümseyip hançerini üstüne sildi. Tekrar ucunu çevirdiğinde hançer yine incecik metal bir çubuğa dönüşmüştü. Çubuğu saçına geri taktı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Jocelyn gözlerini asma köprüden ayırmadan.

"Neyin?"

"Az önce söylediğinin. Demir Kız Kardeşler'in sloganı."

Asma köprü neredeyse inmişti. "Altının ateşle sınavı," dedi Isabelle.

"Doğru," dedi Jocelyn. "Sadece dökümhaneden ya da demir dövmekten bahsetmiyorlar. Zorlukların birinin güçlü kişiliğini sınadığını anlatmak istiyorlar. Zor zamanlarda, karanlık zamanlarda bazı insanlar ışık saçar."

"Sahi mi?" dedi Izzy. "Eh, karanlıktan ve zor zamanlardan bana artık gına geldi. Belki ışık saçmak istemiyorumdur."

Asma köprü gürültüyle ayaklarının dibine düştü. "Annene biraz olsun benziyorsan," dedi Jocelyn, "buna engel olamazsın."

9

DEMİR KIZ KARDEŞLER

Alec elindeki cadı ışığı taşını havaya kaldırdığında parlak ışık eski Belediye İstasyonu'nun bir köşesini aydınlattı. Sonra ışığı başka bir köşeye çevirdi. Tozlu peronda bir fare ciyaklayarak kaçmaya başladığında yerinden zıpladı. Bir Gölge Avcısı olarak birçok karanlık yerde bulunmuştu ama buradaki terk edilmişlik havası içini ürpertiyordu.

Ürpermesinin bir nedeni de Staten Adası'nda tutması gereken nöbetten Magnus'tan hemen sonra ayrılması, tepeden aşağı koşup feribota yetişerek nöbetten kaytararak arkadaşlarına ihanet ettiğini düşünmesi olabilirdi. Aslında hiç düşünmeden yola çıkmıştı. Oto pilota bağlamış gibiydi. Acele ederse Isabelle ve Jocelyn'in dönüşüne yetişeceğinden emindi. Böylece kimse ne yaptığını bilmezdi.

Peronda seslendi. "Camille! Camille Belcourt!"

Hafif bir kahkaha istasyonun duvarlarında yankılandı. Kadın basamakların tepesinde ortaya çıktığında parlak cadı ışığı onu bir siluete dönüştürüyordu. "Alexander Lightwood," dedi.

"Yukarı gel."

Kadın gözden kayboldu. Alec cadı ışığını önüne tutarak basamakları çıktı ve kadını yine istasyonun lobisinde buldu. Camille Belcourt eski tarz giyinmişti. Beyaza çalan sarı saçları boğazına kadar düğmeli uzun kadife elbisesinin omuzlarına dökülüyordu, dudakları kıpkırmızı boyanmıştı. Herhalde birçok erkeğe güzel görünürdü ama dişi cazibe konusunda Alec'in bir uzman olduğu söylenemezdi ve kadının güzelliği ondan nefret etmesine engel değildi.

"Bu kostüm de ne böyle?" diye sordu.

Camille gülümsedi. Cildi pürüzsüz ve beyazdı, henüz beslenmiş olmalıydı. "Bir maskeli balodaydım. Güzel beslendim. Niye geldin, Alexander? Canın sohbet mi çekti?"

Onun yerinde Jace olsaydı bir espriyle lafı gediğine koyardı. Alt dudağını ısırdı. "Ne önereceğinle ilgilendiğimde gelmemi söylemiştin."

Kadın elini mekandaki tek mobilya olan uzun bankın arkalığında dolaştırdı, "Sen de ilgilendiğine karar verdin."

Alec başıyla onayladı.

Camille kıkırdadı.

"Neye giriştiğini anlıyor musun?"

Alec'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kalp atışlarını kadının duyup duymadığını merak ediyordu. "Magnus'u ölümlü yapabileceğini söylemiştin. Yani benim gibi ölümlü."

Kadının dudakları gerildi. "Söyledim, evet," dedi. "İtiraf edeyim ki ilgileneceğini sanmıyordum. Çok öfkeli ayrılmıştın."

"Benimle oyun oynama," dedi Alec. "Önerdiğin şeye o kadar da ihtiyacım yok."

"Yalancı," dedi Camille sakince. "Öyle olsaydı burada olmazdın." Bankın etrafından dolaşıp Alec'e yaklaşırken genç adamın yüzünü inceliyordu. "Yakından bakınca sandığım kadar Will'i andırmıyorsun. Ten ve saç rengin ona benziyor ama yüzün başka... Belki çenenin zayıf çizgisi..."

"Kapa çeneni," dedi Alec. Tamam, belki Jace kadar hazırcevap sayılmazdı. Bu da bir şeydi yine de. "Will'le ilgili bir şey duymak istemiyorum."

"Pekala." Camille bir kedi gibi uzun uzun gerindi. "Magnus'la sevgili olduğumuz yıllar çok geride kaldı. Bir gece tutkulu bir sevişmenin ardından yataktaydık." Alec'in irkildiğini görünce sırıttı. "Bilirsin işte, yastık sohbeti insanların en zayıf oldukları anlardır. Magnus bana bir büyüden bahsetti. Bir büyücünün ölümsüzlüğünü elinden alabilecek bir büyüden."

"O zaman niye büyü bulup kendim yapmıyorum?" dedi Alec tizleşip çatlayan bir sesle. "Sana niye ihtiyacım olsun ki?"

"Öncelikle, bir Gölge Avcısı olduğun için büyünün nasıl yapıldığına dair hiçbir fikrin yok," dedi Camille sakince.

"İkincisi, büyüyü yaparsan Magnus senin yaptığını bilecektir. Ben yaparsam ondan intikam aldığımı düşünür. Sonuçta ona kin güdüyorum. Ve açıkçası Magnus'un ne düşüneceği umrumda bile değil. Ama sen umursarsın herhalde."

Alec gözlerini ona dikti. "Ve bunu sırf bana iyilik olsun diye mi yapacaksın?"

Kadının kahkahası çınladı. "Tabii ki hayır," dedi. "Sen bana bir iyilik yap, ben de sana karşılığını vereyim. Böylece ödeşiriz."

Alec'in eli yumruk gibi sıkılırken cadı ışığı taşı avcunu kesti. "Benden nasıl bir iyilik istiyorsun?"

"Çok basit," dedi Camille. "Raphael Santiago'yu öldürmeni istiyorum."

Adamant Kalesi'ne geçen köprünün kenarlarını sivri bıçaklar süslüyordu. Uçları yukarı bakıyor, yol boyunca gelişigüzel açı değiştiriyorlardı, bu yüzden çok ağır adımlarla ilerlemek, her adıma dikkat etmek gerekiyordu. Isabelle neredeyse on beş yıldır Gölge Avcısı olmayan Jocelyn'in rahatça ilerlediğini görünce şaşırdı.

Köprünün diğer ucunda kadına yetiştiğinde tenindeki maharet mührü kaybolmuş, ardında belli belirsiz beyaz bir iz bırakmıştı. Jocelyn sadece bir adım gerisindeydi. Kadının insanı çileden çıkardığını düşünse de o anda beraber oldukları için memnundu. Jocelyn elini havaya kaldırıp cadı ışığı taşını önlerinde tutarak durdukları yeri aydınlattı.

Buradaki duvarlar da beyaz-gümüş *adamas*tan yapılmıştı, o yüzden loş ışık sanki içlerinde parlıyordu. Yerler de iblis taşındandı ve ortasına siyah bir çember oyulmuştu. Çemberin içinde Demir Kız Kardeşler'in sembolü vardı. Bıçak saplanmış bir kalp.

Fısıltılar Isabelle'in gözlerini yerden kaldırıp yukarı bakmasına neden oldu. Pürüzsüz beyaz duvarlardan birinin içinde bir gölge belirmişti. Gölge gittikçe yaklaşıyor, belirginleşiyordu. Birden duvarda bir yarık açıldı ve bir kadın dışarı çıktı.

Kadının üzerinde uzun ve bol bir beyaz elbise vardı. Belini ve göğüslerinin altını gümüş beyazı bir iple, iblis teliyle bağlamıştı. Yüzü kırışıksız ama aynı zamanda kadim bir ifadeye sahipti. Her yaşta olabilirdi. Koyu renk saçları uzundu ve kalın bir örgüyle sırtından sarkıyordu. Gözlerinin ve şakaklarının arasında dallı budaklı dövme bir maske vardı. Gözleri oynaşan alevler gibi turuncu renkteydi.

"Demir Kız Kardeşler'i kim görmek istiyor?" dedi. "Adınızı söyleyin."

Isabelle, Jocelyn'e baktığında ilk kendisinin konuşması gerektiğini anladı. Boğazını temizledi. "Benim adım Isabelle Lightwood, bu da JocelynFairchild. Yardımınızı istemek için geldik."

"Jocelyn Morgenstern," dedi kadın. "Kızlık soyadın Fairchild ama Valentine'ın izini geçmişinden öyle kolayca silemezsin. Sen Meclis'e sırtını dönmemiş miydin?"

"Bu doğru," dedi Jocelyn. "Ben dışlanmış biriyim. Ama Isabelle, Meclis'in kızlarından biri. Annesi..."

"New York Enstitüsü'nü yönetiyor," dedi kadın. "Uzak duruyor olabiliriz ama bilgi kaynaklarımız var. Ben Hemşire Cleophas. Bir yapıcıyım. Kız kardeşlerimin oyduğu adaması ben şekillendiriyorum. Bileğinde taşıdığın şu kırbacı tanıyorum." Başıyla Isabelle'i gösterdi. "Üstelik boynunda taşıdığın şu kolyeyi..."

"Bu kadar çok şey biliyorsanız," dedi Jocelyn, Isabelle eliyle boynundaki yakut kolyeye dokunurken, "o zaman neden geldiğimizi de biliyorsunuzdur."

Hemşire Cleophas'ın gözkapakları hafifçe inerken sakin sakin gülümsedi. "Sessiz Kardeşler'in aksine biz zihin okuyamayız. Bu yüzden bilgi ağımıza güvenmek zorunda kalırız. Gerçi kaynaklarımız güvenilirdir. Sanırım ziyaretinizin nedeni Jace Lightwood ve oğlun Jonathan Morgenstern."

"Tam bir muamma yaşıyoruz," dedi Jocelyn. "Jonathan Morgenstern tıpkı babası gibi Meclis'e karşı bir şeyler planlıyor. Meclis onun için bir öldürme emri çıkardı. Fakat Jace, yani Jonathan Lightwood, ailesi tarafından çok sevilen bir çocuktur. Hiçbir yanlışı yok. Üstelik kızımın da sevgilisi. Asıl sıkıntı Jace ve Jonathan'ın çok eski bir kan büyüsüyle birbirine bağlanmaları."

"Kan büyüsü mü? Ne tür bir kan büyüsü?"

Jocelyn, Magnus'un katlayıp verdiği kağıtları cebinden çıkararak kadına uzattı. Cleophas kağıtları telaşlı gözlerle

inceledi. Isabelle'in dikkatini kadının uzun parmakları çekti. Parmaklar zarif değil, daha ziyade sanki cendereye sokulup uzatılmış gibi albino bir örümceği andırıyordu. Her bir parmağın ucunda altın-gümüş alaşımı elektrum kaplıydı.

Cleophas başını iki yana salladı. "Bizim kan büyüsüyle pek işimiz olmaz." Gözlerindeki alev rengi harlanıp sonra yine söndü ve bir saniye sonra buzlu cam duvarın ardında bir gölge daha belirdi. Isabelle yeni gelen kadının duvardan çıkışını bu defa daha dikkatli izledi. Birinin beyaz dumanlar arasından ortaya çıkmasını izlemeye benziyordu.

"Hemşire Dolores," dedi Cleophas, Magnus'un notlarını yeni gelen kadına verirken. Yeni kadın, Cleophas'a çok benziyordu. İnce uzun yapıları aynıydı, aynı beyaz elbiseyi giymişti, saçları uzundu, gerçi saçları griydi ve altın bağlarla saçlarını iki örgü yapmıştı. Ağarmış saçlarına rağmen yüzünde tek bir kırışık yoktu. Gözleri yangın yeri kadar parlaktı. "Sen ne dersin?"

Dolores gözlerini hızla kağıtların üzerinde dolaştırdı. "Bir ikizleme büyüsü," dedi. "Bizim parabatai ayinine benziyor ama buradaki ittifak şeytani bir bağa dayanıyor."

"Neden şeytani?" diye sordu Isabelle. "Parabatai büyüsü zararsızsa..."

"Öyle mi?" diye başladı Cleophas ama Dolores onu bakışlarıyla susturdu.

"Parabatai ayini iki kişiyi birbirine bağlarken iradelerini özgür bırakır," diye açıkladı kadın. "Bu bağla ise iki kişi birbirinin emrine girer. Baskın olan kişilik neye inanıyorsa diğeri

de ona inanır, birincinin istediğini ikincisi de ister. Büyü ikinci partnerin özgür iradesini kökten kaldırır. Şeytani olmasının nedeni de bu. Cennetin varlıkları olmamızı sağlayan özgür irademizdir çünkü."

"Aynı zamanda öyle görünüyor ki biri yaralandığında diğeri de yaralanıyor," dedi Jocelyn. "Ölüm söz konusu olduğunda da aynı varsayımı yapmalı mıyız?"

"Evet. Biri ölürse diğeri yaşayamaz. Bu da parabatai ayininde yoktur çünkü fazlasıyla acımasız bir durum."

"Size sorumuz şu," dedi Jocelyn. "Birine zarar verip diğerine dokunmayacak bir silah var mı ya da yapılabilir mi? Ya da belki onları birbirinden ayıracak bir silah?"

Hemşire Dolores elindeki kağıtlara baktıktan sonra onları Jocelyn'e uzattı. Diğer kadın gibi onun da parmakları ince uzundu ve kireç gibi beyazdı. "Böyle bir silah yok, yapmamız da mümkün değil." Isabelle'in eli yumruğa dönerken tırnakları avcuna battı. "Yani hiç mi?"

"Bu dünyada hiçbir şey yapılamaz," dedi Dolores. "Sadece bir cennet ya da cehennem kılıcı bu işi yapabilir. Yuşa'nın Eriha'da kullandığı Başmelek Mikail'in kılıcı cennetin ateşiyle yapılmıştır. Ve Çukur'un zifiri karanlığında dövülen kılıçlar belki yardımcı olabilir ama bu kılıçlardan birinin nasıl ele geçirilebileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Hem bilsek bile Yasa gereği bunu size söylememiz yasak," dedi Cleophas kaba bir tavırla. "Ve takdir edersiniz ki bu ziyaretiniz hakkında Meclis'i bilgilendirmemiz..."

"Yuşa'nın kılıcı?" diye araya girdi Isabelle. "Onu bulabilir misiniz? Biz bulabilir miyiz?"

"O kılıcı sadece bir melek size hediye edebilir," dedi Dolores. "Ve bir meleği çağırmak da cennet ateşiyle yanmak anlamına gelir."

"Fakat Raziel..." diye söze başladı Isabelle.

Cleophas'ın dudakları incecik bir çizgi haline geldi. "Raziel acil bir ihtiyaç halinde onu çağırabilmemiz için Ölümcül Oyuncakları bize bıraktı. Ve tek hakkımız, Valentine onu çağırdığında harcanmış oldu. Onu tekrar çağırmamız mümkün değil. Oyuncakları öyle kullanmak resmen bir cinayetti. Clarissa Morgenstern'in hüküm giymemesinin tek nedeni Melek Raziel'i onun değil babasının çağırmış olması."

"Kocam başka bir meleği daha çağırdı," dedi Jocelyn. Sakin konuşuyordu. "Melek Ituriel. Kocam onu yıllarca esir tuttu."

İki kadın tereddütle bakıştı. "Bir meleği esir etmek en korkunç suçlardan biri," dedi Dolores. "Meclis bunu asla onaylamış olamaz. Bir meleği çağırabilseniz bile onu emriniz altına alamazsınız. Bunu yapacak bir büyü yok. Hiçbir meleği size kılıç vermeye zorlayamazsınız. Yani belki zor kullanarak yapabilirsiniz ama bundan daha büyük bir suç olamaz. Bir meleğin lekelenmesine neden olacaksa Jonathan'ınız ölsün daha iyi."

Sinirleri zaten yay gibi gerilen Isabelle bunun üzerine patladı. "Sizin de sorununuz bu zaten. Hepinizin. Siz Demir Kız Kardeşler'e ve Sessiz Kardeşler'e buna dönüşmeniz için her

ne yapıyorlarsa bütün duygularınızı da öldürüyorlar anlaşılan. Biz kısmen melek olabiliriz ama bir yanımız hala insan. Sevgiyi, insanların sevdikleri ya da aileleri için yaptıklarını anlamıyorsunuz."

Dolores'in gözlerinde turuncu alevler harladı. "Benim de bir ailem vardı," dedi. "Bir kocam ve çocuklarım vardı. Hepsi iblisler tarafından öldürüldü. Bana hiçbir şey kalmadı. Her zaman ellerimle bir şeyleri şekillendirmeye yetenekliydim, o yüzden Demir Kız Kardeş oldum. Bunun bana sağladığı huzuru başka hiçbir yerde bulamazdım. Bu yüzden 'matem' anlamına gelen Dolores ismini seçtim. Bence acı ya da insanlık hakkında ne hissedip ne hissetmediğimizi söylerken iki kere düşünmeni tavsiye ederim."

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye üsteledi Isabelle. "Siz de en az iblis taşı kadar katısınız. Her yanınızı bu taşla bezemenize şaşmamalı."

"Ateş, altını şekillendirir, Isabelle Lightwood," dedi Cleophas.

"Of, kapa çeneni," dedi Isabelle. "İkiniz de başından beri yardım etmemek için elinizden geleni ardınıza koymadınız."

Topuklarının üzerinde döndüğü gibi köprüyü geçti. Yoluna bir ölüm tuzağı gibi dizilmiş büyük bıçaklara aldırmadan hırsla ilerledi. Ancak onlardan yeterince uzaklaştığına karar verdiğinde sinirleri tamamen boşaldı. Yosun ve volkanik kayaların arasında diz çöktüğünde bütün vücudu sarsılsa da ağlamadı. Gökyüzü hala büyük ve griydi.

Ardında hafif adımların sesini duyduğunda ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Jocelyn gelip ona sarıldı. Tuhaf bir şekilde Isabelle bundan rahatsız olmadı. Jocelyn'den her ne kadar fazla hoşlanmasa da neredeyse iradesine karşı koyan evrensel annelik dokunuşuna kendini teslim etti.

"Sen ayrıldıktan sonra ne söylediklerini bilmek ister misin?" diye sordu Jocelyn, Isabelle'in sarsılmaları azaldığında.

"Eminim Gölge Avcıları'nın yüz karası olduğumu falan söylemişlerdir."

"Aslına bakarsan Cleophas senin harika bir Demir Kız Kardeş olabileceğini söyledi. İlgilenirsen onlarla konuşman yeterliymiş." Jocelyn hafifçe onun saçlarını okşadı.

Isabelle kahkahasını yuttu. Başını kaldırıp Jocelyn'e baktı. "Anlat," dedi.

Jocelyn'in eli öylece kaldı. "Neyi anlatayım?"

"Kim olduğunu. Babamın kiminle ilişkisi olduğunu. Anlamıyorsun. Annemle akran hangi kadını görsem o olup olmadığını merak ediyorum. Luke'un kız kardeşi. Konsül. Sen."

Jocelyn iç çekti. "Annamarie Highsmith," dedi. "Alicante'de Valentine'ın saldırısı sırasında öldü. Onu tanıdığını sanmıyorum."

Isabelle'in ağzı açıldı, sonra yine kapandı. "Adını hiç duymamıştım."

"Güzel." Jocelyn kızın saçlarını geriye attı. "Öğrendiğine göre şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Tabii ki," diye yalan söyledi Isabelle yere bakarak. "Çok daha iyi hissediyorum."

Öğle yemeğinden sonra Clary yorgun olduğunu bahane ederek aşağıdaki yatak odasına indi. Kapıyı ardından sıkıca kapattıktan sonra Simon'la bir kez daha iletişim kurmaya çalıştı ama New York ile İtalya arasındaki saat farkından dolayı Simon'ın muhtemelen o sırada uyuduğunu fark etti. Clary onun uyuduğunu umuyordu en azından. Bu, yüzüklerin işe yaramaması ihtimalini düşünmekten daha rahatlatıcıydı.

Kapı tıkladığında henüz yarım saattir odadaydı. "Girebilirsin," diye seslenirken yüzük görünmesin diye dirseklerinin üzerinde doğrulup ellerini belinin altına yerleştirdi.

Kapı yavaşça aralandığında Jace göründü. Sıcak bir yaz gecesi yine böyle kapısı çalınmıştı. O zaman da gelen Jace'ti. Kot pantolonu ve gri tişörtüyle temiz görünüyordu. Yıkadığı saçları başının etrafında nemli bir altın halesi gibiydi. Yüzündeki morluklar çoktan solmaya başlamıştı ve elleri arkasındaydı.

"Selam," dedi Jace. Bu sefer ellerini saklamıyordu ve üzerindeki yumuşak görünümlü bronz kazak altın rengi gözlerini iyice ortaya çıkarmıştı. Yüzünde çürük yoktu, gözlerinin altında Clary'nin görmeye alışık olduğu koyu halkalar da yoktu.

Jace böyle mutlu mu? Gerçekten mutlu olabilir mi? Eğer öyleyse ben onu neye karşı korumaya çalışıyorum?

Clary kafasının içindeki minik sesi kovalayarak gülümsemeye çalıştı. "N'aber?"

Genç adam sırıttı. Clary'nin kanını kaynatan o hınzır sırıtışlardan biriydi yine. "Benimle çıkmak ister misin?"

Hazırlıksız yakalanan Clary kekeledi. "Çık-çıkmak mı?"

"Çıkmak," diye tekrar etti Jace. "Sıklıkla 'hatıralarda kalacak sıkıcı bir buluşma' olarak anılır ama ben sana 'kendimi tamamen sana adayacağım ışıltılı ve romantik bir akşam' öneriyorum."

"Sahi mi?" Clary bunun nereye varacağından emin değildi. "Işıltılı ve romantik ha?"

"Burada benden bahsediyoruz," dedi Jace. "Beni Scrabble oynarken seyretmek bile çoğu kadının eriyip gitmesine yeter. Bir de özel çaba sarf ettiğimi düşünsene."

Clary iyice doğrulup üzerine baktı. Kot pantolon, yeşil ipek bluz. Yukarıda bir tapınak gibi duran odadaki kozmetikleri düşündü. Keşke bir parça dudaklarını parlatabilseydi.

Jace elini uzattı. "Muhteşem görünüyorsun," dedi. "Hadi gidelim."

Clary uzatılan eli tutup ayağa kalktı. "Bilemiyorum..."

"Hadi ama." Dalga geçercesine baştan çıkaran ses tonunu Clary daha ilk tanıştıkları günden beri çok iyi tanıyordu. O zaman da Clary'yi, gece yarısı açan bir çiçeği göstermek için bir seraya götürmüştü. "İtalya'dayız. Venedik'teyiz. Dünyadaki en güzel şehirlerden birindeyiz. Bence gezmemek ayıp olur, ne dersin?"

Clary'yi kendine çektiğinde kız onun göğsüne yapıştı. Parmaklarının altındaki gömleği çok yumuşaktı. Kullandığı sabun ve şampuan tanıdıktı. Yüreği göğsünde pırpır etti. "Ya da burada kalabiliriz," dedi Jace bir parça nefes nefese.

"Demek Scrabble oynamanı seyrederken üç harfli bir kelime bulduğunda eriyip gideceğim ha?" Clary bütün gücünü ve iradesini kullanarak ondan uzaklaştı. "Bu lafları başkalarına saklayabilirsin."

"Kahretsin, kızım ya! Resmen aklımı okuyorsun," dedi Jace. "Sana da kelime oyunu yapmaya gelmiyor."

"Bu da benim büyülü yeteneğim. Terbiyesiz şeyler düşünmeye başladığında aklını okuyabiliyorum."

"Yani benimle olduğun sürenin yüzde doksan beşi boyunca terbiyesiz şeylerle karşılaşmak zorunda kalıyorsun."

Clary başını arkaya atıp ona baktı. "Yüzde doksan beş mi? Geri kalan yüzde beşlik dilimde ne oluyor?"

"Aman bilirsin işte, sıradan şeyler... Öldürmem gereken iblisler, öğrenmem gereken mühürler, son zamanlarda canımı sıkan insanlar, uzun zaman önce canımı sıkan insanlar, ördekler."

"Ördekler?"

Jace onun sorusunu eliyle kovalar gibi yaptı. "Tamam. Şimdi bunu seyret." Clary'nin omuzlarını tutup yavaşça döndürdüğünde aynı yöne bakıyorlardı. Biraz sonra Clary nasıl olduğundan emin olamasa da odanın duvarları sanki erimeye başladı. Şimdi parke taşlar üzerindeydiler. Arkasına dönüp

baktığında boş bir duvar ve yüksek pencereleriyle eski bir taş bina görünce Clary nefesini tuttu. Kanal boyunca aynı tip evler sıralanıyordu. Başını sola çevirdiğinde uzak bir noktada kanalın daha büyük bir su yoluna açıldığını görebiliyordu. Her yer taş ve su kokuyordu.

"Nasıl ama?" dedi Jace gururla.

Clary dönüp ona baktı. "Ördekler?" dedi yine.

Jace'in dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Ördeklerden nefret ederim. Neden bilmiyorum. Hep nefret ettim."

Kurt Birliği Evi'ne vardıklarında hala sabahın erken saatleriydi. Uzakta bir gemi gibi görünen devasa eve doğru, etrafı biçilmiş çimlerle kaplı yolda ilerlerken kamyonet tümseklerde zıplayıp hopluyordu. Maia evin arka tarafındaki ağaçlığı ve çok daha uzaktaki Sound Gölü'nün mavi sularını görebiliyordu.

"Sen eğitimini burada mı aldın?" diye sordu Jordan'a. "Burası müthiş."

"Görünüşe aldanma," dedi genç adam gülümseyerek. "Burası tam bir askeri kamp. *Askeri* kelimesine dikkatini çekerim."

Maia ona yan yan baktı. Jordan hala gülümsüyordu. Kumsalda öpüştüklerinden beri yüzündeki gülümseme hiç silinmemişti. Maia bir yanıyla, sanki bir el yakasından tutup onu yeniden geçmişe götürmüş gibi hissediyordu. O zamanlar Jordan'ı hayal edebileceği her şeyden daha çok seviyordu.

Diğer yanıysa sanki yabancı bir yerde uyanmış gibi tamamen şaşkındı.

Günlük hayatının aşinalığından ve sürüsünün sıcaklığından uzaktı.

Çok tuhaftı. *Kötü değil,* diye geçirdi içinden. *Sadece tuhaf.*

Jordan evin önünde durduğunda Maia binanın altın renkli taşlarla inşa edildiğini daha iyi görebiliyordu. Binanın rengi insana kurtların sarımsı kahverengi tüylerini anımsatıyordu. Devasa taş merdivenlerin tepesinde bir çift siyah kapı vardı. Evin önündeki daire şeklindeki araba yolunda çok büyük bir güneş saati vardı, sabahın yedisini gösteriyordu. Güneş saatinin etrafına şu kelimeler kazınmıştı:

SADECE IŞIK SAÇAN SAATLERİ ÖNEMSE.

Kapısını açıp araçtan indiği anda evin kapıları açıldı ve bir ses duyuldu: "Yargıç Kyle!"

Jordan ve Maia başlarını kaldırıp eve baktı. Sarı saçları ağarmaya başlamış, üzerinde tebeşir rengi bir takım elbise olan orta yaşlı bir adam merdivenlerden iniyordu. Jordan ciddileşip ona döndü. "Yargıç Scott," dedi. "Bu Garroway sürüsünden Maia Roberts. Maia, bu da Yargıç Scott. Yargıçlar Birliği'ni yönetiyor."

"1800'lerden bu yana birliği Scott'lar yönetir," dedi adam, boyun eğercesine başını hafifçe öne eğen Maia'yı süzerek. "Jordan, kabul etmeliyim ki seni bu kadar kısa süre sonra yine

göreceğimizi hiç sanmıyorduk. Manhattan'daki şu gündüzyürüyen meselesi..."

"Her şey kontrol altında," dedi Jordan telaşla. "Buraya onun için gelmedik. Çok daha farklı bir meselemiz var."

Yargıç Scott kaşlarını kaldırdı. "Bak şimdi merakımı uyandırdın."

"Acil bir durum," dedi Maia. "Luke Garroway, sürümüzün lideri..."

Scott sert bir bakışla onu susturdu. Bir sürüsü olmasa da o bir alfa erkeğiydi, duruşuyla bunu gayet açık bir şekilde belli ediyordu. Kalın kaşlarının altındaki gözleri gri-yeşil renkteydi. Gömleğinin yakasında üzerinde bir kurdun patisi işlenmiş bronz Birlik Madalyonu parlıyordu. "Durumların ne kadar acil olduğuna Yargıç Birliği karar verir," dedi. "Burası davetsiz misafirlerin gelebileceği bir otel değil. Jordan seni buraya getirirken şansını zorladı ve bunu çok iyi biliyor. En umut vaat eden mezunlarımızdan biri olmasa ikinizi de gerisin geri yollardım."

Jordan başparmaklarını kot pantolonun beline takıp yere baktı. Biraz sonra Yargıç Scott elini onun omzuna koydu.

"Ama," dedi, "sen bizim en umut vaat eden öğrencilerimizden birisin. Ve yorgun görünüyorsun, sanırım bütün gece yoldaydınız. Gel bunu ofisimde konuşalım."

Ofis upuzun bir koridorun sonundaydı. Koridor, koyu ahşap döşemesiyle çok şık görünüyordu. Evde birçok ses duyulabiliyordu ve merdiven sahanlığının hemen yan tarafındaki duvara bir tabela asılmıştı:

EV KURALLARI
Koridorlarda dönüşmek yasak.
Ulumak yasak.
Gümüş yasak.
Kıyafetsiz dolaşmak yasak. HER ZAMAN.
Dövüşmek ve ısırmak yasak.
Buzdolabına koymadan önce yiyeceklerinizi etiketleyin.

Kahvaltı kokuları havayı doldurmuştu. Maia'nın midesi guruldadı. Yargıç Scott bu sesi duyunca eğlenmiş gibi göründü. "Açsanız size bir tabak hazırlatabilirim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Maia. Koridorun sonuna geldiklerinde adam kapısında 'ofis' yazan kapıyı açtı.

Sonra kaşlarını çattı. "Rufus," dedi. "Burada ne işin var?"

Maia başını uzatıp baktı. Ofis kocaman ve rahat görünüşlüydü. Neredeyse tüm duvarı kaplayan pencereden, çoğu siyah eşofman giymiş gençlerden oluşan grupların antrenman yaptığı geniş yeşillik görülebiliyordu. Odanın duvarlarındaki raflar likantropi kitaplarıyla doluydu, çoğu Latinceydi ama Maia 'lupus'* kelimesine aşinaydı. İki hırlayan kurt heykelinin arasına yerleştirilen çalışma masası yekpare mermerdendi.

Masanın önünde iki sandalye duruyordu. Bunlardan birinde iriyarı bir adam -bir kurtadam- ellerini önünde birleştirmiş, kamburunu çıkarmış oturuyordu. "Yargıç," dedi saygıyla. "Boston'daki olayla ilgili sizinle konuşmak istemiştim."

* Kurt. (Ç.N.)

"Sorumluluğu sana verilmiş birinin bacaklarını kırdığın olay mı?" dedi Scott kuru bir sesle. "Bu konuda seninle konuşacağız, Rufus, ama şimdi değil. Şu anda çok daha önemli bir meselem var."

"Ama Yargıç..."

"Hepsi bu kadar, Rufus," dedi Scott itiraz kabul etmeyen alfa erkeği tavrıyla. Kurtadam ayağa kalktığında Maia onun ne kadar iri olduğunu daha iyi gördü. Adam onlara resmen tepeden bakıyordu, siyah tişörtü göğsünde gerilmişti ve neredeyse pazılarını kesecek kadar dar görünüyordu. Saçlarını kazımıştı, bir yanağı derin pençe izleriyle kaplıydı. Yanlarından geçip koridora çıkarken Maia'ya ters ters baktı.

"Tabii bazılarımızın rehabilitasyonu diğerlerinden daha kolay," diye mırıldandı Jordan.

Rufus'un ağır bedeni koridorun sonunda kaybolurken Scott kendini masanın ardındaki yüksek arkalıklı koltuğa attı ve modern görünümlü bir diyafonun düğmesine bastı. Aksi bir sesle kahvaltı siparişini verdikten sonra arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Sizi dinliyorum," dedi.

Jordan meseleyi Yargıç Scott'a özetleyip isteklerini söylerken Maia etrafına bakınmaktan kendini alamıyordu. Böylesi güzel bir evde katı kurallarla yetişmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Yasaların olmadığı özgür bir sürünün yanında yetişmekten çok farklıydı. Bir ara simsiyah giyinmiş bir kurtadam içeri girip rosto, peynir ve protein içecekleriyle

dolu bir metal tepsiyi masaya bıraktı. Burada herkes siyah giyiniyordu anlaşılan. Maia bir parça hayal kırıklığıyla kahvaltıya baktı. Kurtadamların kahvaltıda normal insanlarla karşılaştırıldığında daha fazla proteine ihtiyaç duydukları doğruydu ama sabah kahvaltısında rosto?

Protein içeceğini yüzünü ekşiterek içerken Yargıç Scott "Rafine şeker kurtadamlar için çok zararlı," dedi. "Bir süre tüketmezsen şeker ihtiyacın azalır. Sürü lideriniz bunu size öğretmedi mi?"

Maia, Luke'un komik şekilli krepler pişirirken ona şekerle ilgili bir şeyler öğretmesini gözünde canlandırmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Gerçi şimdi bunları açık etmenin zamanı değildi. "Elbette öğretti," dedi. "Fakat stresli zamanlarda kendimi tutamıyorum."

"Sürü liderinle ilgili endişelerini anlıyorum," dedi Scott. Bileğindeki altın Rolex saat ışığı yansıttı. "Genellikle Aşağı Dünya'ya yeni katılanlarla ilgili meseleler haricindeki konulara karışmama kuralımıza sıkı sıkıya bağlı kalırız. Aslına bakarsan Aşağı Dünyalılar'ı kurtadamlardan ayrı görmeyiz ama sonuçta buraya sadece likantroplar girebilir."

"Zaten biz de tam bu yüzden yardımınıza ihtiyaç duyuyoruz," dedi Jordan. "Sürüler doğaları gereği hep hareket halinde. Kütüphaneler kurmaya fırsatları olmuyor. Onların cahil olduklarını söylemiyorum ama her şey sözlü bilgiye dayalı ve her sürü farklı şeyler biliyor. Zamanımız olsa sürüleri teker teker ziyaret edip Luke'a yardımı dokunabilecek bir şeyler

bulabilirdik. Oysa burada..." Başıyla duvarları kaplayan kitapları işaret etti.

"Burada Sessiz Kardeşler'in arşivleri ya da büyücülerin Spiral Labirenti gibi kurtadamların ihtiyaç duyabileceği bütün bilgiler var."

Scott ikna olmamış görünüyordu. Maia içeceğini masaya bıraktı. "Ve Luke sıradan bir sürü lideri değil," dedi. "Konsey'de likantropları temsil ediyor. İyileşmesine yardım edebilirseniz Konsey'de Yargıçlar Birliği'nin sesi olacak birine de yardım etmiş olursunuz."

Scott'ın gözleri parladı. "İlginç," dedi. "Çok güzel. Kitaplara bir göz atacağım. Muhtemelen birkaç saatimi alır. Jordan, eğer hemen Manhattan'a geri döneceksen biraz dinlenmeni tavsiye ederim. Kamyonetini bir ağacın dibinde bulmak istemeyiz."

"Ben de sürebilirim..." diye söze başladı Maia.

"Sen de en az onun kadar yorgun görünüyorsun. Jordan, her ne kadar mezun olsan da burada senin için her zaman bir odamız olduğunu biliyorsun. Nick de görevde olduğuna göre Maia onun yatağında uyuyabilir. Hadi siz gidip biraz dinlenin. Bir şeyler bulduğumda sizi çağırırım." Koltuğunu döndürüp duvarlarda dizili kitapları incelemeye başladı.

Jordan odadan çıkmaları gerektiğini kaş göz işaretleriyle anlattığında Maia ayağa kalkıp üzerindeki kırıntıları silkeledi. Kapıya erişmek üzereydi ki Yargıç Scott konuştu.

"Ah bu arada, Maia Roberts," dedi uyarırcasına, "başkaları adına söz verdiğinde, işleri yoluna koymanın da sana düşeceğini umarım biliyorsundur."

Simon bitkin bir halde uyanıp karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. Pencerelerdeki kalın perdeler içeri çok az ışık sızdırıyordu ama biyolojik saati henüz gündüz olduğunu söylüyordu. Açılan örtüden ve kırışık çarşaflardan Isabelle'in gitmiş olduğu belliydi.

Sabah olmuştu ve gittiğinden beri Clary'yle konuşmamıştı. Elini örtünün altından çıkarıp parmağındaki altın yüzüğe baktı. Daha önce hiç görmediği desenler ve harflerle çok zarif görünüyordu.

Çenesini sıkarak yatakta doğruldu ve yüzüğe dokundu. *Clary?*

Cevap anında geldi. Rahatlayarak yatağa kaykıldı. *Simon. Şükürler olsun.*

Konuşabiliyor musun?

Hayır.

Kafasının içinde çınlayan seste gergin bir ton vardı. *Bana ulaştığına çok sevindim ama şimdi olmaz. Yalnız değilim.*

Ama iyisin değil mi?

İyiyim. Henüz bir şey olmadı. Bilgi toplamaya çalışıyorum. Bir şey öğrenir öğrenmez hemen sana haber vereceğim.

Tamam. Kendine dikkat et.

Sen de.

Sonra ses kesildi. Bacaklarını yataktan aşağı kaydıran Simon düzleşen saçlarını düzeltmeye çalıştı, sonra diğerlerinin uyanıp uyanmadığını anlamak için odadan çıktı.

Uyanmışlardı. Alec, Magnus, Jocelyn ve Isabelle oturma odasındaki masada oturuyordu. Alec ve Magnus'un üzerinde kot pantolonları vardı, Jocelyn ve Isabelle ise üniformalarıyla oturuyordu. Isabelle'in sağ kolunu saran kırbaç görülebiliyordu. Simon'ın geldiğini görünce ona baktı ama gülümsemedi. Kızın dudakları ve omuzları gergindi. Hepsinin önünde birer kahve kupası duruyordu.

"Ölümcül Oyuncaklarla ayin yapmanın karmaşık bir iş olmasının bir nedeni var." Magnus şekerliği büyü gücüyle kendine çekti ve kahvesine şeker kattı. "Melekler Tanrı adına hareket eder, insanlar için değil. Buna Gölge Avcıları da dahil. Meleklerden birini çağırdığında göklerin gazabıyla karşılaşmaya hazır olmalısın. Ölümcül Oyuncaklar ayininin önemi, birinin Melek Raziel'i çağırabilmesine yardım etmesi değildi. Melek geldiğinde, çağıranı onun gazabından korumasıydı."

"Valentine..." diye başladı Alec.

"Evet, Valentine çok düşük rütbeli bir melek çağırdı. Ama melek onunla hiç konuşmadı, öyle değil mi? Akan kanın keyfini çıkarsa da yardım etmek için parmağını bile kımıldatmadı. Ve o şartlar altında bile Valentine meleği esir tutmak için inanılmaz güçlü büyüler yapmak zorunda kalmış olmalı. Bana kalırsa meleğin hayatını Wayland Malikanesi'ne bağladı, bu yüzden melek öldüğünde malikane çöktü." Mavi ojeli tırna-

ğıyla kahve kupasına vurdu. "Ve tabii ki lanetlendi. Cennete ve cehenneme ister inanın ister inanmayın ama lanetlendiği kesin. Raziel'i çağırdığında Raziel onu aciz bıraktı. Bunun bir sebebi de Valentine'ın onun melek kardeşine yaptıklarının intikamını almaktı."

"Neden melek çağırmaktan bahsediyoruz?" diye sordu Simon uzun masanın bir ucuna otururken.

"Isabelle ve Jocelyn, Demir Kız Kardeşler'i görmeye gitti," dedi Alec. "Sebastian'ı etkileyip Jace'i etkilemeyecek bir silah arıyoruz."

"Ve?"

"Bu dünyada öyle bir silah yok," dedi Isabelle. "Cennetten bir silah ya da şeytani bir ittifak bunu yapabilir. Şimdilik ilk seçenek üzerinde duruyoruz."

"Size bir silah vermesi için bir melek mi çağıracaksınız?"

"Daha önce de oldu," dedi Magnus. "Raziel, Ruh Kılıcı'nı Gölge Avcısı Jonathan'a verdi. Efsanelere göre Eriha Savaşı'ndan bir gece önce bir melek gelip kılıcı Yuşa'ya vermiş."

"Hah," dedi Simon. "Ben de meleklerin barış yanlısı olduğunu sanırdım. Meğer silah işi de yapıyorlarmış."

Magnus burnundan kıkırdadı. "Melekler sadece birer ulak değildir. Aynı zamanda askerdirler. Mikail'in bir ordu yönettiği söylenir. Meleklerin sabırlı yaratıklar olduğu söylenemez. Özellikle de bir saniyesi bir saniyesine uymayan insanoğlu söz konusu olduğunda. Ölümcül Oyuncaklar'ın koruması

olmadan Raziel'i çağıran herkesin sonu ölümdür. İblisleri çağırmak daha kolay. Hem sayıları fazla hem de çoğu iblis bir melekten daha güçsüz. Öte yandan güçsüz bir iblisin yapabileceği yardım..."

"İblis çağıramayız," dedi Jocelyn dehşetle. "Meclis..."

"Meclis'i dert etmekten yıllar önce vazgeçtiğini sanıyordum," dedi Magnus.

"Mesele sadece ben değilim," dedi Jocelyn. "Sizsiniz. Luke. Kızım. Meclis öğrenirse..."

"Eh, öğrenmeyecekler, öyle değil mi?" dedi Alec heyecanlandığında hep olduğu gibi neredeyse tiz bir sesle. "Biri söylemedikçe öğrenemezler."

Jocelyn, Isabelle'in donuk yüzüne, Magnus'un meraklı ifadesine, en son Alec'in inatçı mavi gözlerine baktı. "Bunu gerçekten düşünüyor musunuz? Bir iblis çağırmayı?"

"Şey, herhangi bir iblisi değil," dedi Magnus. "Azazel'i."

Jocelyn ateş saçan gözlerle baktı. "Azazel mi?" Destek ararcasına diğerlerini süzdü ama Izzy ve Alec başlarını eğmiş kahvelerine bakıyorlardı.

Simon ise omuz silkmekle yetindi.

"Azazel'in kim olduğunu bilmiyorum," dedi. "Şirinler'deki kedinin adı değil mi bu?" Kaşlarını kaldırıp cevap bekledi ama Isabelle gözlerini devirmekle yetindi. *Clary?* diye seslendi içinden Simon.

Kızın panik dolu sesi hemen geldi. *Ne oldu? Bir şey mi oldu? Annem ayrıldığımı fark etti mi?*

Henüz farkında değil, dedi Simon zihniyle. *Azazel, Şirinler'deki kedinin adı değil mi?*

Uzun bir sessizlik oldu. *Azrail'in diğer adı bu, Simon. Ve bir daha yüzüğü Şirinler sorusu sormak için kullanma.*

Ve kız yine gitti. Simon gözlerini elinden kaldırdığında Magnus'un meraklı gözlerle onu süzdüğünü fark etti. "O bir kedi değil, Syvester," dedi adam. "Yüce iblislerden biri. Cehennem Komutanı ve Silah Mucidi. Bir zamanlar insanlara silah yapmayı öğreten bir melekti. O zamanlar bu bilgi sadece meleklerin elindeydi. Bunu yaptığı için cennetten kovuldu ve o artık bir iblis. *Ve bütün dünya Azazel'in öğrettikleriyle darmaduman oldu. Bütün günahlar ona yazılsın.*"

Alec hayretle Magnus'a baktı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Azazel arkadaşım," dedi Magnus. Diğerlerinin yüz ifadelerini görünce içini çekti. "Tamam, tam olarak arkadaşım sayılmaz. Ama İdris Kitabı'nda öyle yazıyor."

"Bana tehlikeli görünüyor," dedi Alec kaşlarını çatarak. "Hatta bence yüce iblislerden daha öte biri olmalı. Lilith gibi."

"Şansımız var ki halihazırda bağlı durumda," dedi Magnus. "Onu çağırırsak ruhu gelir ama bedeni Duduael'in sivri kayalıklarına bağlı kalır."

"Sivri kayalıklar mı? Duduael mi? Ay, her neyse..." dedi Isabelle uzun siyah saçlarını topuz yaparken. "Silahların iblisiymiş. İyi, güzel. Bence şansımızı deneyelim."

"Bunu düşünebildiğinize inanamıyorum," dedi Jocelyn. "İblis çağırmanın nasıl berbat bir şey olduğunu kocamdan çok iyi biliyorum. Clary..." Sanki Simon'ın bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi susup ona baktı. "Simon," dedi, "Clary uyanmadı mı? Uyumasına ses çıkarmadık ama saat neredeyse on bir oldu."

Simon tereddüt etti. "Bilmiyorum." Yalan sayılmazdı. Clary her neredeyse artık uykuya dalmış olabilirdi. Gerçi az önce onunla konuşmuştu ama olsun.

Jocelyn şaşkınlıkla ona baktı. "Aynı odada değil miydiniz siz?"

"Hayır, değildik. Ben..." Simon pot kırdığını anlayınca aniden sustu. Sadece üç misafir odası vardı. Birinde Jocelyn, diğerinde Clary kalıyordu. Eğer Clary'yle kalmadıysa üçüncü odada kaldığı ortaya çıkacaktı.

"Isabelle?" dedi Alec kaşlarını kaldırarak. "Sen Isabelle'le mi kaldın?"

Isabelle elini salladı. "Endişelenmene gerek yok, ağabeyciğim. Hiçbir şey olmadı." Alec'in omuzlarının gevşediğini görünce ekledi. "Gerçi ben sızıp kalmıştım, o yüzden bana istediğini yapmış olabilir. Uyanamayacak kadar sarhoştum."

"Of, hadi ama," dedi Simon. "Tek yaptığım sana *Yıldız Savaşları*'nın senaryosunu anlatmaktan ibaret."

"Hiç hatırlamıyorum," dedi Isabelle tabaktan bir çörek alırken.

"Öyle mi? Luke Skywalker'ın en iyi çocukluk arkadaşı kimdi?"

"Biggs Darklighter," dedi Isabelle hemen, sonra elini masaya vurdu. "Pis kandırıkçı!" Yine de çöreğinin üzerinden ona sırıtıyordu.

"Ah," dedi Magnus. "İneklerin aşkı. Daha sofistike olan bizlerin komik bir alaycılığın tanığı olmamız gerçekten harika bir şey."

"Pekala, bu kadar yeter." Jocelyn ayağa kalktı. "Clary'yi kaldırmaya gidiyorum. Bir iblis çağıracaksanız ben burada olmak istemiyorum. Kızımın da bu işe bulaşmasına izin veremem." Koridora yöneldi.

Simon hemen onun önüne geçti. "Bunu yapamazsın," dedi.

Jocelyn, boş gözlerle ona baktı. "Buranın bizim için en güvenli yer olduğunu söyleyeceksen, Simon, iblis çağırılan bir yer bence..."

"Sorun bu değil." Simon derin bir nefes aldı ama artık damarlarında oksijen işlenmediği için bunun gevşemesine bir yardımı olmadı. Midesi bulanıyordu. "Onu uyandıramazsın çünkü... Çünkü Clary burada değil."

10

VAHŞİ AV

Jordan'ın Birlik Evi'ndeki eski odası herhangi bir üniversitenin yurt odasına benziyordu. İki demir karyola karşılıklı duvarlara dayanmıştı. Pencereden üç kat aşağıdaki yeşil alan görülebiliyordu. Jordan'ın yatağının bulunduğu taraf neredeyse boştu, fotoğraflarının ve kitaplarının çoğunu Manhattan'a taşımış olmalıydı. Yine de duvara dayalı bir sörf tahtasının yanında birkaç plaj ve okyanus resmi oraya buraya asılmıştı. Komodinin üzerinde, Jordan'la Ocean City iskelesinde beraber çektirdikleri fotoğrafın bir çerçevenin içinde durduğunu görünce Maia küçük bir şok geçirdi.

Jordan, onun fotoğrafı gördüğünü anladığında kıpkırmızı kesildi. Çantasını masanın üzerine atıp ceketini çıkarırken arkasını döndü.

"Oda arkadaşın ne zaman dönüyor?" diye sordu Maia odaya çöken sessizliği bozmak için. Neden ikisinin birden utandığından emin değildi. Kamyonette hiç utanmadıkları kesindi ama şimdi Jordan'ın odasındayken görüşmedikleri onca yıl sanki onları birbirinden uzaklaştırıyordu.

"Kim bilir? Nick göreve çıkmış. Görevler genellikle tehlikelidir. Hiç dönmeyebilir." Jordan kaderine boyun eğmiş gibi konuşuyordu. Ceketini sandalyenin arkalığına fırlattı. "Neden uzanmıyorsun? Ben gidip bir duş alacağım." Banyonun odada olduğunu anlayınca Maia rahatladı. Herkesin ortaklaşa kullandığı bir banyo fikri şu anda baş edebileceği bir şey değildi.

"Jordan..." diye söze başladı ama genç adam banyonun kapısını çoktan kapatmıştı. Maia suyun aktığını duyabiliyordu. İçini çekerek ayakkabılarını çıkardı ve Nick'in boş yatağına uzandı. Lacivert ekoseli battaniye çam gibi kokuyordu. Gözlerini yukarı kaldırdığında tavanın fotoğraflarla duvar kağıdı gibi kaplandığını gördü. Her bir fotoğrafta on yedi yaşlarında sarışın bir genç gülümseyerek ona bakıyordu. Nick olduğunu tahmin etti. Mutlu görünüyordu. Jordan da bu evdeyken mutlu olmuş muydu?

Uzanıp çerçeveli fotoğrafı kendine çevirdi. Yıllar önce çekilmişti. O zaman Jordan daha zayıftı, büyük ela gözleri yüzünün en belirgin özelliğiydi. Yanık tenleriyle birbirine sarılmış poz verirken mutlu görünüyorlardı. Yaz güneşi ikisinin de tenini koyulaştırmış, Maia'nın saçlarında açık renk gölgelerin oluşmasına neden olmuştu ve fotoğrafta başını

hafifçe çevirip bakan Jordan bir şey söylemeye ya da onu öpmeye hazırlanıyormuş gibiydi. Hangisi olduğunu Maia hatırlamıyordu. Artık hatırlamıyordu.

Yatağında yattığı, bir daha buraya geri dönmemesi ihtimali bulunan genci düşündü. Ölüm döşeğindeki Luke'u, Valentine'la savaşırken hayatlarını kaybeden Alaric, Gretel, Justine, Theo ve sürünün diğer üyelerini düşündü. Max'i, Jace'i, yitirdiği iki Lightwood ferdini de düşündü. İçinden bir ses Jace'in bir daha hiç geri dönmeyeceğini söylüyordu. Son olarak asla matemini tutmadığı erkek kardeşi Daniel'ı düşündü ve şaşkınlıkla gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti.

Hemen yatakta doğruldu. Sanki bütün dünyası titreyip sarsılıyor ve zifiri karanlığa gömülmemek için tırnaklarını bulduğu yere geçirmeye çalışıyordu. Gölgelerin arttığını hissedebiliyordu. Jace'in kaybolması ve Sebastian'la birlikte olması sadece karanlık anlamına gelebilirdi. Daha çok kayıp ve ölüm olacaktı. Maia haftalardır kendisini canlı hissettiği yegane anın kamyonette Jordan'la öpüşmesi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Rüyadaymış gibi ayağa kalktı. Odada yürüyüp banyonun kapısını açtı. Duş kabini buzlu camdandı, Jordan'ın siluetini seçebiliyordu. Akan suyun sesi yüzünden banyoya girdiğini Jordan'ın duyduğunu sanmıyordu, o yüzden kazağını ve kot pantolonunu sessizce çıkardı. İç çamaşırlarını da çıkardıktan sonra kabinin kapısını kaydırıp içeri girdi.

Jordan arkasını döndüğünde ıslak saçlarını gözlerinin önünden arkaya attı. Su sıcaktı, genç adamın yüzü kızarmıştı, gözleri sanki suyla cilalanmış gibi parlıyordu. Ya da belki bu parlama sıcak su yüzünden değildi. Maia gözünü kırpmadan ona baktı. Utanmıyordu. Jordan'ın boynunda parlayan Kurt Birliği madalyonuna baktı. Sabun köpükleri omuzlarından ve göğsünden akıp giderken Jordan da gözlerini kırpıştırarak suların arasından ona baktı. Maia onun güzel olduğunu düşündü. Zaten hep öyle düşünmemiş miydi?

"Maia?" dedi Jordan tereddütle. "Sen?"

"Şşş." Maia parmağını Jordan'ın dudaklarına yerleştirip diğer eliyle kabinin kapısını kapadı. Sonra ona yaklaşıp kollarını bedenine sardı, başını göğsüne yasladı ve suyla birlikte karanlığın akıp gitmesine izin verdi. "Konuşma," dedi. "Sadece beni öp."

Jordan söyleneni yaptı.

"Melekler aşkına, Clary burada değil de ne demek?" diye azarladı Jocelyn kireç gibi yüzüyle. "Hem sen daha yeni uyandıysan bunu nereden biliyorsun? O nereye gitti?"

Simon yutkundu. Küçüklüğünden beri Jocelyn ikinci annesi gibiydi. Kadının koruyucu tavırlarına alışıktı. Ve Jocelyn onu her zaman dünyadaki tehlikelerle Clary arasında kalkan görevi yapan iyi bir dost olarak görmüştü. "Dün gece bana bir mesaj attı," diye söze başladı Simon. Derken Magnus eliyle işaret edip onları masaya çağırdı.

"Otursanız iyi olur," dedi adam. Isabelle ve Alec, Magnus'un iki yanma oturmuş, kocaman gözlerle olan biteni seyrediyordu ama büyücü pek şaşırmışa benzemiyordu. "Hadi bize neler olduğunu anlat. Bunun biraz zaman alacağını hissediyorum."

Öyle de oldu. Gerçi Simon daha da uzun sürmesini isterdi. Bitirdikten sonra sandalyesinde kamburunu çıkarıp Magnus'un çiziklerle dolu masasına baktı. Sonra başını kaldırıp Jocelyn'in üzerine diktiği yeşil gözleriyle karşılaştığında kanı dondu. "Kızımın gitmesine izin verdin... Hem de Jace'le... Bilinmeyen, izi bulunamayacak bir yere gitmesine izin verdin. Ve ona hiçbirimiz ulaşamayacağız."

Simon ellerine baktı. "Ben ulaşabilirim," dedi altın yüzüğü taktığı sağ elini havaya kaldırarak. "Size söyledim. Daha bu sabah konuştuk. Bana iyi olduğunu söyledi."

"En başından onun gitmesine izin vermemeliydin!"

"Ben izin vermedim. Gitmeyi kafasına koymuştu. Onu durduramayacağıma göre en azından bağlantıda kalmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

"Adil olmak gerekirse," dedi Magnus, "bence onu kimse durduramazdı. Clary aklına eseni yapar." Jocelyn'e baktı. "Onu kafeste tutamazsın."

"Sana güvenmiştim," diye azarladı onu Jocelyn. "Buradan nasıl çıktı?"

"Geçit açtı."

"Ama burada kalkanlar olduğunu söylemiştin?"

"Kalkanlar tehlikelerden korunmak için, misafirlerimi tutsak etmek için değil... Jocelyn, kızın aptal biri değil ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan geri kalmaz. Onu durduramazsın. Kimse onu durduramaz. Tıpkı annesi gibi o da çetin ceviz."

Jocelyn bir süre ona baktı, ağzı hafifçe aralandı. Ve Simon, büyücünün Clary'nin annesini gençliğinden beri tanıdığını fark etti. Buna Jocelyn'in Valentine ve Çember'i aldatarak ayaklanmada neredeyse öldüğü günler de dahildi. "O daha küçük bir kız," dedi sonunda kadın, sonra Simon'a döndü. "Onunla konuştun mu? Şu yüzüklerle? Gittiğinden beri konuşuyorsun, değil mi?"

"Bu sabah konuştum," dedi Simon. "İyi olduğunu söyledi. Her şey yolundaymış."

İkna olmak yerine Jocelyn daha da kızdı. "Eminim öyle söylemiştir. Simon, onun bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyorum. Onu engellemen gerekirdi..."

"Nasıl? Bağlasa mıydım?" diye sordu Simon. "Yoksa masaya mı kelepçeleyecektim?"

"Ne gerekiyorsa yapmalıydın. Ondan daha güçlüsün. Beni hayal kırıklığına..."

Isabelle ayağa kalktı. "Pekala, bu kadar yeter." Kızgın gözlerle Jocelyn'e baktı. "Clary'nin tek başına verdiği bir karar yüzünden Simon'a yüklenmek hiç adil değil. Hadi Simon onu sen mutlu ol diye bağladı diyelim, sonra ne olacaktı? Onu sonsuza kadar bir yere bağlı mı tutacaktın? Eninde

sonunda onun gitmesine izin vermek zorunda kalacaktın. Peki sonra? Clary bir daha asla Simon'a güvenmeyecekti. Zaten hatıralarını çaldığın için sana güvenmekten vazgeçmiş durumda. Ve yanılmıyorsam bunu da onu korumak için yapmıştın. Belki onu bu kadar korumasan tehlikenin ne demek olduğunu öğrenir, bu kadar sinsi ya da düşüncesiz olmazdı!"

Herkes Isabelle'e bakakalmıştı. Simon bir zamanlar Clary'nin onun hakkında söylediği bir şeyi hatırladı. Izzy çok az konuşurdu ama konuştuğunda herkesin nutku tutulurdu. Jocelyn'in dudakları bile bembeyaz kesilmişti.

"Ben polis merkezine Luke'un yanına gidiyorum," dedi kadın sonunda. "Simon, kızımın iyi olduğuna dair her yirmi dört saatte bir beni bilgilendirmeni bekliyorum. Senden ses çıkmadığı anda Meclis'e giderim."

Bir hışım evden çıkıp kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki duvarın boyasında uzun bir çatlak oluştu.

Isabelle oturdu ama bu sefer Simon'ın yanına oturmuştu. Simon bir şey demeden elini uzattığında onun elini tuttu.

"Pekala," dedi Magnus sessizliği bozarak. "Azazel'i kim diriltmek ister? Çünkü bir sürü muma ihtiyacımız olacak."

Jace ve Clary, günü dolaşarak geçirdi. Koyu yeşilden bulanık maviye kadar farklı renkleri yansıtan kanallar arasındaki labirent gibi dar sokaklarda yürüdüler. Saint Mark Meydanı'ndaki turistlerin arasından ve Ahlar Köprüsü'nden geçip Caffé Florian'da küçük fincanlarda sert espresso içtiler.

Sokakların karmaşıklığı Clary'ye biraz Alicante'yi hatırlatıyordu ama Alicante'nin Venedik kadar şık bir şekilde çürüdüğü söylenemezdi. Burada geniş caddeler ve arabalar yoktu, sadece birbirine dolanan dar sokaklar ve bakırtaşı kadar yeşil görünen su kanallarının üzerinden geçen köprüler vardı. Sonbahar göğü üstlerinde koyu mavi bir alacakaranlığa dönüşürken ışıklar yanmaya başlamıştı. Küçük butikler, birden önlerine çıkıveren, sonra gölgelerin arasında aniden gözden kaybolan barlar ve restoranlar... Yürüdükçe ışıklar ve kahkahalar arkalarında kalıyordu.

Jace akşam yemeği için hazır olup olmadığını sorduğunda Clary başını salladı. Amaçladığı gibi henüz herhangi bir bilgi elde edemediği, hatta iyi vakit geçirdiği için içi içini yiyordu. Şehrin turistlerden uzak, en tenha bölgelerinden biri olan Dorsoduro'da bir köprüden geçerlerken bu gece Jace'ten, Simon'la paylaşabileceği dişe dokunur bir bilgi almak üzere kendi kendine söz verdi.

Jace onun elini sıkıca tutup son köprüyü de geçirdi. Şimdi nehir büyüklüğünde devasa bir kanalın yanındaki meydana açılan caddeye çıkmışlardı. Kubbeli bir bazilika hemen sağ taraflarında yükseliyordu. Kanalın karşı tarafındaki şehir ışıl ışıldı, akşamın parlak ışıkları suya yansıyor, yakamozların yanıp sönmesine neden oluyordu. Clary gökyüzünde solan ışığı, koyulaşan suları, binaların keskin siluetlerini, kanaldaki loş sularda yavaşça uzayan gölgeleri çizmek istiyordu. Her şey sanki çelik gibi bir maviye boyanmıştı. Bir yerlerde kilise çanları çalıyordu.

Jace'in elini daha sıkı tuttu. Kendini hayatındaki her şeyden çok uzak hissediyordu. İdris'te bile böyle hissetmemişti. Venedik de tıpkı Alicante gibi zamansız görünüyordu. Bir kitabın sayfalarındaki çizimler gibi sanki geçmişten alınıp buraya konmuştu. Ama aynı zamanda gerçek bir yerdi. Clary küçüklüğünden beri Venedik'e seyahat etmenin hayalini kurmuştu. Yan gözle Jace'e baktığında onun da kanalı seyrettiğini gördü. Çelik mavisi ışıklar genç adamın gözlerini koyulaştırıyor, elmacıkkemiklerinin altında ve ağız çizgisinde gölgelerin oluşmasına neden oluyordu. Jace, Clary'nin ona baktığını fark edince gülümsedi.

Sonra beraberce kilisenin etrafını dolaşıp kanalın kıyısındaki yosunlu merdivenlerden aşağı indiler. Burada her şey ıslak taş, su, rutubet ve eskilik kokuyordu. Gökyüzü iyice kararırken Clary'den birkaç adım ötede kanalın suları dalgalandı. Etrafa sular sıçradı ve Clary suların içinden yeşil saçlı bir kadının yükselip ona gülümsediğini gördü. Yüzü muhteşemdi ama köpekbalığı gibi dişleri ve balık gibi sarı gözleri vardı. Saçlarını incilerle süslemişti. Kadın tekrar daldığında su kıpırdamadı.

"Denizkızı," dedi Jace. "Çok çok eski zamandan beri Venedik'te yaşamış çok eski aileler var. Biraz tuhaftırlar. Aslında açık denizlerin temiz sularında çöp yerine balık yeseler daha mutlu olurlar." Batan güneşe doğru baktı. "Bütün şehir batıyor," dedi. "Yüz yıl sonra her şey sular altında kalacak. Düşünsene, okyanusta suya dalıp Saint Mark Bazilikası'nın kubbesine dokunuyorsun." Suyun karşısını gösterdi.

Bu güzelliğin yok olup gideceği düşüncesi Clary'nin içini sızlattı. "Yapılabilecek bir şey yok mu?"

"Bütün şehri yükseltmek gibi mi? Ya da okyanusu geri tutmak gibi? Pek sayılmaz," dedi Jace. Başka bir merdivene gelmişlerdi. Suyun üzerinden esen yel, koyu altın rengi saçlarını alnından uçurdu. "Her şey dağılmaya meyilli. Bütün evren dışa doğru genişliyor, yıldızlar birbirinden uzaklaşıyor, Tanrı bilir aralarındaki boşluklara neler düşüyordur." Bir an için sustu. "Peki, tamam. Bu son söylediğim bir parça saçmaydı."

"Belki öğle yemeğinde içtiğin şaraptandır."

"Nerede duracağımı bilirim." Bir köşeyi döndüklerinde onları periler diyarını andıran bir ışık seli karşıladı. Clary parlak ışıkların karşısında gözlerini kırpıştırıp kıstı. İçi dışı masalarla dolu küçük bir restorandı bu. Masaların arasına büyülü bir orman gibi yerleştirilen ısıtıcılar Noel ışıklarıyla süslenmişti. Jace hemen gidip bir masa ayarladı. Nihayet kanalın dibinde bir masaya oturdular, taşları döven suların ve dalgalar eşliğinde yükselip alçalan küçük kayıkların seslerini dinlemeye koyuldular.

Yorgunluk tıpkı kanalın kıyılarını döven su dalgaları gibi ağır ağır Clary'nin üzerine çullanmaya başlamıştı. Jace'e ne yemek istediğini söylediğinde genç adam İtalyanca sipariş verdi. Garson gittikten sonra rahatlayarak masanın üzerine dirseklerini dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

"Sanırım uçuş yorgunluğu," dedi. "Boyutlar arası uçuş yorgunluğu."

"Biliyorsun, zaman da bir boyut," dedi Jace.

"Ukala." Masanın üzerindeki ekmek sepetinden kaptığı bir kırıntıyı ona fırlattı.

Jace sırıttı. "Geçen gün bütün ölümcül günahları hatırlamaya çalışıyordum," dedi. "Açgözlülük, kıskançlık, oburluk, alaycılık, ukalalık..."

"Eminim alaycılık ölümcül günahlardan biri değildir."

"Ben çok eminim."

"Şehvet düşkünlüğü," dedi Clary. "Şehvet düşkünlüğü ölümcül bir günah."

"Ve popoya şaplak atmak da öyle."

"Sanırım o da şehvet düşkünlüğüne girer."

"Bence başlı başına ayrı bir kategori olması gerekir," dedi Jace. "Açgözlülük, kıskançlık, oburluk, alaycılık, ukalalık, şehvet düşkünlüğü ve popoya şaplak atmak." Beyaz Noel ışıklandırmaları gözlerinde oynaştı. Her zamankinden çok daha yakışıklı görünüyordu. Yine de Clary onun dokunulmayacak kadar uzak olduğunu hissediyordu. Jace'in şehrin batışıyla, yıldızların arasında büyüyen boşlukla ilgili söylediklerini hatırladığında aklına Leonard Cohen'in bir şarkısı geldi. Simon müzik grubuyla birlikte bu şarkıyı söylerdi ama pek başarılı oldukları söylenemezdi. "*Her şeyin arasında bir çatlak var / Bu sayede ışık içeri giriyor.*" Aynı şekilde Jace'in sakinliğinde de gerçek Jace'e ulaşabileceği bir çatlak olmalıydı.

Genç adamın kehribar rengi gözleri üzerindeydi, onu süzüyordu. Elini uzattıktan sadece birkaç saniye sonra Clary

onun parmaklarının altın yüzüğün üzerinde dolaştığını fark etti. "Bu nedir?" diye sordu Jace. "Daha önce peri yapımı bir yüzüğün olduğunu hatırlamıyorum."

Sesi normaldi ama Clary'nin kalbi tekledi. Jace'in yüzüne karşı yalan söylemek kolay değildi. "Isabelle'in yüzüğü," dedi omuz silkerek. "Eski peri erkek arkadaşının verdiği her şeyi çöpe atıyordu. Hani şu Meliorn'un. Bu yüzüğün güzel olduğunu söylediğimde bana verdi."

"Peki Morgenstern yüzüğü?"

Bu noktada gerçeği söylese iyi olurdu. "Senin izini sürebilsin diye Magnus'a verdim."

"Magnus." Jace bu ismi sanki yabancı birine aitmiş gibi tekrarlayıp içini çekti. "Hala doğru kararı verdiğini düşünüyor musun? Yani benimle buraya gelmek konusunda?"

"Evet. Seninle mutluyum. Ve... Şey, hep İtalya'yı görmek istemişimdir. Fazla seyahat etme şansım olmadı. Ülke dışına hiç çıkmadım."

"Alicante'ye gitmiştin," diye hatırlattı Jace.

"Tamam, büyülü topraklar dışında başka yere gitme fırsatım fazla olmadı diyelim. Simon'la planlarımız vardı. Okuldan mezun olduktan sonra sırt çantalarımızı yüklenip Avrupa'yı dolaşacaktık." Clary'nin sesi alçaldı. "Şimdi söyleyince kulağa çok aptalca geliyor."

"Hayır, hiç de değil." Jace elini uzatıp Clary'nin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benimle kal. Bütün dünyayı gezeriz."

"Seninleyim. Bir yere gittiğim yok."

"Özellikle görmek istediğin bir yer var mı? Paris? Budapeşte? Pisa Kulesi?"

Kule eğer Sebastian'ın başına devrilirse, neden olmasın, diye geçirdi içinden Clary. "İdris'e gidebilir miyiz? Yani ev oraya gidebilir mi?"

"Kalkanları geçemiyorum." Parmağıyla Clary'nin yanağını okşadı. "Biliyorsun, seni gerçekten özledim."

"Benden uzaktayken Sebastian'la romantik akşamlar geçiremediğini söylemek istiyorsun herhalde?"

"Denedim," dedi Jace. "Ama ne kadar içirirsem içireyim bir türlü tava getiremedim."

Clary şarap kadehine uzandı. Şarabın tadına alışmaya başlamıştı. Boğazını yakıp geçen, damarlarını ateşe veren, geceye bir parça rüya havası veren sıvıyı hissedebiliyordu. Harika bir gecede İtalya'da yakışıklı erkek arkadaşıyla oturmuş, insanın ağzında eriyen yemekler yiyordu. Bunlar hayat boyu hatırlanacak anlardı. Ama sanki mutluluğun sadece kıyısında dolaşıyor gibiydi. Ne zaman Jace'e baksa, mutluluk ondan kaçmaya başlıyordu. Aynı anda hem Jace hem de başka biri olabilir miydi? Aynı anda hem üzgün hem mutlu olmak mümkün müydü?

Tek kişilik dar yatakta Jordan'ın pikesinin altında sımsıkı sarılmış yatıyorlardı. Maia başını genç adamın koluna dayamıştı, pencereden giren güneş yüzünü ve omuzlarını ısıtıyor-

du. Jordan yan yatmış, Maia'nın saçlarını okşuyor, kıvırcık saçlarını açıyor, sonra parmaklarının arasından kaymasına izin veriyordu.

"Saçlarını özlemişim," diyerek alnına bir öpücük kondurdu.

Aşkın hınzır kahkahaları Maia'nın içinde tomurcuklandı. "Sadece saçlarımı mı?"

"Hayır." Saçları birbirine girmiş, gözleri yeşil yeşil parlayan Jordan sırıttı. "Gözlerini." İki gözünü teker teker öptü. "Ağzını." Dudaklarından öptü. Maia onun çıplak göğsüne elini koyduğunda Birlik madalyonunun zinciri parmaklarına dolandı. "Her şeyini."

Maia parmaklarına dolanan zincirle oynadı. "Jordan... Daha öncesi için özür dilerim. Para ve Stanford konusunda patladığım için. Her şey üst üste geldi."

Jordan'ın gözleri gölgelendi, başını eğdi. "Senin ne kadar bağımsız biri olduğunu biliyorum. Ben senin için güzel bir şey yapmak istedim sadece."

"Biliyorum," diye fısıldadı Maia. "Sana ihtiyacım olabileceğini düşünüyorsun, benim için endişeleniyorsun. Ama seninle sana ihtiyaç duyduğum için beraber olmamalıyım. Sevdiğim için seninle olmalıyım."

Jordan'ın gözleri umutla parladı. "Sen... Yani beni yine sevebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Jordan," dedi Maia. Bunun üzerine Jordan onu kendine çekip büyük bir aşkla

öptü. Maia ona sokulduğunda, duşta olanların devamı gelebilirdi fakat tam o sırada biri sertçe kapıya vurdu.

"Yargıç Kyle!" diye bağırdı bir ses kapının arkasından. "Uyanın! Yargıç Scott sizi ofisinde görmek istiyor."

Jordan sessizce küfretti. Kıkırdamaya başlayan Maia yavaşça elini onun başına götürüp saçlarını karıştırdı. "Sence Yargıç Scott bekleyebilir mi?" diye fısıldadı.

"Bu odanın anahtarı kesin onda vardır ve hiç çekinmeden içeri giriverir."

"Sorun değil," dedi Maia dudaklarıyla onun kulağını gıdıklarken. "Nasılsa artık zamanımız var, öyle değil mi? Artık bütün zamanlar bizim."

Başkan Miyav, Simon'ın önündeki masaya sırtüstü yatmış, dört ayağını havaya dikmiş, rahat rahat uyuyordu. Bu bir gelişmeydi. Vampir olduğundan beri hayvanlar ondan hoşlanmıyor, mümkün olduğunca ondan uzak duruyor, yaklaştığında tıslıyor ya da havlıyorlardı. Hayvanları hayatı boyunca seven Simon için bu büyük bir kayıptı. Ama bir büyücünün kedisi olarak Başkan Miyav muhtemelen birçok tuhaf yaratığı kabullenmeyi öğrenmişti.

Öte yandan Magnus'un mumlar konusunda espri yapmadığı anlaşılmıştı. Simon dinlenirken kahve içiyor, kafein açlığını bastırıyordu. Bütün öğleden sonra Azazel'in diriltileceği alanı kurmak için Magnus'a yardım etmişlerdi. Yakındaki bütün şarap evlerini dolaşmış, bulabildikleri her türden

mumu satın almış, evde büyük bir özenle mumlardan çember oluşturmuşlardı. Isabelle ve Alec, Magnus'un talimatıyla çemberin etrafına hazırladıkları tuz ve kurutulmuş güzelavratotu döküyorlardı. Bunu yaparken de sesli olarak *Yasaklı Ayin, On Beşinci Yüzyıl Diriltme Rehberi*'nden cümleler okuyorlardı.

"Kedime ne yaptın?" diye sordu Magnus elinde kahveyle oturma odasına girdiğinde. Başının etrafında da güneşin etrafında tur atan gezegenler gibi başka kahve kupaları uçuşuyordu. "Kanını emdin, değil mi? Aç olmadığım söylemiştin!"

Simon alınarak öfkeyle cevap verdi. "Kanını falan emmedim. O iyi!" Başkan'ın karnını dürttüğünde kedi esnedi. "Üstelik aç olup olmadığımı pizza siparişi verirken sordun ve ben de hayır dedim çünkü pizza yiyemiyorum. Nazik olmaya çalışmıştım."

"Bu sana kedimi yeme hakkı vermez."

"Kedin gayet iyi!" Simon almak üzere uzandığında kedi kızgın kızgın ayaklarının üzerine sıçrayarak masadan indi. "Gördün mü?"

"Aman her neyse." Magnus masanın başındaki sandalyeye çöktüğünde Alec ve Isabelle için hazırladığı kahve kupaları da gürültüyle masaya kondu. "Hey millet! Toplanın. Toplantı zamanı. Size iblis çağırmayı öğreteceğim."

Yargıç Scott döner koltuğunda aynı pozisyonda oturmuş onları bekliyordu. Masanın üzerinde küçük bir bronz kutu duruyordu. Karşısına oturduklarında Maia, Jordan'la odada

yaptıklarını adamın onların yüzlerinden okuyup okuyamadığını merak etti. Gerçi Yargıç Scott pek onlarla ilgili gibi görünmüyordu.

Kutuyu Jordan'a doğru itti. "Bu bir merhem," dedi. "Garroway'in yarasına sürüldüğünde kanındaki zehri çekerek iblis çeliğinin tedavi edilmesini sağlar. Birkaç güne kadar iyileşmesi lazım."

Maia'nın kalbi tekledi. Sonunda güzel bir gelişme olmuştu. Jordan'dan önce kutuya uzanıp açtı. Balmumunu andıran koyu renkli merhem, ezilmiş defneyaprakları gibi keskin kokuyordu.

"Ben..." diye söze başladı Yargıç Scott, Jordan'a gözlerini kırpıştırarak bakarken.

"Kutuyu o almalı," dedi Jordan. "Garroway'le çok yakın ve sürünün bir üyesi. Ona güveniyorlar."

"Yargıçlara güvenmiyorlar mı demek istiyorsun?"

"Yarısı Yargıçların bir peri masalı olduğuna inanıyor," dedi Maia, bir an duraksadıktan sonra cümlesinin sonuna ekledi: "...efendim."

Scott duyduklarından pek memnun olmuş gibi görünmüyordu ama bir şey demesine fırsat kalmadan masasındaki telefon çalmaya başladı. Adam tereddütle ahizeyi kulağına götürdü. "Ben Scott," diye yanıtladı, birkaç saniye dinledikten sonra devam etti, "Evet. Evet, sanırım öyle." Telefonu kapatırken dudakları memnuniyetsiz bir şekilde kıvrılmıştı. "Yargıç Kyle," dedi. "Bugün buraya geldiğine

özellikle seviniyorum. Biraz daha kalm. Bu mesele sizi de ilgilendiriyor."

Maia şaşırmıştı, biraz sonra odanın bir köşesinde bir parlama eşliğinde yavaşça beliren figürü görünce daha da şaşırdı. Karanlık odada beliren bir resmi seyretmek gibiydi. Bu genç bir çocuktu. Kısa ve düz saçları koyu kahverengiydi, esmer tenli boynunda altın bir kolye parlıyordu. Bir koro çocuğu gibi çelimsiz ve göksel bir hali vardı ama gözlerindeki bir şey göründüğünden çok daha yaşlı olduğuna işaretti.

"Raphael," dedi Maia onu tanıyınca. Öylesine şeffaftı ki genç kız onun projeksiyon yansıması olduğunu anladı. Bu yöntemi daha önce duymuştu ama hiç yakından görme şansı olmamıştı.

Yargıç Scott şaşırmış gibi Maia'ya baktı. "New York'taki vampir klanının liderini tanıyor musun?"

"Bir keresinde Brocelind Ormanı'nda karşılaşmıştık," dedi Raphael ilgisizce genç kıza bakarak. "Gündüzyürüyenin, Simon'ın arkadaşı..."

"Senin sorumluluğundaki kişi," diye hatırlattı Yargıç Scott, Jordan'a. Sanki Jordan bunu unutabilirmiş gibi.

Jordan'ın alnı kırıştı. "Ona bir şey mi oldu?" diye sordu. "O iyi mi?"

"Sorun o değil," dedi Raphael. "Mesele haylaz bir vampirle ilgili... Maureen Brown."

"Maureen mi?" dedi Maia. "Ama o daha... O en fazla on üç yaşında değil mi?"

"Haylaz bir vampir kaç yaşında olursa olsun haylazdır," dedi Raphael. "Ve Maureen, TriBeCa'dan Aşağı Doğu Yakası'na kadar olan bölgeyi neredeyse biçti. Birçok yaralı ve en az altı ölü var. Cesetleri hallettik ama..."

"O, Nick'in sorumluluğunda," dedi Yargıç Scott asık suratla. "Ama onun izini bulamamıştı. Bu durumda daha deneyimli birini göndermemiz gerekecek."

"Şiddetle tavsiye ederim," dedi Raphael. "Gölge Avcıları kendi acil durumlarıyla böylesine meşgul olmasalar şimdiye kadar çoktan meseleyi ele almışlardı. Camille'le olanlardan sonra Gölge Avcıları'nın bizi kınamasına hiç ihtiyacımız yok."

"Bundan Camille'in hala kayıp olduğunu anlıyorum, doğru mu?" diye sordu Jordan. "Simon, Jace'in kaybolduğu gece olanları bize anlattı. Maureen sanki Camille'in pazarlıkta kullandığı aracı gibiydi."

"Camille çaylak bir vampir değil ve yaptıklarından kendisi sorumlu," dedi Scott.

"Biliyorum ama onu bulursanız Maureen'i de bulursunuz," dedi Jordan.

"Camille'le birlikte olsa bu cinayetleri işleyemezdi," dedi Raphael. "Camille onu engellerdi. Kana aç olsa da Yasa'yı çok iyi biliyor. Maureen'i gözden uzak tutmak için elinden geleni yapardı. Hayır, Maureen'in davranışları tam olarak vahşileşen bir vampirin ipuçlarını taşıyor."

"O zaman sınırım haklısınız." Jordan arkasına yaslandı. "Onun izini sürerken Nick'in yardım alması iyi olur, yoksa..."

"Yoksa başına bir şey mi gelir? Öyleyse bu durum belki geleceğine odaklanmana yardımcı olur," dedi Yargıç Scott. "Özellikle de sorumluluğunda olanlara odaklanmana."

Jordan hemen yanıt verdi.

"Maureen'i vampir yapan Simon değildi," dedi. "Size söyledim."

Yargıç Scott elini sallayarak onu susturdu. "Evet, biliyorum," dedi. "Yoksa seni görevden geri çekerdik, Kyle. Fakat sonuçta gözetimindeki bir vampir onu ısırdı. Ve kızın o gündüzyürüyenle bağı her ne kadar zayıf olsa da onu sonunda vampire dönüşme yoluna sokan da oydu."

"Gündüzyürüyen tehlikeli," dedi Raphael gözleri ışıldayarak. "Başından beri aynı şeyi söylüyorum."

"O tehlikeli biri değil," diye savundu arkadaşını Maia. "Çok iyi kalplidir." Jordan'ın ona yan gözle bir bakış fırlattığını gördü. Öyle hızlı bir hareketti ki kız sonradan bunu hayal edip etmediğinden emin olamadı.

"Laf, laf, laf," dedi Raphael kaba bir tavırla. "Siz kurtadamlar elinizdeki meselelere odaklanmakta zorlanıyorsunuz. Size güvenmiştim, Yargıç. Yeni Aşağı Dünyalılar sizin sorumluluğunuzda. Ama Maureen'in ortalıkta vahşi hayvanlar gibi dolaşması benim klanımı kötü etkiliyor. Onu kısa sürede bulmazsanız bütün vampirleri çağırıp harekete geçeceğim." Gülümsediğinde ince sivri dişleri ışıkta parladı. "Üstelik onu öldürmek bizim işimiz."

Yemek bittiğinde Clary ve Jace puslu gecenin içinden eve geri yürüdüler. Sokaklar boşalmıştı. Kanalın suyu cam gibi parlıyordu. Bir köşeyi döndüler ve panjurları kapalı evlerin dizildiği sessiz bir kanala çıktılar. Evlerin önündeki sandallar kara birer yarımay gibi suyun üstünde inip kalkıyordu.

Jace, Clary'yi elinden çekerken hafifçe gülüp hızlandı. Kocaman gözleri sokak lambalarının ışığında altın renginde parlıyordu. Kanalın yanında diz çöktüğünde Clary beyaz-gümüş renginde bir parlama gördü. Bir stel. Daha sonra sandallardan biri ipinden kurtulup kanalın ortasına sürüklenmeye başladı. Jace steli kemerine geri sokup sıçradı, sandalın önündeki tahta oturağa tüy gibi konuverdi. Elini uzattı. "Hadi gel."

Clary bir ona bir sandala bakıp başını iki yana salladı. Siyah boyası ıslanmaktan çatlamaya başlamış sandal, bir kanodan biraz daha büyük görünüyordu. Bir oyuncak kadar hafif ve kırılgan bir hali vardı. Clary sandala çıktığı anda ikisinin birden kanalın buz yeşili sularına gömüleceklerini düşünüyordu. "Yapamam. Deviririm."

Jace başını sabırsızca iki yana salladı. "Deviremezsin," dedi. "Seni ben eğittim." Göstermek için bir adım geriledi, şimdi sandalın en dar bölümü olan ucunda duruyordu. Clary'ye bakıp çarpık bir şekilde sırıttı. Fizik kurallarına göre dengesiz sandalın çoktan batması gerekirdi. Ama Jace sırtı dimdik bir halde, duman kadar hafifmiş gibi dengeli bir şekilde sandalın ucunda dikiliyordu. Arkasında su ve taş, kanal ve köprüler

görülebiliyordu. Modern zamana ait hiçbir şey yoktu. Parlak saçları ve duruşuyla Jace bir Rönesans prensini andırıyordu.

Tekrar elini uzattı. "Unutma. İstediğin kadar hafif olmak senin elinde."

Clary hatırlıyordu. Düşme ve denge sağlama üzerine saatlerce çalışmışlardı. Bir kül tozuymuş gibi hafifçe bir yere konmayı Jace'ten öğrenmişti. Derin bir nefes çekip sıçradığında altındaki yeşil suların üzerinde uçtu. Hafiften sendelese de ahşap oturağa dengeli bir şekilde konuverdi.

Rahatlayarak nefesini saldığında Jace'in güldüğünü duydu. Sandal su sızdırıyordu. Ahşabı ince bir su tabakası kaplamıştı. Jace ondan yirmi santim daha uzundu, o yüzden sandalın zeminine oturduğunda yüzleri aynı seviyede kaldı.

Jace, Clary'nin belini sardı. "Eee," dedi. "Nereye gitmek istersin?"

Clary etrafına bakındı. Kıyıdan uzaklaşmaya başlamışlardı bile. "Sandalı çalıyor muyuz?"

"Çalmak çok çirkin bir kelime," diye dalga geçti Jace.

"Sen buna ne diyorsun peki?"

Jace onu havaya kaldırıp bir tur döndürdükten sonra tekrar yerine bıraktı. "Deneme sürüşü."

Clary'yi iyice kendine çektiğinde kız kaskatı kesildi. Ayakları yerden kesildiğinde ikisi birden sandalın ıslak, düz ve rutubet kokulu zeminine uzandı.

Clary dizlerinin üstünde Jace'in kucağına uzanmıştı. Genç adamın gömleği ıslanıyordu ama bunu umursamıyordu belli

ki. Ellerini başının altına aldığında gömleğinin altından karnı ortaya çıktı. "Tutkunla beni resmen yere serdin," dedi. "İyi iş çıkardın, Fray."

"Zaten düşmeye hazırdın. Seni çok iyi tanıyorum," dedi Clary. Ay ışığı bir spot gibi üzerlerine düşüyordu. Sanki ikisinden başka kimse yoktu. "Senin ayağın asla kaymaz."

Jace onun yüzüne dokundu. "Kaymayabilir," dedi. "Yine de düşebilirim."

Clary'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Jace'in dalga geçtiğine karar vermişti. "Hayatın boyunca söylediğin en vasat özlü söz bu olabilir."

"Bunun bir özlü söz olduğunu kim söyledi?"

Sandal sallandığında Clary öne eğilip ellerini genç adamın göğsüne koyarak dengesini buldu. Kasıkları birbirine değiyordu. Jace'in gözleri büyüdü, hınzırca ışıldayan altın pırıltılar gözbebeğini yutarcasına yayılan bir karanlığa dönüştü. Clary onun gözlerinde kendisini ve karanlık gökyüzünü görebiliyordu.

Jace bir dirseğinin üzerinde doğrulup elini Clary'nin ensesine koydu. Kendine doğru çektiğinde dudakları birbirine değdi ama kız geri çekilerek öpücüğü bozdu. Onu istiyordu, öyle çok istiyordu ki onsuz içi tamamen boştu. Sanki arzuları içini yangın yerine çevirmişti. Mantığı onun Jace olmadığını söylüyordu ama vücudu onun vücudunu, teninin kokusunu, saçlarını çok iyi hatırlıyordu ve Clary onu geri istiyordu.

Cilve yapıyormuş gibi hafifçe gülümsedikten sonra yana yuvarlanıp sandalın ıslak zemininde Jace'in yanına uzandı. Jace itiraz etmedi. Koluyla onu sardığında bir beşikteymiş gibi hafifçe sallanıyorlardı. Clary başını onun omzuna koymak istese de bunu yapmadı.

"Sürükleniyoruz," dedi.

"Biliyorum. Sana göstermek istediğim bir şey var." Jace gökyüzüne bakıyordu. Ay beyaz bir yelkeni andırıyordu. Jace'in göğsü düzgün bir şekilde kalkıp iniyordu. Parmaklarını Clary'nin saçlarına dolamıştı. Clary astroloji saati gibi yanıp sönen yıldızları seyrederken bekliyor, neyi beklediklerini merak ediyordu. Sonunda, patlayan bir barajdan sızmaya başlayan su gibi ağır ağır yaklaşan bir gürültü duydu. Gökyüzü karardığında sanki birtakım figürler uçuşmaya başlamıştı. Bu kadar uzaktan bulutların arasında figürleri bir şeye benzetmekte zorlanıyordu ama sirrus bulutları gibi uzun saçları olan adamlara benziyorlardı. Kan renginde parlayan nalları olan atlarının üzerindeydiler. Gecenin içinde av boruları yankılanırken yıldızlar titreşti ve adamlar karanlıkta kayboldu.

Clary tuttuğu nefesini yavaşça saldı. "Bu neydi?"

"Vahşi Av," dedi Jace. Sesi rüyaya dalmış gibi uzaktı. "Gabriel'in Av Köpekleri. Vahşi Sürü. Bir sürü adları var. Bunlar dünyadaki sarayları küçümseyen periler. Gökyüzünde at sürüp sonsuz ava devam ediyorlar. Senede sadece bir gün bir ölümlü onlara katılabilir. Ama bir kez ava katıldığında bir daha asla geri dönemezsin."

"Neden insan böyle bir şeyi istesin ki?"

Jace yuvarlandığında Clary bir anda onun altında kaldı. Islak zemini neredeyse unutmuştu, Jace'ten yayılan sıcak dalgaları hissedebiliyor, ateş gibi yanan gözlerine bakıyordu. Genç adam üzerindeydi ama Clary onun bedeninin her bir santimini hissederken ezilmiyordu. Kasıklarının şekli, kot pantolonunun düğmeleri, yara izleri... "Cazip bir yanı var," dedi Jace. "Kontrolü kaybetmek gibi. Sence de öyle değil mi?"

Clary cevap vermek üzere ağzını açtı ama Jace onu çoktan öpmeye başlamıştı. Onunla defalarca öpüşmüştü. Yumuşak ve nazik öpüşmeler, sert ve arzulu öpüşler, vedalaşırken dudakların hafifçe birbirine değdiği öpüşler ve saatlerce sürmüş gibi hissettiren öpüşler... Bu seferki de farklı değildi. Bir evde bir zamanlar yaşayan birinin hatırası psişik bir iz gibi nasıl kalıyorsa, Clary'nin bedeni de onu hatırlıyordu. Tadını, dudaklarının şeklini, parmaklarının altındaki yara izlerini, elleriyle okşadığı bedeninin şeklini... Bütün kuşkularını bir yana bırakıp genç adamı kendine çekti.

Jace ona sarılıp yana yuvarlandığında altlarındaki sandal sallandı. Clary genç adamın ellerinin belinden arkaya uzanıp parmaklarıyla sırtını ürperten dokunuşlarını hissederken su seslerini duyabiliyordu. Ellerini Jace'in saçlarına daldırıp etraflarını saran sisle birlikte su sesi ve kokular arasında gözlerini yumdu. Sanki zaman sonsuzdu ve Jace'in dudakları dudaklarındaydı. Sandal beşik gibi sallanırken elleri durmuyordu. Sonra bir anda Clary birinin İtalyanca bağırarak gece-

nin sessizliğini böldüğünü duydu. Öpüşmeye başlamalarının üzerinden saatler ya da sadece dakikalar geçmiş olabilirdi.

Jace geri çekilip canı sıkılmış gibi tembelce, "Gitsek iyi olur," dedi.

Clary başı dönerken ona baktı. "Neden?"

"Çünkü sandalını çaldığımız adam bağırıyor." Jace doğrulup gömleğini düzeltti. "Ve birazdan polis çağıracak."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

11

BÜTÜN GÜNAHLARI YÜKLENMEK

Magnus, Azazel'i çağırırken elektrik kullanamayacaklarını söylemişti, o yüzden bütün daire sadece mumlarla aydınlanıyordu. Odanın ortasında çember şeklinde dizilmiş mumlar farklı boylarda farklı parlaklıkta ışık yayıyorlardı ama hepsinin alevi mavi-beyaz renkteydi.

Çemberin içinde Magnus'un bir üvez ağacı dalıyla döşemeyi yakarak çizdiği bir pentagram vardı. Pentagramı oluşturan üçgenlerin içinde Simon'ın daha önce hiç tanımadığı semboller yer alıyordu. Bunlar harf ya da mühürler gibi değildi.

Mum alevlerinin sıcağında insanın tüylerini ürperten bir kötülük yayıyorlardı.

Dışarıda hava kararmıştı, yaklaşan kış, güneşin daha erken batmasına, alacakaranlığın erken bastırmasına neden oluyordu. Isabelle, Alec ve Simon çemberin kenarında toplandığında sonunda *Yasaklı Ayin* kitabını sesli okuyan Magnus da yerini aldı. Büyücünün sesi bir yükseliyor bir alçalıyor, Latince kelimeler duayı andırıyordu ama aynı zamanda sanki ters okunuyormuş gibi fesat bir tını taşıyorlardı.

Alevler yükselmeye başladığında yerdeki semboller kömürleşip kararmaya başladı. Odanın bir köşesinden onları seyreden Başkan Miyav tıslayıp gölgelerin arasına kaçtı. Simon da mavi-beyaz alevlerin arasından Magnus'u izlemeye çalışıyordu. Oda ısınmaya başlamıştı. Magnus şimdi daha hızlı okuyordu. Siyah saçları sıcak ve nemden kıvırcıklaşmıştı, yanaklarından süzülen ter damlaları mum ışığında parlıyordu. "*Quod tumeraris: per Jevoham, Gehennam, et consecratam aquam quam nunc spargo, signumque crucis quod nunc facio, et per vota nostra, ipse nunc surgat nobis dicatus Azazel!*"

Pentagramın ortasında alevler harlanırken yoğun bir siyah duman süzülüp yavaşça bütün odaya yayıldı. Simon dışında herkes öksürüyordu. Duman bir hortum gibi çemberin ortasında yavaşça bir adam figürüne dönüştü.

Simon gözlerini kırpıştırdı. Ayinden ne beklediğini bilmiyordu ama bu olmadığından emindi. Ne yaşlı ne de genç görünen, kestane rengi saçları olan uzun boylu bir adamdı bu. Yüzü zamansız, insanlıktan uzak ve soğuktu. Omuzları genişti, terzi elinden çıkmış gibi görünen siyah bir takım elbi-

se ve parlak siyah ayakkabılar giymişti. Her iki bileğinde koyu kırmızı izler vardı. Muhtemelen yıllarca ip ya da zincirle bağlı kaldığı için izler derisine işlemişti. Gözlerinde kızıl alevler dans ediyordu.

"Azazel'i kim çağırdı?" Adamın sesi metalin metale sürtünmesi gibiydi.

"Ben," dedi Magnus elindeki kitabı sertçe kapatırken. "Magnus Bane."

Azazel başını ağır ağır Magnus'a doğru çevirdi. Adamın başı bir yılanınki gibi boynunun üzerinde tuhaf bir şekilde dönüyordu. "Büyücü," dedi. "Kim olduğunu biliyorum."

Magnus kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Ruh Çağıran. Bağlayan. İblis Marbas'ı yok eden. Seni oros..."

"Pekala," diye onun sözünü kesti Magnus küfretmesine fırsat vermeden. "Şimdi o konulara girmemize gerek yok."

"Elbette var." Azazel eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Cehennemden yardım dileniyorsan neden babanı çağırmıyorsun?"

Alec ağzı açık bir şekilde Magnus'a bakıyordu. Simon ona hak vermeden edemedi. Hiçbiri Magnus'un babasının kim olduğunu bilmiyordu ve Magnus'un da bilmediğini varsaymışlardı. Sonuçta annesini kandıran, kocası olduğuna inandıran bir iblisti işte. Alec de bu konuda diğerlerinden daha fazlasını bilmiyordu ki Simon bunun onu pek de mutlu etmediğini sezebiliyordu.

"Babamla aramız pek iyi değil," dedi Magnus. "Onu bu işe karıştırmamayı tercih ederim."

Azazel ellerini kaldırdı. "Nasıl istersen, sahip. Beni mührün içinde tutuyorsun. Ne istiyorsun?"

Magnus yüksek sesle bir şey söylemedi ama Azazel'in yüzüne bakılırsa Magnus onunla içinden konuşuyor olmalıydı. Alevler iblisin gözlerinde masal dinleyen çocukların gözlerindeki gibi oynaşıyordu. "Zeki Lilith," dedi iblis sonunda. "Oğlanı ölümden kaldırmak ve kimsenin öldürmek istemeyeceği başka birine bağlayarak hayatını garanti altına almak... Her zaman insan duygularını kullanmayı hepimizden iyi bilmiştir. Belki bir zamanlar bir insansı olduğu içindir."

"Bir yolu var mı?" diye sordu Magnus sabırsızca. "Aralarındaki bağ kırılabilir mi?"

Azazel başını iki yana salladı. "İkisi birden ölmeden olmaz."

"O zaman Jace'e zarar vermeden Sebastian'ı yaralamanın bir yolu var mı?" diye sordu Isabelle daha bile sabırsız bir tavırla. Magnus susturmak istercesine ona kötü kötü baktı.

"Bende olan ya da yaratabileceğim hiçbir silah bu işi yapamaz," dedi Azazel. "Ben sadece iblis silahları üretebilirim. Belki bir meleğin elinden fırlayan bir şimşek Valentine'ın oğlundaki kötülükleri yakıp yok edebilir, böylece aralarındaki bağ kopabilir ya da daha iyi tabiatlı olması sağlanabilir. Öneride bulunmam gerekirse..."

"Ah," dedi Magnus kedi gözlerini kısarak. "Lütfen hiç durma."

"Gençleri birbirinden ayıracak, sizinkini yaşatırken diğerinin tehlikeli tabiatını tersine döndürecek çok basit bir çözüm aklıma geliyor ama bunun karşılığında küçük bir şey isterim."

"Sen benim hizmetçimsin," dedi Magnus. "Bu pentagramdan çıkabilmek istiyorsan ne istersem karşılıksız yapacaksın."

Azazel tıslադığında dudaklarından alevler fışkırdı. "Ha orada ha burada bağlı olmuşum, benim için fark etmiyor."

"Cehennemimden çıkamıyorum," dedi Magnus eski bir yazıttan alıntı yapıyormuş gibi.

Azazel metalik bir gülümsemeyle ona baktı. "Yaşlı Faustus kadar kibirli değilsin belki, büyücü, ama sabırsızsın. Eminim bu pentagramda kalma isteğim beni burada tutma isteğine bin basar."

"Ah, bilemiyorum," dedi Magnus. "Dekorasyon söz konusu olduğunda fena halde pimpirikliyimdir ve senin burada olman ilginç bir farklılık sağlayabilir."

"Magnus!" dedi Alec. Belli ki ölümsüz bir iblisin, sevgilisinin dairesinde bir dekorasyon unsuru olması fikri hiç hoşuna gitmemişti.

"Kıskandın mı küçük Gölge Avcısı?" Azazel sırıtarak Alec'e baktı. "Büyücün tipim değil, hem onun gazabını üstüme çekmeyi hiç..."

"Yeter," dedi Magnus. "Bize söyleyeceğin karşılığında istediğin şu 'küçük şeyin' ne olduğunu söyle bakalım."

Azazel parmaklarının uçlarını birleştirdi, kan toplanmış parmaklarının tırnakları ağır bir işte çalışan işçilerinki gibi kirliydi.

"Mutlu bir hatıra," dedi. "Hepinizden mutlu birer hatıra. Kayaya bağlı Prometheus gibi zincirlenmişken beni eğlendirecek bir şeyler işte."

"Hatıra mı?" dedi Isabelle hayretle. "Yani hatıralarımızı mı alacaksın? Bir daha hatırlayamayacak mıyız?"

Azazel alevlerin arasında gözlerini kıstı. "Sen nesin, ufaklık? Nefilim? Evet, hatıranı aldığımda artık benim olacak. Bir daha onu yaşadığını hatırlamayacaksın. Öte yandan, ay ışığı altında katlettiğiniz iblislere dair hatıralarınızı es geçerseniz sevinirim. Onlarla eğlenebileceğimi sanmıyorum. Hayır, ben daha çok... kişisel hatıralarınızı istiyorum." Sırıttığında dişleri demir parmaklıklı bir kapı gibi parladı.

"Ben yaşlıyım," dedi Magnus. "Birçok hatıram var. Gerçekten gerekliyse birinden feragat edebilirim. Ama diğerleri adına bunu söyleyemem. Kimse böyle bir şeyi zorla yapmamalı."

"Benim için sorun değil," dedi Isabelle hemen. "Jace için bunu yapabilirim."

"Ben de yaparım," dedi Alec. Sonra hepsi birden Simon'a döndü. Genç adam Jace'in Valentine'ın teknesindeki küçük kamarada bileğini kesip ona kanını içirişini hatırlıyordu. Belki bunu Clary'nin hatrına yapmıştı ama sonuçta ona borçluydu. "Ben de," dedi.

"Güzel," dedi Magnus. "Hepiniz mutlu bir anınızı hatırlamaya çalışın. Samimi bir mutluluktan bahsediyorum. Hatırladığınızda hoşunuza giden bir şey." Pentagramın ortasında duran kendini beğenmiş iblise suratını ekşiterek baktı.

"Hazırım," dedi Isabelle. Gözlerini yummuş, sanki çekeceği acıya hazırmış gibi sırtını dikleştirmişti. Magnus yanına gidip yumuşak bir sesle mırıldanarak parmaklarını kızın alnına koydu.

Alec, sevgilisini kız kardeşinin yanındayken bir süre seyretti, sonra dudaklarını ve gözlerini sımsıkı kapattı. Simon da hemen gözlerini yumup mutlu bir anısını hatırlamaya çalıştı. Clary'yle ilgili bir anısı var mıydı? Ama aklına sadece kız için endişelendiği anlar geliyordu. Daha küçük yaşlarda bir anısı var mıydı? Gözlerinin önünde bir hatıra canlandı. Coney Adası'nda sıcak bir yaz gününde Simon babasının omuzlarına oturmuştu, Rebecca iplerinin ucundan tuttuğu balonlarla arkalarından koşuyordu. Gökyüzüne bakıp bulutları bir şeylere benzetmeye çalışıyor, annesinin kahkahalarını duyuyordu. *Hayır*, diye düşündü, *bu olmaz. Bu hatıramdan vaz...*

Alnında soğuk bir dokunuş hissetti. Gözlerini açtığında elini indiren Magnus'u gördü. Simon boş bir zihinle gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. "Ama bir şey düşünmüyordum," diye itiraz etti.

Magnus'un kedi gözleri hüzünle baktı. "Hayır, düşünüyordun."

Simon odada etrafına bakınırken hafifçe başı dönüyordu. Diğerleri de aynı durumdaydı, sanki hepsi birden tuhaf bir rüyadan uyanmıştı. Isabelle'in koyu renk kirpikleri titreşiyordu. Onun hangi mutlu anısından vazgeçtiğini merak etti.

Pentagramın ortasından alçak sesli bir gümbürtü geldiğinde gözlerini Isabelle'den odanın ortasına çevirdi. Azazel çemberin içinde gelebildiği kadar kıyıya gelmişti, boğazından boğuk bir açlık hırlaması yükseliyordu. Magnus dönüp ona baktığında, yüzündeki ifadeden iblisten iğrendiği okunabiliyordu. Sıktığı yumruğu sanki avcunda cadı ışığı varmış gibi parlıyordu. Elini hızla yandan pentagramın ortasına doğru savurduğunda Simon vampir görüşü sayesinde hareketi izleyebildi. Magnus'un elinden fırlayan şey uçarken genleşen bir ışın gibiydi. Işın birçok görüntüyle birlikte yol alıyordu. Simon masmavi bir okyanus, dans ederken etekleri havalanan saten bir elbise, Magnus'un yüzü, bir gencin mavi gözlerini flaş patlamaları gibi görebiliyordu. Azazel kollarını açmış beklerken görüntüler bedeninde tıpkı bir jet uçağının yakıtı tüketmesi gibi kayboluyordu.

İblis nefesini tuttu. Az önce kıpkırmızı alevler oynaşan gözleri şimdi şenlik ateşi gibiydi. Çatlak sesle, "Ahhh. Nefis," diyordu.

Magnus sert bir sesle konuştu. "Şimdi sıra sende."

İblis dudaklarını yaladı. "Çözüm şu. Beni serbest bırakın, ben de Valentine'ın oğlunu benimle birlikte cehenneme götüreyim. Ölmeyecek, böylece Jace yaşayacak ama o bu dünyada

kalacağı için aralarındaki bağ yavaş yavaş yanıp kül olacak. Siz de arkadaşınıza kavuşabileceksiniz."

"Ya sonra?" dedi Magnus ağır ağır. "Seni serbest bırakırsak sonrasında geri dönüp kendini yine zincire vurduracak mısın?"

Azazel güldü. "Tabii ki hayır, aptal büyücü. İyiliğimin karşılığı özgürlüktür."

"Özgürlük?" Alec bunu inanamıyormuş gibi söylemişti. "Cehennemin prenslerinden biri dünya üzerinde özgür mü kalacak? Sana hatıralarımızı verdik zaten..."

"Hatıralarınız sadece çözümü söylememin karşılığıydı," dedi Azazel. "Çözümü gerçekleştirmemin karşılığı ise özgürlük."

"Bunun sahtekarlık olduğunu biliyorsun," dedi Magnus. "İmkansızı istiyorsun."

"Siz de öyle," dedi Azazel. "Her şekilde arkadaşınızı sonsuza kadar kaybedebilirsiniz. *Tanrı üzerine yemin eden ya da ruhunu bir yeminle bağlayanlar sözlerinde durmalıdır.* Lilith'in büyüsüyle ikisinin ruhları birbirine bağlandı ve bu kendi istekleriyle oldu."

"Jace asla böyle bir şeyi kabul..." diye itiraza yeltendi Alec.

"Yemin etti," dedi Azazel. "İster zorla ister kendi isteğiyle olsun, bunun hiç önemi yok. Benden sadece cennetin bozabileceği bir bağı koparmamı istiyorsunuz. Ama cennet size yardım etmez, bunu siz de en az benim kadar biliyorsunuz. Zaten bu yüzden melekler yerine iblisleri çağırmıyor musunuz? Beni dahil etmek istiyorsanız bunun bir bedeli var.

Karşılığını ödemek istemiyorsanız kaybınızı da kabullenmek zorundasınız."

Magnus'un gergin yüzü kireç gibiydi. "Teklifini kendi aramızda tartışıp değerlendireceğiz. Bu arada geri gidebilirsin." Elini salladığında Azazel ardında yanık ağaç kokuları bırakarak gözden kayboldu.

Dördü birden inanmayan gözlerle birbirine bakıyordu. "İstediği şey," dedi Alec, imkansız değil, haksız mıyım?"

"Teoride her şey mümkündür," dedi Magnus sanki okyanusların derinliklerine bakıyormuş gibi uzaklara dalarak. "Ama yüce iblislerden birini... Hatta bırak yüce iblisi, Lusifer'den sonra gelen cehennemin prenslerinden birini dünya üzerinde serbest bırakmak... Bunun bedeli çok ağır olabilir."

"Peki," diye araya girdi Isabelle, "Sebastian'ın yaratacağı yıkım daha mı az etkili olacak?"

"Magnus'un dediği gibi," dedi Simon acı acı, "her şey mümkün."

"Meclis'in gözünde bundan daha büyük bir suç olamaz," dedi Magnus. "Azazel'i serbest bırakanlar için hemen arama emri çıkarırlar."

"Ama Sebastian tehlikesi ortadan kalkacaksa..." diye söze başladı Isabelle.

"Sebastian'ın bir şeyler planladığına dair hiçbir kanıtımız yok," dedi Magnus. "Tek bildiğimiz, İdris'te güzel bir kır evine yerleşmek istediği."

"Clary ve Jace'le birlikte mi?" dedi Alec şaşkınlıkla.

Magnus omuz silkti. "Onarla ne yapmak istediğini kim bilir? Belki sadece yalnız kalmak istemiyordur."

"Jace'i o çatıdan sırf romantik bir kardeşlik arzusuyla kaçırmış olması mümkün değil," dedi Isabelle. "Bir şeyler planladığı kesin."

Hepsi Simon'a baktı. "Clary bunun ne olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Biraz zamana ihtiyacı var. Ve lütfen bana zamanımızın olmadığını söylemeyin," diye ekledi. "Clary de bunun farkında."

Alec parmaklarını koyu renk saçlarından geçirdi. "Bütün günümüz boşa gitti. Bir koca günümüz yok oldu. Artık aptalca fikirler üretme lüksümüz yok." Sesi alışılmadık bir şekilde sertti.

"Alec," dedi Magnus. Elini sevgilisinin omzuna koyduğunda Alec öfkeyle yere baktı ve kıpırdamadı. "Sen iyi misin?"

Alec başını kaldırıp ona baktı. "Sen kimsin?"

Magnus burnundan hızlı bir nefes çekti. Simon hatırlayabildiği kadarıyla onun sinirlerinin bozulduğuna ilk kez tanık oluyordu. Kısa bir andı ama olmuştu. "Alexander," dedi büyücü.

"Sanırım şu mutlu hatıralar meselesinde şakalaşmak için fazla erken, öyle değil mi?" dedi Alec.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Magnus'un sesi tizleşmişti. Ama bir şey demeye fırsat bulamadı, tam o sırada kapı ardına kadar açıldı ve Maia'yla Jordan içeri girdi. Yanakları soğuktan kıp-

kırmızı kesilmişti. Maia'mn üstünde Jordan'ın deri ceketinin olduğu Simon'ın gözünden kaçmadı.

"Polis merkezinden geliyoruz," dedi Maia heyecanla. "Luke henüz uyanmamıştı ama galiba iyileşecek." Hala mumların ışıklarıyla titreşen pentagramı, siyah dumanı ve yerdeki yanıkları görünce sustu. "Pekala millet, siz burada ne işler çeviriyorsunuz?"

Görünmezlik büyüsü ve Jace'in üzerlerindeki eski köprüden tek eliyle aşağı sarkabilmesi sayesinde Clary ve Jace tutuklanmadan İtalyan polisinin elinden kurtuldu. Kaçarken bir ara koşmayı bırakmış, bir binanın yanında yere çökmüş, yan yana, el ele durup kıkırdamışlardı. Clary katıksız bir mutlulukla başını Jace'in omzuna yasladığında, henüz kahkahası sönmemişken içi sızlayarak onun Jace olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Jace onun bu ani suskunluğunu yorgunluğuna vermiş gibi görünüyordu. İlk çıktıkları sokağa doğru ilerlerken onun elini hafifçe tuttu ve her iki ucunda köprüler olan dar kanal boyunca yürüdüler. Bu köprülerin tam ortasında duran ve hiçbir özelliği olmayan boş evi tanıyınca Clary'nin sırtı ürperdi.

"Üşüdün mü?" Jace onu kendine çekip öptü. Boyu çok uzun olduğu için öpmek istediğinde ya eğilmesi ya da onu havaya kaldırması gerekiyordu. Bu sefer ikincisini yaptı ve kucakladığı gibi görünmez evin içine soktuğu sırada Clary nefesini tuttu. Jace onu yere bırakırken ayağıyla kapıyı gürül-

tülü bir şekilde kapattı. Kapı bir anda arkalarında beliriver-mişti. Ceketini çıkarırken arkadan gergin bir kıkırdama geldi.

Etraflarında ışıklar yanmaya başlarken Clary, Jace'ten uzaklaştı. Sebastian kanepede oturmuş, ayaklarını sehpanın üzerine uzatmıştı. Sarı saçları dağınık, gözleri cam gibi siyahtı. Yalnız değildi. İki yanında iki kız vardı. Biri fena halde kısa bir etek ve askılı bir bluz giymişti. Eli Sebastian'ın göğsün-deydi. Diğeri daha genç, yumuşak bakışlı, kısa siyah saçlı bir kızdı. Başına kırmızı kadifeden bir bant takmıştı ve siyah dantel bir elbise giyiyordu.

Clary sinirlerinin gerildiğini hissetti. Vampir, diye düşün-dü. Nasıl bildiğini kestiremiyordu ama biliyordu işte. Belki siyah saçlı kızın mum gibi beyaz cildi ve dipsiz görünen göz-leri yüzünden ya da belki bir Gölge Avcısı olarak artık Clary de bazı şeyleri sezmeye başladığından. Kız da onun anladığını biliyordu, Clary bundan adı gibi emindi. Kız küçük sivri dişlerini göstererek gülümsedi, sonra eğilerek dudaklarını Sebastian'ın köprücükkemiği üzerinde dolaştırdı. Sebastian'ın gözkapakları titreşti, uzun kirpikleri kapkara gözlerinin üze-rine düştü. Başını kaldırıp kirpiklerinin arasından bakarken Jace'i görmezden gelip, Clary'yi seyrediyordu.

"Randevunuz nasıl geçti?"

Clary onun ağzının payını vermeyi çok isterdi ama bunun yerine sadece başını sallamakla yetindi.

"Eh, o zaman bize katılmak ister misiniz?" dedi Sebastian kızları işaret ederek. "İçki?"

Koyu renk saçlı kız gülüp Sebastian'a İtalyanca bir şeyler söyledi. Soru soruyor gibiydi.

"*No*," dedi Sebastian. "*Lei é mia sorella.*"

Kız hayal kırıklığına uğramış gibi arkasına yaslandı. Clary'nin ağzı kurumuştu. Birden elinde Jace'in elini hissetti. Genç adam parmaklarını sıkıyordu. "İçmesek daha iyi olur," dedi. "Yukarı çıkıyoruz. Sabah görüşürüz."

Sebastian parmaklarını sallayarak veda ederken parmağındaki Morgenstern yüzüğü ışıkta bir uyarı ateşi gibi parıldadı. "*Ci vediamo.*"*

Jace, Clary'nin elini bırakmadan cam merdivenlere yöneldi; yukarıdaki koridora ulaştıklarında Clary nihayet nefesini bıraktı. Farklı Jace bir meseleydi. Sebastian ise bambaşka bir mesele. Etrafa yaydığı kötülük tıpkı bir yangın gibiydi. "Ne dedi?" diye sordu. "İtalyanca?"

"*Hayır, o benim kız kardeşim*, dedi." Kızın Sebastian'a ne söylediğini tercüme etmeye niyeti yoktu.

"Bunu sık sık yapıyor mu?" diye sordu Clary. Jace'in odasının önünde duruyorlardı. "Sık sık buraya kız getiriyor mu?"

Jace onun yüzünü okşadı. "Ne isterse yapıyor, sorgulamıyorum," dedi. "İsterse üç metre boyunda bikinili pembe bir tavşan getirebilir. Ben karışmam. Ama eğer benim de buraya kız getirip getirmediğimi soruyorsan cevabım hayır. Senden başka kimseyi istemiyorum."

* İtalyanca: Görüşürüz. (Ç.N.)

Clary aslında bunu sormamıştı, yine de ikna olmuş gibi başını salladı. "Aşağı inmek istemiyorum."

"Bu gece benimle uyuyabilirsin." Altın rengi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ya da ana yatak odasında kalabilirsin. Biliyorsun, senden asla..."

"Seninle kalmak istiyorum," dedi Clary telaşına kendisi de şaşırarak. Belki de bir zamanlar Valentine'ın kaldığı, tekrar annesiyle birlikte olmayı hayal ettiği odada kalma fikri fazla gelmişti. Ya da sadece çok yorgundu, üstelik bugüne kadar Jace'le sadece bir gece, o da aralarında sanki bir kılıç varmış gibi sadece el ele tutuşarak birlikte uyumuşlardı.

"Odayı toplamam için bana bir saniye izin ver. İçerisi çok dağınık."

"Evet, daha önce geldiğimde sanırım pencere pervazında bir toz tanesi gördüm. Temizlesen iyi olur."

Jace onun saçlarını okşarken bir bukleyi parmağıyla düzeltti. "Beni ilgilendirmez ama uyurken üstüne bir şey giymek ister misin? Pijama falan..."

Clary ana yatak odasındaki kıyafetlerle dolu dolabı düşündü. Bu fikre alışmaya başlamıştı. Dolaptan bir şey giyebilirdi. "Kendime bir gecelik bulayım."

Birkaç dakika sonra açık çekmecenin önünde duruyordu ve erkeklerin sevdikleri kadınlar için aldıkları giysilerin, kadınların almak istemeyeceği şeyler olduğunu bütün açıklığıyla görebiliyordu. Clary genellikle bir atlet ve şortla uyurdu ama buradaki her şey ipek ve danteldendi, bazıları neredeyse

yok derecesinde küçüktü ya da hem ipek hem dantel hem de küçüktü. Sonunda soluk yeşil renkli ipek bir gecelikte karar kıldı. Aklına aşağıda elini Sebastian'ın göğsüne koyan kızın kıpkırmızı tırnakları geldi. Clary tırnaklarını kemirirdi, bugüne kadar tırnaklarına en fazla parlatıcı sürmüştü. Isabelle gibi dişiliğinin farkında olup bunu silah olarak kullanacak kadar güçlü olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Oysa Clary için dişilik, yeni taşındığı eve gelen hediyeyi nereye koyacağını bilememekle aynı şeydi.

Jace'in odasına yönelmeden önce şans için parmağındaki altın yüzüğe dokundu. Genç adam sadece siyah pijama altı giymiş, yatakta oturuyordu. Komodinin üzerindeki lambanın sarı ışığında kitap okuyordu. Clary bir süre durup onu seyretti. Kitabın sayfalarını çevirirken kaslarının güzelim hareketlerini... Ve tam kalbinin üzerinde Lilith'in bıraktığı işareti görebiliyordu. Bu işaret tenine dantel gibi işlenmiş diğer siyah işaretlerden farklı olarak kanla karışık cıva gibi gümüş-kırmızı renkteydi. Sanki Jace'e ait değildi.

Kapı, arkasından küçük bir klik sesiyle kapandığında genç adam başını kaldırıp baktı. Clary onun yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Üzerine geçirdiği geceliği kendisi pek beğenmemiş olsa da Jace'in beğendiği kesindi. Çocuğun yüzünde beliren ifade Clary'nin ürpermesine neden oldu.

"Üşüyor musun?" Jace kitabı bırakıp battaniyeyi açtığında Clary yatağa tırmandı. İkisi birden battaniyenin altına kayıp yüz yüze yattı. Saatler gibi gelen bir süre boyunca sandalda

öpüşmüşlerdi ama burası farklıydı. Orası ortalık yerdi, şehrin ve yıldızların gözleri üzerlerindeydi. Burası daha mahremdi, ikisi bir battaniyenin altındaydı, nefesleri ve beden ısıları birbirine karışıyordu. Onları seyreden, durdurabilecek kimse yoktu. Durmaları için bir sebep de yoktu. Jace elini uzatıp yanağına koyduğunda Clary kanın sağır edercesine kulaklarına hücum ettiğini hissetti.

Gözleri birbirine o kadar yakındı ki Clary genç adamın gözbebeklerinde mozaiği andıran farklı tonlardaki altın ışıltıları görebiliyordu. Çok uzun süre üşümüştü, şimdiyse aynı anda sanki hem yanıyor hem eriyor, ona doğru akıyordu. Oysa birbirlerine dokundukları bile söylenemezdi. Clary gözlerini genç adamın en savunmasız yerlerinden alamıyordu: Şakakları, gözleri, boynunda atan şahdamarı... Boynunu öpmek, kalp atışlarını dudaklarında hissetmek istiyordu.

Jace'in yara izli eli yanağından aşağı, omuzlarına ve yanlarına kaydı, sonunda uzun ve yavaş bir yol izleyerek kalçasında durdu. Clary erkeklerin neden ipek gecelikleri bu kadar çok sevdiklerini anlayabiliyordu. Kumaş yapısı itibariyle yok gibiydi, insanın eli sanki bir camın üzerinde kayıyormuş gibi oluyordu. "Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı Jace heyecandan boğuklaşmış bir sesle.

"Sadece bana sarılmanı istiyorum," dedi Clary. "Uyurken sarılalım. Şu anda tek istediğim bu."

Jace'in parmakları kalçasının kenarında küçük daireler çizerken birden durdu. "Hepsi bu mu?"

Aslında değildi. Tıpkı sandaldaki gibi zamanı, mekanı, kim olduğunu, neden burada olduğunu unutana kadar onunla öpüşmek istiyordu.

Ama bu kötü bir fikirdi.

Jace sabırsızca onu seyrederken Clary'nin aklına, karşılaştıkları ilk gün onun bir aslan kadar güzel ama aynı zamanda ölümcül olduğunu düşündüğü geldi. Bu bir sınav, dedi içinden. Ve belki de tehlikeli bir sınavdı. "Hepsi bu."

Jace'in göğsü yükselip indi. Lilith'in ona koyduğu işaret, kalbinin hemen üzerinde nabız gibi atıyordu. Eli belinde gerildi. Clary denizdeki küçük dalgalar gibi kendi sessiz nefeslerini duyabiliyordu.

Genç adam onu kendine çekip arkasını döndürdü ve yapışık kaşıklar gibi uzandılar. Clary yutkundu. Jace'in teni yakıyordu, sanki ateşi fırlamıştı. Ama kollarıyla onu sardığında Clary yabancılık çekmedi. Başı onun çenesinin altında, sırtı onun sert göğüs ve karın kaslarına dayalı, bacakları aynı açıyla bükülü... İkisi tam birbirlerine göreydi. "Peki," diye fısıldadı Jace. Ensesini yakan nefesiyle Clary'nin tüyleri diken diken oldu. "Biz de böyle uyuruz."

Ve hepsi buydu. Clary'nin bedeni yavaşça gevşedi, kalbinin atışları yavaşladı. Jace'in kolları arasındayken hep hissettiği gibi hissediyordu. Rahattı. Genç adamın ellerini tutup gözlerini yumdu ve üzerinde yattıkları yatağın içinde bulundukları tuhaf hapishaneden uzaya ya da okyanusa süzüldüğünü hayal etti. Sadece ikisi. Baş başa.

Başı Jace'in çenesinin altında, sırtı göğsüne dayalı, bacakları birbirine dolanmış bir şekilde uyuyakaldı. Haftalardır böyle güzel uyumamıştı.

Simon misafir odasındaki yatağın kenarına oturup kucağındaki kamp çantasına baktı.

Oturma odasından gelen sesleri duyabiliyordu.

Magnus, Maia ve Jordan'a gece olanları anlatıyor, Izzy arada sırada lafa karışarak bir ayrıntıya değiniyordu. Jordan açlıktan bayılmamak için Çin yemeği sipariş etmeleri gerektiğini söylediğinde Maia güldü ve Kızıl Kurt'tan olmadığı sürece her tür yemeğe razı olduğunu dile getirdi.

Açlık, diye düşündü Simon. Acıkıyordu. Acıktığını hissedecek kadar acıkmıştı. Sanki damarları çekiliyordu. Bu insanken hissettiği açlıktan farklıydı. Sanki içi dışına çıkıyordu. Biri onu sallasa içindeki boşluk nedeniyle bir çan gibi çınlayabilirdi.

"Simon."

Kapı açıldı, içeri Isabelle girdi. Siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, neredeyse beline uzanıyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim."

Kucağındaki çantayı görünce kızın omuzları gerildi. "Gidiyor musun?"

"Eh, sonsuza kadar kalamam ya," dedi Simon. "Yani dün gece... farklıydı. Kalmamı sen..."

"Doğru," dedi Isabelle doğal olmayan cıvıltılı bir sesle. "Şey, en azından Jordan'la dönebilirsin. Bu arada Maia ile onu fark ettin mi?"

"Neyi fark ettim mi?"

Kız sesini alçalttı. "Küçük seyahatleri sırasında kesinlikle aralarında bir şeyler olmuş. Sevgili olmuş gibi bir halleri var."

"Eh, onlar adına sevindim."

"Kıskandın mı?"

"Kıskanmak mı?" diye tekrarladı Simon kafası karışmış gibi.

"Eh, sen ve Maia..." Isabelle elini sallayıp ona kirpiklerinin arasından baktı. "Siz ikiniz..."

"Ah! Hayır. Hayır, hayır. Jordan için seviniyorum. Gerçekten çok mutlu olacaktır." Bunu söylerken samimiydi.

"Güzel." Isabelle tekrar başını kaldırdığında yanakları kızarmıştı ve bunun sebebi soğuk değildi. "Bu gece kalmak ister misin, Simon?"

"Seninle mi?"

Isabelle bakışlarını kaçırarak başını salladı. "Alec giysilerini almak için Enstitü'ye gidecek. Onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu ama ben... Ben burada seninle kalmayı tercih ederim." Çenesini havaya dikip Simon'ın gözlerinin içine baktı. "Yalnız uyumak istemiyorum. Burada kalırsam benimle kalır mısın?"

Simon onun bunu sorarken nasıl zorlandığını görebiliyordu. "Tabii ki," dedi elinden geldiğince yumuşak bir sesle.

Bir taraftan da açlığını kafasından kovmaya çalışıyordu. Beslenmeyi unutmaya çalıştığı son seferinde Jordan onu Maureen'in üzerinden zorla almıştı.

Ama o zaman günlerce kan içmemişti. Bu sefer başkaydı. Sınırlarını biliyordu. Bundan emindi.

"Tabii," dedi yine. "Bu harika olur."

Camille oturduğu banktan Alec'e pis pis sırıttı. "Eee, Magnus şu anda nerede olduğunu sanıyor?"

İki tuğlanın üzerine yerleştirilmiş bir kalasın üzerinde oturan Alec bacaklarını gerip botlarına baktı. "Enstitü'den giysilerimi aldığımı sanıyor. İspanyol Harlem'ine gidecektim ama onun yerine buraya geldim."

Kadın gözlerini kıstı. "Niyeymiş o?"

"Çünkü bunu yapamayacağım. Raphael'i öldüremem."

Camille pes edercesine ellerini havaya savurdu. "Niyeymiş o? Onunla bir tür kişisel bağın mı var?"

"Onu neredeyse hiç tanımıyorum," dedi Alec. "Ama onu öldürmek, Yasa'yı çiğnemek anlamına gelir. Daha önce Yasa'yı hiç delmedim değil ama iyi bir sebeple kuralları görmezden gelmek ile bencilce bir amaç uğruna Yasa'ya karşı gelmek birbirinden çok farklı şeyler."

"Ah, Tanrım."

Camille volta atmaya başladı. "Sen beni Nefilim vicdanından koru."

"Üzgünüm."

Kadın gözlerini kıstı. "Üzgün müsün? Seni var ya..." Sustu. "Alexander," diye devam etti daha yumuşak bir sesle. "Magnus ne olacak? Böyle devam ederseniz onu kaybedeceksin."

Alec kadının kedi gibi hareketlerini izliyordu. Camille'in duygusuz yüzünde merak ve anlayışa dair ipuçları vardı. "Magnus nerede doğdu?" diye sordu Alec.

Camille bir kahkaha attı. "Bunu da mı bilmiyorsun? Tanrım. Çok bilmek istiyorsan Batavia'da doğdu." Alec boş gözlerle baktığında burnundan kıkırdayarak devam etti. "Endonezya. Tabii o zamanlar adı Hollanda Doğu Adaları'ydı. Sanırım annesi bir yerliydi, babası ise aptal bir göçmen. Eh, tabii gerçek babası değildi." Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı.

"Gerçek babası kimdi?"

"Magnus'un mu? Tabii ki bir iblis."

"Evet, ama hangi iblis."

"Bunun ne önemi var, Alexander?"

Alec "Bana öyle geliyor ki," diye sürdürdü sözünü inatla, "çok güçlü ve yüksek dereceden bir iblisti. Ama Magnus onun hakkında konuşmuyor."

Camille bir iç çekerek kendini bankın üzerine attı. "Eh, tabii ki konuşmaz. Bir ilişkide sırlar olmalı, Alec Lightwood. Henüz okunmayan bir kitap, ezberlenen bir kitaptan çok daha heyecan vericidir."

"Yani ona her şeyi anlatmamam mı lazım?" Alec bu küçük tavsiye karşısında yumruk yemişe dönmüştü. Bu soğuk, güzel

kadının içinde bir yerde, Magnus'la benzersiz şeyler tecrübe etmiş, sevmiş ve sevilmiş bir kadın vardı. Bir şeyleri, bazı sırları, ilişkiyi mahvetmesini engelleyecek birtakım anahtar kelimeleri biliyor olmalıydı.

"Buna kalıbımı basabilirim. Gerçi o kadar kısa zamandır yaşıyorsun ki zaten anlatacak neyin olabilir. Muhtemelen anlatacakların çoktan bitmiştir."

"Eh, senin ona hiçbir şey anlatmama politikan da pek işe yaramış görünmüyor."

"Onu elimde tutmaya senin kadar kendimi adamış değildim."

Kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama Alec sormadan edemedi. "Onu elinde tutmak isteseydin neyi farklı yapardın?"

Camille abartılı bir iç geçirdi. "Genç olduğun için anlamakta zorlandığın şey şu: Hepimiz bir şeyler saklarız. Özellikle sevgililerimizden saklarız çünkü kendimizi en iyi halimizle onlara sunmak isteriz. Ama arada gerçek bir aşk varsa, sevdiğimiz kişinin hiç soru sormadan bunu anlamasını bekleriz. Gerçek bir ilişkide, asırlar süren gerçek bir ilişkide, sözlere dökülmeyen bir anlaşma vardır."

"A-ama," diye kekeledi Alec, "o benim ona karşı açık olmamı istiyor. Hayatım boyunca tanıdığım insanlara, Isabelle'le Jace'e karşı bile açık olmakta zorlandığım halde..."

Camille yine burnundan kıkırdadı. "O başka şey," dedi. "Gerçek aşkı bulduğunda hayatındaki diğer insanlara ihtiyaç duymazsın. Magnus'un sana her şeyini anlatmamasına şaş-

mamalı çünkü insanlara fazla sorumluluk yüklüyorsun. Aşk gerçek olduğunda, her arzuda, her ihtiyaçta birleşirsiniz. Beni dinliyor musun, küçük bey? Tavsiyelerim çok değerlidir ve kolay kolay kimseye tavsiye vermem..."

Şafak odayı hafif bir ışıkla doldurmuştu. Clary doğrulup Jace'in uyumasını seyretti. Genç adam yan yatmıştı, saçları mavimsi ışıkta soluk pirinç renginde görünüyordu. Bir çocuk gibi elini yanağının altına yastık yapmıştı. Omzundaki yıldız şeklinde yara izi, kollarında, sırtında ve yan taraflarındaki kadim mühürler görülebiliyordu.

Clary başkalarının da bu yara izlerini bu kadar güzel bulup bulmadığını merak etti. Ya da belki sırf Jace'i sevdiği için yara izlerini güzel buluyordu. Her bir izin bir hikayesi vardı. Hatta bazıları genç adamın hayatını kurtarmıştı.

Jace uykusunda mırıldanıp sırtüstü döndü. Karnının üzerine koyduğu elinin üstünde simsiyah falcılık mührü açıkça görülebiliyordu. Elinin hemen üstündeyse Clary'nin hiç de güzel bulmadığı başka bir mühür vardı: Onu Sebastian'a bağlayan Lilith'in mührü.

Mühür, Isabelle'in yakut kolyesi ya da ikinci bir kalp gibi atıyordu.

Bir kedi sessizliğinde yatakta dizlerinin üzerine oturdu. Duvardaki Herondale hançerini almak için uzandığında Jace'le fotoğrafları serbest kalıp uçarak yüzüstü yere kondu.

Clary yutkunup Jace'e baktı. Şu anda bile sanki içinde bir ateş yanıyormuş gibi parlıyor, son derece canlı görünüyordu. Göğsündeki yara izi nabız gibi düzenli bir şekilde atıyordu.

Clary hançeri havaya kaldırdı.

Uyandığında kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Oda atlıkarınca gibi etrafında dönüyordu. Hava hala karanlıktı, Jace hala ona sarılmış uyuyordu. Sıcak nefesi ensesindeydi. Genç adamın kalp atışlarını sırtında hissedebiliyordu. Gözlerini yumup ağzında biriken acılığı yok etmek için yutkundu.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüya görmüştü.

Ama artık tekrar uyuması mümkün değildi. Yavaş hareketlerle doğruldu, Jace'in kolunu üzerinden nazikçe aldı ve yataktan çıktı.

Yerler buz gibiydi, yalınayak yere bastığında yüzünü ekşitti. Yarı karanlıkta el yordamıyla kapıyı açtı. Ve olduğu yerde donakaldı.

Koridorda pencere yoktu, sadece sallanan bir avize ortalığı aydınlatıyordu. Yerde yapışkan ve koyu renk gölcükler vardı. Kanlı bir el beyaz badanalı duvar boyunca iz bırakmıştı. Merdivenlere varana kadar yer yer duvarlara kan sıçramıştı. Sahanlıkta upuzun koyu renk bir iz görülüyordu.

Clary, Sebastian'ın odasına baktı. Sessizdi, kapı kapalıydı, kapının altından ışık sızmıyordu. Aklına aşağıda gördüğü mini etekli sarışın kız geldi. Tekrar duvardaki el izine baktı. Bir mesaj gibiydi. Sanki biri "*Dur!*" demek için elini uzatmıştı.

Sonra Sebastian kapısını açtı.

Koridora çıktı. Üzerinde siyah kot pantolonu ve gömleği vardı. Gümüş beyazı saçları karmakarışıktı. Esnedi, Clary'yi gördü ama sonra emin olamamış gibi rekrar ona baktı. Yüzünden samimi bir şaşkınlık okunuyordu. "Niye ayaktasın?"

Clary nefesini yuttu. Hava metal tadındaydı. "Niye mi? Sen niye ayaktasın?"

"Ortalığı temizlemek için aşağıdan birkaç havlu alacağım," dedi Sebastian sıradan bir şey söylüyormuş gibi. "Vampirler ve oyunları..."

"Bu hiç de oyuna benzemiyor," dedi Clary. "Kız, seninle birlikte olan kız... Ona ne oldu?"

"Sivri dişleri görünce bir parça korktu. Bazen korkarlar." Clary'nin yüzündeki ifadeyi görünce Sebastian güldü. "Sonunda yola geldi. Hatta daha fazlasını istedi. Şu anda yatağımda uyuyor. Hayatta olduğunu görmek istiyorsan yatağıma bakabilirsin."

"Hayır... Buna gerek yok." Clary yere baktı. Keşke üstünde şu ipek gecelikten başka bir şey olsaydı. Şu anda kendini çıplak hissediyordu. "Peki ya sen?"

"İyi olup olmadığımı mı soruyorsun?" Clary bunu kastetmemişti ama Sebastian buna sevinmiş gibi görünüyordu. Gömleğinin yakasını çekiştirdiğinde Clary onun boynundaki iki küçük yara izini gördü. "Bir *iratze* şifa mührü iyi gelecektir."

Clary bir şey demedi.

"Aşağı gel," dedi Sebastian başıyla onu takip etmesini işaret ederek yalınayak yanından geçerken. Sonra cam merdivenleri inmeye başladı. Biraz sonra Clary de onun istediğini yaptı. Sebastian yürürken ışıkları yakıyordu, böylece mutfağa vardıklarında her yer sıcak ışıkla aydınlanmıştı. "Şarap?" diye sordu Sebastian buzdolabının kapısını açıp.

Clary tezgahın önündeki taburelerden birine oturup geceliğini düzeltti. "Sadece su."

Sebastian iki bardağa madensuyu doldururken onu seyretti. Biri Clary, diğeri de kendisi içindi. Yumuşak hareketleri Jocelyn'e benziyordu ama kendine hakimiyeti tamamen Valentine'dan geliyordu. Clary onun bu halini aynı zamanda, çok iyi eğitilmiş bir dansçı gibi hareket eden Jace'e de benzetiyordu.

Genç adam bardağı bir eliyle ona iterken diğeriyle bardağı dudaklarına götürdü. Madensuyunu bitirdiğinde bardağı çarparak tezgahın üzerine koydu. "Muhtemelen biliyorsundur. Vampirlerle vakit geçirmek insanı gerçekten susatıyor."

"Nereden bileyim?" Clary bu soruyu niyetlendiğinden daha sert bir şekilde sormuştu.

Sebastian omuz silkti. "Şu gündüzyürüyen ile ısırma oyunu oynadığınızı düşünmüştüm."

"Simon'la hiçbir zaman öyle oyunlar oynamadık," dedi Clary donuk bir sesle. "Aslına bakarsan bir insanın neden bile bile kendini bir vampire sunduğunu anlayamıyorum. Aşağı

Dünyalılar'dan nefret etmiyor muydun sen? Onları küçümsemiyor muydun?"

"Hayır," dedi Sebastian. "Beni Valentine'la karıştırıyorsun."

"Evet," diye söylendi Clary. "Büyük yanlış yapıyorum."

"Benim ona, senin de Jocelyn'e benzemen benim suçum değil." Jocelyn'in adını andığında dudakları hafifçe büküldü. Clary kızgın gözlerle ona baktı. "Bak işte yine aynı şey. Bana hep böyle bakıyorsun."

"Nasıl?"

"Hayvan barınaklarını sırf eğlence olsun diye ateşe veriyormuşum ya da sigaralarımı yetimlerle yakıyormuşum gibi." Kendine bir bardak daha doldurdu. Kafasını çevirdiğinde Clary onun boynundaki yaraların iyileşmeye başlamış olduğunu gördü.

"Bir çocuğu öldürdün," dedi sertçe. Aslında çenesini tutması, Sebastian'ın bir canavar olduğuna inanmıyormuş gibi davranması gerekiyordu. Ama Max... Onu kucağındaki kitabı, gözlerinde gözlüğüyle Enstitü'de uyuyakaldığı kanepede görmüştü ilk kez. Küçük yüzünü aklından çıkaramıyordu. "Bu yaptığın asla affedilebilir bir şey değil."

Sebastian içini çekti. "Öyle olsun," dedi. "Demek kartları hemen masaya yaydık, öyle mi küçük kardeşim?"

"Ne sanıyordun?" Sesi kendi kulaklarına bile zayıf ve yorgun geliyordu ama Clary onu azarladığında Sebastian irkildi.

"O olayın bir kaza olduğunu söylesem bana inanır mıydın?" dedi bardağı tezgahın üzerine bırakırken. "Onu

öldürmek istemedim. Sadece kimseye söylememesi için bayıltmak..."

Clary onu bakışlarıyla susturdu. Gözlerindeki nefreti saklayamadığının farkındaydı. Saklamasının mümkün olmadığını çok iyi biliyordu.

"Gerçekten. Isabelle gibi onu da bayıltmak istemiştim. Gücümü hafife almışım."

"Ya Sebastian Verlac? Gerçek olanı? Onu da öldürdün, öyle değil mi?"

Sebastian yabancı birinin ellerine bakıyormuş gibi ellerine baktı: Sağ bileğinde künyeyi andıran gümüş zincirli düz bir plaka vardı. Isabelle'in kestiği bileğindeki yara izini kapatıyordu.

"Bana karşı koymaması gerekirdi."

Midesi bulanan Clary tabureden iniyordu ki Sebastian onu bileğinden yakalayıp kendine çekti. Elleri ateş gibiydi. Clary, İdris'te ilk karşılaştıklarında dokunuşunun onu yaktığını hatırlıyordu. "Max'i Jonathan Morgenstern öldürdü. Aynı kişi değilsem ne olmuş? Aynı adı bile kullanmıyorum, fark etmedin mi?"

"Bırak beni."

"Jace'in farklı olduğuna inanıyorsun," dedi Sebastian sessizce.

"Onun aynı kişi olmadığını, kanımın onu değiştirdiğini düşünüyorsun. Öyle değil mi?"

Clary bir şey demeden başıyla onayladı.

"O zaman benim neden başka türlü olabileceğime inanman bu kadar zor? Belki onun kanı da beni değiştirmiştir. Belki ben de bir zamanlar olduğum kişi değilimdir."

"Luke'u bıçakladın," dedi Clary. "Sevdiğim birini bıçakladın."

"Pompalı tüfeğiyle beni paramparça etmek üzereydi," dedi Sebastian. "Sen onu seviyorsun, ben onu tanımıyorum. Hem kendimin hem Jace'in hayatını kurtarıyordum. Bunu gerçekten anlayamıyor musun?"

"Belki de sana inanmam için duymam gerekenleri söylüyorsundur sadece."

"Bir zamanlar olduğum kişi bana inanmanı umursar mıydı?"

"Bir şey istiyorsa, elbette."

"Ama ben sadece bir kız kardeş istiyorum."

Bunu duyunca Clary gözlerini inanamıyormuş gibi ona çevirdi. "Bir aile olmanın ne demek olduğunu ya da bir kız kardeşin olsa nasıl davranman gerektiğini bilmiyorsun."

"Bir kız kardeşim var." Sebastian'ın sesi alçaktı. Gömleğinin yakasında, tam da teniyle birleştiği noktada kan lekeleri vardı. "Sana bir şans veriyorum. Jace'le birlikte yaptığımız şeyin ne kadar doğru olduğunu görmen için bir şans. Sen de bana bir şans verecek misin?"

Clary, İdris'te tanıştığı Sebastian'ı düşündü. Onun eğlenceli, arkadaşça, dalgın, alaycı, yoğun ve kızgın konuşmalarına tanık olmuştu. Ama Sebastian asla yalvaran bir tonda konuşmazdı.

"Jace sana güveniyor," diye devam etti Sebastian. "Ama ben güvenmiyorum. Jace sırf onunla olabilmek için hayatında değer verdiğin her şeyi silip atacağına inanıyor. Hem de her şeyi göze alarak."

Clary'nin çenesi gerildi. "Sen öyle olmadığını nereden biliyorsun?"

Sebastian güldü. "Çünkü sen benim kız kardeşimsin."

Clary "Birbirimize hiç benzemiyoruz," dediğinde Sebastian'ın yüzünde yavaşça beliren gülümsemeyi gördü. Kelimelerin devamını yuttu ama artık çok geçti.

"Ben de olsam aynı şeyi söylerdim," dedi Sebastian. "Ama boşver artık, Clary. Buradasın. Geri dönemezsin. Tercihini Jace'ten yana kullandın. Belki bunu gönülden yapmış olabilirsin. O zaman yaşanacakların bir parçası ol. Kararını daha sonra verirsin... Yani benimle ilgili kararını."

Ona bakmamak için gözlerini yerdeki mermere diken Clary başını hafifçe salladı.

Sebastian uzanıp kızın gözlerinin önüne düşen saçları çektiğinde mutfağın ışıkları bileğindeki künyeden yansıdı. Clary şimdi üzerine kazınmış harfleri görebiliyordu: *Acheronta movebo*. Bütün cesaretini toplayıp Sebastian'ın bileğini kavradı. "Bu ne anlama geliyor?"

Sebastian bileğindeki gümüşe dokunan ele baktı. "*Her zaman tiranlara karşı*. Dediklerine göre Romalılar, diktatör olmaya hazırlanırken Sezar'ı öldürdüklerinde böyle bağırıyorlarmış."

"Hainler," dedi Clary tuttuğu bileği bırakırken.

Sebastian'ın kapkara gözleri parladı. "Ya da özgürlük savaşçıları. Tarihi kazananlar yazar, küçük kardeşim."

"Ve sen de tarih yazmaya mı hazırlanıyorsun?"

Sebastian ona sırıttı. "Sence?"

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

12

CENNET MADDESİ

Alec, Magnus'un dairesine döndüğünde ışıklar kapalıydı ama oturma odasında mavi-beyaz alevler oynaşıyordu. Işığın pentagramdan geldiğini kavraması birkaç saniyesini aldı.

Kapıda ayakkabılarını çıkarıp mümkün olduğunca sessiz adımlarla yatak odasına yöneldi.

Karanlık odayı sadece pencere pervazını çevreleyen Noel ışıkları aydınlatıyordu. Magnus sırtüstü yatmış, örtüyü beline kadar çekmiş uyuyordu. Elini göbek deliği olmayan karnına koymuştu.

Alec üzerinde sadece şortu kalana kadar hızla soyunurken Magnus'un uyanmaması için dua ediyordu. Ne yazık ki örtülerin altında yatan Başkan Miyav'ı hesaba katmamıştı. Dirseğiyle kedinin kuyruğunu ezdiğinde Başkan ciyaklayıp

yataktan fırladı ve tabii Magnus'un gözlerini kırpıştırarak uyanmasına neden oldu.

"Neler oluyor?"

"Hiç," dedi Alec içinden kediye küfürler saydırırken. "Uyuyamadım."

"Bu yüzden mi dışarı çıktın?" Magnus yan dönüp Alec'in çıplak omzuna dokundu. "Üşümüşsün ve gece kokuyorsun."

"Orada burada dolaşıyordum," dedi Alec. Odanın loş ışığında Magnus yüzünü göremediği için seviniyordu. Kötü bir yalancı olduğunu biliyordu.

"Nerelerde?"

İlişkide birtakım sırlar olmalı, Alec Lightwood.

"Oralar buralar işte," dedi Alec sesine bir parça neşe katarak. "Bilirsin. Gizemli yerler."

"Gizemli yerler mi?"

Alec başıyla onayladı.

Magnus yine sırtüstü uzandı. "Demek Crazytown'a gittin," diye söylendi gözlerini yumarken. "Bana bir şey getirdin mi?"

Alec eğilip Magnus'u dudaklarından öptü. "Sadece bunu," dedi yumuşakça geri çekilirken ama Magnus onu bırakmadan gülümsedi.

"Eh, madem beni uyandırdın," dedi, "o zaman uyandığıma değsin bari." Sonra Alec'i üzerine çekti.

Zaten dün geceyi birlikte geçirmişlerdi, bu yüzden Simon, Isabelle'le geçirecekleri ikinci gecenin fazlasıyla tuhaf şeylere

gebe olacağını hiç aklına getirmemişti. Öte yandan Isabelle bu sefer ayıktı, uyanıktı ve belli ki Simon'dan bir beklentisi vardı. Mesele de buydu: Simon onun kendisinden ne beklediğini kestiremiyordu.

Giymesi için Isabelle'e düğmeli bir tişört vermiş, kız örtünün altına girip duvara yanaşırken nazikçe başını başka tarafa çevirmişti.

Üstünü değiştirmeye zahmet etmedi, sadece ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp kot pantolonu ve tişörtü üzerinde olduğu halde Isabelle'in yanına uzandı. Bir süre yan yana yattılar, sonra Isabelle ona dönüp beceriksizce kolunu üstüne attı. Dizleri çarpıştı. Isabelle'in ayak tırnaklarından biri bileğini çizdi. Başını kaçırmaya çalışırken alınları tokuştu.

"Uf!" dedi Isabelle öfkeyle. "Bunda daha iyi olman gerekmez miydi?"

Simon afalladı.

"Neden?"

"Harika platonik kucaklaşmalar eşliğinde Clary'yle geçirdiğin bütün o geceler..." dedi yüzünü genç adamın omzuna bastırdığı için boğuk bir sesle. "Sanmıştım ki..."

"Biz sadece uyuyorduk," dedi Simon. Clary'yle ne kadar mükemmel bir uyum içinde olduklarını, onunla yatakta uyumanın nefes almak kadar doğal olduğunu söylemek istemiyordu. Clary'nin saçlarının kokusu ona çocukluğunu, güneşi, sıradan hayatını hatırlatıyordu. Fakat bunları söylemesinin iyi olmayacağına dair içinde garip bir his vardı.

"Biliyorum. Ama ben sadece uyumam," dedi Isabelle aksi aksi. "Kimseyle uyumam. Genellikle geceyi kimseyle birlikte geçirmem. Yani hiç geçirmemişimdir."

"Kalmamı istedin..."

"Of, kapa çeneni," dedi Isabelle. Sonra onu öptü. Öpüşmeleri şaşırtıcı derecede başarılıydı. Simon onunla daha önce de öpüşmüştü. Yumuşak dudaklarını, uzun siyah saçlarının ipeksi yumuşaklığını seviyordu. Ama bu sefer bedenleri de birleştiğinden kızın vücudundan yayılan sıcak dalgaları da hissediyordu. Isabelle'in uzun çıplak bacakları, damarlarında pompalanan kan... Ve bir anda Simon'ın sivri dişleri çıkıverdi.

Telaşla geri çekildi.

"Şimdi ne oldu? Beni öpmek istemiyor musun?

"İstiyorum," demeye çalıştı Simon ama sivri dişleri buna engel oluyordu. Isabelle'in gözleri kocaman büyüdü.

"Ah, sen açsın," dedi. "En son ne zaman içtin?"

"Dün," diyebildi Simon zorlukla.

Isabelle başını yastığına bıraktı. Gözleri inanılmaz büyük, siyah ve ışıltılıydı. "Belki beslensen iyi olur," dedi. "Beslenmediğinde neler olduğunu biliyorsun."

"Yanımda kan getirmedim. Daireme dönmem gerekiyor," dedi Simon. Dişleri geri çekilmeye başlamıştı bile.

Isabelle onun kolunu kavradı. "Soğuk hayvan kanı içmek zorunda değilsin. Ben buradayım." Kelimelerin yarattığı şok büyük bir enerji dalgası gibi bütün vücudunu sarsıp bütün sinir uçlarının ateş almasına neden oldu. "Ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiyim." Tişörtünün düğmelerini açıp boğazını ortaya çıkardığında bembeyaz tenindeki damar izleri gözle görülebiliyordu. Tişörtün yakası iyice açıldığında bikinilerden bile daha küçük mavi sutyeni göründü ama Simon damağının kurumaya başladığını hissedebiliyordu. Isabelle'in boynundaki yakut kolye kırmızı trafik ışığı gibi yanıp sönüyordu. Sanki onun aklını okumuş gibi eliyle saçlarını geri çekip öteki omzuna aldığında boynu tamamen ortadaydı. "İstemiyor musun?"

Simon onun bileğini tuttu. "Isabelle, yapma," dedi panikle. "Kendimi kontrol edemiyorum, açlığımı kontrol edemiyorum. Canını yakabilirim, seni öldürebilirim."

Isabelle'in gözleri parladı. "Öldürmezsin. Kendini tutabilirsin. Jace'le yapmıştın."

"Jace'e karşı bir şey hissetmiyordum."

"Biraz bile mi?" dedi kız umutla. "Birazcık? Çünkü bu çok seksi olurdu. Ah, neyse. Çok kötü. Bak, ona karşı bir şey hisset ya da hissetme, açlıktan ölmek üzereyken onu ısırdın ve doyunca geri çekildin."

"Maureen'le aynı şeyi yapamadım. Jordan'ın beni çekmesi gerekti."

"Bence doyunca geri çekilecektin zaten." Parmağını genç adamın dudaklarına bastırdıktan sonra yavaşça boynunda, göğsünde dolaştırdı, sonunda kalbinin üzerinde durdu. "Sana güveniyorum."

"Belki ben kendime güvenmesem daha iyi olur."

"Gölge Avcısı olduğumu unutuyorsun. Gerekirse seni geri püskürtebilirim."

"Jace beni geri püskürtmemişti."

"Jace ölme fikrine bayılıyor," dedi Isabelle. "Ben tam tersini düşünüyorum." Bacaklarını Simon'a doladı. İnanılmaz derecede esnek bacakları vardı. Sonra dudaklarını onunkilere değdirdi. Simon kızı öyle çok öpmek istiyordu ki resmen bütün vücudu zonkluyordu. Tereddütle dudaklarını açtı, dilini kızınkine değdirdi ve birden korkunç bir sancı hissetti. Sivri dişinin ucu dilini kesmişti. Kendi kanının tadını aldığında dilini hemen geri çekip başını öteki tarafa çevirdi.

"Isabelle, yapamam." Gözlerini yumdu. Isabelle'in yanında yumuşak hareketlerle kıvranması işkence gibiydi. Simon'ın dişleri fena halde ağrıyordu, vücudundaki bütün damarlar sanki dikenli tele dönüşmüştü. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Simon." Isabelle nazikçe onun yanağına dokunup yüzünü kendine çevirdi. "Bu sensin."

Dişleri geri çekilmeye başlamıştı ama hala sancıyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp parmaklarının arasından konuştu. "Bunu istiyor olamazsın. Beni istiyor olamazsın. Kendi annem beni evden attı. Maureen'i ısırdım... O daha küçücük bir kızdı. Bana bak, kim olduğuma, nerede yaşadığıma, ne yaptığıma bak. Ben bir hiçim."

Isabelle hafifçe onun saçlarını okşadı. Simon ona parmaklarının arasından baktı. Çok yakından bakınca kızın gözleri-

nin siyah değil çok koyu kahverengi olduğunu görebiliyordu. Aynı zamanda o gözlerdeki acımayı da görebiliyordu. Ondan ne duymayı beklediğini bilmiyordu. Isabelle erkekleri kullanıp atardı. Güzel, mükemmel ve sert bir kızdı, onun hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Hele vampirliğini doğru dürüst yaşayamayan bir vampire hiç ihtiyacı olmazdı.

Onun nefeslerini hissedebiliyordu. Isabelle tatlı kokuyordu. Kan, ölümlülük ve gardenya çiçeği.

"Bir hiç değilsin," dedi kız. "Simon, lütfen. Elini yüzünden çek."

Simon gönülsüzce ellerini indirdi. Şimdi Isabelle'i daha iyi görüyordu. Kızın yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Ay ışığında bembeyaz teni harika görünüyordu. Saçları simsiyah bir şelale gibiydi. Elini ensesinden geri çektiğinde "Şunlara bak," dedi Isabelle gümüş beyazı teninde beyaz kar tanelerini andıran iyileşmiş işaret yaralarını gösterirken. Boğazında, kollarında, göğüs kıvrımlarında aynı izlerden vardı. "Çirkin görünüyorlar, öyle değil mi?"

"Senin hiçbir şeyin çirkin değil, Izzy," dedi Simon samimi bir şaşkınlıkla.

"Kızların yara izleriyle kaplı olmaları hoş bir şey değil," dedi Isabelle. "Ama sen bunlardan rahatsız olmuyorsun."

"Onlar senin bir parçan... Hayır, tabii ki beni rahatsız etmiyorlar."

Isabelle parmağını onun dudaklarına koydu. "Vampir olmak da senin bir parçan. Dün gece başka kimseyi bulama-

dığım için seni buraya çağırmadım. Seninle olmak istedim, Simon. Ödüm kopuyor ama bunu istiyorum."

Simon'ın gözleri yanıyordu. Gözyaşları yüzünden olup olmadığına aldırmadan eğilip kızı öptü. Bu seferki öpüşmeleri tuhaf değildi.

Isabelle birden üzerine çıktığında uzun siyah saçları bir perde gibi etraflarını sardı. Simon'ın elleri sırtında dolaşırken kız yumuşacık bir sesle fısıldadı. Simon parmak uçlarını onun sırtındaki yaralarda gezdirdi. Bu izlerin onun vücudunun süsü olduğunu, cesaretinin kanıtı olarak onu daha da güzelleştirdiğini söylemek istiyordu. Ama bir şey söylemeye kalksa öpüşmeleri kesilirdi ve bunu istemiyordu. Isabelle kollarında inliyor, yatakta bir o yana bir bu yana yuvarlanırken parmaklarını Simon'ın saçlarına daldırıyordu. Tekrar yuvarlandıklarında Isabelle altta kaldı. Simon'ın kolları kızın sıcaklığı ve yumuşaklığıyla doluydu. Ağzında onun tadını alıyor, teninin kokusunu içine çekiyordu: Tuz, parfüm ve... kan.

Bütün vücudu yine kasıldığında Isabelle onu hissetti. Simon'ın omuzlarını tuttu. Karanlıkta sanki parlıyordu. "Hadi," diye fısıldadı. Simon onun kalp atışlarını duyabiliyordu. "Seni istiyorum."

Gözlerini kapadı, alnını kızın alnına dayayarak sakinleşmeye çalıştı. Sivri dişleri çıkmış, dudaklarını zorlayarak canını yakıyordu. "Hayır."

Isabelle uzun bacaklarını onunkilere sardı. "Seni istiyorum." Göğüsleri birlikte inip kalkıyordu. Boynunu açıp

germişti. Kan kokusu her yerdeydi, bütün odayı dolduruyordu.

"Korkmuyor musun?" diye fısıldadı Simon.

"Korkuyorum. Yine de seni istiyorum."

"Isabelle... Ben yapamam..."

Simon onu ısırdı.

Jilet gibi keskin dişleri, elmaya dalan bıçağın ucu gibi kızın boynundaki damara saplandı. Kan, genç adamın ağzında patladı. Böylesini daha önce hiç yaşamamıştı. Jace'in kanını emdiğinde ölmek üzereydi. Maureen'i emdiği sırada bile vicdan azabıyla perişan olmuştu. Daha önce ısırdığı hiç kimsenin böylesine zevk aldığına tanık olmamıştı.

Oysa Isabelle nefes nefeseydi, kirpikleri titreşiyor, bedeni ona doğru bir yay gibi kıvrılıyordu. Bir kedi gibi mırlıyor, saçlarını, sırtını okşuyor, telaşlı elleri sanki durmamasını haykırıyordu. İçindeki alevler Simon'ın damarlarına yayıldı, vücudunun ışık saçmasına neden oldu. Gerçekten de böylesini daha önce ne yaşamış ne hayal etmişti. Damarlarına pompalanan kandaki sıcaklığı, gücü ve kendinden eminliği hissedebiliyordu ve Simon tekrar hayata döndüğünü, kalbinin çarptığını...

Birden geri çekildi. Nasıl yaptığını bilmiyordu ama sırtüstü uzandı. Parmaklarını yatağın iki yanına geçirmişti. Dişleri geri çekilmeye başladığında hala titriyordu. İnsan kanı içtikten sonra olması gerektiği gibi bütün oda ışıldıyordu.

"Izzy..." diye fısıldadı. Ona bakmaktan, kızın gözlerinde dehşet görmekten korkuyordu.

"Ne?"

"Beni durdurmadın," dedi Simon. Sözlerinde yarı suçlama yarı umut vardı.

"Durdurmak istemedim." Simon ona baktığında kızın sırtüstü yatarken sanki koşudan yeni gelmiş gibi göğsünün hızla inip kalktığını gördü. Boynunda iki küçük yaradan ince bir damla kan köprücükkemiğine doğru süzülüyordu. İçinden yükselen arzuya karşı koyamayan Simon eğilip kızın boynundaki kanı yaladı. Tuzluydu, tadı Isabelle gibiydi. Isabelle ürperirken parmaklarını onun saçlarına daldırdı. "Simon..."

Simon geri çekildi. Kız ona kocaman gözlerle ve tüm ciddiyetiyle bakıyordu. Yanakları kızarmıştı. "Ben..."

"Ne?" Simon bir an için onun "Seni seviyorum," diyeceğini sandı ama bunun yerine Isabelle başını iki yana sallayıp esnedi, sonra parmağını Simon'ın kemerine taktı. Parmaklarıyla onun çıplak tenini okşuyordu.

Simon bir yerlerde esnemenin kan kaybından kaynaklandığını okumuştu. Panikledi. "Sen iyi misin? Çok mu fazla içtim? Yorgun hissediyor musun? Sen..."

Isabelle ona sokuldu. "Ben iyiyim. Kendi kendine durdun. Ve Gölge Avcıları'nın kanı normal insanlardan üç kat hızlı tazelenir."

"Bu..." Simon bu soruyu kendine bile sormaya korkuyordu. "Bu hoşuna gitti mi?"

"Evet," dedi Isabelle boğuk bir sesle. "Hoşuma gitti."

"Gerçekten mi?"

Kız kıkırdadı. "Belli olmuyor muydu?"

"Rol kesiyor olabilirdin."

Isabelle bir dirseğinin üzerinde doğrulup ışıldayan kara gözleriyle ona baktı. Bir insanın gözü aynı anda hem kara hem de parlak olabilir miydi? "Ben rol kesmem, Simon," dedi. "Yalan söylemem, *mış* gibi yapmam."

"Tam bir gönül avcısısın, Isabelle Lightwood," dedi Simon. Kızın kanı damarlarında hala ateş gibi dolaşıyordu. "Jace bir keresinde Clary'ye, senin benim üzerimden uzun topuklu çizmelerinle geçip gideceğini söylemiş."

"O zamanlar öyleydi. Şimdi farklısın." Simon'a baktı. "Benden korkmuyorsun."

Genç adam onun yanağına dokundu. "Ve sen hiçbir şeyden korkmuyorsun."

"Bilmiyorum." Isabelle'in saçları gözüne düştü. "Belki sen benim kalbimi kırarsın." Simon'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden onu öptü. Bir taraftan da genç adamın dudaklarında kendi kanının tadını alıp alamayacağını merak ediyordu. "Şimdi kapa çeneni. Uyumak istiyorum," diyerek ona sokuldu ve gözlerini yumdu.

Bedenleri her nasılsa daha önce hiç olmadığı kadar uyumluydu. Ne beceriksizlik ne dirsek darbeleri ne diz çarpışması... Simon'a çocukluğunu ve güneşi anımsatmıyordu. Tuhaf bir şekilde sıcak, heyecan verici, güçlü ve... farklıydı. Simon gözlerini tavana dikip yattı. Isabelle'in ipeksi siyah saçlarını farkında olmadan okşuyordu. Sanki bir kasırgaya kapılmış,

çok uzak diyarlara uçmuştu. Hiçbir şey tanıdık değildi. Sonunda başını çevirip kızı hafifçe alnından öptü. Isabelle kıpırdayıp mırıldandı ama gözlerini açmadı.

Clary sabah uyandığında Jace yanında kıvrılmış uyuyordu. Kolunu omzuna uzatmıştı. Clary onu yanağından öpüp yataktan çıktı. Duş almak üzere banyoya yönelmişti ki merakına yenik düştü. Sessizce odanın kapısını açıp dışarıya baktı.

Koridordaki kan izleri gitmişti, duvarlarda tek bir damla kalmamıştı. O kadar temiz görünüyordu ki Clary rüya gördüğünden şüphelendi. Kan, Sebastian'la mutfakta konuştukları... Koridora adımını atıp gece duvarda olduğu halde şimdi eser kalmayan kanlı el izine uzandı...

"Günaydın."

Clary irkilerek döndü. Ağabeyiydi. Odasından sessizce çıkmış, koridorun ortasında çarpık bir gülümsemeyle dikiliyordu. Yeni duş aldığı belliydi, gümüş rengi saçları ıslandığı için neredeyse metal gibi görünüyordu.

"Sürekli üzerindekiyle gezmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu geceliğe göz atarak.

"Hayır, ben sadece..." Duvarlarda hala kan olup olmadığını kontrol etmek için koridora çıktığını itiraf etmek istemiyordu. Oysa Sebastian ona eğleniyormuş gibi tepeden bakıyordu. Clary geriledi. "Giyinmeye gidiyorum."

Sebastian arkasından bir şey söyledi ama Clary öyle bir hızla Jace'in odasına dalıp kapıyı ardından öyle bir hışımla

kapatmıştı ki onun ne dediğini duymadı. Biraz sonra koridordan sesler geldi. Sebastian ve kızlar melodik bir aksanla İtalyanca konuşuyordu. Dün geceki kız, diye düşündü Clary. Sebastian'ın odasında uyuduğunu söylediği kız. Ancak o zaman Sebastian'ın yalan söylediğinden şüphelendiğini fark etti.

Oysa ağabeyi gerçeği söylemişti. *Sana bir şans veriyorum*, demişti. *Sen de bana bir şans verecek misin?*

Verebilir miydi? Sonuçta karşısındaki Sebastian'dı. Duş alırken bu konuyu etraflıca düşündü, sonra özenle giyindi. Jocelyn için seçilen kıyafetler her zamanki giyim tarzından o kadar uzaktı ki ne giyeceğini seçmekte zorlanmıştı. Üzerinde hala fiyat etiketi duran özel tasarım bir kot pantolon ve tam da sevdiği gibi eski tarz benekli bir ipek gömlek buldu. Gömleğin yakası fiyonk gibi bağlanıyordu. Kendi kadife ceketini üzerine geçirip Jace'in odasına gitti ama genç adam odada yoktu. Gerçi nerede olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Tabak şıngırtıları, kahkahalar ve kahvaltı kokuları yukarıya kadar geliyordu.

Cam merdivenin basamaklarını ikişer ikişer atlayarak indi ama dibinde durup mutfağa baktı. Sebastian kollarını göğsünde kavuşturmuş, buzdolabına yaslanmış duruyordu. Jace bir tavada soğanlı ve yumurtalı olduğu anlaşılan bir şey pişiriyordu. Yalınayaktı, saçları darmadağın, gömlek düğmeleri yanlış iliklenmişti. Onu görünce Clary'nin kalbi yine tekledi. Onu sabah kalkar kalkmaz hiç görmemişti. Uyku hala altın

bir hale gibi genç adamın bedeninden yayılıyordu. Onun gerçek Jace olmadığını bilmek yüreğini sızlattı.

Gözlerinin altında koyu renk halkalar olmadan mutlulukla gülüp tavadaki yumurtaları çevirdi, omleti tabağa aktarırken Sebastian bir şey söylediğinde Clary'ye bakıp gülümsedi. "Karışık mı istersin, yoksa normal mi?"

"Karışık. Yumurta pişirebildiğini bilmiyordum." Son basamağı da inip mutfak tezgahına yürüdü. Güneş pencerelerden içeri doluyor, mutfaktaki cam ve metal yüzeylerde parlıyordu. Evde saat yoktu ama Clary öğleden önce olduğunu tahmin etti.

"Kim yumurta pişiremez ki?" diye sordu Jace neşeyle.

Clary elini kaldırdı, aynı anda Sebastian da aynı şeyi yapmıştı. Bu küçük sürpriz karşısında irkilen Clary hemen kolunu indirdi ama Sebastian çoktan onu görmüş, sırıtmaya başlamıştı. Sebastian sürekli sırıtıyordu ve Clary onun suratına bir tokat indirmek istiyordu.

Başını çevirip masadaki kahvaltılıklardan kendine bir tabak hazırlamaya başladı. Ekmek, taze tereyağı, reçel, salam dilimleri... Portakal suyu ve çay da vardı. Gayet iyi besleniyorlar, diye geçirdi içinden. Gerçi Simon hariç bütün genç erkekler her zaman aç olurdu. Pencereye doğru baktığında şaşırdı, tekrar baktı. Kanal manzarası gitmiş, yerine çok uzaktaki bir tepenin üzerinde yer alan eski bir kale gelmişti.

"Şimdi neredeyiz?" diye sordu Clary.

"Prag," dedi Sebastian. "Jace'le burada yapmamız gereken bir iş var." Pencereden dışarı baktı. "Bir an önce çıksak iyi olur aslında."

Clary ona tatlı tatlı gülümsedi. "Sizinle gelebilir miyim?"

Sebastian başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Ama neden?" Clary kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapacağınız iş şu kadınların elinin hamuruyla karışamayacağı işlerden mi? Yoksa berbere mi gideceksiniz?"

Jace onun tabağına yumurtasını aktardı ama Sebastian'a bakıyordu. "Belki gelebilir," dedi. "Yani yapacağımız şeye katılabilir, sonuçta tehlikeli bir iş değil."

Sebastian'ın gözleri donmuş bir orman kadar karanlık ve derindi. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Her şey bir parça tehlikelidir."

"Eh, karar senin." Jace omuz silkip ağzına bir çilek attı, sonra parmaklarını yaladı. İşte bu gerçek Jace ile yeni Jace arasındaki en belirgin farktı. Gerçek Jace her konuda her zaman tartışmaya meraklı biriydi. Asla omuz silkip başkasının planına kendini teslim etmezdi. Gerçek Jace tıpkı hiç düşünmeden kendini kayalık kıyılara vuran okyanus gibiydi, oysa bu Jace güneşin altında ışıldayan sakin bir nehri andırıyordu.

Mutlu olduğu için mi böyleydi?

Clary çatalını sıktığında parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Kafasının içindeki sesten nefret ediyordu. Tıpkı Seelie Kraliçesi gibi bu ses de şüphelerini artırıyor, cevabı olmayan sorular soruyordu.

"Ben eşyalarımı toplamaya gidiyorum," dedi Jace ağzına bir çilek daha atarak. Merdivenlere fırladı. Clary yavaşça başını kaldırıp baktı. Temiz cam basamaklar neredeyse görünmezdi, o yüzden genç adam sanki koşmuyor, havada uçuyordu.

"Yumurtanı yemiyorsun," dedi Sebastian. Tezgahın ucuna gelmiş, kaşlarını kaldırarak Clary'ye bakıyordu. Kahretsin, yine sinsice yaklaşmıştı. İdris'te yaşamış olanların belli belirsiz aksanma Britanya aksanı karışıyordu. Clary şimdiye kadar bunu neden fark etmediğini merak etti. Yoksa ağabeyi aksanını saklamayı mı tercih etmişti?

"Aslında yumurta sevmiyorum," diye itiraf etti.

"Ama Jace'e bunu söyleyemedin çünkü senin için kahvaltı hazırlamak onu mutlu ediyordu."

Söylediği doğruydu, Clary karşılık vermedi.

"Komik değil mi?" dedi Sebastian. "İyi insanların söylediği yalanlar. Jace muhtemelen hayatınızın geri kalanında sana her sabah yumurta pişirecek ve sen yemek zorunda kalacaksın çünkü aslında yumurta yemeyi sevmediğini söyleyemeyeceksin."

Clary'nin aklına yine Seelie Kraliçesi geldi. "Aşk hepimizi yalancı mı yapıyor?"

"Aynen. Çabuk öğreniyorsun, ha?" Ona doğru bir adım attığında Clary'nin bütün sinir uçları karıncalandı. Sebastian, Jace'le aynı kokuyu sürmüştü. Limon ve karabiber karışımı bu kokuyu tanıyordu ama Sebastian'ın üzerinde farklı koku-

yordu. Aslında ona hiç yakışmamıştı. "Bak bu konuda benzeşiyoruz," dedi Sebastian ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Clary panikle ayağa kalktı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Rahatla, küçük kardeşim." Son düğmesini de açtıktan sonra gömleğin önü açıldı. Sebastian tembel tembel sırıttı. "Sen mucize mühür kızı değil misin?"

Clary yavaşça başını salladı.

"Bir güçlülük mührü istiyorum," dedi Sebastian. "Ve madem mühür konusunda senden iyisi yok, bunu senin yapmanı istiyorum. Ağabeyinden bir mührü sakınmazsın herhalde?" Karanlık gözlerle Clary'yi süzdü. "Hem sana şans vermemi istiyordun."

"Sen de benim sana şans vermemi istedin," dedi Clary. "Gel anlaşalım. Sizinle gelmeme izin verirsen mührü yaparım."

Sebastian gömleğini tamamen çıkarıp tezgahın üzerine bıraktı. "Anlaştık."

"Stelim yok." Clary ona bakmak istemiyordu ama bakmamak çok zordu. Sanki Sebastian onu her taraftan işgal ediyordu. Vücudu Jace'inkine benziyordu. Bir gram fazladan yağ yoktu, kasları derisinin altında açıkça görülebiliyordu. Yara izleri de tıpkı Jace'inkilere benziyordu. Gerçi teni o kadar açık renkliydi ki Jace'in altın rengi teni göz önüne alındığında beyaz izler neredeyse görünmüyor, daha çok beyaz kağıt üzerine gümüş kalemle kondurulmuş beneklere benziyorlardı.

Sebastian kemerinden bir stel çıkarıp ona uzattı. "Benimkini kullan."

"Peki," dedi Clary. "Arkanı dön."

Genç adam arkasını döndüğünde Clary nefesini yuttu. Sırtı korkunç yara izleriyle kaplıydı. Kaza eseri olamayacak kadar düzenli izlerdi bunlar.

Kamçı izleri.

"Bunları kim yaptı?" diye sordu Clary.

"Sence? Tabii ki babamız," dedi Sebastian. "İblis metalinden bir kamçı yapmıştı, o yüzden iratze bile izleri iyileştiremiyor. Bir hatırlatma olarak yapıldı."

"Neyin hatırlatması?"

"İtaatin tehlikeleri."

Clary izlerden birine dokundu. Sanki henüz yeni kırbaçlanmış gibi sert ve sıcaktı. "İtaatsizlik demek istedin herhalde?"

"Ne diyorsam o."

"Canın yanıyor mu?"

"Sürekli." Sebastian sabırsızca omzunun üzerinden baktı. "Hadi, ne bekliyorsun?"

"Hiç." Clary elini titretmemeye çalışarak stelin ucunu Sebastian'ın omzuna doğrulttu. Kafasının içinde binlerce tilki koşturuyordu. Onu hasta edecek, iç organlarını paramparça edecek bir mühür de yapabilirdi. Ama o zaman Jace'e ne olacaktı? Yüzünden çekmek için saçlarını arkaya savurdu ve özenli hareketlerle Sebastian'ın sırtına, melek olsaydı tam da kanatlarının çıkacağı noktaya mührü çizdi.

İşi bittiğinde Sebastian dönüp steli onun elinden aldı, sonra gömleğini giydi. Clary teşekkür beklemiyordu, zaten Sebastian da teşekkür etmedi. Gömleğinin düğmelerini iliklerken omuzlarını düzeltip sırıttı. "İyisin," dedi ama bütün söylediği bu oldu.

Biraz sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuldu, derken Jace göründü. Üzerine süet ceketini giymekle meşguldü. Palangasını beline geçirmişti, ellerinde parmaksız siyah eldivenleri vardı.

Clary ona içtenlikle sıcak bir gülümseme gönderdi. "Sebastian sizinle gelebileceğimi söyledi."

Jace kaşlarını kaldırdı. "Hep beraber bir berbere mi gidiyoruz?"

"Umarım gitmiyoruzdur," dedi Sebastian. "Seninki gibi saçlarım olmasını istemem."

Clary kendine baktı. "Üstümü değiştirmeme gerek var mı?"

"Çok gerekli değil. Kavga dövüş yapacağımız bir iş değil. Ama hazır olmak iyidir. Sana silah odamdan bir şeyler getireyim," dedi Sebastian. Sonra merdivenleri tırmanarak gözden kayboldu. Clary bir gün önce evi araştırırken silah odasını bulamadığı için içinden kendine küfretti. Muhtemelen o odada planlarıyla ilgili bir ipucu bulabilirdi.

Jace yanağına dokunduğunda olduğu yerde sıçradı. Onun varlığını neredeyse unutmuştu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Evde kafayı yiyebilirim. Hem dövüşmeyi senden öğrendim. Sanırım nasıl dövüştüğümü görmek istersin."

Jace pis pis sırıttı, Clary'nin saçlarını geri tarayıp kulağına eğilerek öğrendiği şeyleri kullanmasıyla ilgili bir şeyler fısıldadı. Sebastian ceketi ve palangasıyla geri geldiğinde Clary'den uzaklaştı. Palangadan bir hançer ve bir melek bıçağı sarkıyordu. Sebastian kemeri Clary'nin beline kendisi sardıktan sonra iyice kalçalarının üzerine oturttu. Clary onu itemeyecek kadar şaşırmıştı ve kendini topladığında Sebastian çoktan işini bitirmişti. Sırtını dönüp duvara yöneldiğinde birden ışıltılı bir kapı belirdi.

Dışarı çıktılar.

Kütüphane kapısında yumuşak bir tıklama olduğunda Maryse başını kaldırdı. Bulutlu bir gündü, dışarısı loştu ve yeşil başlıklı abajurlar yuvarlak odada küçük ışık huzmeleri yaratıyordu. Ne zamandır çalışma masasında oturduğunu unutmuştu. Boş kahve kupası masanın üzerinde leke bırakmıştı.

Ayağa kalktı. "Girin."

Kapı açıldığında hafif bir klik sesi duyuldu ama adım sesleri gelmedi. Biraz sonra parşömen renginde cüppesi olan bir figür kayarcasına odaya girdi. Kapüşonu başını örtüyor, yüzünü gölgede bırakıyordu. *Bizi mi çağırdınız, Maryse Lightwood?*

Maryse omuzlarını oynattı. Her tarafı tutulmuştu, yorgundu ve kendini yaşlı hissediyordu. "Zachariah Kardeş. Aslında... Neyse, önemli değil."

Enoch Kardeş'i mi bekliyordunuz? Kardeşim benden kıdemlidir ama bizi aramanızın nedeninin evlatlığınızın ortadan kaybolmasıyla ilgili olabileceğini düşündüm. Onun sağlığıyla özel olarak ilgileniyorum.

Kadın ona merakla baktı. Çoğu Sessiz Kardeş kişisel duygularını dile getirmezdi. Birbirine dolanmış saçlarını parmaklarıyla düzeltmeye çalışırken Maryse masanın etrafını dolaştı. "Pekala. Size bir şey göstermek istiyorum."

Sessiz Kardeşler'e hiçbir zaman alışamamıştı. Adamlar etrafta ses çıkarmadan dolaşırken sanki ayakları yere hiç değmiyordu. Şimdi de kuzey duvarında asılı duran dünya haritasına doğru ilerlerken Zachariah Kardeş sanki havada süzülüyordu. Duvardaki bir Gölge Avcısı haritasıydı. Avrupa'nın ortasındaki İdris'i ve altın hatlarla etrafını saran kalkanı gösteriyordu.

Haritanın altındaki rafta iki nesne vardı. Bunlardan biri kurumuş kana bulaşmış bir cam parçasıydı. Diğeri ise melek gücü veren bir mühür taşıyan, yıpranmış deri bir bileklikti.

"Bunlar..."

Jace Herondale'in bilekliği ve Jonathan Morgenstern'in kanı. Yanılmıyorsam onların izini bulma girişimleri başarısız oldu?

"İz sürme olduğunu söylemek yanlış olur." Maryse omuzlarını dikleştirdi. "Çember'de olduğum günlerde Valentine hepimizin yerini saptamak için bir mekanizma kullanıyordu. Belli korunmuş bölgelerde değilsek nerede olduğumuzu her zaman belirleyebiliyordu. Jace küçük yaşlardayken onu da bu

yolla takip etmiş olabileceğini düşünüyorum. Onu bulmak konusunda hiç zorlanmazdı."

Nasıl bir mekanizmadan bahsediyoruz?

"Bir işaret. *Gri Kitap*'taki işaretlerden biri değil. Hepimizde vardı. Çoktan unutmuştum. Öte yandan bu işaretten kurtulmanın hiç yolu yok."

Jace bu işareti biliyor olabilir mi? Bulmamızı engellemek için önlem almış olabilir mi?

Maryse başını iki yana salladı. "Tıpkı benimki gibi saçının altında minicik, neredeyse gözle görülemeyecek küçük bir beyaz noktadan bahsediyoruz. Biliyor olamaz. Valentine ona söylememiştir."

Zachariah Kardeş ondan uzaklaşıp haritayı inceledi. *Peki deneyinizin sonucunda ne öğrendiniz?*

"İşaret Jace'te de var," dedi Maryse ama bunu memnun bir tavırla söylememişti. Zafer kazanmış gibi de görünmüyordu. "Onu haritanın üzerinde gördüm. Ortaya çıktığında harita bir kıvılcımla olduğu yeri işaret ediyor. Bilekliği de aynı anda ışık saçmaya başlıyor. Yani Jonathan Morgenstern değil Jace olduğu kesin. Öte yandan Jonathan haritada hiç görünmedi."

Peki nerede? Jace nerede?

"Sadece birkaç saniyeliğine ortaya çıktığında Londra'da, Roma'da ve Şanghay'da gördüm. Kısa süre önce Venedik'te ortaya çıktı, sonra yine kayboldu."

Şehirleri nasıl bu kadar kısa sürede dolaşabiliyor?

"Belki Geçit kullanıyordur?" Maryse omuz silkti. "Bilmiyorum. Haritada ne zaman bir kıvılcım çaksa onun en azından şimdilik hayatta olduğunu anlıyorum. Ve bu sayede kısa bir süreliğine de olsa rahat bir nefes alabiliyorum." Kararlı bir şekilde sustu, ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. Alec'le Isabelle'i nasıl kaybettiğini, onları Enstitü'ye neden geri çağıramadığını söyleyemezdi. Üstelik Alec dönerse, ağabeyinin peşine düşen av gruplarında sorumluluk alması gerekecekti. Her gün Max'i düşündüğünü, onu düşündüğünde ciğerlerindeki havanın nasıl tükendiğini, kalbi teklediğinde ölümden nasıl korktuğunu da dile getiremezdi. Jace'i de kaybetmeye dayanamazdı.

Anlıyorum. Zachariah Kardeş kollarını göğsünde kavuşturdu. Elleri genç görünüyordu, ince uzun parmakları vardı. Maryse sık sık Kardeşler'in nasıl yaşlandığını, kaç yaşına kadar yaşadıklarını merak ederdi ama bu bilgi de yasaklı bir bilgiydi. *Aile sevgisinden daha güçlü çok az şey vardır. Ama bana bunu neden gösterdiğinizi anlamadım.*

Maryse içini çektiğinde bütün vücudu titredi. "Önce Meclis'e göstermem gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama Meclis, Jace'le Jonathan arasındaki bağı biliyor. O yüzden ikisinin de peşine düştüler. Buldukları anda Jace'i öldürecekler. Öte yandan bu bilgiyi kendime saklamam ihanetle aynı şey." Başını eğdi. "Size söylemenin daha kolay olabileceğine karar verdim. Meclis'e gösterip göstermemek artık size kalmış. Ben... Ben bu bilginin bende kalmasına dayanamıyorum."

Zachariah uzun birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra nazik sesi Maryse'in kafasının içinde belirdi. *Haritanız, oğlunuzun hala hayatta olduğunu gösteriyor. Haritayı Meclis'e verirseniz onlara pek yardımı olacağını sanmıyorum. Hem hızla seyahat ettikleri için onları bulmak hiç kolay olmayacak. Bunu zaten biliyorlar. Harita sizde kalsın. Şimdilik bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacağım.*

Maryse ona hayretle baktı. "Ama siz Meclis'in hizmetkarları olarak..."

Ben de bir zamanlar tıpkı sizin gibi Gölge Avcısı idim. Sizin gibi yaşıyordum. Ve yine tıpkı sizin gibi iyi olmaları için her şeyimi feda edebileceğim sevdiklerim vardı. Ne yemin ne de bir borç bunun önüne geçebilir.

"Siz..." Maryse duraksadı. "Çocuğunuz var mı?"

Hayır. Çocuğum yok.

"Üzgünüm."

Üzülmeyin. Ve Jace ile ilgili endişelerinizin sizi yıpratmasına izin vermeyin. O bir Herondale ve Herondale'ler her zaman ayakta kalmayı...

Maryse birden patladı. "O bir Herondale değil. O bir Lightwood. Jace Lightwood benim oğlum."

Uzun bir sessizliğin ardından Zachariah Kardeş tekrar konuştu. *Aksini ima etmedim.* İnce yapılı ellerini çözüp geriledi. Dikkatli olmanız gereken bir mesele var. Jace harita üzerinde birkaç saniyeden uzun bir süre görünürse bunu Meclis'e söylemeniz gerekecek. Bu ihtimale kendinizi hazırlamalısınız.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Maryse. "Hemen avcı ekiplerini peşine takarlar. Ona tuzak kurarlar. O daha küçük bir çocuk."

O hiçbir zaman küçük bir çocuk olmadı, dedi Zachariah. Sonra dönüp yine kayarcasına odadan çıktı. Maryse onun ardından bakakaldı. Sonra dönüp gözlerini haritaya dikti.

Simon?

Rahatlama Simon'ın göğsünde bir çiçek gibi tomurcuklandı. Clary'nin sesi gergin ama tanıdıktı, kafasının içindeydi. Isabelle hala uyuyordu. Öğle güneşi perdelerin kenarından içeri sızıyordu.

Uyandın mı?

Simon sırtüstü yatıp tavana baktı. *Tabii ki uyandım.*

Eh, emin olamadım. Burada saat altı-yedi saat ileriden gidiyor. Akşam olmak üzere.

İtalya'da mısın?

Şimdi Prag'dayız. Güzel bir yer. Büyük bir nehir, kuleleri olan bir sürü bina var. Uzaktan bakınca İdris'i andırıyor. Gerçi hava çok soğuk. Oradan daha soğuk.

Pekala, bu kadar hava durumu yeter. Sen güvende misin? Sebastian'la Jace nerede?

Yanımdalar. Ama onlardan biraz geri kaldım. Köprü manzarasına bakmak istediğimi söyledim.

Yani köprü manzarası ben oluyorum, öyle mi?

Clary güldü. Simon kafasının içinde onun güldüğünü hissetti en azından. Yumuşak ama gergin bir gülümsemeydi. *Fazla uzatamayacağım. Gerçi şüpheleniyormuş gibi görünmüyorlar. Jace... Jace kesinlikle şüphelenmiyor. Sebastian biraz daha zorluyor. Bana güvendiğini sanmıyorum. Dün odasını araştırdım ama işe yarar bir şey bulamadım. Aslına bakarsan hiçbir şey bulamadım. Planlarıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Dün gece...*

Dün gece mi?

Yok bir şey. Kafasının içindeyken Clary'nin bir şeyler sakladığını hissetmek Simon'a tuhaf geliyordu. *Sebastian'ın odasında annemin kutusunu buldum. İçinde onun bebeklik eşyaları var. Neden aldığını anlayamıyorum.*

Sebastian'ı anlamaya çalışarak zaman harcama, dedi Simon. *Buna değmez. Ne yapmaya çalıştıklarını bulmaya çalış.*

Deniyorum. Clary'nin sesi sıkkın geliyordu. *Hala Magnus'ta mı kalıyorsun?*

Evet. Planımızın ikinci aşamasına geçtik.

Öyle mi? Birinci aşaması neydi peki?

Birinci aşama pizza sipariş edip masanın etrafında tartışmaktı.

İkinci aşama? Kahve içip masanın etrafında tartışmak mı?

Sayılmaz. Simon derin bir iç geçirdi. *Azazel'i çağırdık.*

Azazel mi? Clary'nin zihinsel sesi bile tizleşince Simon kulaklarını tıkadı. *Demek o aptal Şirinler sorusu bu yüzdendi. Bana şaka yaptığını söyle.*

Şaka yapmıyorum. Uzun hikaye. Simon ona elinden geldiğince olanları özetlerken bir taraftan da Isabelle'in nefeslerini izliyordu. Pencereden sızan ışık giderek artıyordu. *Jace'e zarar vermeden Sebastian'ı durduracak bir silah bulma konusunda bize yardımı dokunabileceğini düşündük.*

Evet ama... Yani iblis çağırmak? Clary ikna olmamıştı. Üstelik Azazel sıradan bir iblis değil. Burada kötülük çetesiyle bulunan benim. Sen iyilik çetesindesin. Bunu aklından çıkarma.

Hiçbir şeyin göründüğü kadar basit olmadığını biliyorsun, Clary.

Simon onun içini çektiğini hissedebiliyordu. Sanki çektiği nefes derisinden içeri sızıyor, ensesindeki tüylerin kabarmasına neden oluyordu. *Biliyorum,* dedi Clary.

Şehirler ve nehirler, diye düşündü Clary parmağını sağ elindeki altın yüzükten çekip Karl Köprüsü manzarasından uzaklaşarak Jace'le Sebastian'ın yanına dönerken. Eski taş köprünün öteki ucunda durmuş, bulunduğu noktadan göremediği bir şeyi parmaklarıyla işaret ediyorlardı. Nehrin metal rengindeki suyu sessizce köprünün antik bacaklarının arasından akıyordu. Kara bulutların süzüldüğü gökyüzü de aynı renkteydi.

Clary yürümeye başladığında rüzgar saçlarını ve ceketini savurdu. Onların yanına vardığında iki genç sakince sohbet ediyordu. Clary de sohbetlerine katılabilirdi ama şehrin sessiz

güzelliğine, uzaklarda oluşan sise bakarken içinden susmak ve düşünmek geliyordu.

Köprü, parke taşlı bir sokağa açılıyordu. Sokağın iki yanı hediyelik eşya dükkanları, kan kırmızısı lal taşı ve altın renkli büyük kehribar taşları satan takıcılar, Bohem zücaciyeler ve ahşap oyuncak dükkanlarıyla doluydu. Daha bu saatte çığırtkanlar gece kulüplerinin önünde indirim sağlayan kuponlar ve bedava giriş kartları dağıtmaya başlamıştı. Sebastian onları sabırsızca tersleyip Çek dilinde rahatsız etmemelerini söyledi. Sokak genişleyip ortaçağdan kalma meydana açıldığında kalabalık daha az rahatsız edici bir hale geldi. Soğuk havaya rağmen her yer dolaşan yayalarla doluydu. Küçük büfelerde sosisli sandviç ve baharatlı sıcak şarap satılıyordu. Üçü bir büfeden atıştıracak bir şeyler alıp külüstür bir ahşap masada yemeye koyulduklarında meydandaki astronomi saatinin çanı çalmaya başladı. Mekanik tıkırtılar eşliğinde ahşap figürler saatin iki yanındaki kapılardan döne döne çıkıyor, turu tamamlayıp tekrar gözden kayboluyorlardı. Sebastian bu figürlerin on iki havari olduğunu açıkladı.

"Derler ki," diye başladı söze. Ellerini sıcak şarap kupasına yapıştırıp öne eğildi. "Derler ki saatin yapımı bittikten sonra saatçi bundan daha güzel bir saat yapamasın diye kral onun gözlerini oydurmuş."

Clary ürperdi ve Jace'e sokuldu. Genç adam köprüden ayrıldıklarından beri sanki düşüncelere dalmış gibi sessizdi. İnsanlar, özellikle de kızlar yanlarından geçerken durup ona

bakıyor, meydanın kasvetli kış renklerinin arasında parlayan sarı saçlarını süzüyorlardı. "Bu çok sadistçe," dedi Clary.

Sebastian parmağının ucunu kupanın kenarında dolaştırdı, sonra parmağına bulaşan şarabı yaladı. "Geçmiş başka bir ülke."

"Yabancı bir ülke," dedi Jace.

Sebastian tembel tembel ona baktı. "Ne?"

"*Geçmiş yabancı bir ülke. Orada işler başka türlü yürüyor*," dedi Jace. "Doğrusu bu."

Sebastian omuz silkip kupasını itti. Şarabı aldığınız yere kupayı geri götürdüğünüzde bir avro depozitoyu geri alıyordunuz ama Clary onun bir teklik uğruna böylesi bir vatandaşlık görevini yerine getireceğini hiç sanmıyordu. "Hadi gidelim."

Clary henüz şarabını bitirmemişti, yine de kupayı bırakıp Jace'le birlikte, önlerinden meydana doğru yürüyen Sebastian'ın peşine düştü. Dar ve birbirine dolanan labirent gibi sokaklara yönelmişlerdi. Jace, Sebastian'ın yanlışını düzeltti, diye düşündü. Küçük bir şeydi ama Lilith'in kan büyüsü nedeniyle Jace'in Sebastian'ın söylediği her şeye inanması gerekmiyor muydu? Bu bir işaret olabilir miydi? Küçücük bir işaret? Onları birbirine bağlayan büyünün etkisi azalmaya başlamıştı belki. Olamaz mıydı?

Bunu ummak aptalcaydı, Clary bunu biliyordu. Ama bazen insanın elindeki tek şey umut oluyordu.

Sokaklar giderek daralıyor, karanlık artıyordu. Gökyüzünü kaplayan bulutlar batmaya hazırlanan güneşi tamamen kapat-

mıştı. Eski gaz lambaları orada burada yanıyor, sisli loşluğu bir nebze aydınlatıyordu. Yine parke taşlar üzerinde yürüyorlardı. Kaldırımlar daralmıştı, onları tek sıra halinde yürümeye zorluyordu. Sanki dar bir köprünün üzerinden geçiyorlardı. Sisin içinde ara sıra birileri görünüp kayboluyordu. Manzara Clary'nin, hayalinde yarattığı bir şehirde kaybolduğu hissine kapılmasına neden oluyordu.

Sonunda daha küçük bir meydana çıkan taş bir kemere ulaştılar. Çoğu dükkanın ışıkları sönmüştü, sadece bir tanesi açıktı. Tabelada altın harflerle "ANTIKVARIAT" yazıyordu ve vitrinde çeşitli sıvılarla dolu eski şişeler görülebiliyordu. Hepsinin üzerindeki etiket Latinceydi. Sebastian dükkana yöneldiğinde Clary şaşırdı. Eski şişelerle ne işi olabilirdi ki?

Eşikten içeri girdiklerinde kafasındaki düşünceleri kovdu. Dükkan loştu ve naftalin kokuyordu. Her yer, her raf, her bölme ıvır zıvır eşyalarla tıklım tıklım doldurulmuştu. Arada güzel şeyler de vardı. Harika gök haritaları, meydandaki astronomi saatindeki figürlerden üretilmiş tuzluk ve biberliklerin arasında kendini göstermeye çalışıyordu. Bir köşeye eski tütün ve sigara tablaları yığılmıştı. Cam çerçevenin içinde pullar, Doğu Almanya ve Rusya tasarımı eski fotoğraf makineleri, koyu zümrüt rengi muhteşem görünümlü cam bir kase, rutubetten lekelenmiş eski takvim yığınları... Hepsi bir aradaydı. Tepelerindeki bir direkten eski bir Çek bayrağı sarkıyordu.

Sebastian yığınların arasından geçip dükkanın arka tarafındaki tezgaha ilerlediğinde Clary manken sandığı yaşlı adamın aslında canlı olduğunu anladı. Adamın yüzü eski bir çarşaf gibi kırış kırıştı, kollarını tezgahın üzerinde kavuşturmuştu. Tezgahın ön tarafı camdandı ve içindeki antik takılar, cam boncuklar, değerli taşlarla süslü küçük cüzdanlar ve sıra sıra manşet düğmeleri göz alıyordu.

Sebastian, Çekçe bir şeyler söylediğinde yaşlı adam başını salladı.

Çenesiyle Clary ve Jace'i işaret ederken kuşkulu görünüyordu. Adamın gözleri koyu kırmızı renkteydi. Clary gözlerini kısıp yoğunlaşarak adamın üzerindeki kılık değiştirme büyüsünü aralamaya çalıştı.

Kolay değildi, büyü sanki sinek kağıdı gibi adamın üzerine yapışmıştı. Sonunda büyüyü aralayabildiğinde önünde duran yaratığı hayal meyal görebildi. Adam uzun boyluydu, insan formundaydı ama teni gri, gözleri yakut rengindeydi, ağzı çarpık ve sivri dişlerle doluydu, uzun yılansı kollarının ucu birer vantuzla son buluyordu. Özetle ince uzun, şeytani görünümlü ve dişliydi.

"Vetis iblisi," diye fısıldadı Jace onun kulağına. "Ejderlere benzerler. Parlak eşyalar toplamaya bayılırlar. Ivır zıvır, takı, mücevher... Hepsi onlar için aynı şeydir."

Sebastian, omzunun üzerinden Jace ve Clary'ye bakıyordu. "Onlar benim kardeşlerim," dedi bir süre sonra. "Tamamen güvenilirler, Mirek."

Clary derisinin altında belli belirsiz bir ürperme hissetti. Bir iblise hoş görünmek için bile olsa Jace'in kız kardeşi olma fikrinden hoşlanmamıştı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Vetis iblisi. "Sadece seninle iş yapacağımı söylemiştin, Morgenstern. Ve Valentine'ın bir kızı olduğunu biliyorum."

Başıyla Clary'yi işaret etti. "Ama onun sadece tek bir oğlu olduğunu da biliyorum."

"Babam onu evlat edindi," dedi Sebastian, Jace'e soğuk bir şekilde bakıp.

"Evlatlık mı?"

"Eminim modern aile kavramının bugünlerde etkileyici bir hızla değiştiğini düşünüyorsundur," dedi Jace.

Mirek etkilenmiş görünmüyordu. "Bundan hoşlanmadım," dedi yine.

"Ama bundan hoşlanacaksın," dedi Sebastian ve cebinden ağzı bağlı bir kese çıkardı. Keseyi tezgahın üstüne boşalttığında içindeki bronz paralar camın üzerinde yuvarlandı. "Ölü adamın gözlerindeki bozukluklar. Yüz tane. Anlaştığımız şey sende mi?"

İblis, kolunun ucundaki vantuzla parayı nazikçe ısırırken tek dişi göründü. Gözleri parlak yığının üzerinde dolaşıyordu. "Bu çok güzel ama aradığın şeyi satın almaya yetmez." Adam yılan gibi kolunu uzattığında Clary onun tuttuğu şeyin kocaman bir kristal taşı olduğunu gördü. Harika görünen taş saf gümüş parlaklığındaydı. Clary bunun melek bıçaklarının

yapıldığı madde olduğunu görünce sarsıldı. "Saf *adamas*," dedi Mirek. "Cennet maddesi. Paha biçilmez."

Sebastian'ın yüzünde beliren öfke şimşek gibiydi. Clary bir an onun yüzünde, Hodge yerde ölü yatarken kahkahalar atan hırçın oğlan çocuğunu görür gibi oldu. Sonra o ifade kayboldu. "Ama ödeme konusunda anlaşmıştık."

"Aynı zamanda yalnız geleceğin konusunda da anlaşmıştık," dedi Mirek. Kırmızı gözlerini Clary ve Jace'e çevirdi. İkisi de her an zıplamak üzere pozisyon almış kaplanlar gibi kendilerini hazırlamış olsalar da yerlerinden kıpırdamadılar. "Bana verebileceğin başka bir şey söyleyeyim," dedi iblis. "Güzel kız kardeşinin saçından bir tutam."

"Olur," dedi Clary bir adım öne atarak. "Saçımdan bir tutam istiyorsan..."

"Olmaz!" Jace hemen onun önüne atıldı. "O bir kara büyücü, Clary. Bir tutam saçın ya da bir damla kanınla neler yapabileceğini hayal bile edemezsin."

"Mirek," dedi Sebastian sakince. Kız kardeşine bakmıyordu. Clary, Sebastian'ın adamas karşılığında bir tutam saçı verme konusunda neden duraksadığını merak etti. Jace itiraz etmişti ama sonuçta nasılsa Sebastian'ın istediği şeyi yapacaktı. Bu durumda kim kazanacaktı? Aralarındaki bağ mı, yoksa Jace'in ona karşı hissettikleri mi?

"Kesinlikle olmaz."

İblis, kertenkele gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Kesinlikle olmaz mı?"

"Kız kardeşimin saçının teline dokunmayacaksın," dedi Sebastian. "Ne de üzerinde anlaştığımız pazarlıktan geri döneceksin. Valentine Morgenstern'in oğlunu aldatamazsın. Anlaştığımız bedeli kabul edeceksin, yoksa..."

"Yoksa?" diye hırladı Mirek. "Bana ne yapabilirsin? Sen Valentine değilsin, ufaklık. O adam sadakatle bağlanacağın..."

"Hayır," dedi Sebastian kemerinden melek bıçağını çekerek. "Valentine olmayabilirim. Onun yaptığı gibi iblislerle işbirliği yapmaya niyetim yok. Sadakatini kazanamazsam benden korkmanı sağlarım. Babamın hiç olamadığı kadar güçlüyüm ve benimle adil bir anlaşma yapmayacaksan almaya geldiğim şeyi hayatınla birlikte alırım." Bıçağı doğrulttu. "Dumah," diye fısıldadığında bıçak parlayarak ateşten bir kılıca dönüştü.

İblis geri çekilirken tuhaf bir dilde birkaç kelime homurdandı. Jace'in hançeri de elindeydi. Clary'ye seslendi ama yeterince hızlı olamamıştı. Bir şey Clary'nin omzuna sert bir şekilde çarptığında kız öne kapaklandı. Hızla ayağa kalkıp etrafına bakındı...

Ve bir çığlık attı. Önünde devasa bir yılan yükseliyordu. Ya da kalın gövdesi ve kobrayı andıran geniş başıyla yılana benziyordu ama uçları pençeli bir düzine hareketli bacağıyla bir böcek de olabilirdi. Yaratık geri çekilip sivri dişleriyle sarı zehrini püskürterek saldırıya geçerken Clary parmaklarıyla kemerindeki silahları aradı.

Simon, Clary'yle 'konuştuktan' sonra tekrar uyuyakalmıştı. Uyandığında ışıklar yanıyordu ve Isabelle yatağın kenarında diz çökmüş duruyordu. Kot pantolon ve Alec'ten ödünç aldığı eski bir tişört giymişti. Tişörtün kollarında delikler vardı ve dikişleri sökülmek üzereydi. Isabelle yakasını iyice açmış, stelinin ucuyla köprücükkemiğinin hemen altına bir mühür çiziyordu.

Simon dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ne yapıyorsun?"

"İratze," dedi kız. "Bunun için." Saçlarını kulağının arkasına attığında boynundaki iki minik diş izi ortaya çıktı. Mührü bitirdiğinde izler kaybolup belli belirsiz beyaz bir beneğe dönüştü.

"Sen... Sen iyi misin?" Simon bunu fısıltıyla sorabilmişti. Sormak istediği bir sürü soru vardı ama soramazdı. *Canını yaktım mı? Benim bir canavar olduğumu düşünüyor musun? Ödünü kopardım mı?*

"İyiyim. Normalden daha uzun uyudum ama bu muhtemelen iyi bir şeydir." Genç adamın yüzündeki ifadeyi görünce Isabelle stelini kemerine taktı. Kedi gibi zarif hareketlerle emekleyerek yatağa gelip Simon'ın üzerine tırmandığında saçları yine başlarının etrafında bir perde oluşturdu. Burun buruna duruyorlardı. Isabelle gözünü kırpmadan ona bakarken "Neden bu kadar delisin?" diye sordu. Simon onun nefesini, yumuşak bir fısıltı gibi yüzünde hissediyordu.

Onu altına alıp öpmek, ısırmak değil öpmek istiyordu ama tam o anda ön kapının zili duyuldu. Bir saniye sonra

odalarının kapısı çalındı. Daha doğrusu kapı menteşelerinden sarsılarak yumruklanıyordu.

"Simon. Isabelle," dedi Magnus. "Bakın, uyuyor musunuz, yoksa oynaşıyor musunuz beni ilgilendirmez. Ama giyinip oturma odasına gelmeniz gerekiyor. Hemen."

Simon gözlerini en az kendisi kadar şaşkın görünen Isabelle'e dikmişti. "Neler oluyor?"

"Hadi çıkın," dedi Magnus. Sonra uzaklaşan ayak seslerini duydular.

Isabelle üzerinden kalktığında Simon hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Sence neler oluyor?" diye sordu kız.

"Hiçbir fikrim yok. İyilik çetesinin acil toplantısı sanırım." Simon, Clary'nin kullandığı terimi komik bulmuştu. Oysa Isabelle başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldıktan sonra "Bugünlerde iyilik çetesi diye bir şey olabileceğinden pek emin değilim," dedi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

13

KEMİK AVİZE

Yılanın başı Clary'ye doğru uçarken kaşla göz arasında kör eden bir ışık yansımasıyla koptu. Bir melek bıçağı onun başını kesivermişti. Baş etrafa zehir ve irin saçarak havada yuvarlandı, Clary hemen kenara kaçtıysa da püsküren zehrin bir kısmı göğsüne denk geldi. İki ayrı parçası daha yere bile düşemeden iblis gözden kayboldu. Clary acıyla çığlık atma isteğini bastırıp ayağa kalkmaya çalıştı. O sırada bir el gördü, el onun ayağa kalkmasına yardımcı olmak istiyordu. Jace olduğunu sandı ama başını kaldırdığında eli uzatanın ağabeyi olduğunu gördü.

"Hadi," dedi Sebastian. "Sayıları fazladır."

Clary onun elini tutup ayağa kalktı. Sebastian da iblis kanına bulanmıştı. Dokunduğu yeri yakan ve kıyafetlerinde delikler açan yeşilimsi siyah bir kandı bu. Clary ona bakarken

yılan başlı yaratıklardan biri bir kobra gibi başının yanında kanatlarını açarak Sebastian'ın arkasında göründü. Clary bunların Elapid iblisi olduğunu bir yerlerde okumuştu. Hiç düşünmeden ağabeyini omzundan yakalayıp sert bir şekilde kenara itti. İblis üzerine uçarken Sebastian kenara doğru sendeledi ve Clary kemerinden çektiği hançeri doğrultarak yan döndü.

Yaratık bıçakla buluştuğunda tıslaması bir tür gargara sesine dönüştü. Clary bıçağı aşağı kaydırıp bir balığı yarar gibi bağırsaklarını yere döktü. Yakıcı iblis kanı eline sıçradı. Bu sefer acıyla çığlık attı ama Elapid gözden kaybolana kadar bıçağı bırakmadı.

Arkasına döndü. Sebastian dükkanın kapısında başka bir Elapid'le dövüşüyordu. Jace ise antik seramik vitrininin yanında iki tanesinden korunmaya çalışıyordu. Porselenler patlıyor, parçaları her yere yayılıyordu. Clary kolunu geri atıp bıçağı tıpkı Jace'in öğrettiği gibi fırlattı. Bıçak havada döne döne uçup yaratıklardan birine isabet ettiğinde yaratık ciyaklayarak Jace'ten uzaklaştı. Jace dönüp baktığında Clary'yi gördü, diğer Elapid iblisinin kafasını uçurmadan önce göz kırptı. Yaratığın gövdesi yere düşüp ortadan kaybolduğunda Jace siyah kana bulandı ama sırıtıyordu.

Clary içinde bir coşkunun yükseldiğini hissetti. Damarlarını karıncalandıran bir tür sevinçti bu. Hem Jace hem de Isabelle ona dövüş sırasında yaşadıkları coşkudan bahsetmişti ama daha önce bunu hiç yaşamamıştı. Şimdi biliyordu. Damarları

zonkluyor, güç adeta bir ürperti gibi omurgasında dolaşıyor, kendini fena halde güçlü hissediyordu. Yaralı Elapid iblisinin, sivri dişlerini çıkarıp böcek ayaklarıyla ona doğru fırladığını gördü. Geri adım attı, eski bayrağı asılı olduğu duvardan çekti ve sopasının ucunu yaratığın açık duran ağzına sapladı. Sopa yaratığın başının arkasından çıktığında Elapid bayrakla birlikte ortadan kayboldu.

Clary bir kahkaha attı. Diğer iblisin icabına bakan Sebastian arkasına dönüp kocaman gözlerle ona baktı. "Clary! Durdur onu!" diye bağırdı. Clary dönüp baktığında arkasında duran Mirek'i gördü. Adam el yordamıyla dükkanın arka tarafındaki kapıyı açmaya çalışıyordu.

Kız hemen koştu, kemerinden bu sefer melek bıçağını çekti. "Nakir!" diye haykırırken tezgahın üzerinden atladı. Melek bıçağı bir ışık patlamasıyla kılıca dönüştü. Vetis iblisinin üzerine çullanıp yaratığı yere devirdi. Yaratığın yılanbalığını andıran kollarından biri saldırıya geçtiğinde Clary kolu kesiverdi. Siyah kanlar fışkırdı. İblis korku dolu kıpkırmızı gözlerle ona bakıyordu.

"Dur," diye inledi. "Size istediğinizi verebilirim..."

"İstediğim her şeye sahibim," diye fısıldadı Clary. Sonra melek bıçağını indirdi. Bıçak göğsüne saplandığında Mirek korkunç bir çığlık atarak gözden kayboldu. Clary halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

Bir saniye sonra tezgahın üzerinden beliren iki baş ona bakıyordu. Biri altın, diğeri gümüş rengiydi. Jace ve

Sebastian. Jace'in gözleri kocaman olmuştu, Sebastian'ın yüzü kireç gibiydi. "Melekler adına Clary," dedi nefes nefese, "adamas..."

"Ah, şu istediğin madde mi? İşte burada." Doğruldu, kana bulanmış bir gümüş külçesini havaya kaldırdı.

Sebastian rahatlayarak bir küfür savururken külçeyi onun elinden aldı. Jace ise tezgahın üzerinden sıçrayıp Clary'nin yanına geçti. Gözlerinde karanlık ve endişeli bakışlarla onu süzdü, her yerini yokladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Clary onun bileklerini kavradı.

"İyiyim," dedi. Kalbi deli gibi atıyor, kan bütün hızıyla damarlarında pompalanıyordu. Jace bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Clary elleriyle onun yüzünü tutup tırnaklarını batırdı. "Ben iyiyim." Genç adamın en az kendisi kadar perişan, terli ve kana bulanmış haline bakarken onu öpmek istiyordu. Onunla...

"Pekala, siz ikiniz," dedi Sebastian. Clary, Jace'ten uzaklaşıp ağabeyine baktı. Sebastian külçeyi elinde tembel tembel çevirirken onlara sırıtıyordu. "Yarın bunu kullanacağız," dedi başıyla taşı işaret ederek. "Ama bu gece, önce biraz temizlendikten sonra kutlama yapacağız."

Simon arkasında Isabelle'le yalınayak oturma odasına girdiğinde büyük bir sürprizle karşılaştı. Odanın ortasındaki pentagram parlak gümüş bir ışıkla parlıyordu. Tam merkezinden yükselen duman, ucu beyaz ve yüksek bir kırmızı sütunu

andırıyordu. Bütün oda yanık kokuyordu. Magnus'la Alec çemberin dışında duruyordu. Jordan ve Maia ise üzerlerindeki kaban ve şapkalara bakılırsa dışarıdan henüz gelmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Isabelle esneyip kaslarını gevşetirken. "Neden herkes pentagram kanalını seyrediyor?"

"Bir saniye bekle," dedi Alec allak bullak bir suratla. "Göreceksin."

Isabelle omuz silkip diğerlerine göz attı. Ortadaki beyaz duman mini bir hortum gibi pentagramın ortasında dönmeye başlayınca herkes oraya döndü. Duman döndükçe pentagramın üzerinde yanık harfler beliriyordu:

KARARINIZI VERDİNİZ Mİ?

"Hah," dedi Simon. "Sabahtan beri bunu mu yapıyor?"

Magnus kollarını havaya savurdu. Deri pantolon ve metalik şimşek şeklinde fermuarı olan bir gömlek giymişti. "Hatta bütün gece."

"Tekrar tekrar hep aynı soruyu mu soruyor?"

"Hayır, değişik şeyler söylüyor. Bazen küfrediyor. Sanırım Azazel çok eğleniyor."

"Bizi duyabiliyor mu?" Jordan başını yana eğdi. "Hey, sen, iblis!"

Ateşten harfler tekrar şekillendi. SELAM, KURTADAM.

Jordan gerileyip Magnus'a baktı. "Bu... Bu normal mi?"

Magnus halinden hiç memnun görünmüyordu. "Kesinlikle normal değil. Daha önce Azazel kadar güçlü bir iblis çağırmamıştım ama öyle bile olsa... Yani bütün literatürü taradım

ve böyle bir şeyin kaydına rastlamadım. Kontrolden çıkmaya başladı."

"Azazel'i geri göndermemiz gerekiyor," dedi Alec. "Yani sonsuza kadar." Başını iki yana salladı. "Belki Jocelyn haklıydı. İblis çağırmaktan kimseye hayır gelmez."

"Birinin iblis çağırması sonucu buraya geldiğimden adım gibi eminim," diye belirtti Magnus. "Alec, bunu yüzlerce defa yaptım. Bu sefer neden farklı olduğunu anlayamıyorum."

"Azazel buradan dışarı çıkamaz, öyle değil mi?" diye sordu Isabelle. "Pentagramdan yani?"

"Hayır," dedi Magnus. "Ama yapabildiklerini de yapamaması gerekirdi."

Jordan öne eğilip ellerini dizlerine koydu. "Cehennemde olmak nasıl bir şey, dostum?" diye sordu. "Sıcak mı, soğuk mu? İkisi de var diye duymuştum."

Cevap gelmedi.

"Aferin, Jordan," dedi Maia. "Onu sinirlendirmeyi başardın."

Jordan pentagramın ucunu ayağıyla dürttü. "Geleceği okuyabiliyor mu? Hey pentagram, müzik grubumuz liste başı olacak mı?"

"O cehennemden bir iblis, sihirli küre değil, Jordan," dedi Magnus aksi aksi. "Ve pentagramın sınırlarından uzak dur. Çağırdığın iblisi pentagrama hapsedersen sana zararı dokunamaz ama içine girdiğin anda iblisin gücüyle yüz yüze..."

O sırada duman sütunu tekrar toparlandı. Magnus hızla başını kaldırıp baktı. Duman hemen ardından Azazel'e

dönüştüğünde Alec ayağa fırladı. Neredeyse sandalyesini deviriyordu. Önce gri gümüş çizgileri olan ve şık manşetlerle tamamlanan bir takım elbise belirdi, ardından Azazel sanki şişiriliyormuş gibi ortaya çıktı. En son alev saçan gözleri belirdi. Etrafına belirgin bir zevkle baktı. "Bakıyorum da bütün çete burada," dedi. "Eee, bir karara vardınız mı?"

"Vardık," dedi Magnus. "Hizmetine ihtiyaç duymuyoruz. Yine de teşekkürler."

Bir sessizlik oldu.

"Artık gidebilirsin." Magnus veda etmek için parmaklarını oynattı. "Baaay."

"Hiç sanmıyorum," dedi Azazel mendilini abartılı bir hareketle cebinden çıkarıp tırnaklarını silerken. "Kalacağım. Burayı sevdim."

Magnus içini çekip Alec'e bir şey söyledi, genç adam masaya gidip bir kitap getirdi. Büyücü sayfaları karıştırıp okumaya başladı. "Lanetli ruh, defol. Duman ve ateş bölgesine geri dön, küller ve..."

"Bu bende işe yaramaz," dedi iblis canı sıkılmış gibi. "İstiyorsan denemeye devam et. Burada kalmaya devam edeceğim."

Magnus ona öfke saçan gözlerle baktı. "Bizi pazarlığa zorlayamazsın."

"Deneyebilirim. Yapacak daha iyi bir işim yok."

Tanıdık biri odaya koşarak girdiğinde Azazel sustu. Başkan Miyav sanki paçası alev almış ya da bir fare görmüş gibi koşu-

yordu. Herkesin şaşkın ve dehşete düşmüş bakışları altında kedi pentagramın dış çizgisinden içeri daldı. Ve Simon içgüdüsel bir hamleyle onun ardından içeri girip kediyi kucakladı.

"Simon!" Refleksle çığlık atanın Isabelle olduğunu anlamak için arkasını dönmesi gerekmiyordu. Yine de dönüp baktığında kızın eliyle ağzını kapatmış, kocaman gözlerle ona baktığını gördü. Gerçi herkes ona bakıyordu. Izzy'nin dehşetten yüzünün rengi atmıştı. Magnus bile sarsılmış görünüyordu.

Çağırdığın iblisi pentagrama hapsedersen sana zararı dokunamaz ama içine girdiğin anda iblisin gücüyle yüz yüze...

Simon birinin parmağıyla omzuna vurduğunu hissetti. Dönerken Başkan Miyav'ı kucağından bıraktı, kedi hemen pentagramdan dışarı koşup kanepenin altına girdi. Simon başını kaldırıp baktı. Azazel devasa yüzüyle tepesine dikiliyordu. Bu kadar yakından iblisin derisindeki çatlaklar mermer deseni gibi görünüyordu. Çukur gözlerindeki alevler diplere kadar gidiyordu. Azazel sırıttığında Simon diş uçlarının iğne gibi demirle kaplı olduğunu gördü.

İblis nefesini saldığında bir sülfür bulutu Simon'ın etrafını kuşattı. Magnus'un bir dua gibi yükselip alçalan sesini, iblis onu kollarından kavradığında Isabelle'in attığı çığlığı Simon hayal meyal duyabiliyordu. Azazel ayaklarını yerden kesti... Sonra onu fırlattı.

Ya da fırlatmayı denedi. Simon'ı tutan elleri kaydığında genç adam yere yığıldı. Azazel geriye sendeledi ve sanki

görünmez bir kalkana çarptı. Taş parçalanması gibi bir ses duyuldu. İblis, dizlerinin üzerine çökse de acı dolu bir ifadeyle tekrar ayağa kalktı. Dişlerini gösterip kükrerken Simon'a yöneldi. Simon neler olup bittiğini yeni yeni fark etmeye başlamıştı. Titreyen eliyle saçlarını alnından geri attı.

Azazel birden durdu, elleri iki yanından aşağı sarkıyordu. Dişleri gibi tırnakları da demirle kaplıydı. "Gezgin," dedi nefes nefese. "Bu sen misin?"

Simon donakaldı. Magnus hala yumuşak bir sesle arkada bir şeyler mırıldanıyordu ama diğer herkes susmuştu. Genç adam etrafına bakmaya, arkadaşlarından biriyle göz göze gelmeye korkuyordu. Clary'yle Jace bu işaretin nasıl işe yaradığını görmüşlerdi ama diğerleri henüz tanık olmamıştı. Afallamaları normaldi.

"Hayır," dedi Azazel ateş saçan gözlerini kısarak. "Hayır, sen çok gençsin ve dünya fazlasıyla yaşlı. Ama kim cennetin işaretini bir vampire verir ki? Ve neden?"

Simon elini indirdi. "Bana yine dokunmaya kalkarsan öğrenirsin," dedi. Azazel homurdandı ya da belki güldü. "Sanmıyorum," dedi. "Cennetin iradesini bükmüşsen, kaderimi seninkiyle birleştirmek için özgürlüğümün bile bir değeri yok." Odada etrafına bakındı. "Hepiniz delisiniz. Size iyi şanslar, insan çocukları. Buna ihtiyacınız olacak."

Ve bir alev patlamasıyla gözden kaybolduğunda ardında sadece siyah duman bıraktı. Bir de sülfür kokusu.

"Kıpırdama," dedi Jace, Herondale hançerini eline alıp ucuyla Clary'nin gömleğini yakasından itibaren keserken. Gömleğin önü açılınca Clary omuzlarını silkerek üzerinden çıkardı. Lavabonun kenarında oturuyordu. Üzerinde sadece kot pantolonu ve atleti kalmıştı. İrin ve zehrin büyük çoğunluğu kotuna ve ceketine bulaşmıştı ama azıcık bir miktar bile ipek gömleği mahvetmeye yetmişti. Jace lavaboya attığında kumaş parçaları suyun altında cızırdadı. Sonra stelinin ucuyla kızın omzuna nazik hareketlerle bir iyileştirme mührü çizdi.

Clary mührün yakıcılığıyla gözlerini yummuştu, sonra acı kollarından ve sırtından başlayarak onu terk etti. Tıpkı ağrı kesici almak gibiydi ama uyuşturmuyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Jace.

Clary gözlerini açtı. "Çok daha iyi." Mükemmel değildi, iratze iblis zehriyle oluşan yanıklarda çok etkili sayılmazdı, yine de Gölge Avcıları'nı daha çabuk iyileştirirdi. Tenindeki yanma bayağı azalmıştı, üstelik Clary hala dövüşün heyecanını üzerinden atamadığı için acıyı neredeyse hiç hissetmiyordu. "Sana da yapayım mı?"

Jace sırıtıp steli ona uzattı. Antika dükkanının arka bölümündeydiler. Sebastian kapıyı kilitleyip ışıkları söndürmek için ön tarafa geçmişti. En azından sıradanların dikkatini çekmemiş olurlardı. 'Kutlama' için heyecanlıydı ve yanlarından ayrılırken eve gidip üstlerini değiştirmek yerine doğrudan Malá Strana'daki gece kulübüne gitmek için onları ikna etmeye çalışmıştı.

Kutlama yapmak için uygun zaman olmadığı düşüncesi Clary'nin aklının bir köşesini rahatsız etse de damarlarında dolaşan heyecanın etkisi ağır basmıştı. İçindeki Gölge Avcısı içgüdüleriyle, adeta biri bir düğmeye basmış gibi anında tepki vermek ve Sebastian'la yan yana dövüşmüş olmak inanılmazdı. Tek hamlede yüksek binaların üzerinden atlamayı, yüzlerce kez havada takla atmayı, Jace gibi bıçaklarını makas şeklinde kullanabilmeyi istiyordu. Bunun yerine steli alıp Jace'e "Hadi bakalım, gömleğini çıkar o zaman," dedi.

Jace gömleği başından çekerek çıkardığında Clary etkilendiğini göstermemeye çalıştı. Yan tarafında kenarları morkırmızıya dönüşmüş uzun bir kesik vardı. İblis kanı köprücükkemiğinden sağ omzuna kadar bir yanık oluşturmuştu. Ve bu haliyle bile Clary'nin gördüğü en yakışıklı erkekti. Açık altın renginde bir ten, geniş omuzlar, dar bel ve kalçalar, göbek deliğinden pantolonunun kemerine kadar uzanan altın rengi kıllar... Gözlerini zorla oradan alıp steli genç adamın omzuna tuttu ve belki de milyonuncu şifa mührünü çocuğun tenine çizmeye başladı.

"İyi mi?" diye sordu işi bittiğinde.

"Hı hı." Jace eğildiğinde Clary ondan yayılan kokuları duydu. Kan, is, ter ve lavaboda buldukları ucuz sabun... "Hoşuma gitti," dedi. "Senin de hoşuna gitmedi mi? Beraber dövüşmemiz?"

"Çok... şehvetliydi." Jace zaten kızın bacaklarının arasındaydı, iyice sokulup parmaklarını onun kemerine taktı. Clary

ellerini omzuna götürdüğünde gözü parmağında ışıldayan yaprak desenli altın yüzüğe takıldı. Birden ayıldı. *Dağılma, bu heyecanın içinde kaybolma. Karşındaki Jace değil. Jace değil. Jace değil.*

Jace'in dudakları onunkilere değdi. "Bence inanılmazdı. Sen inanılmazdın."

"Jace," diye fısıldadı Clary ama o sırada kapı yumruklandı. Jace aniden geri çekilince Clary arkasına yaslanıp lavabonun içine düştü, dirseğiyle musluğun açılmasına neden oldu. Haliyle ikisi de ıslandı. Suyun şaşkınlığıyla küçük bir çığlık atarken Jace kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra Clary musluğu kapatırken o da kapıyı açmaya gitti.

Tabii ki gelen Sebastian'dı. Yaşadıkları göz önüne alındığında gayet temiz görünüyordu. Lekelenen deri ceketini çıkarmış, bunun yerine omuzlarına antika bir asker ceketi atmıştı. İkinci el bir şıklık sergiliyordu. Elindeyse siyah ve parlak bir şey vardı.

Kaşlarını kaldırarak onlara baktı. "Kardeşimi lavaboya atmanın bir açıklaması var mı?"

"Ayağını yerden kesiyordum," dedi Jace gömleğini yerden almak için eğilirken. Sonra üzerini giydi. Sebastian gibi onun da ceketi zarar görmüştü ama gömleğinin eteğinde iblisin pençesiyle açılmış bir yırtıktan başka bir şey yoktu.

"Giymen için sana bir şey getirdim," dedi Sebastian parlak siyah şeyi Clary'ye verirken. Clary ayağa kalktığında üzerinden yerlere sabunlu sular damladı.

"Eski tarz," dedi Sebastian. "Sanırım sana olur."

Clary, Jace'e stelini geri verdi ve kıyafete merakla göz attı. Bu metalik siyah bir elbiseydi. Boncuklu askıları ve dantel yakasıyla çok zarif görünüyordu. Askılar ayarlanabiliyordu ve kumaş esnek olduğu için, Sebastian'ın da tahmin ettiği üzere muhtemelen ona uyardı. Bir yanı Sebastian'ın seçtiği bir şeyi giymeye itiraz ediyordu ama gece kulübüne yırtık pırtık bir atlet ve ıslak bir kotla gidemezdi. "Teşekkürler," dedi sonunda. "Pekala, üzerimi değiştirirken ikinizin de çıkması gerekiyor."

Kapıyı arkalarından kapatıp çıktılar. Clary onları hala duyabiliyordu ama yüksek sesle konuşmalarına rağmen kelimeleri seçemiyordu. Şakalaştıklarını tahmin etti. Rahatça. Dostça. Üzerindekileri çıkarıp elbiseyi başından geçirirken bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu. Kimselere kendini açmayan Jace, Sebastian'la kahkahalar atıp şakalaşıyordu.

Dönüp aynada kendine baktı. Siyah elbise teninin rengini ortaya çıkarmış, gözlerinin daha büyük, saçlarının daha kızıl görünmesini sağlamıştı. Kolları ve bacakları bembeyaz görünüyordu. Kotunun altına giydiği çizmeler şimdi elbiseye belirgin bir sertlik katıyordu. Tam olarak güzel göründüğünden emin değildi ama kimsenin ona bulaşmayı göze alamayacağından emindi.

Isabelle'in bu tarzı onaylayıp onaylamayacağını merak etti.

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Dükkanın loş olan arka bölümündeki eşyalar oraya buraya saçılmıştı. Aradaki kadife perde

arkayı ön taraftan ayırıyordu. Jace ve Sebastian perdenin arkasında konuşuyorlardı, gerçi Clary hala ne konuştuklarını anlayamıyordu.

Perdeyi kenara çekip ön tarafa geçti.

Işıklar yanıyordu. Vitrinin dışındaki metal kepenk kapatılmıştı, böylece dışarıdan geçenler dükkanın içini göremiyordu. Sebastian rafları karıştırıyor, nesneleri teker teker inceliyor, sonra yeniden yerine bırakıyordu.

Clary'yi ilk gören Jace oldu. Genç adamın gözleri parladığında, Isabelle'in elbiselerinden birini giydiği bir gece Magnus'un partisine giderken karşılaşmalarını hatırladı. O zaman da Jace onu baştan ayağa incelemiş, bacaklarını, kalçalarını, belini, göğsünü süzmüş, sonra yine yüzüne bakıp tembel tembel sırıtmıştı.

"Bence bu bir elbiseden ziyade iç çamaşırı," diyordu şimdi. "Ama benim için hava hoş."

"Onun kız kardeşim olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı?" dedi Sebastian.

"Birçok ağabey benim gibi centilmen birinin kız kardeşine kavalyelik ettiğini görmekten memnun olurdu," dedi Jace rafların birinden bir asker ceketi alıp giyerken.

"Kavalyelik mi?" diye tekrarladı Clary. "Sanırım bir sonraki sefer kazanova olduğunu iddia edeceksin."

"Sonra da şafak vakti düello yapar," dedi Sebastian kadife perdeye doğru ilerlerken. "Hemen döneceğim. Saçlarımdaki kanı yıkamam lazım."

"Mızıkçı," diye seslendi onun arkasından Jace suratında bir sırıtışla. Sonra Clary'yi kendine çekti. Sesi fısıltı gibiydi. "Magnus'un partisine gittiğimiz akşamı hatırlıyor musun? Lobiye Isabelle'le gelmiştin, Simon az daha felç geçiriyordu."

"Komik. Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Başını kaldırıp ona baktı. "O zaman nasıl göründüğüme dair bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

Jace'in parmakları elbisenin askıları altından tenini okşadı. "Benden pek hoşlanmadığını sanıyordum. Ve o kadar insanın içinde seninle yapmak istediklerimi ayrıntılı bir şekilde anlatsaydım benden iyice nefret ederdin."

"Senden hoşlanmadığımı mı sanıyordun?" Sesi inanmazlıkla tizleşmişti. "Jace, senden hoşlanmayan bir kız oldu mu hiç?"

Genç adam omuz silkti. "Eh, eminim dünyanın çeşitli yerlerindeki akıl hastaneleri cazibemi göremeyen kadınlarla doludur."

Clary'nin dilinin ucuna bir soru geldi. Bunu hep sormak istemiş, bir türlü soramamıştı. Hem kendisiyle tanışmadan önce onun neler yaptığının ne önemi vardı ki? Fakat düşüncelerini okumuş gibi Jace'in altın rengi gözleri yumuşadı.

"Kızların benimle ilgili düşündüklerini hiç umursamadım," dedi. "Senden önce hiç."

Senden önce. Clary'nin sesi hafifçe titredi. "Jace, merak ediyordum da..."

"Sözlü ön sevişmeniz gerçekten çok sıkıcı," dedi Sebastian kadife perdenin ardından tekrar ortaya çıktığında. Gümüş saçları dağınık ve ıslaktı. "Hazır mısınız?"

Geri çekilirken Clary'nin yüzü kızarmıştı, oysa Jace umursamamıştı. "Seni bekleyen biziz."

"Belli ki azap dolu bekleme süresini eğlenceli kılmanın bir yolunu bulmuşsunuz. Hadi gidelim. Gideceğimiz yere bayılacaksınız."

"Depozitomu asla geri alamayacağım," dedi Magnus suratını asarak. Pizza kutuları ve kahve kupalarının arasında masanın üzerine oturmuş, iyilik çetesi üyelerinin Azazel'in geride bıraktığı felaketi temizlemelerini izliyordu. Duvarlarda dumanı tüten delikler vardı, sülfürlü siyah bir şey tavandaki borulardan aşağı damlıyordu, kül ve kurum, yeri kapkara yapmıştı. Başkan Miyav büyücünün kucağına yatmış mırlıyordu. Evinin neredeyse yarısı mahvolduğu için Magnus temizlikten muaftı. Pentagram olayından sonra kimse ne diyeceğini bilemediğinden Simon da temizliğe katılmamıştı. Isabelle'le konuşmaya çalışmıştı ama kız elindeki paspası tehditkar bir tavırla üzerine sallamakla yetinmişti.

"Bir fikrim var," dedi Simon. Magnus'un yanına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Ama hoşunuza gitmeyecek."

"Haklı olduğuna dair içimde kötü bir his var, Sherwin."

"Simon. Benim adım Simon."

"Neyse işte." Magnus ince elini salladı. "Neymiş fikrin?"

"Kabil İşareti taşıyorum," dedi Simon. "Bu da beni hiçbir şeyin öldüremeyeceği anlamına gelir, öyle değil mi?"

"Kendini öldürebilirsin," dedi Magnus ilgisizce. "Bildiğim kadarıyla cansız nesneler de seni kazara öldürebilir. Bıçaklarla dolu cilalı bir platformda dans etmeyi öğrenmeyi planlıyorsan, yapmasan daha iyi olur."

"Cumartesi günü ne yapacağım ben şimdi?"

"Ama başka hiçbir şey seni öldüremez," dedi Magnus. Gözleri Simon'dan o sırada elektrikli süpürgeyle cebelleşen Alec'e kaydı. "Niye sordun?"

"Pentagramda olanlardan sonra Azazel aklıma bir şey getirdi," dedi Simon. "Melekleri çağırmanın iblis çağırmaktan daha tehlikeli olduğunu söylemiştin. Geldiklerinde çağıranı ikiye bölebilir ya da cennet ateşiyle yakıp küle çevirebilirler demiştin. Ama meleği çağıran ben olursam..." Sesi alçaldı. "Şey, bu benim için güvenli olurdu, yanılıyor muyum?"

Magnus'un dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Sen? Melek çağırmak?"

"Nasıl yapılacağını bana gösterebilirsin," dedi Simon. "Büyücü olmadığımı biliyorum ama Valentine melek çağırabilmişti. O yapabiliyorsa ben niye yapamayayım? Yani büyü yapabilen insanlar da var."

"Hayatta kalıp kalmayacağını garanti edemem," dedi Magnus ama uyarı gibi gelse de sesinde bir ilgi kıvılcımı çakmıştı. "Cennet İşareti koruma sağlar ama seni cennetin ken-

disine karşı da koruyacağından emin değilim. Bunun cevabını bilmiyorum."

"Cevap verebileceğini düşünmemiştim zaten. Ama aramızda bunu yapmaya müsait tek kişi olduğumu kabul ediyorsun herhalde?"

Magnus, Jordan'a pis su sıçratıp kahkaha atan Maia'ya baktı. Jordan da ciyaklayarak kaçıyordu. Kız kıvırcık saçlarını geriye iterken alnına siyah bir leke bulaştırdı. Çok genç görünüyordu. "Evet," dedi Magnus gönülsüzce. "Muhtemelen öyle."

"Baban kim?" diye sordu Simon.

Magnus yine Alec'e baktı. Kucağındaki kedi gibi ne düşündüğünü asla açık etmeyen yeşil altın renginde gözleri vardı. "Bu pek hoşlandığım bir konu değil, Smedley."

"Simon," dedi genç adam. "Hepiniz için ölmeyi göze alıyorsam hiç olmazsa adımı düzgün söyleyebilirsin."

"Benim için ölmeyeceksin," dedi Magnus. "Alec olmasaydı ben..."

"Nerede olurdun?"

"Bir rüya gördüm," dedi büyücü uzaklara bakarak. "Kuleleri kemikten, kanda boğulan bir şehir vardı. Kan sokaklarda nehir gibi akıyordu. Belki Jace'i kurtarabilirsin, gündüzyürüyen. Ama dünyayı kurtaramazsın. Karanlık yaklaşıyor. *Karanlığın kendisi kadar karanlık bir ülke ve ışığın kararduğı bir düzende ölümün gölgesi.* Alec olmasaydı buradan giderdim."

"Nereye giderdin?"

"Saklanırdım. Kasırganın geçmesini beklerdim. Ben bir kahraman değilim." Magnus, Başkan Miyav'ı kucaklayıp yere bıraktı.

"Burada kalmaya devam edecek kadar Alec'i seviyorsun," dedi Simon. "Bu da kahramanlık bence."

"Bütün hayatını mahvedecek kadar Clary'yi seviyordun," dedi Magnus ondan hiç beklenmeyen bir ümitsizlikle. "Geldiğin noktaya bak." Sesi yükseldi. "Pekala, millet. Buraya toplanın. Sheldon'ın bir fikri var."

"Sheldon kim?" diye sordu Isabelle.

Prag sokakları soğuk ve karanlıktı. Clary irinden yanan ceketini omuzlarına atmış olsa da buz gibi rüzgar damarlarına işliyor, dövüşten geriye kalan heyecanını söndürüyordu. Isınmak için bir kupa sıcak şarap alıp elleriyle sarmıştı. Jace ve Sebastian'la birlikte birbirine geçip iyice daralan labirent gibi sokaklarda ilerlerken etraf gittikçe kararıyordu. Artık ne sokak tabelası ne de ismi vardı, kimseyle karşılaşmıyorlardı. Sadece gökyüzünde kalın bulutların ardındaki ay onları takip ediyordu. Sonunda birkaç basamaklık taş bir merdivenden küçük bir meydana çıktılar. Meydanın bir yanında neon bir tabelada 'KOSTİ LUSTR' yazıyordu. Tabelanın altındaki açık kapı, duvardaki eksik bir diş gibi görünüyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Clary mekanın adını kastederek.

"Kemik Avize," dedi Sebastian. Neon tabelanın ışıkları açık renk saçlarında oynaşıyordu: Kırmızı, buz mavisi, metalik altın... "Kulübün adı bu. Geliyor musunuz?"

Kulübe girer girmez Clary bir ses ve ışık duvarına çarpmış gibi oldu. Sıkış tepiş olsa da mekan büyüktü, bir zamanlar bir kiliseymiş gibi görünüyordu. Yüksek duvarlarda hala vitraylarla süslü pencereler görülebiliyordu. Renkli ışıklar kendinden geçmiş kalabalığın yüzlerini teker teker aydınlatıyordu: Bazen çingenepembesi, bazen neon yeşili ya da kırmızımsı bir eflatun... Bir duvarda DJ kabini vardı, trans müzik dört bir yandaki hoparlörlerden patlarcasına yayılıyordu. Clary müziği ayaklarının altında, damarlarında, kemiklerinde hissedebiliyordu. Kalabalığın sıcağı ter, duman ve bira kokularıyla karışıyordu.

Sırtında bir el hissettiğinde Clary, Jace'e dans etmek isteyip istemediğini sormak üzereydi. Sebastian'dı. Gerildi ama geri çekilmedi. "Hadi," dedi Sebastian kulağına eğilerek. Buraya *hoi polloi** karşısında dikilmeye gelmedik."

Sırtındaki eli demir gibiydi. Clary kendini ona bırakıp dans edenlerin arasına karıştı. Onlar geçerken insanlar yol veriyor, Sebastian'a bakıp gözlerini kaçırıyor ya da kafalarını çeviriyorlardı. Ortalara doğru ilerledikçe hava iyice ısınmıştı. Diğer uca vardıklarında Clary nefes almakta zorlanıyordu. Burada daha önce dikkatini çekmeyen kemerli bir yol taş basamaklarla aşağı iniyor, ileride karanlığa doğru kıvrılıyordu.

* Antik Yunanca: Kalabalık, çoğunluk. (Ç.N.)

Sebastian sırtından elini çektiğinde başını kaldırıp ona baktı. Birden bir ışık etrafı aydınlattı. Jace cebinden cadı ışığı taşını çıkarmıştı. Sırıtırken yüz hatları gölgelenmişti.

"İniş kolaydır," dedi.

Clary ürperdi. Bu cümlenin tamamını biliyordu. *Cehenneme iniş kolaydır.*

"Hadi." Sebastian başıyla yolu gösterdikten sonra yürümeye başladı. Emin adımlarla, aşınmış taşların üzerinde zarafetle ve hiç korkmadan yürüyordu. Clary temkinli adımlarla biraz arkadan takip ediyordu. Aşağı indikçe hava soğuyor, gümbürtülü müzik azalıyordu. Artık kendi nefeslerini duyabiliyor, duvarlara yansıyıp uzayan gölgelerini görebiliyordu.

Basamakların sonuna vardıklarına başka bir müzik duydu. Yukarıdakinden çok daha hızlı bir ritmi vardı. Kulaklarında gümlerken damarlarını dolaşıyor, başını döndürüyordu. Son basamakta etrafına bakındığında nefesi kesildi.

Her şey taştandı, duvarlar mağarayı andırıyordu, zemin ayaklarının altında düzdü. Karşı duvarda siyah kanatlı dev bir melek heykeli yükseliyordu, başı yukarılarda karanlıkların içinde görünmez olmuştu, kanatlarından sarkan lal taşları, damlayan kan gibi görünüyordu. Her yerde renkli ışıklar patlıyordu. Buradaki ışıklar yukarıdakilerden farklı olarak yapay değildi, havai fişekler gibi harika görünüyor ve her patlayışlarında dans eden insanların üzerine sim gibi yağıyordu. Dev mermer çeşmelerden su fışkırıyor, suyun yüzeyinde siyah gül yaprakları yüzüyordu. Ve hepsinin üzerinde, sıkış tepiş

dans pistinin tam üstünde, uzun altın bir kordonun ucunda kemiklerden yapılmış devasa boyutlarda bir avize sarkıyordu.

Korkunç olduğu kadar ilgi çekiciydi. Avizenin iskeleti birbirine geçen omurgalardan oluşuyor, kolların ucundan insan boyundaki birer süs gibi uyluk ve incik kemikleri sallanıyordu. Her birindeki upuzun mumlardan siyah damlalar iblis kanı gibi damladığı halde altındakiler bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. Ve dans edenlerden hiçbiri insan değildi.

"Kurtadamlar ve vampirler," dedi Sebastian, Clary'nin aklından geçeni okumuş gibi. "Prag'da ittifak halindedirler. Burası onların... rahatlamaya geldikleri yer." Sıcak bir hava dalgası bütün odayı çöl rüzgarı gibi dolaşıyordu. Sebastian'ın gümüş rengi saçları alnına düşüp gözlerini sakladı.

Clary ceketini çıkardı ve bir kalkan gibi göğsünde tuttu. Kocaman gözlerle etrafına bakıyordu. Salondaki insani olmayan havayı sezebiliyordu; vampirler soluk benizleriyle su gibi akarcasına dönüyor, kurtadamlar coşkuyla hızlı bir şekilde dans ediyordu. Çoğu gençti, birbirleriyle dans ediyor, kucaklaşıyor, sürtünüyorlardı. "Ama... Yani burada olmamızdan rahatsız olmazlar mı? Yani Nefilim olarak bizden?"

"Beni tanıyorlar," dedi Sebastian. "Ve benimle birlikte geldiğinizi biliyorlar." Uzanıp onun ceketini aldı. "Bunu vestiyere göndereyim."

"Sebastian..." Fakat genç adam kalabalığın içinde kaybolmuştu bile.

Clary yanında duran Jace'e baktı. Başparmaklarını kemerine takmış, sıradan bir ilgiyle etrafa bakınıyordu. "Vampir vestiyer mi?" diye sordu kız.

"Neden olmasın?" diye gülümsedi Jace. "Farkındaysan benim ceketimi almadı. Sana şu kadarını söyleyeyim, şövalyelik ruhu ölmüş." Merak ediyormuş gibi başını yana eğdi. "Her neyse. Muhtemelen konuşmak istediği biri olduğu için gitmiştir."

"Demek sadece eğlenmeye gelmedik ha?"

"Sebastian hiçbir şeyi sadece eğlence olsun diye yapmaz." Jace onu elinden tutup kendine çekti. "Ama ben eğlenmeyi severim."

Simon diğerlerinin bu planın üstüne atlamamasına şaşırmadı. Hep bir ağızdan itiraz ediyor, onu vazgeçirmeye çalışıyor, yapacağı şeyin güvenliğiyle ilgili sorular soruyorlardı. Simon dirseklerini dizine yerleştirip hengamenin bitmesini bekledi.

Sonunda kolunda hafif bir dokunuş hissetti. Dönüp baktığında Isabelle olduğunu görüp şaşırdı. Kız başıyla onu takip etmesini işaret etti.

Arkalarında bıraktıkları tartışma harlanırken sütunlardan birinin gölgesine sığındılar. Şimdiye kadar aralarında en çok bağırıp çağıran o olduğu için Simon yine Isabelle'in bağırmasına kendini hazırladı. Oysa kız şimdi dudaklarını kemiriyordu. "Pekala," dedi sonunda Simon sessizlik sinirini bozmaya başlayınca. "Sanırım şu anda benden hiç memnun değilsin."

"Sanıyor musun? Kıçına tekmeyi basardım ama yeni aldığım pahalı çizmelerimin zarar görmesini istemiyorum, vampir."

"Isabelle..."

"Ben senin kız arkadaşın değilim."

"Doğru," dedi Simon. Gerçi bir parça hayal kırıklığına uğramıştı. "Biliyorum."

"Ve Clary'yle geçirdiğin bütün o zamanlar için sana asla kin duymadım. Ama bu riski alman tamamen deli işi. Yapmak istediğinden emin misin?"

Simon etrafa bakındı. Darmadağın dairede, köşedeki küçük grup onun kaderini tartışıyordu. "Bu sadece Clary'yle ilgili bir mesele değil."

"Eh, annenle de ilgili değil. Yoksa öyle mi?" diye sordu Isabelle. "Sana canavar dediği için bunu yapıyor olamazsın, değil mi? Bir şey kanıtlamana gerek yok, Simon. Bu annenin sorunu, senin değil."

"Mesele bu değil. Jace benim hayatımı kurtardı. Ona borçluyum."

Isabelle şaşırmış görünüyordu. "Bunu sırf Jace'e borcunu ödemek için yapıyor olamazsın, değil mi? Çünkü bana göre artık borçlu-alacaklı kalmadı."

"Hayır, tam sayılmaz," dedi Simon. "Bak, hepimiz durumun farkındayız. Sebastian'ın etrafta elini kolunu sallayarak dolaşması iyi bir şey değil. Güvenli değil. Meclis en azından bu konuda haklı. Ama o ölürse Jace de ölür. Ve Jace ölürse Clary..."

"Üstesinden gelecektir," dedi Isabelle sertçe. "O güçlü biri."

"Üzülecek. Belki sonsuza kadar üzülecek. Canının yanmasını istemiyorum. Böylesine üzülmesini istemiyorum."

Isabelle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii ki istemezsin. Ama sana bir şey olursa üzülmeyeceğini mi düşünüyorsun, Simon?"

Simon dudağını ısırdı. Bunu hiç düşünmemişti. En azından bu açıdan. "Ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

"Bana bir şey olursa üzülür müsün?"

Isabelle bir süre ona baktı. Sırtını dikleştirmiş, çenesini havaya dikmişti. Ama gözleri parlıyordu.

"Üzülürüm."

"Jace'e yardım etmemi istiyorsun ama."

"Evet, bunu da istiyorum."

"Bunu yapmama izin vermelisin," dedi Simon. "Bu sadece Jace, sen ya da Clary için değil. Gerçi büyük parçası sizsiniz. Ama mesele şu ki karanlığın yaklaşmakta olduğuna inanıyorum. Magnus'un söylediğine inanıyorum. Raphael'in savaştan korkmasına inanıyorum. Sebastian'ın planının sadece küçük bir parçasını biliyoruz ama giderken Jace'i de yanında götürmesinin bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Ya da onu kendine bağlamış olması bir rastlantı değil. Savaşı kazanmak için Jace'e ihtiyacımız olduğunu biliyor. Jace'in ne olduğunu çok iyi biliyor."

Isabelle karşı çıkmadı. "Sen de en az Jace kadar cesursun."

"Belki," dedi Simon. "Ama ben bir Nefilim değilim. Onun yapabileceklerini yapamam. Ve başka birinin de yapabileceğine inanmıyorum."

"Özel kaderler ve özel işkenceler," diye fısıldadı Isabelle. "Simon... Sen benim için çok değerlisin."

Simon uzanıp onun yanağına hafifçe dokundu. "Sen bir savaşçısın, Iz. Sen bunun için varsın. Sen busun. Ama sırf Jace zarar görecek diye Sebastian'la savaşamazsan savaşı kazanamazsın. Ve savaşı kazanmak için Jace'i öldürürsen de ruhunun bir parçasını öldürmüş olursun. Bunu görmek istemiyorum ve işte bu yüzden bir şey yapmak istiyorum."

Isabelle yutkundu. "Bu hiç adil değil," dedi. "Yani bunu senin yapmak zorunda..."

"Bunu yapıp yapmamak benim elimde. Jace'inse bir seçeneği yok. Eğer ölürse, onunla hiç ilgisi olmayan bir durum yüzünden ölecek."

Isabelle nefesini saldı. Genç adamın dirseğini tuttu. "Peki," dedi. "Gidelim."

Salondaki gruba yönelip boğazını temizlediğinde herkes tartışmayı bırakıp ona baktı. Sanki ikisinin aralarında olmadığını yeni fark etmişlerdi.

"Bu kadar yeter," dedi Isabelle. "Simon kararını verdi ve bu kararı uygulamak onun tercihi. Raziel'i çağıracak. Biz de elimizden geldiğince ona yardım edeceğiz."

Dans ettiler. Clary kendini müziğin gürültülü ritmine, damarlarında koşan heyecana bırakmaya çalıştı. Tıpkı Pandemonium'da Simon'la yaptığı gibi. Gerçi Simon berbat bir dans partneriydi, oysa Jace mükemmel dans ediyordu. Dövüş eğitimlerinde edindiği kontrol ve zarafet sayesinde bedeniyle yapamayacağı şey yoktu. Başını geri attığında terden koyulaşmış saçları şakaklarına yapışıyor, kemik avizeden yansıyan ışıklar boynunda parlıyordu.

Diğerlerinin ona nasıl baktıkları Clary'nin gözünden kaçmamıştı. Gözlerinde takdir ve avcılara yakışır bir iştah okunuyordu. İçinde kontrol edemediği ve adını koyamadığı bir sahiplenme duygusu yükseldi. Dans eden kızlarda hep gördüğü ama asla yapmayı kendine yediremediği şekilde iyice Jace'e sokulup bedeniyle ona sürtündü. Daha önce olsa, uzun saçlarının kemerine takılacağından korkardı ama şimdi farklıydı. Aylar süren eğitim dönemi sadece dövüşte değil her yerde bedenini rahatça kullanabilmeyi öğretmişti. Kontrollü olsa da hareketleri akışkandı, daha önce hiç bu kadar rahat olmamıştı. Jace'e biraz daha sokuldu.

Jace gözlerini yummuştu. Clary'yi hissedip gözlerini açtığında üstlerindeki karanlıkta patlayan renkli ışıklar gözlerinden yansıdı. Üzerlerine metalik damlalar yağıyor, Jace'in saçlarına ve tenine konduğunda gümüş gibi parlıyordu. Köprücükkemiğine konan bir gümüş damlasına parmağının ucuyla Clary'ye gösterirken sırıtıyordu. "Taki'ye ilk gittiğimizde sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Hani peri yiyeceği hakkında?"

"Madison Bulvarı'nda başında geyik boynuzlarıyla çıplak koştuğunu söylediğini hatırlıyorum," dedi Clary kirpiklerine düşen simleri gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışırken.

"O koşanın ben olduğum hala kanıtlanamadı." Sadece Jace böyle dans ederken aynı anda konuşabilirdi ve işin güzel yanı bunu büyük bir rahatlıkla yapardı. "Neyse..." Saçlarını ve tenini metal rengine boyayan gümüş sıvıyı parmaklarının arasında ezdi.

"Bunlar peri yiyeceği gibidir. Kafanı..."

"İyi mi yapar?"

Jace onun kararan gözlerine baktı. "Eğlenceli olabilir." Başlarının üzerinde yine bir havai fişek tomurcuklandığında mavimsi gümüş damlalar su gibi etrafa saçıldı. Genç adam gözlerini ondan ayırmadan elinin tersini yaladı.

Kafa yapmak. Clary daha önce bu tür şeyleri ne kullanmış ne kullanmayı düşünmüştü. On üç yaşındayken Simon'la birlikte annesinin içki dolabından bir Kahlua şişesi çalıp içmişlerdi ama bu sayılır mıydı, bilemiyordu. Ardından ikisi de fena halde hastalanmıştı, hatta Simon çalıların içine kusmuştu. Yani çok da eğlenceli bir deneyim olmamıştı. Yine de Clary başı dönerken sebepsiz bir mutlulukla kıkırdadığını hatırlayabiliyordu.

Jace elini indirdiğinde dudakları sime bulanmıştı. Uzun kirpiklerinin altından altın rengi gözleriyle hala Clary'ye bakıyordu.

Sebepsiz mutluluk.

Fani Savaş'tan sonra, Lilith onu ele geçirmeden önce beraber oldukları günü düşündü. O zamanlar duvarda asılı duran fotoğraftaki Jace'ti, mutluydu. İkisi de mutluydu. Clary ona her baktığında içini sızlatan şüphelere düşmüyordu.

Birden uzanıp Jace'i yavaşça dudaklarından öptü.

O anda ağzının içine şarap ve bonbon karışımı mayhoş bir tat patlarcasına yayıldı. Geri çekilip dudaklarını zevkle yalarken üzerlerine hala gümüş yağmur yağıyordu. Jace'in nefesi sıklaşmıştı, Clary'yi sarmak istedi ama kız gülerek kaçtı.

O anda inanılmaz derecede hafif, özgür ve vahşi hissediyordu. Yapması gereken çok önemli bir şey olduğunu biliyordu ama bunun ne olduğunu hatırlamıyor, dahası umursamıyordu. Etrafındaki yüzler artık ürkütücü değil, karanlık ama güzel görünüyordu. Sesin yankılandığı bir mağaradaydı ve her yanını saran gölgeler, en güzel günbatımından bile daha güzel renklere boyanmış, parlak ve harika görünüyordu. İleride yükselen melek heykeli iyilikle parlıyordu. Bu haliyle Raziel'in soğuk beyaz ışığından çok daha parlaktı ve sanki tek bir mükemmel notayı tutturmuş saf bir sesle şarkı söylüyordu. Clary daha hızlı dönerek dans ederken hatıralarını, acılarını, kayıplarını ardında bırakıyordu. Sonunda bir çift kol onu sarıp sıkıca tuttu. Başını eğip baktığında belini saran harika güzellikteki ince parmakları ve falcılık mührünü gördü. Jace'ti. Gözlerini yumarken sırtı genç adamın göğsünde eriyordu. Başını kendinden geçercesine onun omzuna dayadı. Genç adamın kalbinin sırtında attığını hissedebiliyordu.

Kimsenin kalbi Jace'inki gibi atamazdı.

Gözleri aniden açıldığında hemen dönüp arkasındakini itti. "Sebastian," diye fısıldadı. Ağabeyi, tıpkı Morgenstern yüzüğü gibi siyah ve gümüş renklerinde ona sırıttı.

"Clarissa," dedi, "sana göstermek istediğim bir şey var."

Hayır. Bu sözcük suda eriyen şeker gibi kafasının içinde eriyip gitti. Neden reddetmesi gerektiğini unutmuştu bile. Sebastian ağabeyiydi, onu sevmesi gerekirdi. Hem onu bu harika yere getiren de oydu. Belki kötü şeyler yapmıştı ama bu çok uzun zaman önceydi ve Clary onun ne yaptığını da hatırlayamıyordu.

"Meleklerin şarkılarını duyabiliyorum," dedi Sebastian'a.

Genç adam kıkırdadı. "Belli ki yağan gümüş damlaların sadece sim olmadığını anlamışsın." Elini uzatıp onun yanağını okşadı, geri çektiğinde parmakları gümüş gözyaşlarına bulanmış gibi görünüyordu. "Gel bakalım, melek kız," dedikten sonra elini uzattı.

"Ama Jace..." dedi Clary. "Onu kalabalıkta kaybettim."

"Bizi bulur." Elini tutan Sebastian'ın eli şaşırtıcı derecede sıcak ve rahatlatıcıydı. Clary onun kendisini salonun ortasındaki küçük çeşmeye doğru çekmesine ve mermer kenarına oturtmasına izin verdi. Genç adam yanına oturduğunda elini hala bırakmamıştı. "Suya bak," dedi. "Ve bana ne gördüğünü söyle."

Clary eğilip küçük havuzun karanlık yüzeyine baktı. Kocaman olmuş, deli gibi bakan kendi gözlerini görebi-

liyordu. Göz makyajı çürük gibi yüzüne dağılmış, saçları birbirine karışmıştı. Sebastian eğildiğinde onun yüzünü de gördü. Gümüş rengi saçları sanki suya ay ışığı düşmüş etkisi yaratıyordu. Clary bu harika görüntüye dokunmak için elini uzattığında su titreşerek yansımalarını bozdu, ikisinin de yüzü tanınmaz hale geldi.

"Ne oldu?" dedi Sebastian belli belirsiz bir telaşla.

Clary başını iki yana salladı, Sebastian gerçekten de çok aptalca davranıyordu. "Seni ve kendimi gördüm," dedi cıvıltılı bir sesle. "Başka ne görmemi bekliyordun ki?"

Sebastian onun çenesini tutup yüzünü kendisine çevirdi. Gözleri gece karasıydı, tek ışıltı gözbebeğinin etrafını çevreleyen gümüş halkaydı. "Görmüyor musun? Biz aynıyız. Sen ve ben aynıyız."

"Aynı mı?" Clary gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sebastian'ın söylediklerinde çok yanlış bir şey vardı ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu. "Hayır..."

"Sen benim kız kardeşimsin," dedi Sebastian. "Aynı kanı taşıyoruz."

"Sen iblis kanı taşıyorsun," dedi Clary. "Lilith'in kanını." Niyeyse bu söylediği komik geldi, kıkırdadı. "Sen karanlıktan başka bir şey değilsin. Jace'le bense ışığız."

"Senin de karanlık bir kalbin var, Valentine'ın kızı," dedi genç adam. "Sadece kabul etmek istemiyorsun. Ve Jace'i istiyorsan bunu kabullensen iyi olur. Çünkü o artık bana ait."

"Peki sen kime aitsin?"

Sebastian'ın dudakları aralandı ama bir şey söylemedi. Clary bunca zamandır onun ilk defa onun söyleyecek bir sözü olmadığını düşündü. Tuhaf ama Sebastian'ın söyledikleri ona pek bir şey ifade etmiyordu. Clary arada bir sırf meraktan ona kulak veriyordu. Derken arkalarından biri seslendi:

"Neler oluyor?" Jace gelmişti. Bir ona bir ötekine bakarken ne düşündüğü yüzünden okunmuyordu. Üzeri daha fazla simli maddeyle kaplanmıştı, gümüş damlalar saçlarından damlıyordu. "Clary." Sesi canı sıkkın gibiydi. Clary kenara çekilirken Sebastian ayağa fırladı.

"Kusura bakma," dedi nefes nefese Clary. "Kalabalıkta kayboldum."

"Fark ettim," dedi Jace. "Bir an seninle dans ediyordum, sonra bir anda gözden kayboldun. O sırada çok ısrarcı bir kurtadam kotumun düğmelerini çözmeye çalışıyordu."

Sebastian kıkırdadı. "Kız mı, erkek mi?"

"Emin değilim. Ne olursa olsun, tıraş olsa iyi olurdu." Clary'nin elini tutup parmaklarıyla hafifçe bileğini okşadı. "Eve gitmek ister misin? Yoksa dans etmek mi istersin?"

"Biraz daha dans edelim. Olmaz mı?"

"Hadi siz gidin." Sebastian arkasına yaslanıp ellerini çeşmenin kenarına dayadı. Yüzündeki gülümseme bir jilet kadar keskindi. "Ben sizi seyrederim."

Birden Clary'nin gözünün önünde bir şey canlandı: Kanlı el izi. Hatıra geldiği gibi kaybolduğunda kaşlarını çattı. Çirkin şeyler düşünmemesi gereken harika bir gece geçiriyor-

du. Sadece bir saniyeliğine ağabeyine baktıktan sonra Jace'in onu kalabalığın içine çekmesine izin verdi. Jace onu kalabalığın seyreldiği gölgelerden yürüttü. Tepelerinde yeni bir havai fişek patladığında başlarına gümüş yağmaya başladı. Clary yüzünü havaya çevirip diliyle düşen damlaları yakalamaya çalıştı.

Jace kemik avizenin tam altında durup onu kendine çekti. Clary kollarını ona doladı, gümüş sıvı, yüzünden gözyaşları gibi süzülüyordu. Jace'in ince gömleğinin altından yanan bedenini hissedebiliyordu. Elleri gömleğin altına kaydığında tırnaklarını hafifçe kaburgalarında dolaştırdı. Jace başını eğip ona bakarken gümüş damlalar kirpiklerine takılıyordu. Clary'nin kulağına bir şey söylemek için eğildi. Elleri onun omuzlarında, kollarında dolaşıyordu. İkisi de artık dans etmiyordu. Hipnotize eden müzik her yanlarını sarmıştı, kalabalık etraflarında dans ediyordu ama Clary için hepsi çok uzaktı. Yanlarından geçen bir çift dalga geçercesine onlara bakıp Çek dilinde bir şeyler söylediklerinde ne söylediklerini anlamadıysa da "Kendinize bir oda bulun," manasına gelebilecek bir şeyler söylediklerinden neredeyse emindi.

Jace sabırsızca homurdandı, sonra tekrar Clary'yi elinden tutup kalabalığın arasından çekti. Sonunda girintilerle dolu gölgeli bir duvarın dibine vardılar.

Duvar boyunca sıralanan düzinelerce yuvarlak girintinin her birinde taş bir bank vardı ve kadife perde çekildiğinde bir parça mahremiyet sağlanabiliyordu. Jace perdeyi çekti-

ğinde, denizin kumsala kavuştuğu gibi birbirlerine sarıldılar. Dudakları birleşti, Jace onu kucakladığında parmakları Clary'nin elbisesinin kaygan kumaşında dolaştı.

Clary bedeninde dolaşan ellerin baskısını, sıcaklığını ve yumuşaklığını hissedebiliyordu. Ellerini Jace'in gömleğinin altından sokmuş, sırtını vahşice tırmalıyordu. Jace zevkle inleyerek onun alt dudağını ısırdığında Clary kendi kanının tuzlu ve sıcak tadını aldı. İkisi de birbirlerini ikiye bölüp birbirlerinin içine girmek, öleceklerini bile bile aynı kalpte atmak istiyorlardı sanki.

Girinti karanlıktı, öyle karanlıktı ki Jace altın halesi olan bir gölgeden ibaretti. Bedeniyle Clary'yi duvara yasladı. Elleri her yerini dolaştıktan sonra eteğinin altına kaydı ve bacaklarını okşadı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Clary. "Jace?"

Genç adam ona baktı. Perdenin ardından yansıyan ışıklar gözlerini parçalı renklerin paleti haline getiriyordu. Hınzırca sırıttı. "Durmamı istediğin zaman söyle," dedi. "Ama durmamı istemeyeceksin."

Sebastian girintilerden birindeki tozlu kadife perdeyi açıp sırıttı.

Küçük girintideki bankta bir adam oturmuş, dirseklerini taş masaya dayamıştı. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yanağında yaprağa benzeyen bir yara izi ya da işaret vardı ve gözleri çimen yeşiliydi. Beyaz bir takım elbi-

se giymişti, cebinden yeşil yaprak işlemeli mendilinin ucu görünüyordu.

"Jonathan Morgenstern," dedi Meliorn.

Sebastian ismi konusunda yorum yapmadı. Periler isimler konusunda oldukça sabit fikirliydi, Meliorn ona babasının seçtiği isim dışında başka bir isimle asla seslenmezdi. "Tam zamanında gelebileceğinden kuşkuluydum, Meliorn."

"Sana peri halkının yalan söylemediğini hatırlatmam gerekir mi?" dedi peri şövalyesi. Uzanıp Sebastian'm ardındar perdeyi kapattı. Dışarıdan gelen müzik bir parça boğuklaşmıştı ama hala duyulabiliyordu. "Gel bakalım, otur. Şarap?"

Sebastian bankta adamın yanına oturdu. "Yok, bir şey içmeyeceğim." Tıpkı peri likörü gibi şarap da düşüncelerini dağıtmaktan başka bir işe yaramazdı. Üstelik periler içki konusunda oldukça dayanıklı olabiliyorlardı. "Benimle burada buluşmak istediğini söyleyen mesajı aldığımda açıkçası çok şaşırdım."

"Leydi her şey bir yana sana özel bir ilgi duyuyor. Bütün hareketlerini takip ediyor." Meliorn bir yudum şarap aldı. "Bu gece Prag'da büyük bir iblis olayı yaşandı. Kraliçe endişelendi."

Sebastian kollarını iki yana açtı. "Gördüğün üzere bana bir şey olmadı."

"Böyle bir olay mutlaka Nefilimler'in dikkatini çekecektir. Aslında yanılmıyorsam birçoğu zaten dışarı."

"Dışarı mı?" diye sordu Sebastian masumca.

Meliorn şarabını yudumlarken gözlerini ona dikti.

"Ah, doğru ya. Perilerin konuşma şeklinin ne kadar komik olduğunu hep unutuyorum. Yani dışarıda beni arayan Gölge Avcıları olduğunu söylemeye çalışıyorsun. Biliyorum. Fark etmiştim. Birkaç adamı tek başıma halledemeyeceğimi düşünüyorsa Kraliçe beni küçümsüyor demektir." Sebastian kemerinden bıçağını çıkardığında taş kabin bir anda aydınlandı.

"Böyle söylediğini ona iletirim," diye homurdandı Meliorn. "Neden seninle bu kadar ilgilendiğini anlayamadığımı söylemeliyim. Boyunu posunu iyice inceledim, bir sürü eksiğin var. Gerçi sonuçta ben Leydi'nin beğenilerine sahip değilim."

"Boyumu bosumu incelediğinde bir şey bulamadın mı?" Sebastian bunu duyunca çok eğlendi. Öne eğilerek devam etti: "Dur sana açıklayayım, peri şövalyesi. Gencim. Yakışıklıyım. Ve istediğimi elde etmek için bütün dünyayı yerle bir etmeye hazırım." Hançeriyle taş masanın üzerini çizdi. "Kraliçe de oyun oynamayı en az benim kadar seviyor. Ama benim bilmek istediğim başka bir şey: Nefilim alacakaranlığı çöktüğünde periler bana karşı mı olacak, yoksa benimle mi hareket edecek?"

Meliorn'un yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Kraliçe seninle olduğunu söylüyor."

Sebastian gülümsedi. "Bu harika haber."

Meliorn burnundan kıkırdadı. "Her zaman insanların kendi ırklarını sona erdireceklerine inanmışımdır," dedi. "Binlerce yıl boyunca kendi ölümünüzü hazırladığınız keha-

netinde bulundum. Ama böyle son bulacağı hiç aklıma gelmezdi."

Sebastian parlayan bıçağı parmaklarının arasında çevirdi. "Kimsenin aklına gelmezdi."

"Jace," diye fısıldadı Clary. "Jace, her an biri içeri girip bizi görebilir."

Genç adamın elleri durmadı. "Girmezler." Dudaklar boynunda dolaşırken Clary kendinden geçti. Gerçeğe tutunmak zordu, zihninde hatıralar dönüp duruyordu. Ve Jace'e o kadar sıkı tutunuyordu ki her an genç adamın gömleğini yırtmaktan korkuyordu.

Sırtını dayadığı duvar soğuktu. Jace omzunu öpüyor, elbisesinin askılarını yavaşça aşağı indiriyordu. Clary aynı anda hem ateş gibi yanıyor hem soğuktan ürperiyordu. Bütün dünya parçalara ayrılmıştı, kaleydoskopun içinden bakar gibi bütün parçalar ışıldıyordu. Jace'in dokunuşlarıyla dağılmak üzereydi.

"Jace..." Clary onun gömleğini çekiştirdi. Terden yapış yapış olmuştu. Ellerine baktığında bir an ne gördüğünü kavrayamadı. Gümüş sıvı kırmızıyla karışmıştı.

Kan.

Başını kaldırıp baktı. Şeker çuvalı gibi ayaklarından bağlanmış bir insan cesedi tavandan sarkıyordu. Kan onun kesik boğazından damlıyordu.

Clary bir çığlık attı ama bu sessiz bir çığlıktı. Jace'i ittiğinde genç adam arkaya tökezledi. Saçları, gömleği, çıplak teni

hep kana bulanmıştı. Clary askılarını düzeltip sendeleyerek perdeyi ardına kadar açtı.

Melek heykeli ilk geldikleri andaki kadar sessiz değildi şimdi. Kanatlar yarasa kanadına, o harika güzellikteki gülümseme pis bir sırıtışa dönüşmüştü. Tavandan sarkan iplerin ucunda paramparça olmuş kadın, erkek ve hayvan cesetleri asılıydı. Karınları yarılmıştı, kan yağmur gibi yağıyordu. Çeşmeden kan fışkırıyordu ve az önceki siyah çiçeklerin yerinde şimdi kesik eller yüzüyordu. Yerde emekleyip kıvrananlar kan içindeydi. Bir çift önlerinden yuvarlandı. Adam uzun boylu, soluk tenliydi. Kadın ise parçalanmış boğazına bakılırsa artık ölmüştü. Adam dudaklarını yalayıp tekrar ısırmaya yeltendi ama bunu yapmadan önce Clary'ye bakıp sırıttı; yüzü kan ve gümüşe bulanmıştı. Jace onun kolunu tutup çekince ona direndi. Duvarlardaki, içinde harika balıkların yüzdüğünü düşündüğü akvaryumlara baktı. Su şimdi siyaha çalan bir çamur rengindeydi ve içinde insan cesetleri yüzüyor, saçları ışık saçan bir denizanası gibi başlarının üzerinde açılıp kapanıyordu. Aklına cam tabut içinde yatan Sebastian geldi. Çığlığı boğazına kadar yükseldi ama kendini tutup çığlığını yutarken karanlık onu içine aldı.

14

KÜL

Clary ağır ağır kendine geldi. Enstitü'de geçirdiği ilk günden hatırladığı o baş döndürücü duyguyla nerede olduğunu kestiremiyordu. Her yanı ağrıyordu. Başı patlayacak gibiydi. Yan yatarken başı sert bir şeyin üzerindeydi ve omzunda bir ağırlık hissediyordu. Etrafına bakınca ince bir elin göğsünde durduğunu gördü. Belli belirsiz beyaz yara izlerinden ibaret işareti ve haritadaki nehirler gibi mavi damarları tanıdı. İçi rahatladı, dikkatle doğrularak Jace'in kolunun altından çıktı.

Jace'in odasındaydılar. Hastane yatağı gibi özenle gerilmiş çarşaf ve örtüler neredeyse hiç bozulmamıştı. Jace başını yatağın başlığına dayamış uyuyordu, üzerinde hala bir gece önceki kıyafetleri vardı. Ayakkabıları bile ayağındaydı. Belli ki onunla ilgilenirken uyuyakalmıştı ama Clary hiçbir şey hatır-

lamıyordu. Genç adamın üzerinde o tuhaf gümüş maddenin kalıntıları vardı hala.

Clary'nin yokluğunu hissetmiş gibi Jace kıpırdandı, sonra kollarıyla kendini sardı. Ne yaralı ne de yorgun görünüyordu. Altın rengi uzun kirpikleri gözlerinin altındaki gölgeli çukurların üzerini kaplamıştı. Uyurken küçük bir çocuk kadar savunmasız görünüyordu. Bu uyuyan gerçek Jace olabilirdi.

Ama değildi. Clary gece kulübünü, karanlıkta vücudunda dolaşan elleri ve kanı hatırlıyordu. Midesi kalktı, bir eliyle ağzını kapatıp yutkundu. Hatırladığı şey onu hasta ediyordu ve bu mide bulantısının altında bir şeyleri gözden kaçırdığına dair rahatsız edici bir his yatıyordu.

Önemli bir şeydi. "Clary."

Jace'in gözleri yarı açıktı, kirpiklerinin arasından bakan altın rengi gözlerinde uykulu pırıltılar oynaşıyordu. "Niye kalktın?" diye sordu. "Daha şafak bile sökmedi."

"Dün gece," dedi Clary neredeyse titrek bir sesle. "Cesetler, kan..."

"Ne? Ne?"

"Bunları gördüm."

"Ben görmedim." Jace başını iki yana salladı. "Peri maddeleri," dedi. "Bunların..."

"Çok gerçek görünüyordu."

"Üzgünüm." Jace gözlerini yumdu. "Biraz eğlenelim istemiştim. Seni mutlu etmesi gerekiyordu. Güzel şeyleri görmen gerekiyordu. Birlikte eğlenebileceğimizi sanmıştım."

"Kan gördüm," dedi Clary. "Akvaryumda cesetler yüzüyordu."

Jace yine başını salladı. "Hiçbiri gerçek değildi..."

"Seninle olanlar da mı?" Clary devamını getiremedi çünkü Jace yine uyuyakalmıştı.

Clary ona tekrar bakmadan ayağa kalktı ve banyoya gitti. Aynanın karşısında uyuşmuş gibi durup kendini inceledi. Her yanı gümüş kalıntılarla kaplıydı. Bir keresinde metal renkli kalemi sırt çantasının içinde açılmış, bütün eşyalarını mahvetmişti. Sutyeninin askılarından biri kopuktu, muhtemelen bir gece önce Jace çekiştirirken kopmuştu. Maskarası akmıştı, saçları ve teni gümüş maddeyle yapış yapıştı.

Bayılacakmış gibi hissederken mide bulantıları eşliğinde üzerindekileri çıkarıp kirli sepetine attı ve sıcak suya girdi.

Saçlarını defalarca yıkayarak kurumuş gümüş kalıntıları çıkarmaya çalıştı. Yağlıboyayı temizlemeye benziyordu. Kokusu da vazoda çürümüş çiçeklerin suyunu andırıyordu. İnsanın genzine sinen bu kokudan kurtulmak için sabun yeterli değildi.

Sonunda yeterince temizlendiğine ikna olduğunda kurulandı ve giyinmek için ana yatak odasına gitti. Kotu ve çizmelerinin üzerine rahat bir pamuklu kazak geçirdiğinde kendini daha iyi hissetti. Tam çizmesini ayağına geçiriyordu ki o can sıkıcı his yine belirdi. Bir şeyin eksikliği onu rahatsız ediyordu. Birden donakaldı.

Yüzüğü. Simon'la konuşmasını sağlayan altın yüzüğü...

Yoktu.

Elbisesiyle birlikte çıkarmış olabileceğini düşünerek kirli sepetini karıştırırken aklını yitirmekten korkuyordu. Sonra yatağın her santimini araştırdı. Jace hala huzurlu bir şekilde uyuyordu. Halının üzerini elleriyle yokladı, örtülerin kıvrımlarına baktı, hatta komodinin çekmecelerini bile aradı.

Sonunda kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hissederken olduğu yere çöktü. Midesi bulanıyordu.

Yüzük gitmişti. Bir yerde bir şekilde kaybolmuştu. Yüzüğü son gördüğü anı hatırlamaya çalıştı. Elapid iblislerine bıçak sallarken parmağında ışıldadığından emindi. O antika dükkanında düşmüş olabilir miydi? Yoksa gece kulübünde mi düşmüştü?

Canı yanıp nefesi kesilene kadar tırnaklarını kotuna geçirdi. *Düşün*, dedi kendine. *Düşün.*

Yüzük evde bir yerlerde düşmüş de olabilirdi. Belki de Jace onu kucağında taşırken düşmüştü. Düşük ihtimaldi, yine de bir ihtimaldi.

Ayağa kalkıp sessizce koridora çıktı. Sebastian'ın odasına doğru giderken duraksadı. Yüzüğü neden onun odasında olsundu ki? Üstelik onu uyandırmayı hiç istemezdi. Dönüp merdivenlere yürüdü, çizmeleri ses çıkarmasın diye adımlarını büyük bir dikkatle atıyordu.

Beyni hızla çalışıyordu. Simon'la iletişim kuramazsa ne yapacaktı? Ona antika dükkanında olanları ve adaması anlatması gerekiyordu. Hem de hemen anlatması gerekiyor-

du. Duvara yumruğunu geçirmek istedi ama kendini tutup seçenekleri değerlendirdi. Sebastian ve Jace ona güvenmeye başlamıştı. Kalabalık bir yerde onlardan kısa bir süreliğine ayrılıp Simon'ı bir telefon kulübesinden arayabilirdi belki. Bir internet kafeye girip e-posta atabilirdi. Sonuçta sıradan teknoloji hakkında Sebastian ve Jace'ten daha bilgiliydi. Yüzüğü kaybetmek her şeyin bittiği anlamına gelmiyordu.

Pes etmeyecekti.

Ne yapacağını düşünürken öylesine dalmıştı ki Sebastian'ı ilk anda fark edemedi. Neyse ki genç adam oturma odasında ona sırtı dönük duruyordu.

Clary merdivenin son basamağındayken onu görmüştü, mutfakla salonu birbirinden ayıran yarım duvarın arkasına saklandı hemen. Paniklemeye gerek olmadığını söyleyip duruyordu kendine. Sonuçta burada yaşıyordu. Sebastian onu görse ne olacaktı ki?

Ama onu gizlice izleme fikri daha cazipti. Hızla mutfak tezgahının arkasına geçti.

Sebastian'ın sırtı hala dönüktü. Kıyafetlerini değiştirmişti. Asker ceketi gitmiş, yerine gömlek ve kot pantolon gelmişti. Genç adam döndüğünde gömleğinin altındaki tabanca göründü. Sağ eliyle stelini havaya kaldırdı. Bunu yapışındaki bir şey bir an Clary'ye boya fırçasını tutan annesini hatırlattı.

Gözlerini yumdu. Sebastian'da annesinden ya da kendinden bir şeyler görmek hala içini acıtıyordu. Her ne kadar onun damarlarındaki kan zehirli olsa da aynı kanı taşıyorlardı.

Gözlerini tekrar açtığında Sebastian önünde bir kapı açmıştı. Duvardaki askıya uzanıp atkısını aldıktan sonra karanlığa çıktı.

Clary'nin karar vermek için fazla zamanı yoktu. Ya kalıp odaları arayacaktı ya da Sebastian'ı takip edip ne yaptığını öğrenecekti. Daha düşünmeye fırsat bulamadan ayakları kendiliğinden karar verdi. Duvarın dibinden fırlayıp karanlığa çıktığında kapı neredeyse kapanmak üzereydi.

Luke'un yattığı odayı sadece penceredeki çıtaların arasından sızan sokak lambalarının ışığı aydınlatıyordu. Jocelyn ışık isteyebileceğini biliyordu ama loşluğu tercih ediyordu. Karanlık en azından Luke'un yaralarını, kanı çekilmiş yüzünü, gözlerinin altındaki çukurları saklıyordu.

Aslında bu ışıkta Luke, Çember oluşurken İdris'te tanıdığı küçük çocuğa daha çok benziyordu. Kahverengi saçlı cılız çocuğun mavi gözlerini ve sürekli hareket eden ellerini hatırlıyordu. Valentine'ın en iyi arkadaşıydı ve bu yüzden kimse ona yan gözle bile bakamıyordu. Jocelyn de bakamayanlardan biriydi. Eğer baksaydı, Luke'un gözlerinde kendisi için neler hissettiğini görecekti.

Valentine'la evlendikleri gün Ahenk Evi'nin kristal çatısından sızan parlak gün ışığı aklına geldi. Jocelyn on dokuz, Valentine yirmi yaşındaydı. Annesiyle babası bu kadar genç yaşta evlenmeye karar verdiği için çok mutsuzdu. Ama Jocelyn onları hiç dinlememişti. Onlar ne anlardı ki? Valentine'dan

başka kimsenin bir önemi yoktu. Sonsuza kadar evli kalacaklardı.

Luke, Valentine'ın sağdıcıydı. Koridorda yürürken Jocelyn onun yüzünü görmüştü. Bütün dikkatini Valentine'a vermeden hemen önce Luke'a tek bir saniyeliğine bakmıştı. Onun hasta olduğunu düşünmüştü. Yüzünde acı vardı. Ve daha sonra Melek Meydanı'nda düğün davetlileri birbirleriyle kaynaşırken (o sırada evli olan Maryse ve Robert Lightwood çifti de dahil olmak üzere birçok Çember üyesi oradaydı) Jocelyn, Luke ve Valentine'm yanındaydı. Biri eğer damat gelmeseydi gelinin sağdıçla evlenmek zorunda kalacağı üzerine o eski espriyi yapmıştı. Luke evlilikte şans getirmesi üzeri için altın mühürlerle bezeli bir takım elbise giymişti. Çok yakışıklı görünüyordu fakat herkes espriye kahkahalarla gülerken onun yüzü kireç gibi olmuştu. Herhalde benimle evlenme fikrinden fena halde nefret ediyor, diye düşünmüştü o zaman Jocelyn. Gülerken genç sağdıcın omzuna dokunmuştu.

"Öyle bakma," diye dalga geçmişti. "Ezelden beri tanıştığımızı biliyorum ama seni benimle evlenmeye asla zorlamayacağıma söz veririm!"

O sırada Amatis, gülücükler saçan Stephen'ı çekiştirerek yanına gelmiş, Luke'u ve yüzündeki ifadeyi unutuvermişti. Valentine'ın tuhaf bir şekilde Luke'a baktığını hayal meyal fark ettiyse de umursamamıştı.

Sandalyesinde dalgın dalgın Luke'u seyrederken birden sarsıldı. Luke günlerdir ilk defa gözlerini açmış, ona bakıyordu.

"Luke," dedi heyecanla.

Adam şaşkın görünüyordu. "Ben... ne zamandır uyuyorum?"

Jocelyn ona sımsıkı sarılmak istiyordu ama Luke'un göğsündeki kalın sargılar kendisini tutmasına neden oldu. Bunun yerine elini tutup yanağına götürdü, parmaklarını parmaklarına doladı. Gözlerini yumduğu anda yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. "Yaklaşık üç gündür."

"Jocelyn," dedi Luke paniklemeye başlayan bir sesle. "Neden polis merkezindeyiz? Clary nerede? Hiçbir şey hatır..."

Jocelyn birbirine dolanmış ellerini aşağı indirdi, mümkün olduğunca sakin bir şekilde Luke'a olanları anlattı. Sebastian ve Jace'i, ona saplanıp içinde dolaşan iblis metalini, Yargıçlar Birliği'nin yardımlarını...

"Clary," dedi hemen Luke, Jocelyn sözünü bitirdiğinde. "Ona gitmeliyiz."

Elini çekerken oturmaya çalıştı. Loş ışıkta bile yüzünün acıyla kasıldığı görülebiliyordu.

"Bu mümkün değil, Luke, lütfen yat. Bir yolu olsaydı peşinden gitmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Luke bacaklarını yatağın kenarında aşağı sarkıttı, sonra nefesini tutarak ellerinin üzerine dayandı. Perişan görünüyordu. "Ama hançer..."

"Hançeri düşünmemiş olabilir miyim sence?" Jocelyn ellerini adamın omzuna koyup onu yavaşça sırtüstü yatırdı.

"Simon her gece bana bilgi veriyor. Clary iyi. O gerçekten iyi. Üstelik sen bir şey yapabilecek durumda değilsin. Kendini öldürmenin ona bir faydası olmaz. Lütfen bana güven, Luke."

"Jocelyn, burada öylece yatamam."

"Yatabilirsin," dedi Jocelyn. "Ve üstüne oturmam gerekse bile yatacaksın. Senin neyin var, Lucian? Aklını mı kaçırdın? Clary için ödüm kopuyor ve senin için de çok korktum. Lütfen bunu bana yapma. Sana bir şey olsaydı..."

Luke ona şaşkınlıkla baktı. Hareket ettiği için yaraları açılmış, göğsündeki sargılar şimdiden kana bulanmaya başlamıştı. "Ben..."

"Ne?"

"Beni sevmene alışık değilim," dedi.

Sözlerinde Jocelyn'in Luke'a yakıştıramadığı bir uysallık vardı. Bir an için öylece bakakaldı. "Luke, lütfen yat," dedi sonra.

Luke teslim olurcasına sırtını yastıklara dayadı. Güçlükle nefes alıp veriyordu. Jocelyn hemen komodinin üzerinden bir bardak su doldurdu ve eline tutuşturdu. "İç şunu," dedi. "Lütfen."

Luke bardağı aldıktan sonra Jocelyn'in yeniden sandalyesine oturmasını seyretti. Kadın saatlerdir orada oturduğu için sandalyeye yapışmamış olduğuna şükrediyordu. "Ne düşünüyordum biliyor musun?" diye sordu. "Sen uyanmadan hemen önce?"

Adam bardaktan bir yudum aldı. "Dalgın görünüyordun."

"Valentine'la evlendiğim günü düşünüyordum."

Luke bardağı indirdi. "Hayatımın en kötü günüydü."

"Isırıldığın günden de mi kötü?" diye sordu Jocelyn bacaklarını altına toplarken.

"Daha kötü."

"Bilmiyordum," dedi Jocelyn. "Neler hissettiğini bilmiyordum. Keşke bilseydim. Bence her şey çok farklı olurdu."

Luke inanamayan gözlerle ona baktı. "Nasıl?"

"Valentine'la evlenmezdim," dedi. "Bilseydim evlenmezdim."

"Tabii ki evle..."

"Evlenmezdim," dedi kadın sertçe. "Neler hissettiğini fark edemeyecek kadar aptaldım ama aynı zamanda kendi hislerim konusunda da aptalca davrandım. Seni hep sevdim. Bilmesem de sevdim." Öne eğilip nazikçe Luke'u öptü. Canını yakmak istemiyordu. Sonra yanağını onun yanağına dayadı. "Kendini tehlikeye atmayacağına söz ver."

Luke'un elleri kadının saçlarında dolaştı. "Söz."

Jocelyn arkasına yaslanırken bir nebze olsun rahatlamıştı. "Keşke zamanda geriye dönebilsem ve bu defa her şeyi doğru yapsam. Doğru erkekle evlenebilsem."

"Ama o zaman Clary'imiz olmazdı," diye hatırlattı Luke. Onun Clary'yi kendi kızı gibi sahiplenmesi Jocelyn'i çok mutlu ediyordu.

"Keşke o büyürken de sen yanımda olsaydın," diye içini çekti Jocelyn. "Sanki her şeyi yanlış yapmışım gibi hisse-

diyorum. Kendimi onu korumaya öylesine kaptırmıştım ki korkarım biraz abarttım. Hiç düşünmeden tehlikenin göbeğine atlıyor. Biz büyürken arkadaşlarımızın savaş meydanında öldüklerine tanık olduk. Clary bunu hiç yaşamadı. Yaşamasını da istemezdim. Ama bazen öleceğine inanmadığından korkuyorum."

"Jocelyn." Luke'un sesi yumuşaktı. "Onu iyi biri olarak yetiştirdin. Değerleri olan, iyi ve kötüyü ayırt eden ve iyi olmak isteyen biri olarak. Sen de hep böyleydin. Kendinden farklı bir çocuk yetiştiremezdin zaten. Öleceğine inanmadığını sanmıyorum. Bence tıpkı senin gibi o da ölmeye değer bir şeyler olduğuna inanıyor, hepsi bu."

Clary bir dizi dar sokak boyunca Sebastian'ı gizlice takip etti. Binaların gölgeli girintilerinde kalmaya çalışıyordu. Artık Prag'da değillerdi. Clary bu kadarını anlamıştı. Sokaklar karanlıktı, gökyüzü sabahın ilk ışıklarıyla belli belirsiz maviye dönüyordu ve dükkanların tabelaları tıpkı sokak tabelaları gibi Fransızcaydı: *RUE DE LE SEINE, RUE JACOB, RUE DE L'ABBAYE.*

Şehrin içinden geçerlerken insanlar hayalet gibi yanlarından geçip gidiyordu. Arada bir arabalar homurdanıyor, kamyonetler dükkanların arkasına yanaşıp sabah siparişlerini teslim ediyordu. Hava çöp ve nehir kokuyordu. Clary nerede olduklarını anladığını düşünüyordu ama bir köşeyi dönüp de geniş bir caddeye çıktıklarında ve yol tabelasını gördüğünde

bütün kuşkuları silindi. Tabelada farklı yönlerde Bastille, Notre Dame ve Latin Mahallesi işaret ediliyordu.

Paris, diye düşündü Clary. Sebastian o sırada caddenin karşısına geçmeye başladığı için hemen bir arabanın arkasına saklandı.

Paris'teyiz.

Komikti. Clary hep Paris'e gitmeyi hayal etmişti. Sokaklarında dolaşmak, nehri görmek, binaların duvarlarına grafiti çizmek istemişti. Böyle olacağı hiç aklma gelmezdi. Sebastian'ın ardından sinsice Saint Germain Bulvarı'nı, parlak sarı renkli posta ofisini, barlar kapalı olduğu halde sigara izmaritleriyle dolu mazgallarda bira şişeleri yüzen caddeyi geçeceğini rüyasında görse inanmazdı. Sebastian dar bir sokaktaki evlerden birinin önünde durunca Clary olduğu yerde donup sırtını duvara dayadı.

Sebastian elini kaldırıp kapının yanındaki bir kutuya dokunduğunda Clary onun şifre giren parmak hareketlerini izledi. Bir klik sesi duyulunca kapı açıldı ve genç adam hemen içeri girdi. Kapı kapanır kapanmaz Clary fırladı ve şifreyi (X235) girdi. Kapı yine yumuşak bir sesle açıldı. Sesi duyduğunda Clary rahatlasın mı, yoksa şaşırsın mı bilemedi. Çok kolay olmuştu.

Bir saniye sonra bir avluda duruyordu. Kare bir avluydu, etrafı sıradan görünümlü binalarla sarılıydı. Açık kapıdan üç merdiven görülebiliyordu. Ama Sebastian ortada yoktu.

Demek o kadar da kolay olmayacaktı.

Avluda ilerlerken gölgelerden çıktığının farkındaydı. Her an fark edilebilirdi. Gökyüzü her saniye biraz daha aydınlanıyordu. Fark edilme endişesiyle ensesindeki tüyler diken diken olunca hemen ilk merdivenin gölgesine sığındı.

Ahşap merdivenin yanındaki duvarda, kendi solgun yüzünü görebildiği ucuz bir ayna asılıydı. Belirgin bir çürük kokusu vardı. Clary çöp bidonlarının durduğu yere yakın olup olmadığını merak etti. Sonra birden jeton düştü: İblis kokusu.

Yorgun kasları titremeye başladı ama elleri çoktan yumruğa dönüşmüştü bile. Silahsız olduğunun fena halde farkındaydı. Pis kokulu havada derin bir nefes aldı, sonra merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

İndikçe etraf kararıyor, koku giderek güçleniyordu. Steli yanında olsaydı bir gece görüşü mührü çizebilirdi. Ama şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Merdivenlerden inerken yapışkan bir şeye bastı ve karanlıkta neye bastığını göremediğine şükretti. Hemen tırabzana tutunup ağzından nefes almaya çalıştı. Zifiri karanlıkta kör gibi ilerliyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki birilerinin duymaması mümkün değildi. Paris'in sokakları, sıradan dünya şimdi çok uzakta kalmış gibi görünüyordu. Sadece aşağıya inen kendisi ve karanlık vardı.

Sonra... Uzakta minik bir nokta gibi bir ışık göründü. Sanki ileride biri kibrit yakmıştı. Tırabzana iyice sokulup yere çökerken ışık büyüdü. Artık kendi elini ve basamakları hayal

meyal görebiliyordu. Sahanlığa sadece birkaç basamak kalmıştı. Hemen son basamakları da inip etrafına bakındı.

Bir apartmanın altında olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Bir noktada ahşap merdivenler taşa dönüşmüştü ve iğrenç bir yeşil ışık saçan meşalenin ışığında taş duvarlı küçük bir odada duruyordu. Taş zemin cilalanmış gibi düzdü ve üzerine bir sürü tuhaf sembol kazınmıştı. Diğer çıkışa doğru yürürken Clary, sembollerin etrafından dikkatle dolaştı. Çıkış, eğimli taş bir kemerdi, tepesinde çapraz yerleştirilmiş iki büyük süslü balta ve bunların da ortasında bir kurukafa vardı.

Kemerli geçidin öte yanından sesler duyuluyordu. Ne söylediklerini anlayamayacağı kadar uzaktı ama birilerinin konuştuğundan emindi. Sesler sanki onu çağırıyordu.

Tepedeki kurukafaya baktı ve boş göz yuvalarının dalga geçercesine ona baktığını gördü. Nerede olduğunu merak ediyordu. Ya hala Paris şehri üzerinde yükseliyordu ya da tıpkı Sessiz Şehir gibi tamamen farklı bir dünyaya adım atmıştı. Evde uyuyan Jace şu anda ona tamamen başka bir hayatın anısı gibi geliyordu.

Ama bunu Jace için yapıyordu. Onu geri alacaktı. Kemerin altından koridorda ilerlediğinde içgüdüsel olarak sırtını duvara dayadı. Yavaş adımlarla ilerlerken sesler giderek daha duyulur hale geliyordu. Koridor loştu ama ışıksız değildi. Her birkaç adımda bir yerleştirilen meşaleler kömür kokuları yayarak yeşil yeşil yanıyordu.

Sol tarafındaki kapılardan biri aniden açıldığında sesler yükseldi.

"...babası gibi değil," diyordu birisi. Ağzından çıkan kelimeler zımpara kağıdı kadar çatlaktı. "Valentine bizimle anlaşmayacaktı. Bizi kölesi yapmak istiyordu. Buysa bize dünyayı verecek."

Clary eşiğin kenarından içeri baktı.

Oda eşyasız, duvarlar dümdüzdü. İçeride bir grup iblis vardı. Yeşil-kahverengi derileriyle kertenkelelere benziyorlardı fakat her birinin ahtapot gibi altışar bacağı vardı. Hareket ettiklerinde kuru tıkırtılar çıkarıyorlardı. Siyah petekler gibi gözleri ve ampul gibi büyük kafalarıyla uzaylılara benziyorlardı.

"Tabii ona güvenebilirsen." Hangisinin konuştuğunu kestirmek zordu. Hareket ettikçe bacakları yeri kavrıyor, yuvarlak bedenleri inip kalkıyordu. Ağızları yoktu, konuştuklarında sadece minik vantuzları titreşiyordu.

"Yüce Ana ona güvenmişti. Sonuçta bu da onun çocuğu."

Sebastian. Elbette Sebastian hakkında konuşuyorlardı.

"O aynı zamanda bir Nefilim. Onlar bizim en büyük düşmanımız."

"Nefilimler onun da düşmanı. Lilith'in kanını taşıyor."

"*Yol arkadaşım*, dediği o çocuk da düşmanımızın kanını taşıyor. Onun meleklerden olduğunu biliyoruz." Melek sözcüğü büyük bir nefretle, tükürülürcesine söylendiğinde Clary tokat yemiş gibi oldu.

"Lilith'in çocuğu onu elinde tuttuğunu iddia ediyor. Açıkçası gözlemlerimiz bunu doğruluyor."

Kuru bir kıkırdama duyuldu. "Siz gençler kendinizi endişeyle yiyip bitiriyorsunuz. Nefilimler bizi dünyadan çok uzun süre uzak tuttu. Şimdi meyveler olgunlaştı. Kanlarını sonuna kadar içecek, geriye küllerini bırakacağız. Melek oğlana gelince... Kendi türünden en son ölen o olacak. Geriye altından iskeleti kalana kadar onu odun yığınında yakacağız."

Clary öfkeyle nefesini tuttu. Belli belirsiz bir sesti ama sonuçta bir sesti. En yakındaki iblis hemen başını kaldırdı. Clary iblisin ayna gibi siyah gözlerinde kendini gördüğünde donakaldı.

Sonra dönüp koşmaya başladı. Karanlık merdivenlere uzanan karanlık koridora doğru koştu. Arkasından gelenleri, yaratıkların çığlıklarını duyabiliyordu. Omzunun üzerinden geriye baktığında buradan çıkamayacağını fark etti. Onlardan önce harekete geçmiş olsa da yaratıklar neredeyse ona yetişmişti. Kemerin altına geldiğinde nefes nefese döndü ve zıplayarak kemere tutundu, sonra bütün gücüyle sallanıp uçarak çizmesini ilk iblisin suratına indirdi. Yaratık yüksek sesle ciyaklayarak sırtüstü düştüğünde Clary hemen üstündeki baltalardan birine yapışıp çekti.

Ama balta yerinden oynamadı.

Gözlerini yumup bütün gücüyle çekti.

Balta yerinden koparken duvardan taşlar döküldü. Dengesini kaybeden Clary yere düştüğünde dizlerinin üze-

rine kondu. Baltayı önünde tutuyordu. Çok ağırdı ama Clary bunu fark etmiyordu bile. Antika dükkanında olanlar yine yaşanıyordu. Zaman yavaşlamış, duyuları hassaslaşmıştı. Havadaki her bir fısıltıyı, ayağının altındaki zemini hissediyordu. Devirdiği iblis ayağa kalktığında Clary hazırdı. İblisin vantuzlarında bir tür sıvı damlatan bir çift uzun diş vardı.

Balta sanki kendiliğinden savrulup yaratığın göğsüne saplandı. O sırada Clary, Jace'in öğrettiği bir şeyi hatırladı: Göğse değil başı uçurmaya odaklanması gerekiyordu. İblislerin çoğunda kalp olmazdı. Ama bu sefer şanslıydı. Balta ya kalbine ya da hayati bir başka organına denk gelmişti. Yaratık ciyaklayarak düşerken yarasından kan köpürdü, sonra gözden kayboldu. Clary bir adım gerilerken elindeki baltadan irinli zehir damlıyordu. İblisin kanı siyahtı ve zift gibi pis kokuyordu.

Bir sonraki yaratık üzerine atıldığında Clary eğilip baltayı savurdu ve iblisin birkaç bacağını biçti. Uluyan yaratık, bacakları kırık bir sandalye gibi yana devrilirken yeni bir iblis kızın üstüne uçmaya başlamıştı bile. Baltayı tekrar salladığında keskin metal iblisin suratına gömüldü. İrin fışkırırken Clary geri kaçıp sırtını merdiven sahanlığındaki duvara dayadı. Biri arkasına geçerse işi biterdi.

Suratı baltayla ikiye ayrılan iblis çıldırmış gibi tekrar saldırdı. Clary baltayı savurduğunda bacaklarından biri kesildi ama başka bir bacağı bileğine dolandı. Kolu kopacak gibi acıdı. Sanki etine binlerce sıcak iğne batırılıyordu. Acıyla

bağırdı, yaratığın suratında açtığı yarığın ortasına sol eliyle bir yumruk attı. İblis tıslayarak bileğini bıraktığında Clary kolunu kurtarıp gerilemeye başladı.

Ve bir anda ortaya çıkan ışıktan bir kılıç aniden iblisin kafatasına indi. Önündeki yaratık gözden kaybolduğunda Clary ağabeyini gördü. Işıltılı melek bıçağı elindeydi, iblisin irinli kanı beyaz gömleğinin önünden yere damlıyordu. Arkada son iblis can çekişerek yerde yatıyor, kesik bacaklarından kaza geçirmiş bir araba gibi etrafa siyah sıvı fışkırtıyordu.

Sebastian. Clary hayretle ona baktı. Az önce Sebastian onun hayatını mı kurtarmıştı?

"Benden uzak dur, Sebastian," diye tısladı.

Sebastian onu duymamış gibiydi. "Kolun."

Clary hala acıyla zonklayan sağ bileğine baktı. İblis vantuzlarının yapıştığı yerler giderek kararıyor, mide bulandırıcı bir morluğa dönüşüyordu.

Tekrar ağabeyine baktı. Saçları karanlıkta beyaz bir hale gibiydi. Ya da Clary görme yeteneğini kaybetmeye başlamış olabilirdi. Duvardaki yeşilimsi meşalenin ışığı ve Sebastian'ın elindeki melek bıçağı da hale gibi yansıyordu. Genç adam konuşuyordu ama kelimeler bulanıktı, sanki sualtında konuşuyor gibi fokurduyordu.

"... ölümcül zehir," diyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, Clarissa?" Ses alçalıp tekrar yükseldi. Clary odaklanmak için büyük çaba gösteriyordu. "...bir süs baltasıyla altı iblise kafa tutmak..."

"Zehir," dedi Clary. Bir an için Sebastian'ın yüzünü yine net bir şekilde gördü. Dudakları gerilmiş, gözleri dehşetle açılmıştı. "Demek hayatımı kurtardığın söylenemez ha?"

Kolu kasılırken balta elinden düşüp gürültüyle yere çarptı. Duvar boyunca aşağı kayarken kazağı yukarı toplandı. Tek istediği yere uzanmaktı. Ama Sebastian onu bırakmayacaktı. Kollarıyla kucakladığı gibi kaldırdı. Clary sağlam kolunu ağabeyinin boynuna sardı. Aslında onu itmek istese de hiç hali kalmamıştı. Bileğinde korkunç bir yanma hissetti. Bir stel teninde dolaşırken damarları uyuşmaya başladı. Gözleri kapanmadan önce son gördüğü şey, kemerli geçidin üzerinde asılı duran kurukafanın suratıydı. Boş gözyuvalarıyla kahkaha attığına yemin edebilirdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

15

MAGDALENA

Mide bulantısı ve acı her seferinde daha beter girdaplarla gelip gidiyordu. Clary etrafına bakındığında sadece bulanık renkler görebiliyordu. Ağabeyinin kucağında olduğunun farkındaydı, attığı her adımda sanki beynine çiviler saplanıyordu. Halsizce onun boynuna sarılırken genç adamın güçlü kolları onu bir şekilde rahatlatıyordu. Sebastian'la ilgili herhangi bir şeyin rahatlatıcı olmasından, dahası onun kendisiyle böylesine ilgilenmesinden, yürürken onu sarsmamaya çalışacak kadar özenli davranmasından daha garip bir şey olamazdı. Clary zar zor nefes alırken, çok uzaktan geliyormuş gibi olsa da ağabeyinin sürekli ismini tekrarladığını duyabiliyordu.

Sonra sessizliğe gömüldü. Bir an için artık sona geldiğini düşündü. Ölmüştü. Çoğu Gölge Avcısı gibi o da iblislerle

savaşırken ölmüştü. Sonra bileğine batan yangıyı hissedince damarlarına buz gibi bir soğukluk yayılmaya başladı. Acıyla gözlerini sımsıkı yumdu, oysa Sebastian her nasıl yaptıysa damarlarına yayılan soğukluk yüzüne çarpılan bir bardak soğuk su gibiydi. Baş dönmeleri, kusma isteği ve acısı azalmaya başlarken geriye sadece kanının damarlarındaki dalgalanması kaldı. Yine nefes alabiliyordu.

Havayı yutarcasına içine çekerken gözlerini açtı.

Mavi gökyüzü...

Sırtüstü yatmış, pamuk gibi bulutların salındığı sonsuz mavilikteki gökyüzüne bakıyordu. Tıpkı Enstitü'deki revirin tavanındaki gökyüzü resmi gibiydi. Ağrıyan kollarını gerdi. Sağ bileğindeki yara izleri hala duruyordu ama şimdi pembeleşmeye başlamışlardı. Sol kolunda, bileğinin hemen üzerinde *iratze* belli belirsiz parlıyordu ve bileğinin hemen üzerinde acı için bir *mendelin* mührü vardı.

Derin bir nefes aldı. Sonbahar rüzgarı beraberinde yaprakların kokusunu taşıyordu. Ağaçların tepesini görebiliyor, uzaktan trafiğin mırıltılarını duyabiliyordu ve...

Sebastian. Alçak sesli bir kıkırdama duyduğunda ağabeyinin kucağında olduğunu fark etti. Ensesinde onun sıcak kolunu hissediyordu. Hafif nemli bir bankta uzanıyordu.

Hemen doğruldu. Sebastian yine güldü. Bankın ucunda oturuyordu, demir kola dirseğini dayamıştı. Atkısını katlayıp kucağında yastık yapmıştı. İrin lekelerini saklamak için beyaz gömleğinin düğmelerini açmıştı. Altında gri bir tişört vardı.

Bileğindeki gümüş bilezik ışığı yakalayıp parıldıyordu. Siyah gözleri eğleniyormuş gibi onu süzerken Clary hızla bankın diğer ucuna kaçtı.

"Kısa boylu olman iyi bir şey," dedi Sebastian. "Daha uzun boylu olsaydın seni taşımak son derece zor olacaktı."

Clary bütün gücünü toplayarak sesinin titremesine engel oldu. "Neredeyiz?"

"*Jardin du Luxembourg*," diye yanıtladı Sebastian. "Lüksemburg Bahçesi. Güzel parktır. Seni bir yere yatırmam gerekiyordu ve sokağın ortası pek parlak bir fikir gibi görünmedi."

"Evet, birini sokağın ortasında ölüme terk etmek için bir sözcük var. Vur-kaç."

"Bence teknik olarak, ancak sana arabayla vurup kaçan bensem vur-kaç olur." Isıtmaya çalışıyormuş gibi ellerini ovaladı. "Her neyse... Hem hayatını kurtarmak için onca çabaya girdikten sonra seni neden sokağın ortasında bırakacakmışım ki?"

Clary yutkunup koluna baktı. Yara izleri iyice kaybolmuştu. Yaralandığını bilmese muhtemelen izleri göremeyecekti bile. "Niye?"

"Ne niye?"

"Niye hayatımı kurtardın?"

"Sen benim kız kardeşimsin."

Clary tekrar yutkundu. Sabah aydınlığında yüzündeki izler görülebiliyordu. İblis irininin değdiği boynunda belli belirsiz

yanıklar vardı. "Daha önce kız kardeşin olmamı hiç önemsemezdin."

"Öyle mi?" Sebastian siyah gözleriyle ona baktı. Clary eski günleri hatırladı: Ravener iblisiyle dövüştükten sonra zehir yüzünden ölmek üzereyken Jace eve gelmişti. Tıpkı Sebastian'ın yaptığı gibi onu iyileştirmiş, aynı şekilde onu evden kucağında taşıyarak çıkarmıştı. Belki onları birbirine bağlayan büyü olmadan önce bile iki genç birbirine benziyordu. "Babamız öldü," dedi Sebastian. "Akrabamız yok. Sen ve ben en son kalanlarız. Son Morgenstern'ler. Aynı kanı taşıyan senden başka kimsem yok."

"Seni takip ettiğimi biliyordun," dedi Clary.

"Tabii ki biliyordum."

"Ve buna izin verdin."

"Ne yapacağını görmek istedim. Tamam, kabul, aşağıya kadar geleceğini sanmamıştım. Düşündüğümden daha cesursun." Kucağındaki atkıyı alıp boynuna sardı. Park kırışık haritalara bakan turistlerle, çocuklarının ellerinden tutmuş ebeveynlerle, banklarda oturup pipo tüttüren yaşlı adamlarla kalabalıklaşmaya başlamıştı. "Tek başına o dövüşten asla sağ çıkamazdın."

"Çıkabilirdim."

Sebastian kendini tutamıyormuş gibi sırıttı. "Peki, belki."

Clary çizmelerini hala sabah çiyiyle ıslak çimlere indirdi. Sebastian'a teşekkür etmeyecekti. Hiçbir şey için teşekkür etmeyecekti. "Neden iblislerle iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Senin hakkında söylediklerini duydum. Ne yaptığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Sırıtışı kaybolmuş, üstten bakan tavrı geri gelmişti. "Her şeyden önce onlar iş yaptığım iblisler değildi. Onlar muhafızlardı. O yüzden o odadaydılar ve ben yanlarında değildim. Dahak iblisleri fazla zeki sayılmaz ama fena halde kötü kalpli ve alıngandırlar. Yani onlara fazla bir şey anlatılmamıştı. Sadece dedikodu yapıyor, efendilerinden duyduklarını tekrarlıyorlardı. Yüce iblislerden. Ben aslında onlarla görüşüyordum."

"Şimdi kendimi daha mı iyi hissetmem gerekiyor?"

Sebastian bankta ona doğru eğildi.

"Kendini iyi hissettirmeye falan çalışmıyorum. Sana gerçekleri anlatıyorum."

"Alerjin varmış gibi görünmene şaşırmamalı," diye karşılık verdi Clary ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Sebastian son derecede sakin görünüyordu. Sadece kasılmış çenesi ve zonklayan şakaklarından Clary onun sakin kalmaya çalıştığını anlayabiliyordu. "Dahak iblisleri dünyayı iblislere vereceğini söyledi."

"Sence böyle bir şey yapar mıyım?"

Clary ona dümdüz bakmakla yetindi.

"Bana bir şans vereceğini söylemiştin," diye devam etti Sebastian. "Artık Alicante'de karşılaştığın kişi değilim." Berrak gözlerle ona bakıyordu. "Üstelik tanıdığın tek Valentine taraftarı da ben değilim. O benim babamdı. Bizim babamız

dı. Ona inanarak büyüyen biri olarak düşüncelerinden kuşku duymak kolay değil."

Clary kollarını göğsünde kavuşturdu. Hava temiz ama soğuktu, kış ayazı kendini hissettiriyordu. "Eh, bu doğru."

"Valentine hatalıydı," dedi Sebastian. "Meclis'in ona yaptığına inandığı haksızlıklara öylesine takılıp kalmıştı ki onlara kendini kanıtlamaktan başka bir şey düşünemiyordu. Melek Raziel'in dirilip onlara Gölge Avcısı Jonathan'ın döndüğünü, haklı olarak liderleri olacağını söylemesini istiyordu."

"Ama tam olarak böyle olduğu söylenemez."

"Neler olduğunu biliyorum. Lilith bana anlattı." Bunu öylesine sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ki sanki herkesin büyücülerin anasıyla hayatında en az bir kere konuşmuş olabileceğini düşünüyordu. "Melek Raziel'in şefkati yüzünden bütün bunların yaşandığını düşünme hatasına düşme, Clary. Melekler buz gibi soğuktur. Raziel kızdı çünkü Valentine Gölge Avcıları'nın asıl görevini unutmuştu."

"Neymiş o?"

"İblisleri öldürmek. Görevimiz bu. Son yıllarda her geçen gün daha fazla iblisin dünyamıza sızdığını mutlaka duymuşsundur. Peki onları uzak tutmak için ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını da biliyor musun?"

Jace'in, Sessiz Şehir'de ilk karşılaştıklarında söylediği bir şey kulaklarında çınladı. Sanki bir ömür önce gibiydi. *Onların buraya girmesini belki engelleyebiliriz ama bunu nasıl yapacağımız hakkında hiç kimsenin bir fikri yok. Dünyaya sadece küçük*

iblis saldırıları oluyordu, bunlar kolaylıkla püskürtülüyordu. Ama küçüklüğümden beri giderek çoğalarak kalkanlardan içeri sızıyorlar. Meclis sürekli Gölge Avcıları'nı göreve yolluyor. Ne yazık ki birçoğu geri gelmiyor.

"İblislerle büyük bir savaş yaklaşıyor ve Meclis hazırlıkları acınacak kadar zayıf," diye devam etti Sebastian. "En azından bu konuda babam haklıydı. Öyle fikrisabitler ki ne uyarıları duyuyorlar ne de değişmeye çalışıyorlar. Valentine gibi ben de Aşağı Dünyalılar'ın yok olmasını istemiyorum ama Gölge Avcıları'nın koruduğu bu dünyanın sonunu Meclis'in körlüğü getirecek diye korkuyorum."

"Dünyanın yok olmasını dert ettiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Eh, ben de burada yaşıyorum," dedi Sebastian, Clary'nin beklemediği kadar yumuşak bir tavırla. "Ve bazen özel durumlar özel önlemler almayı gerektiriyor. Düşmanı yok edebilmek için onu anlamak, hatta onunla hareket etmek gerekebilir. Yüce iblislerin bana güvenmesini sağlayabilirsem onları buraya çekebilir, bütün iblisleri yok edebilirim. Bu da olayı tersine çevirir. İblisler bu dünyanın öyle hayal ettikleri kadar kolay elde edebilecekleri bir yer olmadığını öğrenir."

Clary başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yapacaksın? Sadece sen ve Jace var. Sözlerin çok etkileyici ama beni yanlış anlamazsan ikiniz bile..."

Sebastian ayağa kalktı. "Bütün bunları düşünmüş olduğum aklına bile gelmiyor, değil mi?" Clary'ye tepeden bakar-

ken rüzgar saçlarını yüzüne savuruyordu. "Gel benimle. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Clary tereddüt etti. "Jace..."

"Hala uyuyor. İnan bana, biliyorum." Elini uzattı. "Gel benimle, Clary. Madem seni planıma sözlerimle inandıramıyorum, bari kanıtlamama izin ver."

Clary ona baktı. Beyninin içinde konfetiler gibi görüntüler uçuşuyordu: Prag'daki antika dükkanı, kaybolan altın yüzüğü, kulüpteki girintide ona sarılan Jace, cesetlerle dolu akvaryumlar... Elinde melek bıçağıyla Sebastian.

Sana kanıtlayacağım.

Clary ağabeyinin elini tuttu ve onu kaldırmasına izin verdi.

Uzun tartışmaların ardından Raziel'i çağırmak için tenha ve gizli bir yer bulmaları konusunda anlaşmışlardı. "Yirmi metrelik bir meleği Central Park'ın ortasına getiremeyiz," demişti Magnus soğuk bir edayla. "İnsanlar fark edebilir. New York'ta olsak bile."

"Raziel'in boyu yirmi metre mi?" diye sordu Isabelle. Masanın yanına çektiği bir koltuğa kaykılmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Aslında hepsi çok yorgundu. Saatlerdir ayaktaydılar, Magnus'un, eskilikten soğan kabuğu kadar incelmiş sayfalarla dolu kitaplarını taramışlardı. Isabelle ve Alec, Yunanca ve Latince biliyordu, Alec iblis dilleri konusunda daha iyiydi ama sadece Magnus'un anlayabileceği diller çoğunluktaydı. Orada bir işe yaramadıklarına karar veren

Maia ve Jordan, Luke'a bakmak için polis merkezine gitmişti. Bu arada Simon da farklı şekillerde onlara yardım etmeye çalışıyordu. Yiyecek ve kahve hazırlıyor, Magnus'un istediği sembollerin kopyasını çıkarıyor, kağıt ve kalem getiriyor, hatta Başkan Miyav'ı besliyordu. Kedi mutfakta yere bir tüy topu kusarak ona teşekkürlerini sunmuştu.

"Aslında on dokuz metre ama abartmayı sever," dedi Magnus. Yorgunluk bile espri yapmasına engel değildi. Saçları dimdik olmuştu ve gözlerini ovuşturduktan sonra ellerinin üstü simle kaplanmıştı. "O bir melek, Isabelle. Sen hiç derslere girmedin mi?"

Isabelle sinirli bir şekilde dilini şaklattı. "Valentine evdeki kilerinde bir melek çağırdı. Neden geniş bir alana ihtiyaç duyduğunu anlayamı..."

"Çünkü Valentine BENDEN ÇOK DAHA MÜTHİŞ biri," diye patladı Magnus kalemi elinden fırlatırken. "Bak..."

"Kardeşime bağırma," dedi Alec. Bunu sakin bir şekilde söylemişti ama her bir sözcüğünün ardında büyük bir güç vardı. Magnus ona şaşkınlıkla bakınca Alec devam etti. "Isabelle, dünya boyutunda ortaya çıktıklarında meleklerin boyları ne kadar güçlü olduklarına bağlı olarak değişir. Valentine'ın çağırdığı melek, Raziel'den daha düşük rütbeliydi. Eğer Mikail ya da Gabriel gibi daha yüksek rütbeli bir meleği çağırmayı planlıyorsan..."

"Onları bir saniyeliğine bile tutabilecek bir büyü yapamam," dedi Magnus isteksizce. "Raziel'i çağıracağız çünkü

Gölge Avcıları'nın yaratıcısı olarak şefkatiyle bize yardım edeceğini umuyoruz. Üstelik o baş edebileceğimiz bir melek. Daha düşük rütbeli bir melek bize yardımcı olabilirdi ama güçlü bir melek, şey, bir yanlışımız olursa..."

"Ölen sadece ben olmam," diye onun sözünü tamamladı Simon.

Magnus acı çekiyormuş gibi görünüyordu, Alec ise masanın üzerine yayılmış kağıtlara bakıyordu. Isabelle, Simon'ın elini tuttu. "Burada oturmuş bir melek çağırmayı tartıştığımıza inanamıyorum," dedi. "Bütün hayatım boyunca melekler adına yemin ettim. Gücümüzün onlardan geldiğini biliyoruz. Ama onlardan birini görme düşüncesi... Bunu hayal bile edemiyorum. Gözümde canlandıramayacağım kadar büyük bir şey bu."

Masaya bir sessizlik çöktü. Magnus'un gözlerindeki karanlık bakışları görünce Simon onun daha önce bir melek görüp görmediğini merak etti. Sormayı planlıyordu ki cep telefonu çaldı.

"Bir saniye," diye mırıldanıp ayağa kalktı. Telefonunun kapağını kaldırıp sütunlardan birine yaslandı. Maia'dan mesaj gelmişti.

Haberler harika! Luke iyi. Konuşuyor. Yakında ayağa kalkar.

Simon içinde bir rahatlama hissetti. Sonunda iyi bir haber almışlardı. Telefonunu kapatıp parmağındaki yüzüğe dokundu. *Clary?*

Cevap gelmedi. Muhtemelen uyuyordu. Başını kaldırdığında masadaki üç arkadaşının onu izlediğini fark etti.

"Kimdi?" diye sordu Isabelle.

"Maia. Luke'un uyandığını ve konuştuğunu söylüyor. İyi olacakmış." Diğerleri de rahatlamıştı. Bu arada Simon hala parmağındaki yüzüğe bakıyordu. "Aklıma bir fikir geldi."

Isabelle ayağa kalkmış ona doğru geliyordu, Simon'ın söylediği şeyi duyunca durup endişeyle ona baktı. Simon onu suçlayamazdı. Son zamanlarda bütün fikirleri hayatını tehlikeye atacak cinstendi. "Nedir?" diye sordu kız.

"Raziel'i çağırmak için ne kadar bir alana ihtiyacımız var?" diye sordu Simon.

Magnus bir kitabı karıştırdı. "En azından bir mil çapında. Su işimize yarayabilir. Mesela Lyn Gölü..."

"Luke'un çiftliği," dedi Simon. "Şehir dışında. Buraya bir iki saat uzaklıkta. Oraya nasıl gidileceğini biliyorum. Ve çiftliğe yakın bir göl var. Lyn kadar büyük değil ama..."

Magnus elindeki kitabı kapattı. "Hiç fena fikir değil, Seamus."

"Birkaç saat mi?" dedi Isabelle saate bakarak. "Şimdi çıksak..."

"Ah, hayır," dedi Magnus kitabı önünden iterken. "Heyecanın ve coşkun etkileyici olsa da şu anda bir ayin düzenlemek için fazlasıyla yorgunum, Isabelle. Ve bu konuda risk alamam. Sanırım hepiniz bunda hemfikirsinizdir."

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Alec.

"En azından birkaç saat uyumamız lazım," dedi Magnus. "Bence öğleden sonra yola çıkalım. Sherlock, pardon Simon...

Bu arada Jordan'ı arayıp ondan kamyonetini ödünç verip veremeyeceğini öğrenebilirsin. Ve şimdi..." Masanın üzerindeki kağıtları kenara çekti. "Ben uyuyorum. Isabelle, Simon... İsterseniz yine misafir odasında kalabilirsiniz."

"Ayrı odalar daha iyi olur," diye söylendi Alec.

Isabelle soran gözlerle Simon'a baktı ama Simon çoktan cebinden telefonunu çıkarmıştı. "Tamam," dedi. "Ben öğlene dönmüş olurum. Ama şimdi yapmam gereken çok önemli bir işim var."

Gün ışığında Paris; geniş bulvarlara, yıpranmış altın rengi binalara, arduvaz rengi çatılara ve bir düello yarası gibi şehri ikiye bölen ışıltılı nehre çıkan dar ve birbirine dolanan sokaklardan ibaretti. Sebastian, Clary'ye planını kanıtlayacağını söylemişti ama sanat galerileri, eski ve tozlu kitaplar satan sahafların dizili olduğu sokak boyunca başka tek kelime etmemişti. Nehrin kıyısındaki Quai des Grands Augustins'e yaklaşıyorlardı.

Seine Nehri üzerinden serin bir rüzgar estiğinde Clary ürperdi. Sebastian boynundaki atkıyı çıkarıp ona uzattı. Siyah-beyaz atkı hala Sebastian'ın sıcaklığını taşıyordu.

"Aptallaşma," dedi. "Üşümüşsün. Boynuna tak."

Clary söyleneni yaptı. Hiç düşünmeden "Teşekkürler," dedi, ardından yüzünü buruşturdu.

İşte. Hiç istemese de Sebastian'a bir şey için teşekkür etmişti. Bulutların arasında bir şimşek çakmasını ve tam

beynine bir yıldırım saplanmasını bekledi. Neyse ki bir şey olmadı.

Sebastian ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "İyi misin? Hapşıracakmış gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Atkı limonlu bir parfüm ve erkek kokuyordu. Clary böyle kokacağını hiç tahmin etmezdi. Tekrar yürümeye başladılar. Bu sefer Sebastian da yavaşlamıştı, yanında yürüyordu. Arada bir durup Paris mahallelerinin nasıl numaralandırıldığını anlatıyordu. Altıncı Cadde ve Beşinci Cadde'nin birleştiği Latin Mahallesi'ni, ardından nehrin ilerisindeki Pont Saint-Michel Köprüsü'nü gösterdi. Yanlarından bir sürü genç geçiyordu. Clary kendi yaşında ya da biraz daha büyük kızlar gördü. Daracık pantolonları, yüksek topuklu ayakkabıları, Seine Nehri'nin rüzgarında uçuşan saçlarıyla son derece şık görünüyorlardı. Hatta bazıları adımlarını yavaşlatıp alıcı gözle Sebastian'ı süzüyordu ama genç adam oralı olmuyordu.

Jace olsa onların ilgisini fark ederdi. Sebastian buz beyazı saçları ve simsiyah gözleriyle gerçekten göz alıcıydı. İlk tanıştıklarında Clary onun çok yakışıklı olduğunu düşünmüştü, üstelik o zamanlar saçları siyaha boyanmıştı. Siyah saç ona hiç yakışmıyordu. Böyle daha iyi görünüyordu. Saçlarının açık renk olması tenine belli belirsiz bir ton katıyor, zarif yüzündeki çıkık elmacıkkemiklerini ortaya çıkarıyordu. Kirpikleri inanılmaz uzun, saçlarından bir ton daha koyuydu. Tıpkı Jocelyn'in kirpikleri gibi kıvrıktı. Clary bunun hiç adil olma-

dığını düşünüyordu. Neden ailenin uzun ve kıvrık kirpikleri onda da yoktu ki? Ve Sebastian'da neden tek bir çil bile yoktu? "Peki," dedi birden, Sebastian'ın sözünü yarıda keserek. "Biz neyiz?"

Sebastian ona yan yan baktı. "Biz neyiz de ne demek?"

"Bizim son Morgenstern'ler olduğumuzu söyledin. Morgenstern bir Alman ismi," dedi Clary. "Bu bizim Alman olduğumuz anlamına mı geliyor? Ailemizin geçmişi ne? Neden bizden başka kimse kalmadı?"

"Valentine'ın ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" Sebastian buna inanamamış gibiydi. Seine Nehri'nin kıyısındaki duvarın dibinde durmuştu. "Annen sana hiçbir şey anlatmadı mı?"

"O senin de annen ve hayır, anlatmadı. Valentine konusunun açılmasından hiç hoşlanmaz."

"Gölge Avcısı isimleri bileşiktir," dedi Sebastian ağır ağır, sonra duvarın üstüne tırmandı. Bir elini aşağı uzatıp Clary'nin elini tuttu ve yanına çekti. Seine nehri gri-yeşil renklerde ayaklarının altında akıyor, minik turist tekneleri nehir turu atıyordu. "Fair-child, Light-wood, White-law. Morgenstern *sabah güneşi* anlamına gelir. Bu bir Alman ismi ama ailemiz aslen İsveçliydi."

"İsveçliydi derken? Sonra ne oldu?"

"Valentine tek çocuktu," dedi Sebastian. "Babası, yani dedemiz Aşağı Dünyalılar tarafından öldürülmüştü, büyük amcamız ise savaşta öldü. Onun hiç çocuğu olmadı." Clary'nin

saçlarına dokundu. "Bu, Fairchild tarafından geliyor. O tarafta İngiliz kanı baskın. Bense daha çok İsveçli tarafına çekmişim. Valentine gibi."

"Büyükanne ve büyükbabalarımız hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu Clary merakla.

Sebastian elini onun saçından çekip duvardan aşağı atladı. Elini uzattığında Clary de dengesini sağlayıp yanına indi. Kısa bir anlığına kucağındayken onun gömleğinin altından yayılan sıcaklığı, sert kaslı göğsünü hissetmişti. Yanlarından geçen bir kız kıskanç bir bakış fırlattığında Clary hemen geri çekildi. Kızın ardından seslenmek, Sebastian'ın sadece ağabeyi olduğunu ve ondan nefret ettiğini söylemek istiyordu. Yapmadı.

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Sebastian. "Nasıl bilebilirim ki?" Çarpık çarpık sırıttı. "Gel. Sana en sevdiğim yerlerden birini göstereceğim."

Clary duraksadı. "Bana planını kanıtlayacağını sanıyordum."

"Her şey sırasıyla." Sebastian yürümeye başladıktan birkaç saniye sonra Clary de onu takip etti. *Planını öğren. Öğrenene kadar suyuna git.* "Valentine'ın babası ona benziyordu," diye devam etti Sebastian. "Güce inancı tamdı. *Biz Tanrı'nın seçkin savaşçılarıyız.* İşte buna inanıyordu. Acı insanı güçlendirir. Kayıplar insanı güçlü kılar. Öldüğünde..."

"Valentine değişti," diye tamamladı onun sözünü Clary. "Luke anlatmıştı."

"Babasını hem çok sever hem de ondan nefret ederdi. Jace'i tanıdığın için bunu anlayabilirsin belki. Valentine

babası onu nasıl yetiştirdiyse bizi de öyle yetiştirdi. Eninde sonunda bildiğin şeye geri dönersin."

"Ama Jace..." dedi Clary. "Yani Valentine ona dövüşmekten fazlasını öğretti. Yabancı diller, piyano..."

"Jocelyn sayesinde." Sebastian kadının adını gönülsüzce söylemişti, sanki duymaya bile katlanamıyordu. "Valentine'ın öldürmek yerine kitaplar, sanat ve müzikle ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu düşüncesini Jace üzerinde uyguladı."

Sol taraflarında mavi renkli eski bir demir kapı yükseliyordu. Sebastian altından eğilerek geçip eliyle Clary'ye takip etmesini işaret etti. Clary'nin eğilmesi gerekmiyordu, ellerini cebine sokup ağabeyinin peşinden gitti. "Peki ya sen?" diye sordu.

Sebastian ellerini havaya kaldırdı. Fırça tutmak için yaratılmış uzun parmakları kesinlikle annesininkilere benziyordu. "Ben savaş enstrümanlarıyla oynamayı öğrendim," dedi. "Ve kanla boyamayı. Ben Jace gibi değilim."

Paris'teki diğer birçok bina gibi altın rengi taştan yapılmış evlerin iki yanına dizildiği dar bir aralığa girdiler. Binaların çatıları güneşin altında bakır yeşili ışıltılar saçıyordu. Sokak parke taşlıydı, etrafta ne araba ne motosiklet görünüyordu. Sol tarafta bir kafe vardı. Bu tenha sokakta ticaret yapıldığına dair tek işaret kafenin demir bir askıdan sarkan ahşap tabelasıydı.

"Burası hoşuma gidiyor," dedi Sebastian kız kardeşinin nereye baktığını fark edince. "İnsan burada kendini başka bir

asırdaymış gibi hissediyor. Araba gürültüsü yok, neon tabelalar yok. Sadece... huzur."

Clary ona bakakaldı. *Yalan söylüyor*, diye düşünüyordu. Sebastian'ın böyle şeyler düşünmesi mümkün değildi. Alicante'yi yakıp yerle bir eden Sebastian "huzurdan" bahsediyor olamazdı.

O sırada Sebastian'ın büyüdüğü yeri düşündü. Hiç görmemişti ama Jace sürekli anlatırdı. Alicante dışındaki bir vadide küçük bir ev, hatta daha doğrusu bir kır eviydi. Sessiz gecelerde gökyüzünü yıldızlar kaplıyor olmalıydı. Sebastian orayı özlüyor olabilir miydi? Bu mümkün müydü? İnsan bile olmayan birinin böyle duygulara kapılması beklenebilir miydi?

Seni hiç rahatsız etmiyor mu, diye sormak istiyordu. *Gerçek Sebastian Verlac'ın büyüyüp ölene kadar yaşadığı yerde olmaktan rahatsız olmuyor musun? Bu sokaklarda yürümek, adını anmak, bir yerlerde teyzesinin yas tuttuğunu bilmek? Bunlar seni hiç mi rahatsız etmiyor? Ve onun karşı koymaması gerektiğini söylerken ne demek istiyordun?*

Sebastian düşünceli siyah gözleriyle ona baktı. Clary onda mizah duygusu olduğunu biliyordu, hatta bazen Jace'ten farklı olarak iğneleyici olabiliyordu. Ama şimdi gülümsemiyordu.

"Hadi," dedi Clary'nin düşüncelerini bölerek. "Paris'teki en iyi sıcak çikolata burada yapılır."

Clary, Paris'e daha önce hiç gelmemişti ama nasıl olduğunu kestiremese de daha kafeye oturdukları andan itibaren sıcak

çikolatanın mükemmel olduğundan emindi. Küçük bir ahşap masada, yüksek arkalıklı eski tarz sandalyelerde oturuyorlardı. Masaya getirdikleri mavi bir seramik demliğin içinde krema, çikolata tozu ve şeker kullanarak içeceği yaptılar. Ortaya çıkan sonuç, kaşığın bile içinde dik durabildiği yoğunlukta bir kakaoydu. Kruvasanların içi de tıka basa çikolata doluydu.

"İstersen bir tane daha kruvasan getirebilirler," dedi Sebastian sandalyesine yaslanarak. Mekanın en genç müşterisi onlardı, diğerleri onlardan en az on yaş büyük görünüyordu. "Önündekine resmen bir kurtadam gibi saldırdın."

"Açım," diye omuz silkti Clary. "Bak, benimle konuşmak istiyorsan konuş. Beni ikna et."

Sebastian dirseklerini masaya yaslayıp öne eğildi. Clary'nin aklına bir gece önce, genç adamın gözbebeklerini çevreleyen gümüş halkalar geldi. "Dün gece söylediklerini düşünüyordum," dedi Sebastian.

"Dün gece halüsinasyon görüyordum. Sana ne söylediğimi hatırlamıyorum."

"Benim kime ait olduğumu sormuştun," dedi Sebastian.

Clary'nin yudumlamak üzere kaldırdığı kupası havada kaldı. "Sahi mi?"

"Evet." Sebastian onun yüzünü inceliyordu. "Ve bu soruya bir cevabım yok."

Clary kupasını masaya bırakırken birden çok rahatsız hissetti. "Birine ait olman gerekmiyor," dedi. "Öylesine sormuştum."

"Eh, şimdi ben sana sorayım," dedi Sebastian. "Beni affedebileceğini düşünüyor musun? Yani benim gibi birini affetmek mümkün mü?"

"Bilmiyorum." Clary masanın kenarını kavradı. "Ben... Yani dinsel açıdan affetmek konusunda bir şey bilmiyorum. Sadece insanları sıradan bir şekilde affetmeye dair bir şeyler söyleyebilirim." Derin bir nefes alırken saçmaladığının farkındaydı. Sebastian'ın gözlerindeki yoğun bakışlar ondan başka hiç kimsenin veremeyeceği cevapları beklediği izlenimi veriyordu. "Bir şeyler yapıp kendini affettirmen gerektiğini biliyorum. Değişmen gerektiğini. İtiraf edip tövbe etmen... ve yaptıklarını düzeltmen gerektiğini düşünüyorum."

"Düzeltmek," diye tekrarladı Sebastian.

"Yaptıklarını telafi etmenden bahsediyorum." Clary kupasına baktı. Sebastian'ın yaptıklarının hiçbir telafisi olamazdı, o yüzden bu konuşma gittikçe saçmalaşıyordu.

"*Ave atque vale*," dedi Sebastian önündeki sıcak çikolataya bakarak.

Clary, Gölge Avcıları'nın cenazelerde söylediği bu geleneksel sözü biliyordu. "Neden böyle diyorsun? Ölmüyorsun ki."

"Bunun bir şiirden olduğunu bilirsin," dedi genç adam. "Catullus yazmış. *Frater, ave atque vale. Selam ve veda seninle olsun, birader.* Küllerden, cenazelerden ve kardeşi için tuttuğu yastan bahsediyor. Bu şiiri çok küçükken öğrenmiştim ama ta içimde hissetmiştim. Belki içindeki matem, belki kayıp ya da ne bileyim... Belki de öldüğünde ardından yas tutacak

kimsenin olmaması fikri beni çarpmıştı." Başını kaldırıp sert gözlerle Clary'ye baktı. "Valentine seni de bizimle birlikte yetiştirseydi ne olurdu sence? O zaman beni sever miydin?"

Clary kupayı elinden bıraktığına seviniyordu çünkü bırakmamış olsaydı muhtemelen kupayı düşürecekti. Sebastian böyle tuhaf bir soruya eşlik etmesi gereken bir mahcubiyet ya da bir tür doğal beceriksizlikle bakmıyordu. Bunu daha çok sanki Clary yabancı bir yaşam formuymuş gibi bir merakla sormuştu.

"Eh," dedi Clary. "Benim ağabeyimsin. Seni severdim herhalde. Yani öyle olması gerekirdi."

Sebastian hala sabit ve sessiz bakışlarla onu süzüyordu. Clary durum öyle olsaydı onun da sırf beraber büyüdükleri için kendisini sevmek zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Bir kız kardeş gibi. Ama içinden bir ses Sebastian'ın bunun anlamını bilmediğini söylüyordu.

"Ama beni Valentine büyütmedi," diye devam etti. "Aslına bakarsan onu ben öldürdüm."

Bunu neden söylediğinden emin değildi. Belki onu sinirlendirmenin mümkün olup olmadığını görmek istemişti. Her şey bir yana, Jace bir keresinde Sebastian'ın tek umursadığı insanın Valentine olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Ama Sebastian tepki vermedi. "Aslında," diye söze başladı, "onu Melek Raziel öldürdü. Yine de senin yüzünden öldü." Parmakları yıpranmış masanın üzerindeki oyuklarda dolaşıyordu. "Biliyor musun? İdris'te seninle ilk karşılaştığımızda

umutlarım vardı. Senin de benim gibi olduğunu düşünmüştüm. Ve bana hiç benzemediğini fark ettiğimde senden nefret etmiştim. Sonra geri geldiğimde ve Jace senin ne yaptığını söylediğinde yanıldığımı anladım. Sen gerçekten de bana benziyorsun."

"Bunu dün gece de söyledin," dedi Clary. "Ama ben sana hiç..."

"Sen babamızı öldürdün," diye onun sözünü kesti Sebastian. Sesi hala yumuşaktı. "Ve bunu umursamıyorsun bile. Hiç üzerine düşünmedin, öyle değil mi? Valentine onu hayatının ilk on yılı boyunca ölümüne dövdü ama Jace hala Valentine'ı özlüyor. Oysa sen gerçek baban olduğu halde onu öldürdün ve bir tek gece olsun bu yüzden uykundan olmadın."

Clary ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Bu hiç adil değildi. Hem de hiç. Valentine hiçbir zaman babası olmamıştı, onu sevmemişti ve öldüğünde bir canavardan başka bir şey değildi. Clary başka seçeneği olmadığı için onu öldürmek zorunda kalmıştı.

Gözünün önünde Jace'in göğsüne kılıcını saplayan ve öldürdükten sonra cesedini kucaklayan Valentine canlandı. Valentine öldürdüğü oğlu için ağlamıştı. Oysa Clary babası için hiç gözyaşı dökmemişti. Bu aklına bile gelmemişti.

"Haklıyım, değil mi?" diye sordu Sebastian. "Bana yanıldığımı söyle. Bana benzemediğini söyle."

Clary artık soğumaya başlayan çikolata kupasına baktı. Sanki kafasının içinde bir kasırga kopmuş, bütün düşünce-

lerini ve kelimeleri yutuvermişti. "Jace'in sana benzediğini düşündüğünü sanıyordum," diyebildi sonunda boğuk bir sesle. "Bu yüzden onu yanına aldığını sanmıştım."

"Jace'e ihtiyacım var," dedi Sebastian. "Ama kalben bana benzemiyor. Oysa seninle benziyoruz." Ayağa kalktı. Bir ara hesabı ödemiş olmalıydı, Clary hatırlamıyordu. "Gel benimle."

Elini uzattı. Clary eli görmezden gelerek ayağa kalktı ve mekanik hareketlerle atkıyı tekrar boynuna doladı. İçtiği çikolata şimdi midesini asit gibi yakıyordu. Ağabeyinin arkasından sokağa çıktığında Sebastian başını kaldırmış yukarıdaki mavi gökyüzüne bakıyordu.

"Ben Valentine gibi değilim," dedi Clary onun yanına geldiğinde. "Annemiz..."

"Senin annen," diye düzeltti Sebastian. "O benden hep nefret etti. Hala nefret ediyor. Onu gördün. Beni öldürmeye çalıştı. Annene benzediğini söylemeye çalışıyorsan bu beni ilgilendirmiyor. Jocelyn Fairchild gaddar bir kadın. Hep öyleydi. Aylar, hatta belki yıllar boyunca babama aşıkmış gibi rol yaptı, sırf ona ihanet etmesine yetecek kadar bilgi toplayabilmek için... İsyanı planlayıp kocasının arkadaşlarının ölümünü izledi. Senin hatıralarını çaldı. Onu affettin mi? Ve İdris'ten kaçtığında, gerçekten beni de yanına almayı düşündüğünü mü sanıyorsun? Öldüğümü düşündüğünde eminim çok rahatlamıştır."

"Asla!" diye patladı Clary. "İçinde senin bebeklik eşyalarının olduğu bir kutusu vardı. Kutuyu açıp eşyalarını okşarken

ağlardı. Her yıl. Senin doğum gününde. Kutunun odanda olduğunu biliyorum."

Sebastian'ın ince ve zarif dudakları büküldü. Sırtını dönüp yürümeye başladı. "Sebastian!" diye seslendi Clary arkasından. "Sebastian, bekle." Neden onun geri gelmesini istediğinden emin değildi. Evet, nerede olduğuna ya da eve giden yolu nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu ama bundan daha fazlasıydı. Onun karşısına dikilmek, düşündüğü gibi biri olmadığını ona kanıtlamak istiyordu. Daha yüksek sesle bağırdı: "Jonathan Christopher Morgenstern!"

Sebastian durup yavaşça omzunun üzerinden arkaya baktı.

Clary ona doğru yürürken gözleri üzerindeydi. Başını hafifçe yana eğmiş, siyah gözlerini kısmıştı. "Eminim benim göbek adımı bile bilmiyorsundur," dedi Clary.

"Adele."

Bunu söyleyişinde melodik bir ahenk vardı. Öylesine tanıdık bir ahenk ki Clary rahatsız oldu.

"Clarissa Adele."

Clary yanına vardı. "Niye Adele? Bunu hiç öğrenemedim."

"Ben de bilmiyorum," dedi Sebastian. "Valentine'ın sana Clarissa Adele denmemesini istediğini biliyorum. Annesinin adıyla çağrılmanı istemişti: Seraphina. Büyükannemiz." Dönüp tekrar yürümeye başladığında Clary ona yetişti. Sebastian yürürken anlatmaya devam ediyordu. "Büyükannemiz öldükten sonra. Mateminden ölmüştü ama Valentine onun öldürüldüğünü söylerdi."

Clary, ilk aşkı Stephen'ı hiç unutamayan Amatis'i, Stephen'ın yasını tutarken ölen babasını hatırladı. Jace'in annesi de kocası öldüğünde bileklerini kesmişti. "Nefilimler'le tanışmadan önce insanın mateminden ölebileceği hiç aklıma gelmezdi."

Sebastian soğuk gözlerle kıkırdadı. "Sıradanlar gibi sıkı bağlar kurmayız pek," dedi. "Eh, bazen olur tabii. Herkes bir değil. Ama bu olduğunda aramızdaki bağlar her şeyden çok daha yoğun ve sağlam olur. Bu yüzden bizden olmayanlarla aramız bu kadar kötü. Aşağı Dünyalılar, sıradanlar..."

"Annem bir Aşağı Dünyalı ile evleniyor," dedi Clary iğneli bir tonda. Sokağın sonundaki mavi panjurlu kare taş binanın önüne gelip durdular.

"O da bir zamanlar bir Nefilim'di," dedi Sebastian. "Üstelik babamızın durumu da farklı değil. Annen ona ihanet edip terk ettiği halde babamız hayatı boyunca onun geri döneceğine inanarak bekledi. Kıyafetlerle dolu o dolaplar..." Başını iki yana salladı.

"Ama Valentine, Jace'e aşkın bir zaaf olduğunu söylemiş," dedi Clary. "Aşkın insanı mahvettiğini söylemiş."

"Senden nefret eden biri için hayatının yarısını harcasaydın, onu bir türlü unutamasaydın sen de böyle düşünmez miydin? Üstüne üstlük, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğin o insan seni sırtından bıçaklayıp bıçağı iyice kanırtsaydı?" Birden eğilip konuşmaya başladığında nefesiyle Clary'nin saçları titreşti. "Belki sen babamızdan çok

annene benziyorsundur. Ama ne fark eder? Kemiklerinde gaddarlık, yüreğinde buz var, Clarissa. Bana aksini iddia etme sakın."

Clary cevap veremeden dönüp mavi panjurlu evin basamaklarını tırmanmaya başladı. Kapının yan duvarında asılı zil paneline isimlikler elle yazılmıştı. Sebastian üzerinde Magdalena yazan zile basıp bekledi. Sonunda diyafondan cızırtılı bir ses geldi.

"*Qui est là?*"

"*C'est le fils et la fille de Valentine,*" diye yanıtladı Sebastian. "*Nous avions rendez-vous.*"*

Bir sessizliğin ardından kapı otomatı vızıldadı. Sebastian kapıyı açıp Clary'nin geçebilmesi için tuttu. Merdivenler eski bir gemininki kadar yıpranmış ahşaptandı. Hiç konuşmadan üst kata tırmandılar, sahanlıktaki kapı yarı aralık duruyordu. Sebastian'ın ardından Clary de içeri girdi.

Büyük ve aydınlık bir yerdeydiler. Duvarlar gibi perdeler de beyazdı. Pencerelerden birinden restoran ve butiklerle dolu cadde görülebiliyordu. Arabalar hızla ilerliyor ama gürültüler apartman dairesine sızamıyordu. Ahşap döşeme cilalıydı, ahşap mobilyalar beyaza boyanmıştı ve pofuduk beyaz kanepelerdeki tek renk de rengarenk yastıklardı. Dairenin bir bölümü stüdyoya dönüştürülmüştü. Tavandaki cam bölmeden uzun ahşap masanın üzerine ışık süzülüyordu. Şövalelerin üzerine örtüler serildiğinden altın-

* Fransızca: "Kim o?" – "Valentine'ın oğlu. Randevumuz vardı." (Ç.N.)

da ne olduğu anlaşılamıyordu. Duvardaki bir askıdan boya lekeli bir önlük sarkıyordu.

Masanın yanında bir kadın ayakta duruyordu. Clary onun annesiyle akran olduğunu tahmin edebilirdi ama giydiği şekilsiz siyah önlük yüzünden vücut hatları belli olmuyor, sadece elleri, yüzü ve boğazı görülebiliyordu. İki yanağındaki kapkara mühürler dudağının kenarından gözünün ucuna kadar uzuyordu. Clary bu mühürleri daha önce hiç görmemiş olsa da ne anlama geldiklerini sezdi. Güç, yetenek, zanaat. Kadının gür ve uzun kestane renkli saçları dalgalar halinde beline dökülüyordu. Gözlerini kaldırıp onlara baktığında Clary sönmeye yüz tutmuş bir kor gibi turuncu bir renkte olduklarını gördü.

Kadın ellerini önlüğünün önünde gevşek bir şekilde birleştirdikten sonra sinirli ama melodik bir sesle konuştu. "*Tu dois être Jonathan Morgenstern. Et elle, c'est ta sœur? Je pansais que–*"*

"Benim adım Jonathan Morgenstern," dedi Sebastian. "Ve bu da kız kardeşim Clarissa. Lütfen İngilizce konuş. Fransızca bilmiyor."

Kadın boğazını temizledi. "İngilizcem eskisi kadar iyi değil. Yıllardır konuşmamıştım."

"Bana yeterli geldi. Clarissa, bu Hemşire Magdalena. Demir Kız Kardeşler'den."

* Fransızca. "Jonathan Morgenstern olmalısınız. Bu da kız kardeşiniz mi? Kıyafetimin kusuruna bakmayın." (Ç.N.)

Clary şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. "Ama Demir Kız Kardeşler asla kalelerinden ayrılmazlar."

"Doğru," dedi Sebastian. "Tabii isyanda aldıkları rol ortaya çıkarsa durum değişir. Çember'e cephaneyi kimin sağladığını sanıyordun?" Kadına bakıp neşeyle gülümsedi. "Demir Kız Kardeşler dövüşmez. Onlar yapmak ile ilgilenir. Magdalena isyana desteği ortaya çıkmadan önce kaleden kaçtı."

"Erkek kardeşin benimle temasa geçene kadar, on beş yıldır hiç Nefilim görmemiştim," dedi kadın. Konuşurken kime baktığını kestirmek zordu. Gözleri boş bakışlarla sürekli üstlerinde dolaşıyordu ama kör olmadığı kesindi. "Bu doğru mu? Gerçekten madde sizde mi?"

Sebastian palangasında asılı duran keseye elini daldırıp kristal gibi görünen taşı çıkardı. Uzun masanın üzerine koyduğunda madde güneş ışığının altında sanki içten ışıyormuş gibi görünüyordu. Clary'nin nefesi kesildi. Masada duran Prag'daki antika dükkanından aldıkları *adamas* taşıydı.

Magdalena tıslarcasına içini çekti.

"Saf *adamas*," dedi Sebastian. "Tek bir mühür bile dokunmamış."

Demir Kız Kardeş masanın arkasına geçip elini *adamas* taşının üzerine koydu. Kadının titreyen elleri yara izi gibi görünen birçok mühürle kaplıydı. "*Adamas* pur,"* diye fısıldadı.

"Kutsal maddeye dokunmayalı yıllar oldu."

* Fransızca. "Saf adamas." (Ç.N.)

"Elinde şekillenmek üzere tamamen senindir," dedi Sebastian. "İşin bittiğinde sana daha fazlasını getireceğim. Tabii istediğim şeyi yapabileceğine inanıyorsan."

Magdalena masanın üzerinden doğruldu. "Ben bir Demir Kız Kardeş değil miyim? Yemin etmedim mi? Ellerimle cennetin maddesini şekillendiremez miyim? Sana söz verdiğim şeyi yapabilirim, Valentine'ın oğlu. Bundan kuşkun olmasın."

"Bunu duymak güzel." Sebastian'ın sesinde esprili bir ton vardı. "Bu gece geri gelirim o zaman. İhtiyacın olduğunda beni nasıl çağıracağını biliyorsun."

Magdalena başını salladı. Şimdi bütün dikkatini cam gibi görünen *adamas* taşına yöneltmişti. Parmaklarının ucuyla okşadı. "Evet. Artık gidebilirsiniz."

Sebastian başıyla selamlayıp geriye doğru bir adım attığında Clary tereddüt etti. Kadını iyice incelemek, Sebastian'ın ne istediğini ve Valentine için çalışmak için neden Yasa'yı çiğnediğini sormak istiyordu. Kadın sanki tereddüdünü hissetmiş gibi başını kaldırıp belli belirsiz gülümsedi.

"Siz ikiniz," dediğinde, Clary onun neden Sebastian'la birlikte olduğunu anlamadığını, Jocelyn'in kızı bir Gölge Avcısı, Valentine'ın oğlu bir suçluyken ikisinin birbirinden nefret ettiğini duyduğunu söyleyeceğini sandı. Ama kadın başını iki yana salladı. "*Mon Dieu*,"* dedi. "Tıpkı anne babanıza benziyorsunuz."

* Fransızca. "Aman Tanrım." (Ç.N.)

16

KARDEŞLER

Clary ve Sebastian eve geri döndüklerinde oturma odasında kimse yoktu ama mutfaktaki lavaboda bulaşıklar yığılmıştı.

"Jace'in uyuduğunu söylemiştin," dedi Clary suçlayan bir tonla.

Sebastian omuz silkti. "Bunu söylediğimde uyuyordu." Bunu hafif alaycı bir tarzda söylemişti ama kabalaşmamıştı. Magdalena'nın evinden dönerken neredeyse hiç konuşmamışlardı, yine de Clary bu sessizlikten rahatsız olmamıştı. Düşüncelere dalmışken arada bir başını kaldırıp da Sebastian'ın yanında yürüdüğünü fark edince irkiliyordu, onun dışında kayda değer bir şey olmamıştı. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Odasında mı?" Clary merdivenlere koştu.

"Hayır." Sebastian onun önüne geçti. "Hadi gel. Sana göstereyim."

Merdivenleri hızla tırmanıp ana yatak odasına girdi. Clary peşinden koşuyordu. Sonra Sebastian, kardeşinin şaşkın bakışları altında gardırobun kenarına tıkladı. Kapak kayarak açıldığında arkasında bir merdiven göründü. Genç adam omzunun üzerinden bakıp pis pis sırıtırken Clary ona doğru yürüdü. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Gizli merdiven mi bu?"

"Bugün gördüğün en tuhaf şey olduğunu söyleme." Sebastian basamakları ikişer ikişer tırmanırken Clary hala kemikleri sızlasa da onun peşine takıldı. Merdivenler kıvrılarak yükseliyordu, sonunda yüksek duvarları olan parlak ahşap döşemeli geniş bir odaya vardılar. Tıpkı Enstitü'deki eğitim odası gibi duvarlarda her türden silahlar asılıydı. Kindjal bıçakları, çakramlar, gürzler, kılıçlar, hançerler, pirinç muştalar, sivri uçlu metal yıldızlar, baltalar, samuray kılıçları...

Eğitim alanını belirlemek için yere düzgün daireler çizilmişti. Ortasında Jace duruyordu, sırtı kapıya dönüktü. Üzerinde sadece siyah eşofmanı vardı, üstü ve ayakları çıplaktı. Her iki elinde de birer bıçak tutuyordu. Clary'nin gözünde bir şey canlandı: Sebastian'ın çıplak sırtındaki kırbaç izleri. Jace'in pürüzsüz, açık altın teninin altında düzgün kasları görülebiliyordu. Tek iz tipik Gölge Avcısı yaralarıydı. Ve tabii bir gece önceden Clary'nin tırnaklarının izleri vardı. Clary bunu hatırlayınca birden kızardı ama aklı hala bir soru-

ya takılmıştı: Neden Valentine birini kırbaçlarken diğerine dokunmamıştı?

"Jace," diye seslendi.

Genç adam döndü. Temizlenmişti. Gümüş madde gitmişti ve alnına yapışan altın rengi saçları neredeyse bronz koyuluğundaydı. Teni terden parlıyordu. Yüzündeki ifade temkinliydi. "Neredeydiniz?"

Sebastian duvara gidip silahları incelemeye başladı. Parmaklarını bıçakların üzerinde dolaştırıyordu. "Clary, Paris'i gezmek ister diye düşünmüştüm."

"En azından bir not bırakabilirdiniz," dedi Jace. "Tamamen güvenli bir durumda olduğumuz söylenemez, Jonathan. Clary'yle ilgili endişelenmemeyi tercih..."

"Onu takip eden bendim," dedi Clary.

Jace ona baktığında bir an için gözlerinde bir kıvılcım çaktı. İdris'teyken özenle sakladığı planlarını ağzından kaçırdığı için ona bağırdığı gün de aynı kıvılcımlara tanık olmuştu. Ama bu başka bir Jace'ti. Ona bakarken elleri titremiyor, şakakları zonklamıyordu. "Sen ne yaptın?"

"Sebastian'ın peşine düştüm," dedi. "Yeni uyanmıştım, sonra onu görünce nereye gideceğini merak ettim." Ellerini kotunun ceplerine sokup meydan okurcasına baktı. Jace yiyecekmiş gibi, rüzgarda dağılan saçlarından çizmelerine kadar onu baştan aşağı süzerken Clary bütün kanının yüzünde toplanmaya başladığını hissetti. Genç adamın yanakları ve karın kasları terden parlıyordu. Eşofmanının belini katladığından

V şeklindeki kasık kasları iyice ortaya çıkmıştı. Clary onun kollarında olmanın, bütün kaslarını hissedebilecek kadar birbirine sarılmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlıyordu...

Keskin bir utanç duygusuyla başı döndü. Daha beteri, Jace'in hiç de utanıyormuş gibi görünmemesiydi. Sanki bir gece önce yaşananlar onu hiç etkilememişti. Sadece canı sıkkındı. Sıkkın, terli ve çok seksi.

"Neyse," dedi. "Bir daha büyüyle gizlenen bir evin kapısından çıkmaman gerektiği halde sinsice çıkmaya karar verdiğinde en azından bir not bırak."

Clary kaşlarını kaldırdı.

"Sen bana laf mı sokuyorsun?"

Jace bıçaklardan birini havaya fırlatıp tekrar yakaladı. "Olabilir."

"Clary'yi Magdalena'ya götürdüm," dedi Sebastian. Duvardan bir bıçak almış inceliyordu. "*Adamas* taşını ona verdik."

Jace ikinci bıçağı havaya fırlatmıştı ama dikkati dağıldığından yakalayamadı ve bıçak yere saplandı. "Sahi mi?"

"Evet," diye yanıtladı Sebastian. "Ve Clary'ye planı anlattım. Onları yok edebilmek için yüce iblislerin aklını çelmeyi planladığımızı söyledim."

"Ama bunu nasıl yapmayı planladığını söylemedin," dedi Clary. "Bana o kısmını hiç anlatmadın."

"Jace'in yanında anlatmanın daha doğru olacağını düşündüm," dedi Sebastian. Birden elindeki bıçağı Jace'e fırlattı,

genç adam kendi bıçağıyla saldırıyı engelledi. Bıçak gürültüyle yere düşerken Sebastian ıslık çaldı. "Hızlısın," dedi.

Clary ağabeyinin üzerine yürüdü.

"Onu yaralayabilirdin."

"Onu yaralayan her şey beni de yaralar," dedi Sebastian. "Ona ne kadar güvendiğimi gösteriyordum. Şimdi senin de bize güvenmeni istiyorum." Simsiyah gözleriyle delercesine bakıyordu. "*Adamas*," diye devam etti. "Bugün teslim ettiğimiz madde. Onunla ne yapıldığını biliyor musun?"

"Elbette. Melek bıçakları. Alicante'nin iblis kuleleri. Steller..."

"Ve Ruh Kupası."

Clary başını iki yana salladı. "Hayır, Fani Kupa altındır. Görmüştüm."

"Altına batırılmış *adamas*. Ruh Kılıcı da bu maddeden yapılmıştır. Derler ki cennetteki sarayları da bununla inşa ederlermiş. Üstelik üzerinde çalışmak da kolay değildir. Sadece Demir Kız Kardeşler maddeyi şekillendirebilir, bu yüzden bu maddeye sadece onların erişimi bulunur."

"Neden onu Magdalena'ya verdin?"

"Bize ikinci bir Ruh Kupası yapması için," dedi Jace.

"İkinci bir Ruh Kupası mı?" Clary duyduklarına inanamıyordu. "Ama bunu yapamazsınız. Öylece ikinci bir Ruh Kupası yaratamazsınız. Yoksa orijinal Ruh Kupası kaybolduğunda Meclis paniğe kapılmazdı. Hatta Valentine'ın da kupaya o kadar ihtiyacı kalmazdı."

"Bir kupadan bahsediyoruz," dedi Jace. "Nasıl yapılmış olursa olsun, bir melek gönüllü olarak kanıyla doldurmadığı sürece sadece bir kupa olarak kalacak. Meselenin özü bu."

"Raziel'in gönüllü olarak ikinci kupayı kanıyla doldura-cağına inanıyorsunuz, öyle mi?" Clary sesindeki keskin alayı saklayamıyordu. "İyi şanslar."

"Bu bir taktik, Clary," dedi Sebastian. "Biliyorsun, her şeyin arasında bir ittifak var. İster melek ister iblis... İblisler, Raziel'le aynı rütbede bir iblis istediğimize inanıyor. Kanını bizimkiyle birleştirip yeni bir Gölge Avcısı ırkı yaratacak güçlü bir iblis. Yasa'ya, Meclis'e ya da Anlaşmalar'a bağlı olmayan bir iblis."

"Onlara Gölge Avcıları'nı... gerileteceğinizi mi söyle-diniz?"

"Onun gibi bir şey." Sebastian parmaklarını beyaz saçların-dan geçirirken güldü. "Jace, açıklamama yardım eder misin?"

"Valentine bir bağnazdı," dedi Jace. "Her şey hakkında yanılıyordu. Gölge Avcıları'nı öldürme konusunda yanılıyor-du. Aşağı Dünyalılar hakkında yanılıyordu. Ama Meclis ya da Konsey konusunda haklıydı. Üyelerin hepsi de yozlaşmıştı. Melek tarafından iletilen Yasalar gelişigüzel ve saçma sapandı. Cezalar daha da beterdi. *Yasa katıdır ama Yasa yasadır.* Bunu kaç kere duyduğunu hatırlıyor musun? Onların paçasını kurtar-maya çalışırken bile kaç kere Meclis ve Yasalar önünde boyun eğdiğimizi de hatırlıyor olmalısın. Beni hapse atan kimdi? Simon'ı hapse atan kimdi? Meclis. Kim onu yakmak istedi?"

Clary'nin kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Jace'in o çok iyi tanıdığı sesiyle dudaklarından süzülen sözcükler, elinin ayağının boşalmasına neden oluyordu. Hem haklıydı hem de yanılıyordu. Tıpkı Valentine gibi. Ama Valentine'a inanmak istediği zaman olduğu gibi şimdi de Jace'e inanmak istiyordu.

"Pekala," dedi. "Meclis'in yozlaştığını biliyorum. Ama bunun iblislerle anlaşma yapmayı gerektirmesini anlayamıyorum."

"Amacımız iblisleri yok etmek," dedi Sebastian. "Ama Meclis bütün enerjisini başka alanlarda harcıyor. Kalkanlar zayıfladı, her geçen gün çok daha büyük sayılarda iblis dünyaya sızıyor, oysa Meclis kör gözlerle bakıyor. Kuzeyde, Wrangel Adası'nda bir Geçit açtık. Ruh Kupası'nı vaat ederek iblisleri oradan çekmeye çalışacağız. Ruh Kupası'nı kanlarıyla doldurduklarında yok olacaklar. Bu anlaşmayı birçok yüce iblisle yaptım. Jace'le birlikte onları öldürdüğümüzde Meclis bizim hesaba katmaları gereken bir güç olduğumuzu görecek. Eninde sonunda bizi dinlemek zorunda kalacaklar."

Clary bakakaldı. "Yüce iblisleri öldürmek hiç kolay değildir."

"Bugün öldürdüm," dedi Sebastian. "Bu yüzden fedai iblisleri öldürdüğümüz için başımız belaya girmeyecek. Efendilerini öldürdüm."

Clary önce Jace'e, sonra Sebastian'a baktı. Jace'in gözleri soğuk bir merakla doluydu, Sebastian ise gergin görünüyordu. Sanki Clary'nin kafasının içindekileri okumaya çalışı-

yordu. "Eh," dedi kız sonunda. "Bunları hazmetmem biraz zor olacak. Ve ikinizin böyle bir tehlikeye atılması fikri hiç hoşuma gitmiyor. Ama planınızı anlatacak kadar bana güvendiğiniz için mutluyum."

"Söylemiştim," dedi Jace. "Onun anlayacağını söylemiştim."

"Anlamayacağını hiç iddia etmedim." Sebastian gözlerini Clary'nin yüzünden ayırmadı.

Clary güçlükle yutkundu. "Dün gece fazla uyumadım," dedi. "Dinlenmem gerekiyor."

"Bak bu kötü oldu," dedi Sebastian. "Eyfel Kulesi'ne çıkmak ister misin diye soracaktım." Kara gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu, Clary yine onun espri yapıp yapmadığını anlayamadı. Daha bir şey söylemesine fırsat kalmadan Jace'in elini elinde hissetti.

"Seninle geleyim," dedi. "Ben de pek uyuyamadım." Başıyla Sebastian'ı selamladı. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Sebastian cevap vermedi. Merdivenlere varmışlardı ki arkalarından seslendi. "Clary."

Elini Jace'ten kurtarıp arkasına baktı. "Efendim?"

"Atkım." Sebastian elini uzattı.

"Ah. Doğru ya." Ona doğru birkaç adım atan Clary sinirli parmaklarla boğazındaki atkıyı çözmeye girişti. Düğüm olmuştu. Birkaç saniye onu seyreden Sebastian sabırsızca homurdanıp uzun adımlarla yanına geldi. Birkaç hareketle düğümü çözüp atkıyı çekerken Clary kaskatı kesilmişti. Boynunda dolaşan parmakların oyalandığını sandı bir an.

Fairchild Malikanesi'nin harabesinin bulunduğu tepede Sebastian'ın onu öptüğü günü hatırladı. Nasıl da karanlık ve terk edilmiş bir yere düşüyormuş hissine kapılmıştı? Kaybolmuş, dehşete düşmüştü. Rahatsız olup gerilediğinde atkının ucu omzundan düştü. "Ödünç verdiğin için sağol," dedikten sonra Jace'in ardından koşar adım merdivenleri indi. Elinde atkısı, gözlerinde sorgulayan bir ifadeyle arkasından bakan ağabeyini görmek istemiyordu.

Simon ölü yaprakların üzerinde durup önündeki yola baktı, bir kez daha kendini insan zannederek derin bir nefes çekme ihtiyacı hissetti. Central Park'ta, Shakespeare Bahçesi yakınlarındaydı. Ağaçlar sonbaharın son coşkusunu yitirmeye başlamış, altın, yeşil ve kırmızı yapraklar kahverengi ve siyah renklere bürünmüştü. Dalların çoğu artık çıplaktı.

Tekrar parmağındaki yüzüğe dokundu. *Clary?*

Cevap gelmedi. Kasları gitar teli gibi gerilmişti. Yüzükle ona ulaşmasının üzerinden uzun zaman geçmişti. Kendine sürekli kızın uyuduğunu söyleyip duruyordu ama midesindeki berbat düğümlenme hissi geçecek gibi değildi. Yüzük onunla tek bağlantısıydı ve şu anda bir teneke parçasından daha faydalı görünmüyordu.

Ellerini indirip dar yol boyunca ilerledi, Shakespeare'in oyunlarından mısraların yazılı olduğu bankların ve heykellerin yanından geçti. Yol sağa kıvrıldığında onu gördü. Başını öteki yana çevirmiş, bir bankta oturuyordu. Uzun koyu renk

saçlarını arkasında örmüştü. Hiç kıpırdamadan bekliyordu. Onu bekliyordu.

Simon sırtını dikleştirip ona doğru yürüdü. Sanki her adımda bacakları daha da ağırlaşıyordu.

Kız, onun yaklaştığını duyunca döndü. Simon yanına otururken solgun yüzü her zamankinden daha solgundu. "Simon," dedi nefesini salarken. "Geleceğinden emin değildim."

"Selam, Rebecca."

Kız elini uzattığında onunla tokalaştı. Sabah çıkarken eldivenlerini yanına aldığı için şükrediyordu, böylece ablası ona dokunduğunda ellerinin ne kadar soğuk olduğunu hissetmeyecekti. Görüşmeyeli çok olmamıştı, en son dört ay önce görüşmüşlerdi, ama Simon onu yıllar öncesinden tanıdığı birinin fotoğrafı gibi görüyordu. Oysa kızın her şeyi aynıydı. Koyu renk saçları, kahverengi gözleri tıpkı kendisininki gibiydi ve burnu çillerle kaplıydı. Kotunun üzerine parlak sarı bir parka giymiş, boynuna üzerinde kocaman sarı çiçek desenleri olan yeşil bir atkı takmıştı. Clary onun tarzına "hippi şıklığı" derdi. Becky kıyafetlerinin neredeyse yarısını ikinci el giysi satan dükkanlardan alır, diğer yarısını da kendi dikerdi.

Tokalaşırlarken kızın gözleri yaşlarla doldu. "Si," diyerek atılıp kollarını kardeşine doladı. Simon onun sarılmasına izin verdi, hafifçe sırtını okşadı. Kız geri çekildiğinde gözlerini silip suratını astı. "Tanrım, suratın buz gibi," dedi. "Keşke atkı taksaydın." Suçlarcasına kardeşine baktı. "Neyse, nerelerdeydin?"

"Sana söyledim," dedi Simon. "Bir arkadaşta kalıyorum."

Kız havlarcasına küçük bir kahkaha attı. "Pekala, Simon, bu kadarla kurtulamazsın. Neler oluyor?"

"Becks..."

"Şükran Günü için evi aradım," dedi Rebecca gözlerini ilerideki ağaçlara dikerek. "Bilirsin işte, hangi trenle geleyim falan diye soracaktım. Peki aradığımda annem ne dedi, biliyor musun? Eve gelmememi, Şükran Günü falan kutlamayacağımızı söyledi. O yüzden seni aradım. Cevap vermedin. Nerede olduğunu öğrenmek için yine annemi aradım. Telefonu suratıma kapattı. Yani öylece telefonu suratıma kapattı. Eve geldim. İşte o zaman kapıdaki bütün o aptalca şeyleri gördüm. Annem için ödüm patladı. Senin öldüğünü söyledi. 'Öldü,' dedi. Senin öldüğünü, yerine bir canavarın geçtiğini söyledi."

"Sen ne yaptın?"

"Hemen oradan çıktım," dedi Rebecca. Simon onun metanetle konuşmaya çalıştığını görebiliyordu ama kızın sesinde hafif bir korku tınısı yok değildi. "Annemin aklını kaçırdığı kesin."

"Ah," diyebildi Simon. Ablası ve annesi arasındaki ilişki her zaman karmaşık olmuştu. Rebecca kadına "çatlak" ya da "deli" demekten hoşlanırdı. Ama ilk defa sanki bunu gerçekten kastediyordu.

"Ah, ya tabii," diye azarladı Rebecca. "Ben de az kalsın kafayı yiyecektim. Sana her beş dakikada bir mesaj attım. Sonunda bir arkadaşında olduğunu söylediğin aptal mesajın

geldi. Şimdi de benimle burada buluşmak istiyorsun. Lanet olsun, Simon. Neler oluyor? Ne zamandır böyle?"

"Ne ne zamandır böyle?"

"Sence? Tabii ki annemin aklını kaçırmasından bahsediyorum." Rebecca minik parmaklarıyla atkısını yokladı. "Bir şeyler yapmalıyız. Birileriyle konuşmalıyız. Doktorlar. İlaç tedavisi falan işte. Ne yapacağımı bilemedim. Sen olmadan bir şey yapamam. Sen benim kardeşimsin."

"Yapamam," dedi Simon. "Yani demek istediğim... Ben sana yardım edemem."

Rebecca'nın sesi yumuşadı. "Biliyorum, saçma bir durum, daha lisedesin. Ama Simon, bu kararları birlikte vermeliyiz."

"İlaç tedavisi konusunda sana yardım edemeyeceğimi söylemeye çalışıyorum," dedi Simon. "Ya da onu doktora götürme konusunda. Çünkü o iyi. Ben bir canavarım."

Rebecca'nın ağzı açık kaldı. "Senin de mi beynini yıkadı?"

"Hayır."

Kızın sesi titredi. "Belki seni incitmiştir, nasıl ağır konuştuğunu bilirim. Hatta düşündüm de... Hayır, ne olursa olsun bunu asla yapamaz. Ama yaptıysa... Sana bir fiske vurduysa... Simon, bana yardım etmelisin."

Simon artık dayanamıyordu. Eldivenini çıkarıp elini uzattı. Deniz kenarına gittiklerinde, suya kendi başına giremeyecek kadar küçük olduğu zamanlarda onun elini tuttuğu gibi... Futbol antrenmanından sonra yüzündeki kanı, babası öldüğünde annesi zombi gibi yatakta yatıp tavanı seyrederken gözyaş-

larını silen hep ablası olmuştu. Henüz patikli pijamalar giydiği günlerde, yarış arabası şeklindeki yatağının kenarına oturup ona kitap okuyan oydu. *Benim adım Lorax. Ağaçlarla konuşurum.* Ev işi yapmaya karar verdiğinde kazara bütün kıyafetlerinin çekip küçülmesine neden olan, annesi zaman bulamadığında öğle yemeğini hazırlayıp onu okula gönderen de oydu. *Rebecca*, diye düşündü Simon. *Kesmem gereken son bağım.*

"Elimi tut," dedi.

Kız onun elini tutunca yüzünü ekşitti. "Üşümüşsün. Hasta mısın?"

"Öyle de denebilir." Simon gerçekten büyük bir terslik olduğunu anlatmak istercesine baktı, oysa ablasının kahverengi gözlerinde güvenden başka bir şey yoktu. Genç adam sabırsızlık nidasını yuttu. Ablasının suçu değildi ki. Bilemezdi. "Nabzıma bak," dedi.

"Nabız nasıl ölçülür bilmiyorum, Simon. Ben sanat tarihi okuyorum."

Simon onun parmaklarım bileğine yerleştirdi. "Bastır. Bir şey hissediyor musun?"

Bir an için Rebecca kımıldamadan durdu, sadece alnındaki perçemler rüzgarla uçuşuyordu. "Hayır. Hissetmem mi gerekiyor?"

"Becky..." Simon kızgınlıkla bileğini geri çekti. Yapacak bir şey yoktu. Daha doğrusu bunu yapmanın tek bir yolu vardı. "Bana bak," dedi. Kız gözlerini ona çevirdiğinde Simon sivri dişlerini çıkardı.

Rebecca bir çığlık attı.

Çığlık attı ve banktan sertleşmiş toprakla yaprakların üzerine düştü. Gelip geçenler merakla onlara bakıyordu ama burası New York'tu, kimse durup öyle uzun boylu bakmazdı, o yüzden gelip geçmeye devam ettiler.

Simon kendini perişan hissediyordu. Böyle olmasını o istemişti ama yerdeki ablasına bakarken şimdi daha farklı hissediyordu. Eliyle ağzını kapatan kızın yüzü öylesine solmuştu ki çilleri mürekkep lekeleri gibi ortaya çıkmıştı. Annesi de aynı tepkiyi vermişti. Bir keresinde Clary'ye, sevdiğin insanlara güvenini yitirmekten daha kötü bir duygu olmadığını söyleyişini hatırladı. Oysa yanılıyordu. Sevdiğin insanları korkutmak daha beter bir şeydi. "Rebecca," dediğinde sesi titriyordu. "Becky..."

Kızın eli hala ağzındaydı, başını iki yana salladı. Hala toprakta oturuyor, atkısı yaprakları süpürüyordu. Başka şartlar altında olsa komik bir görüntüydü.

Simon banktan inip ablasının yanında diz çöktü. Dişlerini geri çekmişti ama kız hala oradaymışlar gibi ağzına bakıyordu. Genç adam büyük tereddütle elini uzatıp onun omzuna dokundu. "Becks," dedi. "Senin canını asla yakmam. Annemin de canını asla yakmam. Buradan gideceğimi, beni bir daha görmeyeceğini söylemek için seni son bir kez görmek istedim. İkinizi de bir daha rahatsız etmeyeceğim. Şükran Günü'nü bensiz de kutlayabilirsiniz. Gelmem. Sizinle konuşmaya çalışmam. Ben..."

"Simon." Rebecca onun kolunu yakaladı, sonra hızla kendine çekti. Ablasının üzerine düştüğünde sarmaş dolaş oldular. En son böyle sarıldıkları gün, babasının cenazesinden hemen sonraydı. Simon sonu gelmeyecekmiş gibi ağlamıştı. "Seni bir daha görmemeye katlanamam."

"Ah," dedi Simon. Toprağa oturduğunda öylesine şaşkındı ki hiçbir şey düşünemiyordu. Rebecca kolunu ona iyice sardı, kendisinden daha cılız olsa da yaslanmasına izin verdi. Tıpkı çocukken olduğu gibi onu kucaklıyordu. "Ben aksini düşünmüştüm," dedi Simon.

"Niye?"

"Ben bir vampirim," diye yanıtladı genç adam. Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa delice geliyordu.

"Demek vampirler gerçekten var?"

"Kurtadamlar da var. Ve daha bir sürü çılgınca şey. Bu... Bu oluverdi. Yani saldırıya uğradım. Böyle olmayı ben seçmedim. Ama önemi yok. Ben artık buyum."

"Sen..." Rebecca duraksadığında Simon kızın aklındaki sorunun gerçekten büyük bir soru olduğunu, onun için çok büyük önem taşıdığını sezebiliyordu. "Sen insanları ısırıyor musun?"

Simon'ın aklına Isabelle geldi, sonra gözünün önüne gelen görüntüyü hemen kovaladı. *Ve on üç yaşında bir kızı ısırdım. Sonra bir adamı.* Hayır. Ablasının bunları bilmesi gerekmiyordu. "Kanı şişeden içiyorum. Hayvan kanı. İnsanların canını yakmıyorum."

"Tamam." Rebecca rahat bir nefes aldı. "Tamam."

"Öyle mi? Yani sorun değil mi?"

"Elbette değil. Seni seviyorum," dedi kız. Beceriksizce kardeşinin sırtını sıvazladı. Simon elinin ıslandığını hissedince aşağı baktı. Ablası ağlıyordu. Gözyaşlarından biri parmağına düşmüştü. Sonra bir başkası onu takip ettiğinde Simon parmaklarını sıktı. "Bir yolunu bulacağız," diye devam etti Rebecca. "Sen benim küçük kardeşimsin, geri zekalının başkanı. Ne olursa olsun seni seviyorum."

Ağaçların arasındaki gölgeli boşluklara bakarak omuz omuza öylece oturmaya devam ettiler.

Jace'in odası açık pencerelerden içeri dolan öğle güneşiyle aydınlanıyordu. Clary ahşap zemin üzerinde çizmelerinin tıkırtıları eşliğinde içeri girer girmez, Jace kapıyı kapatıp kilitledi. Bıçaklarını komodinin üzerine bıraktığında tıngırtılı bir gürültü oldu. Clary iyi olup olmadığını sormak için ona doğru dönüyordu ki beline sarılan kolları hissetti.

Çizmelerinin topukları boyunu birkaç santim uzatıyordu, yine de Jace onu öpmek için eğilmek zorunda kalmıştı. Belinden tutup Clary'yi havaya kaldırdı, bir saniye sonra dudak dudağa öpüşüyorlardı. Boy sorunu ve içinde bulundukları tuhaf durum tamamen unutulmuştu. Jace'in dudakları tuz ve ateş tadındaydı. Clary bütün duyularıyla ona odaklandı. Teninin ve terinin tanıdık kokusu, yanağına değen ıslak saçları, şekilli omuzları ve sırtı, vücutlarının birbirine uyumu...

Jace onun kazağını başından çekip çıkardı. Altındaki tişört kısa kolluydu, Clary onun bedeninden yayılan sıcaklığı çıplak teninde hissedebiliyordu. Genç adam dudaklarını ayırmadan pantolonunun düğmelerini çözerken neredeyse bayılacak gibi hissetti.

Jace'in bileğini tutup onu durdurmak için bütün gücünü toplaması gerekti. "Jace," dedi. "Yapma."

Genç adam onun gözlerine bakabilecek kadar geri çekildi. Gözleri cam gibiydi, odaklanmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Neden?"

Clary gözlerini sımsıkı yumdu. "Dün gece biz... Yani ben bayılmasaydım dün gece neler olabileceğini bilemiyorum, üstelik insanlarla dolu bir yerdeydik. Sence ilk seferin, hatta herhangi bir seferin bir sürü yabancının gözü önünde olmasını ister miyim?"

"Bizim suçumuz değildi," dedi Jace. Parmaklarıyla nazikçe Clary'nin saçlarını okşadı. Avcundaki kurumuş yara hafifçe kızın yanağına değiyordu. "O gümüşümsü madde peri uyuşturucusuydu, sana söylemiştim. Kafamız iyiydi. Ama şimdi ayığım, sen de ayıksın..."

"Ve Sebastian yukarıda ve ben çok yorgunum ve..." *Ve bu daha sonra ikimizin de pişman olacağı korkunç bir şey olur.* "Ve ben hiç havamda değilim," diye yalan söyledi sonunda.

"Havanda değil misin?" Jace'in sesinden ona inanmadığı belliydi.

"Daha önce hiçbir kız bunu sana söylemediyse üzgünüm, Jace, ama hayır, hiç havamda değilim." Gözlerini kasten, Jace'in hala bırakmadığı pantolon düğmesine çevirdi. "Ve havam giderek daha da kaçıyor."

Jace kaşlarını havaya kaldırdı ama bir şey demeden onu bıraktı.

"Jace..."

"Ben soğuk bir duş alacağım," diyen genç adam geriledi. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Banyo kapısını arkasından çarptığında Clary yatağa yürüdü. Düzgünce yapılmıştı, örtülerde hiç gümüş artığı yoktu. Uzanıp elleriyle yüzünü kapattı. Daha önce de kavga etmişlerdi. Clary hep normal çiftler kadar kavga ettiklerini düşünürdü. Kavgaları genellikle yumuşak olurdu, birbirlerine gerçekten öfkelendikleri görülmemişti. Ama bu sefer Jace'in gözlerinde, kızı gerçekten sarsan başka bir soğukluk vardı. Kafasındaki soruyu kovalamak her zamankinden çok daha zordu şu anda: Gerçek Jace hala orada mıydı? Kurtarılabilecek bir şey kalmış mıydı?

Bu Orman Yasası,
Gökyüzü kadar eski ve gerçek,
Ve Kurt başarısını sürdürmeli,
Ama başarısız Kurt ölmeli.
Ağacın gövdesini saran sarmaşık gibi,
Yasa her yeri sarmalı;
Sürünün gücü Kurt,

Kurdun gücü Sürü.

Jordan, odasının duvarında asılı duran şiire kör gözlerle baktı. Eski bir sahafta bulduğu eski bir posterdi, kelimelerin etrafında zarif yapraklardan oluşan bir çerçeve çizilmişti. Rudyard Kipling tarafından yazılan bu şiir, kurtadamları yöneten yasaları çok doğru bir şekilde dile getiriyordu. Jordan şairin de Aşağı Dünyalı olup olmadığını, en azından onları bilip bilmediğini merak ediyordu. Sahafta posteri görür görmez satın almış, odasındaki duvara asmıştı. Oysa hiçbir zaman şiirle arası iyi olmamıştı.

Son bir saattir evde volta atıyor, bazen telefonunu çıkarıp Maia'dan mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyor, aralarda buzdolabını açıp atıştıracak bir şeyler arıyordu. Dolapta cazip bir şey yoktu ama bir şeyler almak için dışarı çıkmayı göze alamıyordu, çünkü evde değilken Maia gelebilirdi. Duş aldı, mutfağı temizledi, televizyon seyretmeyi denese de kafasını veremedi, sonunda DVD'lerini renk sırasına göre dizmeye başladı.

Yerinde duramıyordu. Bazen dolunay öncesi de değişmek üzere olduğunu bildiğinden böyle olur, damarlarındaki kanın çekildiğini hissederdi. Ama ay küçülüyordu ve derisinden soyunma isteğini doğuran değişim değildi. Tek nedeni Maia'ydı. İki gün sürekli birlikte olduktan sonra onsuz olmak zor geliyordu.

Maia, Luke iyileşiyor olsa da üye olmayan biriyle gidip sürüyü kızdırmaya gerek olmadığını söyleyerek polis merke-

zine tek başına gitmişti. Jordan'ın onunla beraber gitmesine gerek yoktu çünkü Maia sadece Luke'tan ertesi gün çiftliği kullanma izni isteyecek, sonra çiftliği arayıp çiftliğin bakımı için arada bir uğrayan sürü üyelerinden biri oradaysa onu uyaracaktı. Jordan onun haklı olduğunu biliyordu. Beraber gitmelerine gerek yoktu. Yine de Maia yanından ayrılınca huzursuzlanmış, bu his giderek artmıştı. Yoksa ondan sıkıldığı için mi yalnız gitmişti? Son gecelerinde durumu tekrar değerlendirip ayrılmanın daha doğru olduğuna karar vermiş olabilir miydi? Ve aralarında nasıl bir şey vardı? Çıkıyorlar mıydı? *Bunu ona birlikte uyumadan önce sorsaydın ya, akıllım*, diye söylendi kendi kendine. Ve bir kez daha kendini buzdolabının önünde buldu. İçindekiler hala aynıydı. Kan şişeleri, buzu çözülen bir et parçası ve ısırılmış bir elma.

Kapıda anahtar sesini duyduğunda olduğu yerde sıçrayıp arkasına döndü. Üzerini kontrol etti. Yalınayaktı, kot ve eski bir tişört giymişti. Neden daha iyi görünmek için tıraş olmamış, biraz koku falan sürünmemişti ki? Maia oturma odasına girip yedek anahtarları sehpanın üzerine bırakırken Jordan hızla saçlarını düzeltti. Kız üstünü değiştirmiş, kot pantolonunun üzerine açık pembe bir kazak giymişti. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Kırmızı dudakları ve gözleri parlıyordu. Jordan onu öyle öpmek istedi ki resmen canı yandı.

Bunun yerine yutkundu. "Eee... Nasıl geçti?"

"İyi. Magnus çiftliği kullanabilecek. Ona mesajla haber verdim." Ağır adımlarla tezgaha yaklaşıp dirseklerini üzerine

dayadı. "Luke'a Raphael'in Maureen'le ilgili söylediklerini de aktardım. Umarım sorun değildir."

Jordan şaşırdı. "Bilmesine gerek var mıydı?"

Kızın omuzları birden çöktü. "Aman Tanrım. Sakın bunun bir sır olması gerektiğini söyleme."

"Hayır. Ben sadece merak..."

"Eh, Aşağı Manhattan'da ortalığı kana bulayan çılgın bir vampir varsa bundan sürünün haberdar olması iyi olur. Orası onların bölgesi. Hem Simon'a söyleyip söylememe konusunda Luke'un fikrini almak istedim."

"Peki ya benim fikrim?" İncinmiş gibi yapıyordu ama bir parça gerçeklik payı olmadığı da söylenemezdi. Bu konuyu daha önce konuşmuşlardı. Maureen dışarıda bir yerlerdeydi ve onu öldürme görevi Jordan'a verilmişti. Simon'a bu haberi söylemek, şu anda yüklendiği bir sürü derde bir dert daha katmaktan öteye gitmezdi. Jordan ona söylememelerini önermişti. Söylese ne olacaktı ki? Öte yandan Maia bundan emin değildi.

Kız tezgahın üstüne oturup Jordan'a baktı. Parlayan kahverengi gözleriyle Jordan'a yukarıdan bakıyordu. "Bir büyüğün fikrini almak istedim."

Jordan kızın bacaklarını kavrayıp kotunun dikişleriyle oynadı. "On sekiz yaşındayım. Senin için yeterince büyük değil miyim?"

Kız, ellerini onun omzuna koyup kaslarını ovdu. Sanki dayanıklılığını sınıyordu. "Eh, kesinlikle büyümüşsün..."

Jordan onu tezgahtan indirip beline sarılarak öptü. Öpüşürlerken damarlarındaki kan köpürüyor, alev alıyordu. Maia da onun kollarında eriyip bitiyordu. Jordan elini onun başına götürüp beresini çıkardığında kızın kıvırcık saçları omuzlarına döküldü. Maia onun tişörtünü başının üzerinden çıkarırken genç adam onu boynundan öptü. Kızın elleri her yerindeydi. Omuzlarında, sırtında, kollarında... Bir kedi gibi mırlıyordu. Jordan kendini bir helyum balonu gibi hissetti. Öpüşmenin yanı sıra rahatladığı için başı dönüyordu. Sonuçta Maia ondan vazgeçmemişti.

"Jordy," dedi Maia. "Bekle."

Konu ciddi olmadıkça Maia ona Jordy demezdi. Genç adamın deli gibi atan kalbi daha da hızlandı. "Sorun ne?"

"Ben sadece... Yani birbirimizi her gördüğümüzde yatağa girersek... Biliyorum, bunu ben başlattım, senin hiç suçun yok. Ama belki konuşsak iyi olur."

Jordan kızın kocaman gözlerine, boynunda atan damara, yanaklarındaki kızarıklığa baktı. Sonra kendini konuşmaya zorladı. "Tamam. Ne konuşmak istiyorsun?"

Maia onu bir süre seyretti. Sonra birden başını iki yana sallayıp "Hiç," dedi. Ellerini genç adamın ensesinde birleştirip kendine çekti, bedenini onunkine dayayıp şehvetle öptü. "Hiçbir şey."

Jace banyodan çıkıp havluyla saçlarını kurutturken Clary aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Hala yatağın

kenarında oturuyordu. Başını kaldırıp ona baktı. Beyaz yara izleriyle kaplı altın rengi pürüzsüz bedenine şimdi mavi bir tişört geçiriyordu.

Clary gözlerini kaçırdığında genç adam mis gibi sabun kokuları eşliğinde gelip yanına oturdu.

"Özür dilerim," dedi.

Clary afallayarak ona baktı. Bu yeni Jace'in üzülüp üzülemeyeceğini merak ediyordu. Yüz ifadesi üzgündü, biraz meraklı bakıyordu, ama samimiyetsiz olduğu söylenemezdi.

"Vay canına," dedi Clary. "Şu soğuk duş gerçekten acımasızmış."

Jace'in dudakları sırıtır gibi kıvrıldı ama hemen kendini toplayıp ciddileşti. Parmaklarıyla Clary'nin çenesini tuttu. "Seni zorlamamalıydım. Ben sadece... Yani düşünsene, on hafta önce birbirimize sarılacağımız bile aklımıza gelmezdi."

"Biliyorum."

Avcunu yanağına götürüp Clary'nin başını kaldıran uzun parmakları serindi. Bakışırlarken Jace'le ilgili her şey çok tanıdık geliyordu. Soluk altın rengi gözbebekleri, yanağındaki yara izi, dolgun alt dudağı, sinir edecek derecede yakışıklı görünmesine rağmen dişinde onu kusurlu kılan çatlak... Yine de Clary kendini çocukluk evine yeniden gitmiş gibi hissediyordu: Sanki her şey aynı görünüyordu ama şimdi orada başka bir aile yaşıyordu. "Hiç umrumda değildi," dedi Jace. "Seni her türlü istiyordum. Seni hep istedim. Senden başka hiçbir şey önemli değildi. Hiç olmadı."

Clary yutkundu. Sadece Jace'le birlikteyken olduğu gibi bildik kelebeklerle değil, aynı zamanda gerçek bir huzursuzlukla midesi kasıldı.

"Ama Jace, bu doğru değil. Ailen de senin için önemliydi. Ve senin bir Nefilim olmaktan hep gurur duyduğunu düşünmüşümdür. Meleklerden biri olmayı önemsiyordun."

"Gurur mu?" dedi genç adam. "Yarı melek yarı insan olmak... Böyle bir durumdayken her zaman ne kadar yetersiz olduğunun farkında olursun. Melek değilsindir. Cennetin sevgilisi değilsindir. Raziel bizi umursamaz. Ona dua bile edemiyoruz. Hiçbir şeye inanamıyoruz. Dualarımız hiçliğe gidiyor. Sana karşı hislerimin tek açıklaması olarak iblis kanı taşıdığıma inandığımı söylemiştim, hatırlıyor musun? Böyle düşünmek gerçekten daha rahatlatıcıydı. Ben hiçbir zaman bir melek olmadım. Meleğe yakın bir şey bile olmadım. Eh, belki ben cennetten kovulan meleklerdenimdir."

"Cennetten kovulanlar iblistir."

"Ben Nefilim olmak istemiyorum," dedi Jace. "Başka bir şey olmak istiyorum. Daha güçlü, daha hızlı, insandan daha iyi bir şey... Aynı zamanda farklı bir şey. Bizi hiç umursamayan bir meleğin kurallarına boyun eğen biri olmak bana göre değil. Özgür olmak istiyorum." Hafifçe kızın saçlarını okşadı. "Şimdi mutluyum, Clary. Bu da bir şey değil midir?"

"Beraberken mutlu olduğumuzu sanıyordum," dedi Clary.

"Seninle hep mutlu oldum," dedi Jace. "Ama seni hak ettiğime hiç inanmadım."

"Şimdi inanıyor musun?"

"Şimdi bütün o duygular uçup gitti," diye yanıtladı genç adam. "Tek bildiğim, seni çok sevdiğim. Ve ilk kez bu kadarı bana yetiyor."

Clary gözlerini yumdu. Biraz sonra yine öpüşüyorlardı ama bu sefer şehvetten ziyade şefkatle birleşmişti dudakları. Jace onu okşarken eriyip gidebilirdi. Genç adamın nefeslerinin sıklaştığını hissettiğinde kendi nabzı da hızlandı. Jace'in elleri saçlarını, sırtını, belini okşadı. Dokunuşu rahatlatıcıydı, çarpan kalbi tanıdık bir müzik gibiydi. Notaları bir parça farklı olabilirdi ama gözleri kapalı olduğundan Clary farkı anlayamıyordu. Seelie Kraliçesi onların damarlarında aynı kanın aktığını söylemişti; o gün ikisinin de kalpleri hızla atıyordu, Jace'in kalbi durduğunda onunki de durmuştu sanki. Raziel'in acımasız bakışları altında bugün de Jace için aynı şeyi tekrar yapardı.

Jace parmaklarını çenesinden ayırmadan geri çekildi. "Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum," dedi. "Ne zaman istersen."

Clary sırtında bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Sözcükler basitti ama Jace'in tonunda tehlikeli ve baştan çıkarıcı bir davet vardı. *Ne istersen, ne zaman istersen...* Saçlarını düzeltirken eli belinde oyalandığında Clary yutkundu. Kendisini tutması için bir sürü gerekçesi vardı.

"Bana kitap oku," dedi birden.

Jace gözlerini kırpıştırıp ona baktı. "Efendim?"

Clary komodinin üzerindeki kitaplara bakıyordu. "Kafam allak bullak," dedi. "Sebastian'ın anlattıkları, dün gece, her şey... Uyumam lazım ama uykum yok. Küçükken uyuyamadığımda rahatlamam için annem bana kitap okurdu."

"Ve şu anda sana anneni mi hatırlatıyorum? Gidip daha erkeksi bir koku sürüneyim."

"Hayır, sadece... Yani hoş olabileceğini düşündüm."

Jace yastıkların üzerine abanıp yatağın yanındaki kitap yığınını inceledi. "Özellikle dinlemek istediğin bir şey var mı?" Abartılı hareketlerle yığının en üstündeki kitabı aldı. Deri ciltli eski bir kitaptı, kapakta altın harflerle İki Şehrin Hikayesi yazıyordu. "Dickens her zaman işe yarar."

"Onu okumuştum. Okulda ders olarak gördük," diye hatırladı Clary. O da Jace'in yanında yastıkların üzerine abandı. "Ama fazla hatırlamıyorum, o yüzden tekrar dinlemek hoşuma gidebilir."

"Harika. Okuma sesimin çok güzel ve melodik olduğunu söylerler." Kitabı açtı. İlk sayfada kitabın ismi süslü harflerle yazılıydı. Hemen altında uzun bir teşekkür notu düşülmüştü. Mürekkep neredeyse solmaya yüz tutmuştu, Clary yine de imzayı tanıdı: *En azından umut var, William Herondale.*

"Atalarından biri mi?" diye sordu Clary parmağıyla sayfayı okşayarak.

"Evet. Bu kitabın Valentine'da olması tuhaf. Babam ona vermiş olmalı." Jace rasgele bir sayfa açıp okumaya başladı: *Biraz sonra gölgelerden çıkıp ağır ağır konuştu. "Benden*

korkma. Bir şey söylediğimde hemen sinme. Küçük yaşta ölmüş gibiyim. Bütün hayatım boyunca küçük bir ölü olarak yaşamış olabilirim."

"Hayır, Bay Carton. Hayatınızın en iyi kısmının başladığından eminim; çok değerli olduğunuzdan adım gibi eminim."

"Ah, şimdi hikayeyi hatırladım," dedi Clary. "Aşk üçgeni. Kız, sıkıcı oğlanı seçiyor."

Jace sessizce kıkırdadı. "Senin için sıkıcı. Victoria dönemi kadınlarının jüponları altında neler olduğunu kim bilebilir?"

"Bu doğru, biliyor musun?"

"Jüponlar meselesi mi?"

"Hayır. Çok güzel bir okuma sesin var." Clary yanağını onun omzuna yasladı. Öpüştükleri zamanlar haricinde canını en çok yakan anlar bunlardı. Gerçek Jace'i hissettiği anlar. Tabii sadece gözlerini yumduğu sürece...

"Çelik gibi karın kaslarımı da unutmamak lazım," dedi genç adam sayfayı çevirirken. "Daha ne istersin?"

17

VEDA

Günün geç saatlerinde
Rıhtımdan aşağı yürürken
Çok güzel bir kızı duydum:
"Eyvahlar olsun, oyun oynayamıyorum."
Bir ozan onun sözlerini duydu
Ve hemen kızın yardımına koştu...

"Bu ulumayı dinlemeye devam etmek zorunda mıyız?" diye söylendi. Jordan'ın kamyonetinde oturmuş, çizmeli ayağını sinirli bir şekilde yere vuruyordu.

"Bu ulumayı seviyorum, kızım. Ve arabayı ben kullandığıma göre müziği de ben seçerim," dedi Magnus kibirli bir tavırla. Gerçekten de aracı o kullanıyordu. Simon onun araba

kullanmayı bildiğine şaşırmıştı ama neden şaşırdığını kestiremiyordu. Magnus asırlardır yaşıyordu. Bunun birkaç haftasını ehliyet kursuna ayırması garip değildi. Gerçi bu sefer de ehliyetin üzerindeki doğum tarihini merak etti. Ne yazdığını hayal bile edemiyordu.

Isabelle gözlerini devirdi. Arabanın içinde zaten sıkış tepiştiler, dördü birden koltuğa sıkışmışlardı. Simon onun geleceğini hiç sanmıyordu. Magnus dışında kimsenin geleceğini düşünmemişti. Alec bile, Magnus'u sinir etmek pahasına bu girişimin 'çok tehlikeli' olduğunu tekrar edip dursa da gelmek için ısrar etmişti. Sonra Magnus kamyonete binip kontağı çalıştırdığı anda Isabelle merdivenlerden paldır küldür inmiş, nefes nefese kapıya atılmış, "Ben de geliyorum," demişti.

Geleceğini söylemişti ve hepsi bu kadardı. Kimse onu gelmekten vazgeçirememiş, oturduğu koltuktan kımıldatamamıştı. Israrla Simon'a bakmıyor, neden gelmek istediğini açıklamıyordu. Sadece gelmek istiyordu ve gelmişti, işte o kadar. Kız, kot pantolonunun üzerine Magnus'un dolabından aşırmış olabileceği mor bir süet ceket giymiş, incecik beline palangasını takmıştı. Ortaya geçip oturduğu için Simon kapıyla onun arasında sıkışıp kalmıştı. Uçuşan saçları yüzünü gıdıklıyordu.

"İyi de bu ne?" dedi Alec kaşlarını çatarak CD çalara bakıp. Müzik çalıyordu ama içinde CD olmaması tuhaftı. Magnus mavi ışık saçan parmağıyla ses sistemine dokunduğunda müzik başlamıştı. "Peri grubu falan mı?"

Magnus cevap vermedi, bunun yerine sesi yükseltti.

Kız hemen aynaya koştu

Simsiyah saçları ve

Pahalı elbisesi uçuştu.

Sonra sokak boyunca yürüdü,

Bir yakışıklıyla tanışmayı umdu,

Şafak vakti artık ayakları şişmişti,

Ne yazık ki bütün erkekler eşcinseldi.

Isabelle burnundan kıkırdadı. "Bütün erkekler eşcinsel. En azından bu kamyonette. Sözüm meclisten dışarı, Simon."

"Demek fark ettin," diye yanıtladı onu genç adam.

"Ben kendimi daha çok özgür bir *biseksüel* olarak tanımlıyorum," diye ekledi Magnus.

"Lütfen bunu ailemin yanında bir daha söyleme," dedi Alec. "Özellikle de babamın yanında."

"Eşcinselliğini açıkladıktan sonra ailenin sorun çıkarmadığını sanıyordum," dedi Simon, Isabelle'in önüne eğilip Alec'e bakarak. Alec her zamanki gibi asık bir yüzle oturuyordu. Gür siyah saçlarını gözünün önünden itti. Sıradan sohbetler dışında Simon'la Alec pek içli dışlı sayılmazdı. Kolay biri olduğu söylenemezdi. Ama Simon son zamanlarda annesiyle yaşadığı sorunlar yüzünden Alec'in vereceği cevabı her zamankinden daha çok merak ediyordu.

"Annem kabullenmiş görünüyor," dedi Alec. "Ama babam... Hayır, o tam olarak kabullenemedi. Bir keresinde bana nasıl eşcinsele dönüştüğümü sordu."

Simon, Isabelle'in kasıldığını hissetti. "Eşcinsele dönüşmek mi?" Isabelle duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Alec, bana bunu söylememiştin."

"Umarım ona eşcinsel bir örümcek tarafından ısırıldığını söylemişsindir," dedi Simon.

Magnus kendini tutamayıp bir kahkaha attı. Isabelle hala kafası karışık görünüyordu. "Magnus'un çizgi romanlarını okudum," dedi Alec. "Yani ne demek istediğini biliyorum." Dudaklarında bir sırıtış dolaştı. "Peki, örümceğin eşcinselliğinden payıma düşeni alır mıydım?"

"Sadece gerçekten eşcinsel bir örümcekse," dedi Magnus ama Alec onun koluna bir yumruk indirdiğinde acıyla haykırdı. "Uf, tamam, söylediğimi unutun."

"Eh, her neyse," dedi Isabelle. Belli ki espriyi anlayamadığı için sinirlenmişti. "Zaten babamın İdris'ten geldiği de yok ya."

Alec içini çekti. "Mutlu aile tablomuzu mahvettiğim için kusura bakma. Babamın eşcinselliğimi sorun etmediğine inanmak istiyorsun ama bu konuda hiç mutlu değil."

"Ama böyle şeyler söylenip canını sıktıklarında bana söylemezsen sana nasıl yardım edebilirim ki?" Simon, galeyana gelen Isabelle'in sinirle titremeye başladığını hissedebiliyordu. "Sana nasıl..."

"Iz," dedi Alec yorgun bir sesle. "Öyle elle tutulur bir şey yok. Daha çok küçük şeyler. Magnus'la seyahate çıktığımızda babamı aradım ve babam onun nasıl olduğunu sormadı.

Meclis'te konuşmak için ayağa kalktığımda kimse dinlemiyor. Bunun yaşımla da ilgisi olabilir ama başka bir sebebi olması ihtimali de var. Annem bir arkadaşıyla torunları hakkında konuşuyordu ve ben odaya girdiğim anda ikisi birden sustular. Irina Cartwright mavi gözlerimi bir çocuğa veremeyecek olmamın çok yazık olduğunu söyledi." Omuz silkti, bir an için direksiyonu bırakıp elini tutan Magnus'a doğru baktı. "Yani beni koruyabileceğin bıçak yaraları gibi değil bunlar. Her gün milyonlarca kağıt kesiği şeklinde birikiyorlar."

"Alec," diye söze başladı Isabelle ama devamını getiremedi çünkü yol tabelası dönüşü gösteriyordu. Ok şeklinde ahşap tabelanın üzerine kalın harflerle 'ÜÇ OK ÇİFTLİĞİ' yazılmıştı. Simon, Luke'un, çiftlik evinde yere diz çöküp siyah boyayla çiftliğin adını yazdığı günü çok iyi hatırlıyordu. Aynı gün Clary'nin tabelanın altına eklediği çiçek desenleri yağmurdan silinmiş, neredeyse görünmez olmuştu.

"Sola dön," dedi Simon. Elini uzattığında neredeyse Alec'e çarpıyordu. "Magnus, geldik."

Ancak birkaç bölüm sonra Clary yorgunluğuna yenik düşüp Jace'in omzunda uyuklamaya başladı. Genç adamın onu kucaklayıp geldiği gün kaldığı odada yatağa yatırışını hayal meyal hatırlıyordu. Jace çıkmadan önce perdeleri sımsıkı kapatmış, kapıyı da ardından çektikten sonra oda tamamen karanlığa gömülmüştü. Clary onun koridorda Sebastian'a seslendiğini duyduktan sonra kendini uykunun kucağına bıraktı.

Rüyasında donmuş gölü, kendisine seslenen Simon'ı, Alicante'ye benzeyen bir şehir gördü. Fakat bu şehirdeki iblis kuleleri insan kemiklerinden yapılmıştı ve kanallardan kan akıyordu. Uyandığında örtülere dolanmıştı, saçları birbirine karışmıştı ve perdelerin ardından sabahın alacakaranlık ışığı sızıyordu. Başta kapının önünden gelen sesleri rüyasının bir parçası sandı ama gürültü artınca başını kaldırıp uyku mahmurluğuyla dinledi.

"Hey, küçük birader." Sebastian'ın sesi oturma odasından geliyordu. "Bitti mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jace'in düz ve neşesiz sesi duyuldu. "Bitti."

Sebastian sabırsızca iç çekti.

"Peki ya yaşlı hanım? İstediğimizi yaptı mı? Kupa tamam mı?"

"Evet."

"Göster bana."

Bir hışırtı. Sessizlik. Sonra Jace konuştu. "Bak, istiyorsan al şunu."

"Hayır." Sebastian'ın sesinde tuhaf bir dalgınlık vardı. "Bir süre daha tut. Sonuçta onu geri getirmeyi başaran sensin. Öyle değil mi?"

"Ama plan senindi." Jace'in sesindeki bir tını, Clary'nin doğrulup kulağını duvara dayamasına neden oldu. Birden daha fazlasını duymak için yanıp tutuşmaya başlamıştı. "Ve istediğin gibi yaptım. Şimdi izin verirsen..."

"İzin vermem." Bir hışırtı olduğunda Clary, Sebastian'ın oturduğu yerden kalktığını düşündü. Aralarındaki birkaç santimden dolayı Jace'e tepeden bakıyor olmalıydı. "Bir terslik var. Hissediyorum. Yüzünden belli oluyor."

"Yorgunum. Ve ortalık kana bulandı. Bak, temizlenmek ve uyumak istiyorum. Üstelik..." Jace sustu.

"Kız kardeşimi görmek istiyorsun."

"Evet, bu hoşuma gider."

"Şu anda uyuyor. Saatlerdir uykuda."

"İznini almam mı gerekiyor?" Jace'in sesindeki jilet keskinliği Clary'ye onun bir keresinde Valentine'la konuşmasını hatırlattı. Sebastian'la böyle konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Hayır." Sebastian hazırlıksız yakalanmış gibi şaşkındı. "Kapıdan kafanı uzatıp huzurlu bir şekilde uyuduğunu görmek istiyorsan hiç durma. Neden bu kadar..."

"Asla anlamayacaksın," dedi Jace.

Bir sessizlik oldu. Clary, Sebastian'ın Jace'in ardından meraklı bakışlarla baktığını gözünde canlandırabiliyordu. O sırada Jace'in odaya doğru gelmekte olabileceğini fark etti. Kapı açılıp bir an için gözlerini kör eden sarı-beyaz ışık içeri sızdığında kendini zar zor yatağa atmış, gözlerini ancak yummuştu. Gerçekçi olmasını umduğu bir homurtuyla uyanmış gibi yaptı ve yan dönüp yanağını eline dayadı. "Ne ol..."

Kapı kapandı. Oda yine karanlığa gömülmüştü. Şimdi Jace'i sadece yavaşça yatağa ilerleyip tepesine dikildiğinde bir gölge gibi görebildi. Yine aynı şekilde uyurken başına

dikildiği geceyi hatırlamadan edemiyordu. Beyaz matem kıyafetleriyle yatağın başucunda durmuş, büyük bir ciddiyetle ona bakmıştı. Halinde ne bir dalgacılık ne de uzaklık vardı. "Bütün gece dolaştım, uyuyamadım ve her seferinde dönüp buraya geldim. Sana geldim."

Şimdi de kapının altından sızan azıcık ışıkta parlayan parlak saçlarıyla bir siluetten ibaretti. "Clary," diye fısıldadı. Bir gürültü olduğunda Clary onun dizlerinin üzerine çöktüğünü anladı. Kıpırdamadı ama bütün vücudu kasılmıştı. Jace hala fısıldıyordu. "Clary, ben geldim. Benim."

Clary gözlerini zar zor açtığında onunkilerle karşılaştı. Genç adam gerçekten de yatağın yanında diz çökmüştü. Jace'in üzerinde koyu renkli uzun bir palto vardı, boynuna kadar iliklemişti ama bir kolye gibi boynunu süsleyen siyah işaretler -sessizlik, çeviklik, hız- görülebiliyordu. Kocaman gözleri altın renginde parlıyordu ve Clary onun gözlerinde gerçek Jace'i görüyordu. Sevdiği Jace. Kuzgun zehriyle ölmek üzereyken onu kucaklayan Jace. Gün doğarken Kuzey Kıyısı'nda Simon'a sarıldığını gören Jace. Babası bir şahini öldüren küçük bir oğlan çocuğuna dair hikayeyi anlatan Jace. Aşık olduğu Jace...

Clary kalbinin durduğunu hissetti. Nefes bile alamıyordu.

Genç adamın gözleri panik ve acıyla parlıyordu. "Lütfen," diye mırıldandı. "Lütfen bana inan."

Clary ona inanıyordu. Aynı kanı taşıyor, aynı şekilde seviyorlardı. Elleri ve kalbi kendi elleri ve kalbiydi, bu gerçek Jace'ti. Ama... "Nasıl?"

"Clary, şiişt."

Yarakta oturmak için doğrulmaya çalıştı ama Jace hemen uzanıp onu omuzlarından yatağa bastırdı. "Şimdi konuşamayız. Gitmem gerek."

Clary onun kolunu yakaladığında yüzünün buruştuğunu gördü. "Beni bırakma."

Jace bir an için boynunu büktü. Başını tekrar kaldırdığında duygusuz bakışları Clary'nin susmasına yetti. "Ben gittikten sonra birkaç dakika bekle," diye fısıldadı. "Sonra gizlice odama gel. Sebastian birlikte olduğumuzu bilmemeli. Bu gece olmaz." Yalvaran gözlerle ayağa kalktı. "Seni duymasın."

Clary yatakta doğruldu. "Stelin. Stelini bana bırak."

Jace'in gözlerinde kuşku kıvılcımları dolaştı. Clary gözlerini kaçırmadan ona bakıp elini uzattı, genç adam cebine uzanıp cansız bir şekilde parlayan bir şey çıkararak onun avcuna bıraktı. Bir anlığına parmakları birbirine değdiğinde Clary ürperdi. Küçücük bir dokunuş bile geçen gece kulüpteki öpüşmeleri kadar güçlüydü. Jace'in de aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Genç adam elini hızla geri çekip kapıya yöneldi. Clary onun sıklaşan nefeslerini duyabiliyordu. El yordamıyla kapı kolunu bulup dışarı çıkarken son bir kez dönüp Clary'ye baktı, sonra kapı kararlı bir klik sesiyle ardından kapandı.

Clary karanlıkta donmuş gibi oturuyordu. Sanki damarlarındaki kan pelteye dönmüştü, kalbi her zamankinden iki kat hızlı atıyordu. *Jace. Benim Jace'im...*

Steli sımsıkı kavradı. Başını eğip kendine baktı. Üzerinde adet ve kısa pijama vardı. Birden tüyleri diken diken oldu. Bunun nedeni üşümesi değildi. Stelin ucunu kolunun iç kısmına doğrulttu, mavi damarları gösterecek kadar beyaz tenine spiraller çizerek oluşan sessizlik mührünün üstünden geçti.

Sonra kapıyı sessizce araladı. Sebastian muhtemelen uyumak için odasına çekilmişti. Televizyondan hafif bir müzik sesi geliyordu. Jace'in sevdiği tarzda bir piyano parçası çalıyordu. Sebastian'ın da müzikten ya da sanatın herhangi bir türünden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Böyle bir şey onun için fazla insani olurdu.

Sebastian'ın nerede olabileceğine dair endişelerine rağmen ayakları onu mutfağa götürdü. Oturma odasına geçtiği anda cam merdivenlere fırladı. Jace'in odasına çıkan koridora varana kadar ses çıkarmadan ilerledi. Sonra kapıyı açtığı gibi içeri süzüldü ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Pencereler açıktı. Çatılar ve hilal şeklindeki ay mükemmel bir Paris gecesini yansıtıyordu. Jace cadı ışığı taşını komodinin üzerine koymuştu. Cansız ışığına rağmen odayı aydınlatıyordu. En azından Clary'nin iki uzun pencerenin arasında duran Jace'i görmesine yetiyordu. Genç adam üzerindeki kalın siyah paltoyu omuzlarından sıyırmış olmalıydı ki ayaklarının dibinde bir yığın halinde duruyordu. Ve şimdi Clary onun eve girdiğinde paltoyu neden çıkarmamış olduğunu, neden boğazına kadar bütün düğmelerini iliklediğini anlayabiliyordu. Çünkü genç adamın altında sadece düğmeli gri bir gömlek ve

kot pantolonu vardı, her yeri kana bulanmıştı. Gömleğinin bazı kısımları sanki çok keskin bir bıçakla kesilmiş gibi şerit şerit olmuştu. Kollarını sıvadığından bileğine sardığı sargı görülebiliyordu. Yeni sarmış olmalıydı ama çoktan kararmaya başlamıştı bile. Çizmelerini çıkarmıştı, yalınayak duruyordu ve kan kıpkırmızı gözyaşları gibi yerlere de damlamıştı. Clary steli komodinin üzerine yavaşça koydu.

"Jace," dedi yumuşak bir sesle.

Birden aralarında bu kadar mesafe olması çok saçma geldi, odanın iki ucunda birbirlerine dokunmadan duruyorlardı. Yanına gitmek üzere harekete geçtiğinde Jace elini kaldırıp onu durdurdu.

"Gelme." Sesi çatlamıştı. Sonra gömleğinin düğmelerini teker teker çözdü. Omuzlarından silkerek attığında kan lekeli gömlek yere yığıldı.

Clary onu seyrediyordu. Lilith'in mührü hala kalbinin üzerindeydi ama gümüş-kırmızı parıldamak yerine sanki sıcak demirle dağlanmış gibi görünüyordu. Farkında olmadan eli kendi göğsüne gidip kalbinin üzerine yerleşti. Kendi kalbinin hızla atışını hissedebiliyordu.

"Tanrım."

"Evet ya, Tanrım," dedi Jace düz bir sesle. "Bu uzun sürmeyecek, Clary. Yani yine ben olmam meselesini söylüyorum. Bu iyileştiğinde yine ben olmaktan çıkacağım."

"Me-merak ettim," diye kekeledi Clary. "Sen uyurken daha önce Lilith'le savaştığımızda olduğu gibi mührü kesip

almayı düşünmüştüm. Ama Sebastian'ın bunu hissedeceğinden korktum."

"Hissederdi." Jace'in altın rengi gözleri sesi kadar duygusuzdu. "Bunu hissetmedi çünkü bu yara melek kanına bulanmış pugio bıçağıyla açıldı. Çok nadir bıçaklardır. Gerçek bir pugio bıçağını daha önce hiç görmemiştim." Parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bana dokunduğu anda bıçak kül oldu, yine de ihtiyacım olan hasarı yaptı."

"İblislerle mi dövüşüyordun? Neden Sebastian da seninle..."

"Clary." Jace'in sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bu yara sıradan bir kesikten daha zor iyileşecektir... Ama eninde sonunda iyileşecek. Ve ben yine o olacağım."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum. Bilemiyorum. Yine eski halime dönmeden önce seni görmek istedim, yanımda olmana ihtiyacım vardı. Sence..."

Clary çoktan ona koşmaya başlamıştı. Hemen kollarını boynuna doladı. Jace de ona sarılıp yüzünü boynuna gömdü ve havada döndürdü. Clary onun kan, ter, kül ve işaret kokularını hava gibi içine çekti.

"Bu sensin," diye fısıldadı. "Bu gerçekten sensin."

Jace gerileyip ona baktı. Boştaki eliyle hafifçe yanağını okşadı. Clary onun nazik dokunuşlarını özlemişti. Zaten genç adama aşık olmasının başlıca nedenlerinden biri bu dokunuşlardı. Aldığı yaralardan dolayı hayata karşı alaycı olsa da sevdiği şeylere karşı daima nazikti.

"Seni özledim," dedi Clary. "Seni çok özledim."

Sanki bu sözler birer okmuş gibi Jace acıyla gözlerini yumdu. Yanak yanağa dururlarken Jace başını eğip yanağını eline sürttü. Saçları parmaklarını gıdıklarken Clary genç adamın yüzünün ıslak olduğunu fark etti.

Çocuk bir daha hiç ağlamadı.

"Bu senin hatan değil," dedi Clary. Aynı şefkatle onun yanağını öptü. Tuz, kan ve gözyaşının tadını aldı. Jace henüz bir şey dememişti ama Clary onun kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu. Hiç bırakmayacakmış gibi birbirlerine sarılıyorlardı. Clary yanağım, çenesini, sonunda sımsıkı kapalı dudaklarını öptü.

Gece kulübünde yaşadıkları çılgınlıktan eser yoktu. Her bir öpücük huzur vermek içindi. Konuşacak zamanları yoktu, öpücükleri her şeyi dile getiriyordu. Başta tereddütlü olsa da Jace de onu öptü, sonra ellerini saçlarına daldırıp daha arzulu öpmeye başladı. Her zamanki gibi öpüşmeleri yavaşça daha ateşli bir hal alıyordu. Sanki tek bir kibrit çöpüyle ortalık yangın yerine dönmüştü.

Jace'in ne kadar güçlü olduğunu biliyordu, yine de kucaklanıp yatağa götürülürken, dağılmış yastıkların arasına nazikçe yatırılırken şaşkındı. Bedenleri birbirine sürtünürken hissettiği kabarık işaretlerin neden yapıldığını hatırlıyordu. Öpüşürlerken nefesini içine çekiyor, her bir öpücük tembel bir keşfe dönüşüyordu. Clary'nin elleri onun omuzlarında, kol kaslarında, sırtında dolaşıyordu. Avuçlarının altındaki teni sıcak ipek gibiydi.

Jace'in elleri atletinin eteklerini kavradığında Clary sırtını yay gibi gerip kollarını uzattı. Aralarındaki her tür engelin kalkmasını istiyordu. Atlet çıkar çıkmaz genç adamı kendine çekti, şimdi artık daha ateşli öpüşüyorlar, sanki birbirlerinin en gizli yerlerini bulmaya çalışıyorlardı. Clary hiç bu kadar ileri gideceklerini düşünmemişti ama bir şekilde öpüşürlerken birbirine dolanıp daha büyük bir arzuyla öpüşüyorlardı.

Elleri hızla hareket ediyordu, sonra yavaşlıyor, küçük bir keşfin etrafında oyalanıyordu. Jace boynundan öperken Clary tırnaklarını onun omuzlarına batırdı. Parmaklarının ucuyla yara izine bastırıyor, sonra göğsündeki Lilith'in işaretini öpüyordu. Genç adamın ürperdiğini, kendisini her zamankinden daha fazla istediğini hissedebiliyordu. Vardıkları noktanın farkında olsa da artık umursamıyordu. Ardından nasıl olsa kapkara ve bomboş günler gelecekti. Ve onu yine kaybederse bunu hatırlamak istediğinden emindi. Gerçek Jace gittikten sonra ona sıradan biri gibi yaklaşabilmek için buna ihtiyacı vardı. Bacaklarını beline sardığında Jace ağzının içinde çaresiz ve alçak sesle inledi. Parmakları kalçalarını kavramıştı.

"Clary." Geri çekildi. Resmen sarsılıyordu. "Yapamam... Şimdi durmazsak bir daha hiç duramam."

"İstemiyor musun?" Clary ona afallamış gözlerle baktı. Genç adam kıpkırmızı kesilmişti, saçları terden koyu altın renginde alnına ve şakaklarına yapışmıştı. Göğüskafesindeki kalbi bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Evet, istiyorum. Ama ben daha önce hiç..."

"Hiç mi?" Clary iyice afallamıştı. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

Jace derin bir nefes aldı. "Yaptım." Bir kınama, hatta belki iğrenme ifadesi görme korkusuyla Clary'nin gözlerinin içine bakıyordu. Kız ona sadece baktı. Zaten onun daha önce seviş-miş olabileceğini tahmin etmişti. "Ama bu kadar önemsedi-ğim biriyle değil." Yanağını okşarken parmakları tüy gibiydi. "Ben nasıl..."

Clary hafifçe güldü. "Bence kendini çoktan kanıtladın."

"Onu kastetmedim." Jace onun elini alıp yüzüne götürdü. "Seni istiyorum," dedi. "Seni hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyorum. Ama ben..." Yutkundu. "Melekler aşkına, bunu söylediğim için daha sonra kendimi tekmeleyeceğimden eminim."

"Sakın beni korumaya çalıştığını söyleme," dedi Clary. "Çünkü ben..."

"Mesele o değil," dedi genç adam. "Kendimi feda ettiğim falan yok. Ben kıskanıyorum."

"Sen... Kıskanıyor musun? Kimden?"

"Kendimden." Jace'in yüzü çarpıldı. "Onun seninle olması fikrinden nefret ediyorum... Diğer benden bahsediyorum. Sebastian'ın kontrol ettiği ben."

Clary yüzünün yanmaya başladığını hissetti. "Kulüpte dün gece..."

Jace'in başı Clary'nin omzuna düştü. Clary bir parça şaş-kınlıkla onun sırtını okşarken kulüpte sırtında tırnaklarıyla

bıraktığı izler hissedebiliyordu. Yaptıkları gözünde canlanınca yüzünü yine ateş bastı. Genç adam istese biraz *iratze* yardımıyla tırnak izlerini iyileştirebilirdi ama bunu yapmamıştı. "Dün geceyi hatırlıyorum," dedi. "Ve aklımı yitirecek gibi oluyorum çünkü o ben değildim. Beraberken ben olmak istiyorum. Gerçek ben."

"Şimdi öyle değil mi?"

"Evet." Başını omzundan kaldırıp onu öptü. "Ama ne kadar sürecek? Her an yine dönüşebilirim. Bunu sana yapamam. Bize bunu yapamam." Sesi kederliydi. "Ben olmayan birinin etrafında olmaya nasıl dayandığını bile bilmi..."

"Beş dakika sonra başka biri olsan bile," dedi Clary, "seninle tekrar birlikte olmak buna değerdi. Seni son kez o çatıda görmüş olmaya dayanamazdım. Bu sensin, hatta diğer sen de öyle... Onda senden parçalar var. Öyleyken sana buğulu camın ardından bakıyormuşum gibi oluyor ama en azından şimdi biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Jace'in elleri omuzlarında kasıldı. "En azından neyi biliyorsun?"

Clary derin bir iç çekti. "Jace, seninle ilk beraber olduğumuzda, ilk ay boyunca çok mutluydun. Her şey harika, her şey son derece eğlenceliydi. Sonra sanki bütün o mutluluk seni terk etmeye başlamış gibi oldu. Benimle olmak, bana bakmak istemiyordun."

"Canını yakmaktan korkuyordum. Aklımı kaçırdığını sanıyordum."

"Gülmüyor, şaka yapmıyordun. Ve seni suçlamıyorum. Lilith zihnini kontrol ediyor, seni değiştiriyordu. Ama unutmaman gereken bir şey var. Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum ama benim daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı. O yüzden senin uzaklaşmanın normal olduğunu düşünmüştüm. Belki benden sıkılıyordun."

"Ben asla..."

"Senden bir açıklama beklemiyorum," diye devam etti Clary. "Sadece anlatıyorum. Başkasının kontrolü altındayken daha mutlu görünüyorsun. Buraya seni kurtarmaya geldim." Sesi bir parça düştü. "Ama seni neden kurtarmaya çalıştığımı merak etmeye başladım. Mutsuz olduğun bir hayata seni geri getirmem ne kadar doğru olur?"

"Mutsuz mu?" Jace başını iki yana salladı. "Şanslıydım. Çok şanslıydım. Ve bunu göremedim." Clary'nin gözlerine baktı. "Seni seviyorum," dedi. "Ve beni hayal edebileceğim her şeyden daha çok mutlu ediyorsun. Şimdi artık başkası olmanın, kendini kaybetmenin ne anlama geldiğini öğrendiğim için hayatımı geri istiyorum. Ailemi. Seni. Her şeyi geri istiyorum." Gözleri karardı. "Geri istiyorum."

Dudakları yine hararetle birleştiğinde büyük bir açlıkla öpüştüler. Jace elleriyle kalçalarını kavradı, sonra hemen çekip parmaklarını çarşafa gömdü. Geri çekilirken nefes nefeseydi. "Yapamayız."

"O zaman beni öpüp durma!" dedi Clary zorla.

O da nefessiz kalmıştı.

"Aslında..." Eğilip genç adamın altından çıkarken atletini kaptı. "Ben birazdan dönerim."

Koşarcasına banyoya girip kapıyı ardından kilitledi. Işığı yakınca aynada kendini seyretti. Saçları birbirine dolanmış, gözleri kocaman olmuş, öpüşmekten dudakları şişmişti. Yüzünü ateş basınca üstünü giyip yüzüne soğuk su çarptı ve saçlarını topuz gibi yapıp topladı. Romantik romanların kapaklarındaki perişan kızlar gibi görünmediğine ikna olduğunda el havlularından birini aldı ve ıslattıktan sonra sabunladı.

Banyodan çıktı. Jace yatağın kenarında oturuyordu. Kot pantolonunun üzerine gömleğini giymiş, düğmelerini iliklememişti. Ay ışığı dağınık saçlarının hale gibi görünmesine neden oluyordu. Bu haliyle bir melek heykelini andırıyordu. Fakat melekler böyle kana bulanmış olmazdı.

Clary onun önünde durdu. "Pekala," dedi. "Gömleğini çıkar."

Jace kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Üstüne atlamayacağım," dedi kız sabırsızca. "Seni çıplak görünce kendime hakim olabiliyorum."

"Emin misin?" diye sordu Jace gömleğini omuzlarından aşağı kaydırırken. "Çünkü bu göğsü görüp birbiriyle yarışan kadınlar ciddi kazalar atlattılar."

"Eh, ne yazık ki şu anda burada benden başkası yok. Ve tek derdim üzerindeki kanı temizlemek." Jace itaatkar bir şekilde arkasına kaykıldı. Üzerindeki gömleğe rağmen kan

karnına ve göğüslerine bulaşmıştı. Clary özenle kanı temizlerken derin olmayan kesikleri hissedebiliyordu. Daha önce üzerine sürdüğü *iratze* şimdiden iyileştirmeye başlamıştı.

Clary kanı temizledikçe beyaz havlu pembeleşiyordu. Jace gözleri kapalı bir halde yüzünü ona çevirdi. Kız onun boynundaki kurumuş lekeleri sildi, sonra küçük havluyu komodinin üzerindeki su bardağında durulayıp göğsünü silmeye girişti. Jace başını arkaya atmış oturuyor, omuz kaslarında, kollarında, bileklerinde, beyaz çizgilerle dolu göğsünde kayan havluyu gözleriyle takip ediyordu.

"Clary," dedi.

"Evet?"

Jace'in sesinde her zamanki esprili tını yoktu. "Bunu hatırlamayacağım," dedi. "Tekrar onun kontrolüne girdiğimde kendim olduğum anları hatırlamayacağım. Seninle birlikte olduğumu, bunları konuştuğumuzu hatırlamayacağım. O yüzden bana sadece bir şey söyle. Onlar iyi mi? Ailem. Neler olduğunu bili..."

"Sana neler olduğunu mu? Biraz. Ve hayır, iyi olduklarını söyleyemem."

Jace gözlerini yumdu. "Sana yalan söyleyebilirdim," dedi Clary. "Ama bilmen gerekir. Seni öyle çok seviyorlar ki geri gelmeni bekliyorlar."

"Böyle geri dönemem," dedi Jace.

Clary onun omzuna dokundu. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın? Bu yaralar nasıl oldu?"

Genç adam derin bir iç çektiğinde göğsündeki yara izi canlı ve karanlık göründü. "Birini öldürdüm."

Bu iki sözcük, bedenine saplanan birer kurşun gibi Clary'nin sarsılmasına neden oldu. Elindeki kanlı havluyu düşürünce yerden almak için eğildi. Başını kaldırıp baktığında Jace de ona bakıyordu. Ay ışığında yüz hatları hem sert hem de hüzünlüydü. "Kimi?" diye sordu Clary.

"Onunla tanıştın," dedi Jace her bir kelimeyi vurgulayarak. "Sebastian'la ziyarete gittiğiniz kadın. Demir Kız Kardeş. Magdalena." Oturduğu yerden uzanıp örtülerin arasından parlak bir şey çıkardı.

Elinde tuttuğu buzlu cam gibi görünen bir kupaydı. Ruh Kupası'nın altına batırılmamış kopyası saf *adamas* taşından, gümüş-beyaz rengindeydi.

"Sebastian beni, yani onu kupayı almaya gönderdi," dedi Jace. "Ve onu öldürmemi emretti. Kadın böyle bir şey beklemiyordu. Ödemesini almanın dışında hiçbir şeyi beklemiyordu. Aynı tarafta olduğumuza inanmıştı. Bunu aldıktan sonra hançerimi çekip..." Hatırası bile canını yakıyormuş gibi sert bir nefes çekti. "Onu bıçakladım. Kalbine nişan almıştım ama kadın hafifçe döndüğü için birkaç santimle isabet ettiremedim. Sendeleyerek gerilerken masasına tutundu. Eli masanın üzerindeki toz *adamasa* değince hemen avuçlayıp yüzüme savurdu. Sanırım beni kör etmeye çalışıyordu. Kendimi korumak için başımı çevirdim, tekrar ona baktığımda elinde bir *aegis* bıçağı vardı. Işık bir anda

gözlerimi yaktı. Kadm göğsüme saldırırken çığlık attım. İşaretimde etimi yakan bir acı duyduğumda bıçak paramparça oldu." Başını eğip tatsız tatsız güldü. "Komik olan, düzgün donanımla gitseydim bunların hiçbiri olmayacaktı. Önemsemedim. Beni yaralayabileceği aklıma gelmedi. Ama aegis bıçağı Lilith'in işaretini yaktı ve o anda yine kendim oldum. Bir elimde kanlı hançerim, diğerinde kupa, öylece kadının cesedinin başında duruyordum."

"Anlayamıyorum. Sebastian neden onu öldürmeni istedi ki? Kadın o kupayı sana verecekti. Sen de Sebastian'a. Demişti ki..."

Jace perişan bir şekilde iç çekti. "Sebastian'ın Prag'daki o saat için ne dediğini hatırlıyor musun? Hani meydandaki saat?"

"Kral bir daha böyle güzel bir şey yapamasın diye saatçinin gözlerini oydurmuş," dedi Clary. "Ama aradaki..."

"Sebastian da kadın bir daha böyle güzel bir şey yapamasın diye onun ölmesini istedi," dedi Jace. "Böylece kimseye anlatamayacaktı."

"Neyi anlatacaktı ki?" Clary, Jace'in çenesini tutup kendine çevirdi. "Jace, Sebastian'ın planı tam olarak ne? Eğitim odasında, iblisleri yok edebilmek için onları çağırmak hakkında anlattıkları..."

"Evet, Sebastian iblisleri çağırmak istiyor." Jace'in sesi zalimdi. "Özellikle de özel bir iblisi istiyor. Lilith."

"Ama Lilith öldü. Simon onu yok etti."

"Yüce iblisler ölmez. Tam olarak ölmezler. Onlar dünyalar arasındaki büyük boşlukta varlıklarını sürdürür. Simon'ın yaptığı onun gücünü kırmak, geldiği hiçliğe küçük parçalar halinde geri göndermekti. Ama Lilith orada yavaş yavaş eski formuna kavuşacaktır. Yeniden doğacaktır. Asırlar alabilir ama Sebastian'ın yardımıyla bu daha hızlı olur."

Clary midesinde belirmeye başlayan buz gibi soğuğu hissedebiliyordu. "Şimdi ona mı yardım ediyor?"

"Onu bu dünyaya yeniden getirecek. Lilith'in kanıyla kendininkini kupada karıştırmak ve karanlık bir Nefilim ordusu yaratmak istiyor. Jonathan Shadowhunter'ın reenkarnasyonu olmak istiyor ama bu sefer meleklerin yanında değil iblislerin yanında yer alacak."

"Karanlık bir Nefilim ordusu mu? İkiniz sıkı adamsınızdır ama bir ordu olduğunuz söylenemez."

"Bir zamanlar Valentine'a bağlı olan ya da Meclis'in mevcut yönetiminden nefret eden yaklaşık kırk-elli Nefilim, Sebastian'ın teklifine açık bir şekilde bekliyor. Onlarla iletişim halinde. Lilith'i yeniden dirilttiğinde onlar da yanında olacak." Jace içini çekti. "Sonra? Lilith'in de gücünü arkasına aldığında kim bilir başka kimler ona katılacaktır. Sebastian savaş istiyor. Kazanacağına ikna olmuş durumda ve ben de aksinden emin değilim. Nefilim gücü giderek büyüyecek. Buna halihazırda ittifak kurduğu iblisleri de eklersen Meclis'in böylesi bir güç karşısında durabileceğini hiç sanmıyorum."

Clary'nin elleri yanına düştü. "Sebastian hiç değişmedi. Kanm onu hiç değiştirmedi. O hep aymydı." Gözlerini kırpıştırarak Jace'e baktı. "Ama sen. Sen de bana yalan söyledin."

"Sana yalan söyleyen oydu."

Clary'nin beyni dönüyordu. "Biliyorum. O Jace'in sen olmadığını biliyorum."

"Sebastian bunun iyi olduğunu, sonunda mutlu olacağını düşünüyor ama sana yalan söyledi. Ve ben sana asla yalan söylemezdim."

"*Aegis* bıçağı," dedi Clary. "Senin canını yaktığımda Sebastian hissedemezse, ona zarar verip senin canını yakmaz mı?"

Jace başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. *Aegis* bende olsaydı denemeye değerdi ama hayır. Yaşam gücümüz birbirine bağlı. Yaralanmak hadi neyse, fakat Sebastian ölürse..." Sesi sertleşti. "Bu işi bitirmenin en kolay yolunu biliyorsun. Kalbime bir hançer sapla. Uyurken bunu yapmamış olmana şaşırıyorum."

"Sen yapabilir miydin? Benim yerimde olsaydın yapabilir miydin?" Clary'nin sesi titriyordu. "Bunu doğru bir şekilde yapmanın bir yolu olduğuna inandım. Hala da inanıyorum. Bana stelini ver, bir Geçit yaratayım."

"Evin içinde bir Geçit yaratamazsın," dedi Jace. "İşe yaramaz. Eve giriş çıkış sadece aşağıdaki duvardan yapılabiliyor. Bütün binayı başka bir yere taşımak için de o duvar kullanılıyor."

"Sessiz Şehir'e gidebilir miyiz? Bizi oraya taşıyabilir misin? Geri dönebilirsek Sessiz Kardeşler belki seninle Sebastian'ı ayırmanın bir yolunu bulabilirler. Meclis'e onun planını anlatırız, böylece hazırlıklara..."

"Evi girişlerden birine taşıyabilirim," dedi Jace. "Ve taşıyacağım. Gideceğim. Birlikte gideceğiz. Ama aramızda artık yalana gerek kalmadığı için, oraya gittiğim anda beni öldüreceklerini bilmen gerekiyor, Clary. Onlara bildiklerimi anlattıktan sonra beni öldürürler."

"Öldürmek mi? Hayır, seni..."

"Clary." Sesi nazikti. "İyi bir Gölge Avcısı olarak Sebastian'ın planını durdurmak için hayatımı feda etmem gerekirdi. İyi bir Gölge Avcısı olsaydım bunu yapardım."

"Ama bunların hiçbiri senin hatan değil." Clary tizleşen sesine hakim olmaya çalıştı. Aşağı kattaki Sebastian'ın duymasını istemezdi. "Tutsaklığın konusunda yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Sen bu olayda bir kurbansın. Bunu yapan sen değildin, Jace, başka biriydi. Senin yüzünü taşıyan başka biri. Bunun için cezalandırılamazsın."

"Mesele cezalandırılmak değil. Mesele pratiklik. Beni öldürürsen Sebastian da ölür. Savaşta ölmekten farkı yok. Bunu seçmediğim doğru olsa da sonuçta oldu. Ve gerçek ben yakında yine gitmiş olacak. Clary, bu ne kadar anlamlı bilmiyorum ama hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Seninle Venedik'te dolaşmamızı, kulüpteki geceyi, gece yanında uyuduğumu... Anlamıyor musun? Bunların olmasını ben

istedim. Seninle böyle yaşamak, seninle böyle beraber olmak hep istediğim bir şeydi. Başıma gelen en kötü şey bana tam da istediğim hayatı veriyorsa ne düşünmeliyim? Belki Jace Lightwood bütün bu olanlardaki yanlışlığı, karmaşayı görebilirdi ama Jace Wayland, Valentine'ın oğlu... O bu hayatı seviyor." Gözleri kocaman olmuştu. Clary ona bakarken dünyanın bütün bilgeliğini ve hüznünü elinde tutan Raziel'in bakışını hatırladı. "İşte bu yüzden gitmem gerekiyor," diye devam etti genç adam. "Tekrar dönüşmeden önce. Yine o olmadan önce."

"Nereye gideceksin ki?"

"Sessiz Şehir'e gideceğiz. Kupayı ve kendimi teslim edeceğim."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Üçüncü Bölüm

Her Şey Değişti

Her şey değişti, tamamen değişti:

Korkunç bir güzellik doğdu.

- William Butler Yeats, "Paskalya, 1916"

18

RAZIEL

Clary?

Simon, çiftlik evinin, elma bahçesine ve aşağıdaki göle bakan verandasındaki basamaklara oturmuştu. Isabelle ve Magnus patikada durmuş, göle ve çevrelerini saran dağlara bakıyorlardı. Büyücü küçük defterine, ucu mavi-yeşil parlayan bir kalemle notlar alıyordu. Alec biraz uzaklarında durmuş, tepenin yamacında çiftliği yoldan ayıran ağaçları seyrediyordu. Mümkün olduğunca Magnus'u duyamayacağı mesafede durmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Simon arabadaki şakalaşmalara rağmen Magnus'la Alec arasında son zamanlarda bir soğukluk olduğunu fark etmişti. Gerçi bu konularda söz sahibi olacak kadar bilgi sahibi değildi ama tam olarak ne olduğunu anlayamasa da iki sevgilinin arasında bir sorun olduğu ortadaydı.

Simon sağ elini sol elinin içinde tutuyor, parmaklarıyla altın yüzüğü döndürüyordu.

Clary, lütfen.

Maia, Luke'la ilgili iyi haberi getirdiğinden beri saat başı Clary'ye ulaşmaya çalışıyordu. Ama başarılı olamamıştı. Tek bir cevap bile gelmemişti.

Clary, çiftlik evindeyim. Burada geçirdiğimiz günler aklıma geliyor.

Oldukça sıcak bir gündü, hafif bir esinti ağaçlarda kalan son yaprakları hışırdatıyordu. Hatırı sayılır bir süre bir melekle karşılaşmak için nasıl giyinmek gerektiğini kafasında tartmıştı. Jocelyn ve Luke'un nişanlandığı gece giydiği bir takım elbisesi vardı ama sonunda takım elbisenin abartı kaçacağına karar vermişti. Sonunda kot pantolonunun üzerine tişört giydiğinden çıplak kolları güneşin altında ısınıyordu. Bu evle ilgili hatırladığı her şey mutlu ve güneşliydi. Kendini bildi bileli Jocelyn ve Clary'yle buraya neredeyse her yaz gelir, gölde yüzerlerdi. Simon hemen bronzlaşırken Clary'nin açık renk teni yanar, soyulur, sonra tekrar yanar, omuzlarında ve kollarında milyonlarca çil belirirdi. Elma bahçesinde her yanlarını elma püresine bulayan 'elma beysbolu' oynarlardı. Scrabble ve poker oynadıklarında Luke hep kazanırdı.

Clary, şu anda çok aptalca bir şey yapmak üzereyim. Çok tehlikeli, hatta intihar girişimi gibi bir şey. Seninle son bir kez konuşmak istemem çok mu kötü bir şey? Bunu senin güvenliğin

için yapıyorum ve hayatta olduğundan bile emin değilim. Ama ölseydin bilirdim, öyle değil mi? Bunu hissederdim.

"Pekala, gidelim," dedi Magnus basamakların önünde belirerek. Simon'ın elindeki yüzüğü görse de bir yorum yapmadı.

Simon ayağa kalkıp kotunu silkeledi, sonra meyveliğe doğru kıvrılarak inen patikadan ilerledi. Göl, soğuk mavi bir bozuk para gibi önünde ışıldıyordu. Simon yaklaştıkça kıyıdaki eski iskeleyi görebiliyordu. İskelenin bir bölümü çöküp suyun altında kalmadan önce kanolarını oraya bağlarlardı. Sanki arıların tembel vızıldamaları kulaklarında uğulduyor, yazın ağırlığı omuzlarına yükleniyordu. Kıyıya vardıklarında dönüp çiftlik evinin beyaza boyanmış, yeşil panjurlu pencerelere ve eski beyaz mobilyalarıyla verandaya göz attı.

"Burada olmaktan hoşlanıyorsun ha?" diye sordu Isabelle. Gölden esen bir yelle siyah saçları bir flama gibi yana savruldu.

"Nereden anladın?"

"Yüzünden," dedi kız. "Sanki güzel şeyler hatırlıyorsun."

"Güzeldi," dedi Simon. Gözlüğünü düzeltmek için elini burnuna götürdüğünde artık gözlük takmaya ihtiyaç duymadığını hatırlayınca elini aşağı indirdi. "Şanslıydım."

Isabelle göle baktı. Küçük altın halka küpelerinden biri saçlarına dolanmıştı, Simon uzanıp küpeyi saçlardan kurtarmak, kızın yüzüne dokunmak istedi.

"Şimdi değil misin?"

Simon omuz silkti. Uzun ve esnek bir sopayla gölün kıyısındaki ıslak kumlara bir şeyler çizen Magnus'u seyretti. Elinde açık büyü kitabıyla adam bir şeyler mırıldanıyordu. Alec de onu izliyordu ama daha çok yabancı birini seyreder gibi...

"Korkuyor musun?" diye sordu Isabelle, Simon'a biraz daha sokularak. Genç adam kızın sıcaklığını kolunda hissedebiliyordu.

"Bilmiyorum. Korkmanın fiziksel belirtileri yok. Korktuğunda kalp atışların hızlanır, terlersin, nabzın zonklar. Bende hiçbiri yok."

"Bu çok kötü," diye mırıldandı Isabelle gözlerini sudan ayırmadan. "Terleyen erkekleri seksi bulurum."

Simon hafifçe gülümsedi. Yapacağı şey düşündüğünden daha zor olacaktı. Belki korkuyordu. "Bu kadar küstahlık ve ukalalık yeter, küçük hanım."

Isabelle'in dudağı sırıtacakmış gibi kıvrıldı. Sonra içini çekti. "Bir erkekte beni neyin etkilediğini yeni fark ettiğime inanabiliyor musun?" dedi. "Beni güldürebilen erkeklerden hoşlanıyormuşum meğer."

Simon ona döndü, Alec'in onları izlediğine aldırmadan elini tuttu. "Izzy..."

"Pekala," diye seslendi Magnus. "Benim işim bitti. Simon, buraya gel."

Hepsi büyücüye döndü. Magnus belli belirsiz beyaz bir ışıkla parlayan bir çemberin içinde duruyordu. Aslında biri

büyük, diğeri daha küçük iki çember vardı ve iki çemberin arasındaki boşluğa çeşitli semboller çizilmişti. Onlar da gölün maviliğini yansıtan çelik beyazı renkte parlıyordu.

Simon yanında duran Isabelle'in iç çekişini duyduğunda ona bakmamak için öne ilerledi. Kıza bakarsa her şeyin daha da zorlaşacağını biliyordu. Çemberin içine girip Magnus'un yanında dikildi. Çemberin içinden dışarı bakmak suyun içinde olmak gibiydi. Dünyanın geri kalanı bulanık görünüyor, sanki dalgalanıyordu.

"Al." Magnus kitabı eline tutuşturdu. Üzeri mühür çizimleriyle dolu sayfa inceydi ama Magnus ayin sırasında doğru telaffuz edebilmesi için bilgisayardan metnin bir çıktısını da almıştı. "Sadece bunları oku," diye mırıldandı. "İşe yaraması lazım."

Kitabı göğsünde tutan Simon, Clary'yle bağlantı kurmasını sağlayan altın yüzüğü çıkarıp Magnus'a verdi. "İşe yaramazsa..." diye söze başlarken soğukkanlılığını neye borçlu olduğunu merak ediyordu. "Bu birisinde kalmalı. Bu bizi Clary'ye ve öğrenebildiklerine götürecek tek bağlantı."

Magnus başını sallayıp yüzüğü kendi parmağına taktı. "Hazır mısın, Simon?"

"Hey," dedi Simon. "Adımı doğru söyledin."

Magnus yeşil-altın rengi gözleriyle ne düşündüğünü belli etmeyen bir bakış fırlattıktan sonra çemberden çıktı. Çıkar çıkmaz o da bulanık ve dalgalı bir hal almıştı. Alec ve Isabelle büyücünün iki yanına geçti. Isabelle elleriyle dirseklerini

kavramıştı, bulanık perdenin ardından bile ne kadar mutsuz olduğu belli oluyordu.

Simon boğazını temizledi. "Bence gitseniz daha iyi olur."

Kimse yerinden kımıldamadı. Sanki başka bir şey söylemesini bekliyorlardı.

"Benimle buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler," dedi sonunda doğru dürüst bir şey söyleyebilmek için beynini zorlayarak. Veda konuşmaları ya da dramatik vedalaşmalar onun becerebileceği bir şey değildi. Önce Alec'e baktı. "Şey, Alec. Seni her zaman Jace'ten daha çok sevmişimdir." Sonra Magnus'a döndü. "Magnus, şu giydiğin pantolonları giyme cesareti bende de olsun isterdim."

En son Izzy... Dalgalanan havanın ardından kızın volkanik cam gibi parlayan gözlerini görebiliyordu.

"Isabelle," dedi. Kız ona baktı. Gözlerinde merak vardı ama Alec ve Magnus'un önünde söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Hislerini onların önünde söyleyemezdi. Çemberin ortasına gerileyip başını eğdi. "Hoşça kal."

Diğerlerinin bir şeyler söylediklerini sandı ama aralarındaki puslu ve bulanık duvar sürekli dalgalanıyordu. Sonra üçü sırtlarını dönüp eve doğru ilerledi. Sonunda birer noktaya dönüşüp gözden kayboldular.

Ölmeden önce Clary'yle son bir kez konuşamamasının yarattığı üzüntü tarifsizdi. Onunla en son neler konuştuklarını hatırlayamıyordu. Ve şu anda gözlerini yumduğunda elma ağaçlarının arasında yankılanan kahkahasını, büyüyüp her

şey değişmeden önce neler yaşadıklarını hatırlayabiliyordu. Burada ölmesi belki de en uygunu olacaktı. En iyi hatıralarından bazıları buradaydı. Melek onu ateşiyle küle dönüştürürse külleri elmalığa ve göle yayılacaktı. Bu düşünce bir şekilde Simon'a huzur veriyordu.

Sonra Isabelle'i düşündü. Ailesini düşündü. Aklına annesi, babası ve Becky geldi. Sonunda yine Clary'yi hatırladı. *Her neredeysen sen benim en iyi dostumsun. Her zaman en iyi dostum olarak kalacaksın.*

Büyü kitabını kaldırıp okumaya başladı.

"Hayır!" Clary ayağa kalktığında ıslak havlu yere düştü. "Jace, bunu yapamazsın. Seni öldüreceklerse yapamazsın."

Jace temiz bir gömlek alıp üzerine giydi. Düğmeleri iliklerken Clary'ye bakmıyordu. "Önce beni Sebastian'dan ayırmaya çalışacaklar," dedi ama sesinde buna inandığına dair en ufak bir tını bile yoktu. "Bu işe yaramazsa beni öldürürler."

"Bu olamaz." Clary ona uzandıysa da genç adam gerileyip çizmelerini giymeye koyuldu. Tekrar döndüğünde hüzünlü gözlerle bakıyordu.

"Başka çarem yok, Clary. Bu en doğrusu."

"Bu çılgınca. Burada güvendesin. Hayatını öylesine feda..."

"Hayatımı feda etmemem ihanet anlamına gelir. Bu düşmanın elime silah vermek gibi bir şey."

"İhanet kimin umrunda?" diye üsteledi Clary. "Ben seni düşünüyorum. Bir çıkış yolunu illaki bulu..."

"Çıkış yolu yok." Jace, komodinin üzerindeki steli cebine attı, sonra kupayı aldı. "Çünkü en fazla bir süre daha kendim olacağım. Seni seviyorum, Clary." Kızın çenesinden tutup yüzünü kaldırdı ve uzun uzun öptü. "Bunu benim için yap," diye fısıldadı.

"Kesinlikle yapmayacağım," dedi Clary. "Kendini öldürtmene yardım etmeyeceğim."

Ama Jace çoktan kapıdan çıkıyordu. Clary'yi de elinden tutup çektiğinde tökezlercesine koridora çıktılar. Fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Bu çok delice," diye tısladı Clary. "Kendini böyle bir tehlikeye atman delice."

Jace bıkkınca iç geçirdi. "Sanki sen kendini tehlikeye atmıyorsun."

"Tabii ya! Sen de hiç eksik kalma," diye fısıldayan Clary onun ardından merdiven sahanlığına koştu. "Alicante'de bana söylediklerini hatırlıyor musun?"

Mutfağa varmışlardı. Jace kupayı tezgahın üzerine koyup cebinden stelini çıkardı. "Onu söylemeye hakkım yoktu," dedi. "Clary, biz buyuz. Biz 'Gölge Avcıları'yız. Biz bunu yaparız. Savaş alanı dışında da göze almamız gereken riskler var."

Clary başını iki yana sallarken genç adamı iki bileğinden yakaladı. "Seni bırakmam."

Jace'in yüzünü acı dolu bir ifade yalayıp geçti. "Clarissa..."

Clary derin bir nefes aldı, yapmak üzere olduğu şeye kendisi de inanamıyordu. Sessiz Şehir'deki morgda mermer taşların üzerinde yatan Gölge Avcısı cesetleri gözünün önündeydi; Jace'in de onlardan biri olmasına izin veremezdi. Yaptığı her şey -buraya gelmesi, elinden geleni ardına koymaması- sadece kendi hayatı için değil, aynı zamanda Jace'in hayatını da kurtarmak içindi. Ona hep yardım eden Alec ve Isabelle'i, onu hep seven Maryse'i düşündü ve ikinci bir kez düşünmek için kendisine fırsat bırakmadan seslendi:

"Jonathan!" diye bağırdı. "Jonathan Christopher Morgenstern!"

Jace'in gözleri büyüdü. "Clary..." diye söze başladı ama artık çok geçti. Clary onun ellerini bırakmış geriliyordu. Sebastian herhalde gelmek üzereydi. Clary bunu Sebastian'a güvendiğinden değil, sadece Jace'i burada tutabilmek adına elindeki tek silah olduğu için yaptığını açıklamanın bir yolu olmadığını biliyordu.

Belli belirsiz hızlı bir hareketi göz ucuyla yakaladıklarında Sebastian'ın geldiğini gördüler. Merdivenlerden koşmak yerine tırabzandan atlayıp yanlarına gelmişti. Yastık yüzünden saçları bir tarafa yatmıştı, üzerinde siyah tişört ve siyah pantolon vardı. Clary bir an için onun kıyafetleriyle uyuyup uyumadığını merak etti. Genç adam durumu değerlendirmek istercesine bir ona bir ötekine bakıyordu. "Aşıklar kavga mı ediyor?" diye sordu. Elinde bir şey parlıyordu. Bıçak mıydı o?

Clary'nin sesi titriyordu. "Mührü zarar gördü. Burada." Eliyle kalbini gösterdi. "Geri gidip Meclis'e teslim olmaya çalışıyor."

Sebastian hemen atılıp Jace'in elinden kupayı kaptı. Büyük bir gürültüyle mutfak tezgahına bıraktı. Hala şok halindeki Jace sadece seyrediyordu. Sebastian yanına gelip yakasına yapıştığında da kılını kıpırdatmadı. Gömleğin üst düğmeleri koptuğunda köprücükkemiği ortaya çıktı ve Sebastian stelin ucunu boynundan hızla geçirdiğinde teninde bir *iratze* mührü belirdi. Serbest kaldığında Jace ona nefret dolu gözlerle bakıyor, dudağını ısırıyordu. Sebastian stel hala elinde olduğu halde geriledi.

"Aslını istersen, Jace," dedi, "öylece kaçıp gidebileceğini düşünmene bayılıyorum."

İratze mührü kömür gibi kararıp tenine işlerken Jace'in elleri yumruğa dönüştü. "Bir dahaki sefere eğer bayılmak istersen... sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Belki bir tuğlayla."

Sebastian başını salladı. "Bana daha sonra teşekkür edersin. Üstelik bu intihar girişimiyle biraz ileri gittiğini bile kabul edeceksin."

Clary, Jace'in ona yine sert bir cevap vereceğini sandı ama öyle olmadı. Gözleriyle Sebastian'ın yüzünü süzüyordu. Bir an için odada sanki sadece bu iki genç vardı. Sonra Jace soğuk ve berrak bir ifadeyle konuştu. "Bunu daha sonra hatırlamayacağım," dedi. "Ama sen hatırlayacaksın. Sana arkadaş

gibi davranan..." Bir adımda Sebastian'la arasındaki mesafeyi kapattı. "Senden hoşlanıyormuş gibi yapan. O gerçek biri değil. Gerçek olan benim. Ve senden nefret ediyorum. Senden hep nefret edeceğim. Dünya üzerinde hiçbir büyü, hiçbir sihir bunu değiştiremez."

Kısa bir anlığına Sebastian'ın dudaklarındaki sırıtış dalgalandı. Ama Jace aynı nefretle gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Sonra Clary'ye baktı. "Bilmeni istiyorum," dedi. "Gerçek... Sana bütün gerçekleri anlatmadım."

"Gerçek tehlikelidir," dedi Sebastian steli bıçak gibi önünde tutup doğrulturken. "Söylediklerine dikkat et."

Jace yüzünü ekşitti. Göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı, belli ki boynundaki şifa mührü ona fiziksel acı veriyordu. "Plan," diye devam etti. "Lilith'i diriltmek, yeni kupa yapmak, karanlık bir ordu yaratmak... Bunlar Sebastian'ın planı değildi. Benim planımdı."

Clary donakaldı. "Ne?"

"Sebastian ne istediğini biliyordu," dedi Jace. "Ama bunu nasıl yapacağımızı ben planladım. Yeni Ruh Kupası fikrini ona veren benim." Acıyla kasıldığında Clary gömleğinin altında neler olup bittiğini gözünde canlandırabiliyordu. Derisi iyileşiyor, Lilith'in mührü tekrar parlamaya başlıyor olmalıydı. "Yoksa o yaptı mı demeliyim? Bana benzeyen ama ben olmayan kişi? Sebastian isterse dünyayı yerle bir eder ve bunu yaparken kahkahalarla güler. Sen onu kurtarmaya çalışıyorsun, Clary. Onu. Anlamıyor musun? Ölmeyi tercih ederdim."

Boğulur gibi iki büklüm oldu. Bütün vücudu sancıyla sarsılıyormuş gibi omuzları gerildi.

Jace bakışlarını Sebastian'a çevirdi. Clary ne yaptığının ancak farkına vardığı için kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

"Neler oluyor?" dedi Jace.

Sebastian sırıttı. "Aramıza tekrar hoş geldin."

Jace bir an için kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonra gözleri dalgınlaştı. "Zamanı geldi mi?" diye sordu.

Sebastian abartılı hareketlerle saatine baktı. "Hemen hemen. Neden sen önden gitmiyorsun? Biz arkandan geliyoruz. Hazırlıkları tamamlayabilirsin."

Jace etrafına bakındı. "Kupa nerede?"

Sebastian kupayı mutfak tezgahından aldı. "Al, işte burada. Küçük bir hafıza kaybı mı yaşıyoruz?"

Jace'in dudaklarında bir sırıtış belirdi ve kupayı onun elinden aldı... Daha birkaç saniye önce Sebastian'ın önünde durup ondan nefret ettiğini söyleyen gençten eser kalmamıştı. "Pekala. Seninle burada buluşurum." Şoktan donakalmış Clary'ye dönüp yanağından öptü. "Seninle de."

Geri çekilip ona göz kırptı. Gözlerinde aşk vardı ama bunun artık bir önemi yoktu. Bu gerçek Jace değildi, Clary onun gerçek Jace olmadığını adı gibi biliyordu. Genç adam uzaklaşırken uyuşmuş gibi onu seyretti. Stel parladığında duvarda bir kapı açıldı, Jace kapıdan çıkarken Clary dışarıdaki gökyüzünü ve kayalık araziyi gördü.

Tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Bana benzeyen ama ben olmayan kişi? Sebastian isterse dünyayı yerle bir eder ve bunu yaparken kahkahalarla güler. Sen onu kurtarmaya çalışıyorsun, Clary. Onu. Anlamıyor musun? Ölmeyi tercih ederdim.

Gözlerinde biriken yaşlar genzini yakıyordu, yine de ağabeyi çakmak çakmak kara gözleriyle dönüp ona baktığında kendini tuttu. "Beni çağırdın," dedi Sebastian.

"Meclis'e teslim olmak istiyordu," diye fısıldadı Clary. Kendini nasıl savunacağını bilemiyordu. Yapması gerekeni yapmış, ne kadar nefret etse de elindeki tek silahı kullanmıştı. "Onu öldürürlerdi."

"Beni çağırdın," dedi Sebastian yine. Sonra ona doğru bir adım attı. Elini uzatıp Clary'nin yüzüne düşen bir perçemi kulağının arkasına itti. "O zaman sana anlattı? Planı? Her şeyi?"

Clary ürpermemek için kendini zor tutuyordu. "Hepsini değil. Bu gece neler olduğunu bilmiyorum. Zamanı geldi mi diye sorarken Jace ne demek istiyordu?"

Sebastian eğilip alnından öptüğünde, gözlerinin arası dağlanıyormuş gibi öpücüğün yakıcılığını hissetti. "Öğreneceksin," dedi genç adam. "Burada olmayı hak ediyorsun, Clarissa. Bu gece Yedinci Kutsal Mevki'de yanımda dururken her şeyi seyredeceksin. Valentine'ın iki çocuğu sonunda... yan yana."

Simon gözlerini ayırmadan Magnus'un kağıdından kelimeleri okuyordu. Metin müzik gibi melodik bir ritme sahipti. Kelimeler keskin ve aynı zamanda hafifti. Bar Mitzvah töreninde sesli olarak *haftarah* okuduğu aklına geldi. O zaman da kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordu, şimdi de ne okuduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Okumaya devam ederken etrafındaki havanın ağırlaşıp yoğunlaşmaya başladığını hissetti. Sanki bir şey göğsüne ve omuzlarına yükleniyordu. Üstelik sıcaklaşmaya başlamıştı. İnsan olsaydı bu ısıya dayanamazdı. Bu haliyle tenindeki yangıyı, kirpiklerindeki ve gömleğindeki alazlanmayı hissedebiliyordu. Gözlerini kağıttan ayırmamaya çalışırken saç diplerinden bir damla kan sayfanın üzerine düştü.

Sonra okuması bitti. Son kelime, "Raziel," söylenmişti. Başını kaldırıp baktı. Yüzünden süzülen kanı hissedebiliyordu. Etrafındaki puslu hava dağıldığında gölün mavi mavi ışıldayan cam gibi sularını gördü.

Sonra suda bir patlama oldu.

Gölün ortası önce altın rengine, sonra siyaha dönüştü. Su merkezden kaçıyor, havaya püskürüyor, gölün kıyılarını basıyordu. Simon bir su gösterisini andıran bu harika şelaleleri hayranlıkla izledi. Su damlaları üzerine yağıyor, yanan tenini serinletiyordu. Gökyüzü kararırken başını yukarı kaldırdı. Bütün mavilik şok edici bir karanlık ve toplanan gri bulutlar tarafından yutulmuş gibi görünüyordu. Sular durulduğunda gölün gümüşe dönüşen merkezinde altından bir figür yükselmeye başladı.

Simon'ın ağzı kurumuştu. Daha önce sayısız meleğin resmini görmüştü, onlara inanırdı ve Magnus'un uyarılarına kulak vermişti. Yine de kalbine bir mızrak saplanmış gibi önünde açılan kanatları görünce donakaldı. Kanatlar sanki bütün gökyüzünü kaplıyordu. Genişti, beyazın üzerinde altın ve gümüş kıvılcımlar çakıyordu. Yanan altın gibi gözler öfkeyle ona bakıyordu. Sonra kanatlar etrafındaki bulutları dağıtırcasma kapandı ve bir adam (Simon onun bir erkek olduğunu düşünüyordu en azından) çok katlı bir apartman gibi yükselmeye başladı.

Simon'm dişleri takırdamaya başlamıştı. Nedenini bilmiyordu. Ama güç dalgaları, hatta güçten daha güçlü bir şey, belki de evrenin temel gücü, Melek Raziel ayağa kalkarken etrafına yayılıyor gibiydi. Tuhaf olan, Simon'ın aklına ilk gelen şeyin Jace olmasıydı. Sanki biri Jace'i almış, bir reklam panosu büyüklüğünde şişirmişti. Oysa Jace'e benzemiyordu aslında. Kanatlarından tenine ve gözlerine kadar her yeri altın rengindeydi, üzerindeki beyazlar bile beyaz altından başka bir şey değildi. Bükülmüş metaller gibi görünen kıvırcık saçları da altındandı. Tamamen dünya dışı ve dehşet vericiydi. *Her şeyin fazlası zarar*, diye düşündü Simon. *Fazla karanlık insanı öldürebilir, fazla ışık insanı kör edebilir.*

Beni çağırma cüretini gösteren kimdir? Minik çanlar gibi çınlayan gür ses Simon'ın kafasının içindeydi.

Zor soru, diye geçirdi içinden Simon. Jace olsaydı "Nefilimler'den biri" derdi, Magnus olsaydı Lilith'in çocuk-

larmdan biri ve yüce büyücülerden olduğunu söylerdi. Clary ve Melek Raziel daha önce karşılaşmışlardı, o yüzden yeniden karşılaşsalar Clary'yi hemen tanırdı. Oysa Simon'ın, adına ekleyebileceği ne unvanı ne de geçmişte herhangi bir kahramanlığı vardı. "Simon Lewis," dedi sonunda kitabı indirip sırtını dikleştirirken. "Gecenin Çocuğu ve... hizmetkarınız."

Hizmetkarım mı? Raziel'in sesi buz gibi bir kınamayla donuktu. *Beni bir köpek gibi çağırıp kendine hizmetkarlık payesi vermeye cüret mi ediyorsun? Başkalarına ibret olsun diye bu dünyadan yok edilmelisin. Nefilimler'imin bile beni çağırması yasakken senin ne farkın var, gündüzyürüyen?*

Simon, Raziel'in onun ne olduğunu bilmesi karşısında şaşırmaması gerektiğini biliyordu, yine de onun cüssesi karşısında dehşete düştüğünde olduğu gibi sarsıldı. Bir şekilde Raziel'in daha insani olabileceğini düşünmüştü. "Ben..."

Soyumdan gelen birinin kanını taşıyorsun diye sana merhamet edeceğimi mi sandın? Öyleyse oynadığın kumarda kaybettin. Cennetin merhameti hak edenler içindir. Yasa'yı çiğneyenler için değil.

Melek, elini kaldırıp parmağını Simon'a doğrulttu.

Simon kendini olacaklara hazırladı. Bu sefer bir şey söylemeye çalışmadı, sadece içinden konuştu. *Beni duy, İsrail, efendimiz Tanrımızdır ve Tanrımız birdir...*

O işaret nedir? Raziel'in sesinden kafasının karıştığı belli oluyordu. *Alnındaki işaret, çocuk.*

"İşaret," diye kekeledi Simon. "İlk işaret. Kabil İşareti."

Raziel'in devasa eli yavaşça indi. *Seni öldürürdüm ama işaret bunu yapmamı engelliyor. İşaretin kaşlarının arasına cennetin eliyle işlenmesi gerekirdi ama öyle olmadığını biliyorum. Bu nasıl olabilir?"*

Melek şaşırmıştı, bu da Simon'ı cesaretlendirdi. "Nefilim çocuklarınızdan biri," dedi. "Çok özel yetenekler lütfedilmiş biri beni korumak için yaptı." Çemberin kenarına yaklaşmak için bir adım attı. "Raziel, Nefilimler için sizden bir ricada bulunmak için geldim. Büyük bir tehlikeyle karşı karşıyalar. İçlerinden biri karanlığa adım attı ve diğerlerini tehdit ediyor. Yardımınıza ihtiyaçları var."

Ben karışmam.

"Ama karıştınız bile," dedi Simon. "Jace öldüğünde onu geri getirdiniz. Bu elbette hepimizi mutlu etti ama onu geri getirmeseydiniz bunların hiçbiri olmayacaktı. Yani ister istemez fitili siz ateşlediniz."

Seni öldüremiyor olabilirim, dedi Raziel düşünceli bir edayla. *Ama sana istediğini vermem için de bir nedenim yok.*

"Daha ne istediğimi söylemedim bile," dedi Simon.

Silah istiyorsun. Jonathan Morgenstern'le Jonathan Herondale'i birbirinden ayıracak bir silah. Birini öldürüp diğerini yaşatmak istiyorsunuz. Tabii en kolayı ikisini birden öldürmek. Sizin Jonathan ölmüştü; belki o da ölüm de birbirlerine kavuşmak için yanıp tutuşuyorlardır. Bunu hiç düşünmüş müydün?

"Hayır," dedi Simon. "Sizinle karşılaştırılmamızın doğru olmayacağını biliyorum ama biz arkadaşlarımızı öldürmeyiz.

Onları kurtarmaya çalışırız. Cennet böyle olmasını istemeseydi bize sevme kabiliyeti verilmezdi." Saçlarını eliyle geri tarayarak işareti iyice ortaya çıkardı. "Hayır, bana yardım etmek için hiçbir nedeniniz yok. Ama öyleyse, beni öldüremeyeceğinizi bildiğime göre sizi defalarca çağırabilirim. Cennet kapısındaki zile omzumu dayamışım gibi olur... Sonsuza kadar ziliniz çalar ve..."

İnanılmazdı ama Raziel sanki kıkırdıyordu. İnatçısın, dedi. İsmini taşıdığın Simon Maccabeus gibi gerçek bir savaşçı. O, kardeşi Jonathan için her şeyini feda etmişti, sen de kendi Jonathan'ın için bunu yapar mısın? Yoksa biraz gönülsüz müsün?

"Bu sadece onun için değil," dedi Simon bir parça şaşkınlıkla. "Ama evet, benden ne isterseniz feda edebilirim."

Sana istediğini verirsem beni bir daha rahatsız etmeyeceğine yemin eder misin?

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi Simon.

Pekala, dedi Melek.

Senden ne istediğimi söyleyeceğim. Alnındaki günahkar işareti istiyorum. O işareti senden alacağım çünkü o işaret en başından beri sende olmamalıydı.

"Ben... Ama işareti alırsanız beni öldürebilirsiniz," dedi Simon. "Cennetin gazabından beni koruyan tek şeyi almak mı istiyorsunuz?"

Melek bir an düşüncelere daldı. *Sana zarar vermeyeceğime yemin ederim. İşaret sende olsun ya da olmasın.*

Simon duraksadığında Raziel'in kaşları öfkeyle çatıldı. *Cennet meleğinin yemini her şeyden daha kutsaldır. Bana güvenmemeye cüret mi ediyorsun, Aşağı Dünyalı?*

"Ben..." Simon işkence gibi bir an için sustu. Clary'nin parmaklarının ucunda yükselip stelini alnına bastırdığı günü dün gibi hatırlıyordu. İşaretin işe yaradığını gördüğü ilk gün, şimşekleri kontrol edebileceğini düşünmüştü. Ölümcül bir güç katıksız bir enerjiyle bütün damarlarını sarmıştı. Aslında bu lanetli güç ödünü koparıyor, onu arzu ve korkunun bir nesnesi haline getiriyordu. Simon bundan nefret ediyordu. Oysa şimdi onu bu kadar özel yapan bir şeyden vazgeçmek zorunda kaldığında...

Zorlukla yutkundu. "Peki. Kabul ediyorum."

Melek gülümsedi. Gülümsemesi doğrudan güneşe bakmak kadar korkunçtu. *Ben de sana zarar vermeyeceğime yemin ederim, Simon Maccabeus.*

"Lewis," diye düzeltti Simon. "Soyadım Lewis."

Ama sen Maccabe kanından geliyorsun. Bazıları Maccabe'lerin Tanrı eliyle işaretlendiklerini söyler. Her durumda, hoşuna gitsin gitmesin, sen cennetin savaşçılarından birisin, gündüzyürüyen.

Melek hareketlendi. Raziel sanki gökyüzünü bir örtü gibi sarınırken bulutlar siyah, gümüş ve beyaz renklerde girdaplar halinde dönüyordu. Simon'ın gözleri doldu. Etrafındaki havanın titreştiğini hissetti. Başının üstünde bir metal parladığında bir şey metalik bir gürültüyle Simon'ın önündeki kum ve kayalara saplandı.

Bu bir kılıçtı. Özel bir görüntüsü yoktu. Eğri büğrü eskimiş metalin kabzası kararmıştı. Sanki asit eritmiş gibi kenarları tırtıklıydı ama ucu sivri görünüyordu. Sanki kazıda bulunmuştu ve henüz temizlenmemişti.

Melek, sözlerine devam etti. *Bir keresinde Yuşa, Eriha yakınlarındayken başını kaldırıp baktığında önünde bir adamın kılıç çektiğini gördü. Yuşa ona "Bizden mi, yoksa düşmanlarımızdan biri misin?" diye sordu. Adam "Hiçbiri, ama Efendimizin kurduğu ordunun komutanı olarak şimdi geldim," dedi.*

Simon ayaklarının dibindeki sevimsiz şeye baktı. "Kılıç bu mu?"

Cennet ordularının komutanı olan Başmelek Mikail'in kılıcı. Cennetin ateş gücüne sahip. Düşmanlarına bununla saldırdığında içlerindeki kötülüğü yakabilirsin. Düşmanın iyiden ziyade daha çok kötüyse, cennetten ziyade cehennemdense, aynı zamanda hayatını da küle dönüştürür. Muhtemelen arkadaşını tutsak olduğu bağdan kurtarır. Bir seferde sadece birine zarar verebilir.

Simon eğilip kılıcı aldı. Alır almaz önce eline, sonra bütün koluna, hatta atmayan kalbine bir şok dalgasının yayıldığını hissetti. İçgüdüsel bir hareketle kılıcı havaya doğrulttuğunda yukarıdaki bulutlar bir an için dağılıyormuş gibi göründü. Bir ışık huzmesi kılıcın donuk metaline dokunup sanki titreşerek bir şarkı söylemesine neden oluyordu.

Melek soğuk gözlerle ona baktı. *Kılıcın adı kifayetsiz insan dilinde söylenemez. Ona İhtişam diyebilirsin.*

"Ben..." Simon yine kekeledi. "Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etme. Seni öldürürdüm, gündüzyürüyen ama işaretin ve yeminim buna engel oluyor. Kabil İşareti alnına Tanrı tarafından yerleştirilmeliydi, oysa öyle olmadı. Alnından silinmeli, koruman kalkmalı. Bir daha beni çağırırsan sana yardım etmeyeceğim.

Birden bulutların arasından süzülen ışık yoğunlaşıp kılıçta toplandı, sonra ateşten bir kırbaç gibi Simon'ı parlak ve sıcak bir kafesin içine hapsetti. Kılıç yanıyordu. Simon acıyla çığlık atıp yere kapaklandı. Başı patlayacak gibiydi. Sanki birileri gözlerine binlerce kızgın iğne batıyordu. Başını kollarının altına saklayıp acıya teslim oldu. Öldüğü geceden sonra yaşadığı en büyük işkenceydi bu.

Çekilmeye başlayan dalgalar gibi acısı yavaşça azalmaya yüz tuttu. Sırtüstü yuvarlanıp gökyüzüne bakarken hala başı ağrıyordu. Kara bulutlar uzaklaşmaya, gökyüzünde mavi yamalar belirmeye başlamıştı. Melek gitmişti. Artan ışığın altında gölün suları sanki kaynıyormuş gibi görünüyordu.

Simon ağır hareketlerle doğrulurken gözlerini acıtan güneş nedeniyle gözlerini kıstı. Birinin çiftlik evinden ona doğru koştuğunu görebiliyordu. Uzun saçlı figürün üzerindeki mor ceket iki yanında kanat gibi uçuşuyordu. Kız patikanın sonuna vardığında uzun bir sıçrayışla yanına geldi, çizmeleri yere değdiğinde kumlar etrafa saçıldı. Üzerine atılıp kollarıyla sararken "Simon," diye fısıldıyordu.

Simon onun güçlü kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Öldüğünü sandım," diye devam etti Isabelle. "Düştüğünü gördüm... Öldüğünü sandım."

Simon ellerinin üzerinde iyice doğruldu. Ama yan yatmış bir gemi gibi hissediyordu, daha fazla hareket etmemeye çalıştı. Çünkü kımıldarsa tekrar yere yığılmaktan korkuyordu. "Ben zaten ölüyüm."

"Biliyorum," diye azarladı onu Isabelle. "Yani her zamankinden daha ölü olduğunu sandım."

"Iz." Simon başını kaldırıp kıza baktı. Isabelle neredeyse kucağına oturmuş, kollarını boynuna dolamıştı. Rahatsız bir görüntüydü. Simon kızla birlikte sırtüstü kuma uzandı. Serin kumları sırtında hissederken kızın siyah gözlerine baktı. Sanki bütün gökyüzü onun gözlerindeydi.

Isabelle hayretle alnına dokundu. "İşaretin gitmiş."

"Kılıç karşılığında Raziel aldı." Başıyla kılıcı gösterdi. Çiftlik evinin verandasında iki koyu gölge durmuş onları seyrediyordu. Alec ve Magnus. "Başmelek Mikail'in kılıcı. Adı İhtişam."

"Simon..." Isabelle onu yanağından öptü. "Başardın. Melek sana kılıcı verdi."

Magnus ve Alec de yanlarına gelmek üzere harekete geçmişti. Simon bitkin bir halde gözlerini kapadı. Isabelle üzerine uzandığında saçları iki yanağını gıdıklıyordu. "Konuşmaya çalışma." Gözyaşı gibi kokuyordu. "Artık lanetli değilsin," diye fısıldadı. "Artık lanetli değilsin."

Simon parmaklarını onunkilere doladı. Adeta etrafını saran gölgelerle birlikte karanlık bir nehirde süzülüyordu. Sadece Isabelle'in eli onu dünyaya bağlıyordu. "Biliyorum," dedi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

19

AŞK VE KAN

Clary dikkatli ve özenli bir şekilde Jace'in odasını altüst ediyordu. Üzerinde hala atleti vardı ama altına kot pantolonunu geçirmiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve tırnakları toz içindeydi.

Yatağın altını, çekmeceleri, dolapları araştırmış, gardırobun ve çalışma masasının altına bakmış, hatta bütün kıyafetlerinin ceplerini karıştırmıştı. İkinci steli arıyordu ama bir şey bulamamıştı.

Sebastian'a yorgun olduğunu, yukarı çıkıp biraz uzanmak istediğini söylemişti.

Genç adamın kafası başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu, o yüzden sadece elini sallayarak Clary'yi azat etmişti. Şimdi gözünü her kapatışında Jace'in yüzünü görüyordu.

Gitmeden önce artık onu tanımıyormuş gibi, ihanete uğramış gibi bakmıştı.

Ama şimdi bunu dert edecek zaman değildi. Yatağın kenarına tüneyip elleri yüzünde ağlayabilir, ne yaptığını düşünerek acı çekebilirdi ama bunun bir faydası olmazdı. Jace'e ve kendine borçluydu, devam etmesi gerekiyordu. Araştırmalıydı. Keşke yedek bir stel bulabilseydi...

Kapı tıklatıldığında döşeği kaldırıp altına bakmak üzereydi.

Döşeği indirmeden önce altında bir şey olup olmadığını görmek için hızla bir göz atmıştı. Yumruklarını sıkıp derin bir nefes aldıktan sonra kapıya gitti ve ardına kadar açtı.

Sebastian eşikte duruyordu. İlk defa siyah ve beyaz dışında bir şeyler giymişti. Elbette pantolonu ve çizmeleri siyahtı ama üstünde kıpkırmızı bir deri tunik vardı. Tuniğin üstü altın ve gümüş mühürlerle bezenmişti ve önünde düğme yerine metal kopçalar bulunuyordu. İki bileğinde de dövülmüş gümüş bilezikler vardı. Morgenstern yüzüğü parmağındaydı.

Clary, ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Kırmızı mı?"

"Tören için," diye yanıtladı Sebastian. "Renkler Gölge Avcıları için insanlardan farklı anlamlar taşır." İnsan kelimesini küçümsercesine söylemişti. "Şu eski Nefilim tekerlemesini bilir misin?"

Siyahtır gece avı rengi,
Beyazdır ölüm ve hüznün dengi.
Altın giydir gelin kızı,
Büyünün rengi kırmızı.

"Gölge Avcıları evlenirken altın rengi mi giyiniyor?" diye sordu Clary. Cevap umrunda değildi ama kapı aralığında durmuş, arkasındaki dağınıklığa paravan olmaya çalışıyordu.

"Beyaz bir düğün hayalini mahvettiğim için üzgünüm." Sebastian sırıttı. "Bu arada aklıma gelmişken sana da giyecek bir şeyler getirdim."

Elini arkasından çıkarıp katlanmış bir kıyafeti uzattı. Clary alıp açtı. Tuhaf altın bir ışıltı saçan kıpkırmızı kumaştan uzun bir elbiseydi. Askıları da altındandı.

"Babamıza ihanet etmeden önce annemiz bunu Çember ayinlerinde giyerdi," dedi. "Bu gece bunu giymeni istiyorum."

"Bu gece mi?"

"Eh, üzerindekiler ayinde giymeye pek müsait değil." Gözleriyle baştan aşağı kardeşini süzerek çıplak ayaklarına, terden yer yer ıslanmış atletine ve tozlanmış kotuna baktı. "Bu gece nasıl görüneceğin çok önemli. Yeni yardımcılarımızda iyi bir izlenim yaratmak istiyorsan bunu giymelisin."

Clary'nin kafası karışmıştı. *Bu gece. Ayin. Yeni yardımcılar...* "Hazırlanmak için ne kadar zamanım var?" diye sordu.

"En fazla bir saat," dedi Sebastian. "Gece yarısı kutsal mevkide olmamız gerekiyor. Herkes orada toplanacak. Geç kalmamız hoş kaçmaz."

Bir saat. Kalbi gümbür gümbür atarken Clary elbiseyi yatağın üzerine fırlattı. Arkasını döndüğünde Sebastian hala çarpık bir gülümsemeyle kapıda duruyordu. Sanki üzerini hemen değişmesi için ısrar ediyordu.

Clary kapıyı kapatmaya yeltendiğinde ağabeyi bileğini yakaladı. "Bu gece," dedi, "bana Jonathan diyeceksin. Jonathan Morgenstern. Ağabeyin."

Sırtından bir ürperti geçerken Clary yere baktı. Sebastian'ın, gözlerindeki nefreti görmediğini umuyordu. "Nasıl istersen."

Genç adam gider gitmez Jace'in deri ceketlerinden birini aldı. Üzerine geçirdiğinde onun tanıdık kokusunu alabiliyordu. Ayakkabılarını giyip sessizce koridora çıktığında tek dileği bir stel ve yeni bir sessizlik mührüydü. Aşağıda suyun aktığını ve Sebastian'ın tiz ıslığını duyabiliyordu, oysa attığı her adımda kulaklarında sanki top atılıyormuş gibi oluyordu. Sessizce duvarın dibinden ilerleyip Sebastian'ın kapısına vardı ve içeri girdi.

Loş odayı perdeleri açık pencereden giren şehir ışıkları aydınlatıyordu sadece. Ortalık ilk seferinde gördüğü kadar dağınıktı. Hemen pahalı kıyafetlerle dolu dolapla işe başladı. İpek gömlekler, deri ceketler, Armani takımlar, Bruno Magli ayakkabılar... Dolabın kapısında asılı duran beyaz gömlek parçalanmış ve kana bulanmıştı. Kan kahverengiye dönecek kadar kurumuştu. Clary bir süre gömleği seyrettikten sonra kapıyı kapattı.

Sonra çalışma masasına oturup çekmecelerdeki kağıtları karıştırdı. En azından üzerinde ŞEYTANİ PLANIM yazılı bir not defteri falan bulmayı ummuştu ama şansı yaver gitmedi. Üzerleri karmaşık sayılar ve simya sembolleriyle dolu kağıt yığınları vardı, hatta bir tanesinin ön sayfasında Sebastian

okunaksız el yazısıyla "Güzelim," diye başlayan bir mektup taslağına başlamıştı. Clary, Sebastian'ın dünya üzerinde kime böyle hitap edebileceğini düşünmek için kendisine sadece bir saniye tanıdı. Onun birine karşı romantik hisler besleyebileceğini hiç düşünmemişti. Sonra komodine geçti.

Çekmeceyi açtı. İçinde bir sürü not kağıdı vardı. Ve onların üstünde bir şey parıldıyordu. Yuvarlak ve metalik bir şey.

Peri yüzüğü.

Isabelle kolunu Simon'a dolamıştı. Arabayla Brooklyn'e gidiyorlardı. Simon bitkin haldeydi, başı zonkluyor, vücudunun her yeri sancıyordu. Magnus gölden döndükten sonra yüzüğü ona vermişti ama Clary'ye yine ulaşamamıştı. Hepsinden kötüsü, fena halde susamıştı. Isabelle'in yanında olması, dirseğinde bileğine kadar dolaşan parmaklarının sıcaklığı hoşuna gidiyordu. Ama yaydığı parfüm ve kan kokusu Simon'ın susuzluğunu daha da artırıyor, midesinin gürlemesine neden oluyordu.

Hava kararmaya başlamıştı. Sonbahar güneşi batmaya yüz tutmuş, aracın içinin loşlaşmasına neden oluyordu. Alec ve Magnus, mırıltılarla konuşan birer gölgeden ibaretti. Simon gözlerini yumduğunda gözkapaklarının içinde Melek Raziel'in yanan beyaz alevlerini görüyordu.

Simon! Clary'nin sesi kafasının içinde patladığında Simon irkilerek uyandı. *Orada mısın?*

Simon'ın dudaklarından keskin bir nefes çıktı. *Clary? Çok merak ettim...*

Sebastian yüzüğümü almıştı. Simon, fazla zamanımız olmayabilir. Sana anlatmam gerekiyor. İkinci bir Ruh Kupası var. Lilith'i diriltip karanlık bir Gölge Avcısı ordusu yaratmayı planlıyorlar. Bu ordu Nefilimler kadar güçlü ama iblis dünyasıyla ittifak halinde olacak.

"Şaka yapıyorsun," dedi Simon. Sesli konuştuğunu fark etmesi biraz zamanını aldı. Isabelle yanında kıpırdandı, Magnus merakla onlara bakıyordu.

"Sen iyi misin, vampir?"

"Clary," dedi Simon. Üçünün de yüzünde aynı hayret ifadesi belirdi. "Benimle konuşmaya çalışıyor." Elleriyle kulaklarını kapatıp koltukta kaykıldı ve Clary'nin kelimelerine odaklandı. *Bunu ne zaman yapacaklar?*

Bu gece. Biraz sonra. Tam olarak neresi olduğunu bilmiyorum. Ama şu anda burada saat akşam on.

Bizden beş saat ileri. Avrupa'da mısın?

Kestiremiyorum. Sebastian, Yedinci Kutsal Mevki diye bir şeyden bahsetti. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama aldığı notlara bakılırsa antik bir lahit falan olmalı. İblisleri içeri alabilecekleri bir tür geçit gibi geldi bana.

Clary, ben öyle bir yer hiç duymadım. Ama Magnus ya da diğerleri duymuş olabilir. Lütfen, Simon. Onlara hemen söyle. Sebastian, Lilith'i diriltecek. Gölge Avcılarıyla büyük bir savaşa hazırlanıyor. Halihazırda yanına kırk-elli kadar Nefilim çekmiş durumda. Onlar da orada olacak. Simon, Sebastian dünyayı yerle bir etmek istiyor. Onu durdurmak için elimizden geleni yapmalıyız.

İşler bu kadar tehlikeli bir hal aldıysa oradan hemen uzaklaşmalısın.

Clary'nin sesi yorgun geliyordu. *Deniyorum. Ama geç kalmış olabilirim.*

Simon kamyonetteki herkesin endişe dolu gözlerini üzerinde hissediyordu. Umursamadı. Clary'nin kafasının içinde çınlayan sesi bir uçuruma inen ip gibiydi. İpin ucunu tutabilirse belki onu güvenli bir yere çekebilir ya da en azından kayıp düşmesini önleyebilirdi.

Clary, dinle. Nasıl olduğunu anlatmam uzun sürer ama silahı bulduk. Jace ya da Sebastian üzerinde kullandığımızda diğerine zarar vermeyecek bir silah. En azından bunu bize veren... şahsın iddiasına göre onların arasındaki bağı koparabiliriz.

Koparabilir miyiz? Nasıl?

Kılıç, kişinin içindeki kötülüğü yakarak yok ediyormuş. Yani Sebastian'da kullandığımızda, şeytani olduğu için bağı koparabiliriz. Simon başının zonkladığını hissettiğinde Clary'ye düşüncelerinin kendinden emin bir tavırla ulaşmasını diliyordu. *Emin değilim. Her halükarda silah çok güçlü. Adı İhtişam Kılıcı.*

Ve Sebastian üzerinde kullanabiliriz, öyle mi? Onları öldürmeden aralarındaki bağı koparabilir miyiz?

Eh, en azından fikir bu. Demek istediğim, Sebastian'ı tümden yakıp yok etmesi ihtimali yok değil. İçinde ne kadar iyilik kaldığına bağlı. Cennetten ziyade cehennemdense... Melek böyle demişti sanırım.

Melek mi? Kızın sesi bariz bir panikle tizleşmişti. *Simon, sen ne...*

Ses kesildiğinde Simon aynı anda birçok duygunun karmaşasına teslim oldu. Şaşkınlık, öfke, dehşet... Acı. Bağırırken hızla koltuğunda doğruldu.

Clary? Ama kafasının içinde çınlayan sessizlikten başka bir şey değildi.

Clary, diye seslendi, sonra diğerlerine dönüp "Kahretsin. Yine gitti," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu merakla Isabelle. "İyi miymiş? Neler oluyormuş?"

"Sanırım düşündüğümüzden de az zamanımız kaldı," dedi Simon hissettiğinden daha sakin bir sesle. "Magnus, kamyoneti kenara çek. Konuşmamız gerekiyor."

"Eee," dedi Sebastian eşikte durmuş Clary'ye bakarken. "Odamda ne aradığını sorsam déjà vu mu yaşamış oluruz, küçük kardeşim?"

Clary birden kuruyan boğazına rağmen yutkunmaya çalıştı.

Koridorun parlak ışığı Sebastian'ı bir siluete dönüştürüyordu. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Seni arıyordum," dedi riski göze alarak.

"Yatağımda oturuyorsun," dedi Sebastian. "Altında olduğumu falan mı düşünüyordun?"

"Ben..."

Sebastian sanki Clary'nin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi ağır adımlarla odanın ortasına yürüdü. Hatta hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi bir hali vardı. "Peki beni niye arıyordun? Ve niye hala ayin için hazırlanmadın?"

"Elbise," dedi Clary, "şey, üzerime olmadı."

"Elbette olur," dedi Sebastian yatakta yanma otururken. Ona doğru dönüp başını yatak başlığına dayadı. "O odadaki her şey sana olur. Bu da uyacaktır."

"Elbise ipek ve şifondan yapılmış. Esnemiyor."

"Zaten cılızsın, küçüğüm. Esnemesi gerekmez." Clary'nin sağ bileğini yakaladığında kız yüzüğü saklamak için parmaklarını içe kıvırdı. "Bak parmaklarım bileğini tamamen kavrayabiliyor."

Dokunuşu sivri iğneler gibi sinir uçlarını yakıyordu. İdris'te dokunduğunda da elinin asit gibi yaktığını Clary hatırlayabiliyordu. "Yedinci Kutsal Mevki," dedi ağabeyine bakmadan. "Jace oraya mı gitti?"

"Evet. Onu önden gönderdim. Biz gitmeden önce hazırlıkları tamamlayacak. Onunla orada buluşacağız."

Clary'nin kalbi duracak gibi oldu. "Geri gelmeyecek mi?"

"Ayinden önce niye gelsin ki?" Sebastian'ın dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış belirdi. "Aslında böylesi daha iyi çünkü ona bu yaptığını anlattığımda fena halde hayal kırıklığına uğrayacak." Aniden onun parmaklarını açtı. Altın yüzük alev almış gibi parlıyordu. "Peri işini fark etmeyeceğimi mi sandın? Kraliçe'nin, öğrendiklerini kendin için kullanacağını bil-

meden sana bu yüzüğün sırrını verecek kadar aptal olduğunu mu sanıyorsun? Buraya getirmeni, benim yüzüğü bulmamı istedi." Pis pis sırıtarak yüzüğü çıkardı.

"Kraliçe'yle konuştun mu?" diye sordu Clary. "Nasıl?"

"Yüzükle," dedi Sebastian kedi gibi mırlayarak. Kraliçe de tatlı bir sesle Jonathan Morgenstern'in güçlü bir dost olacağını söylemişti. *Peri halkı kadim bir topluluk, ani kararlar vermez, rüzgarın hangi yönde estiğini görmek için bekleriz.* "Salak arkadaşlarınla konuşurken Kraliçe'nin sizi dinleyemeyeceğine gerçekten inanmış olamazsın. Yüzüğü senden aldığımdan beri onunla konuşuyoruz. Ona güvenerek aptallık ettin, küçük kardeşim. Seelie Kraliçesi kazananın yanında olmayı seviyor. Ve kazanan biz olacağız, Clary. Zafer bizim olacak." Sesi alçak ve yumuşaktı. "Gölge Avcısı arkadaşlarını unut artık. Senin yerin bizim yanımız. Benim yanım. Damarlarındaki kan tıpkı benimki gibi zafer için çığlıklar atıyor. Annen kafanı bulandırmak için elinden geleni ardına koymamış olsa da sen kim olduğunu çok iyi biliyorsun." Tekrar kızın bileğine yapışıp kendine doğru çekti. "Jocelyn hayatı boyunca hep yanlış kararlar verdi. Ailesine rağmen Meclis'in yanında yer aldı. Onun düştüğü hataya düşmemek için bu şansı kullan."

Clary kolunu çekiştirdi. "Bırak beni, Sebastian, ciddiyim."

Genç adamın eli gevşedi ve parmakları kızın kolu boyunca tırmanmaya başladı. "Gerçekten hala çok küçüksün. Bir ateş parçası olacağın kimin aklına gelirdi? Özellikle de yatakta."

Clary ayağa fırlayıp ondan uzaklaştı. "Sen ne dedin?"

Sebastian da ayağa kalktı. Dudaklarındaki sırıtış kaybolmamıştı. Boyu en az Jace kadar uzundu. Alçak ama sert bir sesle tekrar konuşmaya başladığında eğilip yüzünü Clary'ninkine yaklaştırdı.

"Jace'i etkileyen her şey beni de etkiler," dedi. "Tırnaklarına kadar." Sırıtışı genişlemişti. "Sırtımda birbirine paralel sekiz çizik var, küçük kardeşim. Onları yapmadığını iddia etmeyeceksin ya?"

Clary kafasının içinde cansız bir havai fişek gibi öfkenin patladığını hissetti. Ağabeyinin sırıtan suratına bakarken Jace'i, Simon'ı ve onlarla yaptığı konuşmaları düşünüyordu. Kraliçe gerçekten konuşmalarına kulak misafiri olduysa kılıcı da öğrenmiş olmalıydı. Ama Sebastian bilmiyordu. Bilemezdi.

Yüzüğü parmağından koparırcasına çıkarıp yere fırlattı. Sebastian bağırdı ama Clary çoktan ayağını yüzüğün üzerine basmıştı. Ağırlığının altında altın toza dönüştü.

Ayağını geri çekerken Sebastian ona inanamayan gözlerle bakıyordu. "Sen..."

Clary diğerinden daha güçlü olduğunu bildiği sağ elini yumruk yapıp onun midesine savurdu.

Sebastian daha iriyarı, daha uzun boylu ve güçlüydü ama Clary onu gafil avlamıştı. Genç adam iki büklüm olup nefes almaya çalışırken Clary onun belinden sarkan steli kaptı. Ve koşmaya başladı.

Magnus direksiyonu öyle bir kırdı ki lastikler resmen ciyakladı. Isabelle de benzer bir çığlık attı. Kısmen yaprakları dökülmüş bir ağacın gölgesinde durdular.

Simon bütün kapıların açılıp herkesin asfalt yola inişini hayal meyal hatırlıyordu. Güneş batmaya başlamıştı, kamyonetin farları etraflarını saran gölgeleri ürpertici bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Pekala, vampir çocuk," dedi Magnus. Başını sallarken etrafına sim saçıyordu. "Anlat bakalım, neler oluyor?"

Simon, Clary'yle konuşmalarını mümkün olduğunca hızlı bir şekilde anlatırken Alec kamyonete yaslanmıştı.

"Jace'le birlikte bir kaçış yolu bulup bulmadıklarından bahsetti mi?" diye sordu Isabelle sonunda. Farlar nedeniyle beyaz teni sarımsı bir renkle parlıyordu.

"Hayır," dedi Simon. "Ve Iz... Jace'in oradan kaçmak istediğini sanmıyorum. Aslında orada olmak istiyor."

Isabelle kollarını göğsünde kavuşturup çizmelerine baktığında siyah saçları yüzünü kapattı.

"Şu Yedinci Kutsal Mevki meselesi de nedir?" diye sordu Alec. "Dünyanın yedi harikasını biliyorum ama yedi kutsal mevki ne ola ki?"

"Bu yerler Nefilimler'den çok büyücülerin bilebileceği bir şey," dedi Magnus. "Her birinin arasında çizgi çekersen bir matris oluşturursun. Bir tür büyü ağı denilebilir. Yedincisi İrlanda'da. Poll na mBrón'daki bir taş lahit. Bu isim 'keder mağarası' anlamına gelir. Burren denilen, kimsenin yaşama-

dığı bir bölgede bulunuyor. Büyük iblislerden bahsediyorsak onları çağırmak için iyi bir yer." Parmaklarını dik saçlarının arasına soktu. "Bu kötü. Çok kötü."

"Sence bunu yapabilir mi? Yani karanlık bir Gölge Avcıları ordusu kurabilir mi?" diye sordu Simon.

"Herkes herkesle ittifak kurabilir, Simon. Nefilimler meleklerle ittifak kurdu ama iblislerle işbirliğine gitselerdi de şimdiki kadar güçlü olurlardı. Öte yandan öyle olsaydı, kendilerini insanlığın kurtuluşu yerine yok oluşuna adarlardı."

"Oraya gitmeliyiz," dedi Isabelle. "Onları durdurmalıyız."

"Onu demek istiyorsun herhalde," dedi Alec. "Onu, yani Sebastian'ı durdurmalıyız."

"Jace de artık onun tarafında. Bunu kabullenmelisin, Alec," dedi Magnus. Hafiften yağmur çiselemeye başlamıştı. Farların ışığında altın yağıyormuş gibi görünüyordu. "İrlanda bizden beş saat önde. Ayini gece yarısı düzenleyecekler. Burada saat beş. Yani onları durdurabilmek için en fazla bir buçuk, hadi bilemedin iki saatimiz var."

"O zaman ne bekliyoruz? Hemen yola çıkalım," dedi Isabelle panikle. "Onları durduracaksak..."

"Iz, sadece dört kişiyiz," dedi Alec. "Kaçıyla karşı karşıya geleceğimizi bile bilmi..."

Simon, o sırada dalgın bir ifadeyle Alec ve Isabelle'in tartışmasını seyreden Magnus'a baktı. "Magnus," diye seslendi. "Neden çiftliğe Geçit kullanarak gitmedik? İdris nüfusunun neredeyse yarısını Brocelind Ovası'na öyle kaçırmıştın."

"Fikrini değiştirmek isteyebilirsin diye sana zaman tanıdım," dedi Magnus ama gözlerini erkek arkadaşından ayırmıyordu.

"Ama burada bir Geçit yaratabiliriz," dedi Simon. "Yani bunu bizim için yapabilirsin."

"Evet," dedi Magnus. "Ama Alec kaç kişiyle karşılaşacağımızı bilmediğimizi söylüyor. Güçlü bir büyücü sayılırım ama Jonathan Morgenstern de sıradan bir Gölge Avcısı değil. Aslına bakarsan, Jace de öyle. Ve Lilith'i diriltmeyi başarırlarsa... Öncekinden daha güçsüz olacaktır ama sonuçta o yine Lilith."

"Ama o öldü," dedi Isabelle. "Simon onu öldürdü."

"Yüce iblisler ölmez," dedi Magnus. "Simon onu dünyalar arasındaki boşluğa dağıttı. Yeniden formunu kazanması zaman alacaktır, belki yıllar boyunca zayıf kalacak. Ama Sebastian onu çağırırsa..." Parmaklarını yine dik saçlarına daldırdı.

"Kılıç bizde," dedi Isabelle. "Sebastian'ı devre dışı bırakabiliriz. Magnus ve Simon yanımızdayken..."

"Kılıcın işe yarayacağını henüz bilmiyoruz," dedi Alec. "Ve Sebastian'ın yanına gitmediğimiz sürece yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Dahası Simon'ın artık Bay Yenilmez olmadığını unutmamak lazım. Hepimiz gibi o da ölebilir."

Hepsi Simon'a baktı. "Denememiz gerekiyor," dedi genç adam. "Bakın, oraya gittiğimizde nasıl bir kalabalıkla karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Biraz zamanımız var. Fazla değil ama yeterli zaman... Geçit kullanarak destek toplayabiliriz."

"Desteği nereden bulacağız?" diye sordu Isabelle umutsuzca.

"Ben Maia ve Jordan'a giderim," dedi Simon seçenekleri hızla değerlendirirken. "Jordan, Yargıçlar Birliği'nden destek alıp alamayacağını araştırır. Magnus polis merkezine gidip kurt sürüsünden bulabildiklerini yanına alabilir. Isabelle ve Alec..."

"Nasıl yani? Hepimiz ayrılıyor muyuz?" diye itiraz etti Isabelle tizleşen sesiyle. "Ateş mesajına ya da..."

"Kimse bu konuda ateş mesajı falan kullanamaz," dedi Magnus. "Hem ateş mesajı Gölge Avcıları içindir. Enstitü'ye gitmek yerine Meclis'e bu bilgiyi ateş mesajıyla vermek istediğinden emin misin?"

"Aman iyi." Isabelle, arabanın yan tarafına geçip kapıyı açtı ama koltuğa geçmedi. Bunun yerine içeri uzanıp İhtişam'ı aldı. Karanlık bir şimşek gibi parlayan kılıcın üzerinde, arabanın ışığında göz kırpan harfler kazınmıştı: *Quis ut Deus?*

Yağmur yüzünden Isabelle'in saçları sırtına yapışmıştı. Tekrar grubun yanına geldiğinde heybetli görünüyordu. "O zaman arabayı burada bırakalım. Ayrılıyoruz, ama bir saat sonra Enstitü'de buluşacağız. Sonra kimleri bulabildiysek hep birlikte oraya gidiyoruz." Teker teker meydan okurcasına arkadaşlarının gözlerine baktı. "Simon, sen bunu al."

İhtişam'ın kabzasını Simon'a uzattı.

"Ben mi?" Simon şaşkındı. "Ama ben... Yani benim şimdiye kadar doğru dürüst kılıç kullanmışlığım bile yok."

"Onu sen çağırdın," dedi Isabelle. Yağmurda karanlık gözleri kıvılcımlar saçıyordu. "Melek bunu sana verdi Simon, senin taşıman gerekir."

Clary koridor boyunca koşup gürültüyle merdivenlerden indi. Eve giriş çıkışın yapılabileceği o tek duvara gidiyordu.

Kaçabileceğini sanmıyordu. Sadece yapmak istediği şey için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Sebastian hızla arkasından geliyordu, çizmelerinin gürültüsü cam merdivende duyulabiliyordu. Clary öyle hızlı koştu ki az daha duvara çarpıyordu. Hemen stelin ucunu doğrultup telaşla çizmeye başladı. Haç kadar basit ama bu dünyaya yeni bir mühür...

Sebastian'ın yumruğu sırtına isabet ettiğinde stel Clary'nin elinden uçtu. Havaya kaldırılıp duvara yapıştırıldığında ciğerlerindeki bütün nefes boşaldı. Genç adam mühre baktığında dudaklarında pis bir sırıtış belirdi.

"Açma mührü mü?" diye sordu. Üzerine abanmış kulağına fısıldıyordu. "Üstelik daha bitirememişsin. Zaten önemi yok. Hangi deliğe girersen gir, seni bulamayacağımı mı sanıyordun?"

Clary öyle bir küfür savurdu ki hala St. Xavier'de okuyor olsaydı kesin okuldan kovulurdu. Sebastian gülmeye başladığında elini kaldırıp bütün gücüyle bir tokat attı. Parmakları sızlamıştı. Sebastian şaşkınlıkla onu bırakır gibi oldu ve Clary anında ondan kaçtı. Masanın üzerinden atlayarak aşağıdaki odasına koştu. En azından kapıyı kilitleyebilirdi.

Fakat Sebastian önüne geçmiş, ceketinin yakalarından tuttuğu gibi onu yine savurmuştu. Clary'nin ayakları yerden kesildi. Genç adam iki kolunu yana açıp duvara yapıştırmasaydı kesin yere yapışacaktı. Şimdi hareket edemiyordu.

Sebastian şeytan gibi sırıtıyordu. Seine Nehri boyunca yürüdüğü, sıcak çikolata içerken ait olmak üzerine konuştuğu zarif genç gitmiş, yerine gözbebekleri karanlık tünellere dönüşen bir iblis gelmişti. "Ne oldu, kardeşim? Canın sıkılmış gibi görünüyorsun."

Clary zar zor nefes alıyordu.

"Senin... beş para etmez... yüzüne... tokat atınca... ojem bozuldu. Bak!" Ağabeyine parmağını gösterdi. Tek bir parmak.

"Çok şeker," diye kıkırdadı Sebastian. "Bize ihanet edeceğini nasıl anladım biliyor musun? Bize yardım etmeyeceğini nereden anladım? Çünkü benden çok hoşlanıyormuş gibi görünüyordun."

Tekrar üzerine abandı. Şimdi göğüsleri birlikte inip kalkıyordu. Clary'nin gözleri genç adamın düz köprücükkemiği hizasındaydı. Bütün bedeniyle üzerine abanan Sebastian onu tam anlamıyla tutsak etmişti. "Ben sana hiç benzemiyorum. Bırak beni!"

"Her şeyinle bana benziyorsun," diye kükredi Sebastian kulağının içine. "Aramıza sızdın. Arkadaşmış gibi davrandın, sahte ilgini eksik etmedin."

"Jace'le ilgilenmekten asla vazgeçmedim."

Sebastian'ın gözlerinde bir an için bir kıvılcım çaktı, sonra karanlık bir kıskançlığa dönüştü. Clary onun kimi kıskandığını kestiremiyordu. Genç adam dudaklarını yüzüne öylesine yaklaştırmıştı ki konuşurken Clary'nin yanağı gıdıklanıyordu. "Bizimle oyun oynadın," diye mırıldandı. Mengene gibi kolunu duvara sabitlemişti, sonra eli yavaşça aşağı inmeye başladı. "Muhtemelen Jace'le daha çok oynadın."

Clary şaşkınlıkla irkilmekten kendini alamadı. Onun keskin nefesini hissedebiliyordu. "Tabii ki oynadın," diye devam etti Sebastian. "Onunla yattın." İhanete uğramış gibi konuşuyordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

Genç adam parmaklarını çenesine batırarak yüzünü kendine çevirdi. "Yatıp kalkarak insanları iyi yapamazsın. Gerçi güzel hareketler bunlar." Güzel dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onun hiçbir şeyi hatırlamadığını biliyorsun, değil mi? En azından sana güzel anlar yaşattı mı? Çünkü onun yerinde ben olsaydım, unutamayacağın anıların olurdu."

Clary'nin midesi ağzına geldi. "Sen benim ağabeyimsin."

"Bu kelimelerin bizim aramızda hiçbir değeri yok. Biz insan değiliz. Onların kuralları bizde geçmez. DNA'nın bilmem neyle karışmasını önlemek için aptalca yasalar. Düşününce gerçekten ikiyüzlü geliyor. Biz birer deneyden başka bir şey değiliz. Eski Mısır'ı yönetenler kendi kardeşleriyle evlenirdi. Kleopatra, ağabeyiyle evlenmişti. Soyun düzgün kalmasını sağlıyor."

Clary ona nefretle baktı. "Deli olduğunu biliyordum," dedi. "Ama aklını bu kadar kaçırmış olabileceğini fark etmemiştim."

"Ah, bence bunun delilikle uzaktan yakından alakası yok. Birbirimize ait olmayacağız da kime olacağız? Senle benden başka kimimiz var?"

"Jace," dedi Clary. "Ben Jace'e aitim."

Sebastian önemsemiyormuş gibi bir ses çıkardı. "Aman Jace senin olsun."

"Ona ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"Var. Ama seninkinden farklı gerekçelerle." Birden Clary'nin belini kavradı. "Onu paylaşabiliriz. Ne yaptığınız umrumda bile değil. Yeter ki bana ait olduğunu aklından çıkarma."

Clary onu itmek için ellerini kaldırdı. "Sana ait falan değilim. Ben kendime aitim."

Sebastian bakışlarıyla onu olduğu yere çiviledi. "Bence sen de burada neden bahsettiğimizi biliyorsun," dedikten sonra sert bir şekilde dudaklarını Clary'ninkilere bastırdı.

Bir an için Clary yine İdris'e dönmüştü. Yangında yerle bir olmuş Fairchild Malikanesi'nin önünde dururlarken Sebastian onu öpmüştü. O sırada sonsuz bir kuyuya düştüğü hissine kapılmıştı. O zaman kendini suçlamıştı. Jace'ten başka biriyle öpüştüğü için geri dönülmez bir yola girdiğini düşünmüştü.

Şimdi neyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Sebastian'ın dudakları karanlıkta sert ve jilet kesiği kadar soğuktu. Clary

parmaklarının ucunda yükselip bütün gücüyle onun dudağını ısırdı.

Genç adam haykırıp elini ağzına götürdü. Clary kanın bakır tadını ağzında hissediyordu. Genç adam inanamayan gözlerle ona bakarken çenesinden kan damlıyordu. "Seni küçük..."

Clary midesine tekmesini indirirken daha önce attığı yumrukla aynı yerine isabet etmesini diledi. Sebastian iki büklüm kıvranırken hemen merdivenlere doğru koştu. Yarı yolu kat etmişti ki yakasında bir el hissetti. Beysbol sopası gibi havada savrulup sonunda duvarla buluştu. Sert bir çarpışmanın ardından ciğerlerindeki hava boşalırken dizlerinin üzerine çöktü.

Sebastian, köpekbalıklarımnki gibi kapkara ışıldayan gözleriyle ona doğru geliyordu. Ellerini iki yanında gerip açarken korkunç görünüyordu. Clary de korkması gerektiğini biliyordu ama içine buz gibi bir donukluk gelip yerleşmişti. Sanki zaman yavaşlamıştı. Prag'daki antika dükkanında olanları hatırlıyordu. Tıkır tıkır işleyen bir saat gibi doğru hamlelerin dünyasında kendini kaybetmişti. Sebastian üzerine eğildiğinde ellerinden güç alıp çömeldi, hafifçe dönerken bacağını savurup tekmesini genç adamın ayağına isabet ettirdi.

Sebastian arka üstü düştüğünde Clary bir takla atarak ondan uzaklaştı ve hemen ayağa fırladı. Bu sefer kaçmaya çalışmayacaktı. Masanın üzerindeki porselen vazoyu kaptı, o sırada ayağa kalkan Sebastian'ın başına savurdu. Su ve yap-

raklar havada uçarken parçalanan vazoyla birlikte Sebastian geriye doğru yalpaladı. Gümüş beyazı saçlarında beliren kan kırmızı bir tomurcuğu andırıyordu.

Hırlayıp Clary'nin üzerine atıldı. Kız neye uğradığını şaşırarak geriye doğru uçup masanın üzerine düştü. Cam yüzey parçalanıp da kırıkların içine sırtüstü yayıldığında acıyla inledi. Sebastian üzerine binip pis sırıtışıyla sırtını iyice cam kırıklarına bastırdığında Clary çığlık çığlığa bağırdı. Onu susturmak için genç adam elinin tersiyle sert bir tokat attı. Kan Clary'nin gözünü kör etti; ağzındaki kan tadıyla boğulur gibi oluyor, tuzlu kan gözlerini yakıyordu. Dizini kırıp Sebastian'ın midesine geçirdi ama duvara tekme atmaktan farksızdı. Genç adam onun ellerini yakalayıp iki yanda yere çiviledi.

"Clary, Clary, Clary," dedi. O da nefes nefeseydi. En azından Clary onu yormayı başarmıştı. Başının yan tarafındaki yaradan kan damlıyor, saçlarını kırmızıya boyuyordu. "Hiç fena değilsin. İdris'teyken bu kadar savaşçı değildin."

"Üzerimden kalk."

Sebastian yüzünü iyice yaklaştırdı. Dilini çıkardığında Clary kaçmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Genç adam yanağındaki kanı yaladı, sonra sırıttı. Sırıttığında patlak dudağından bir damla kan çenesine süzüldü. "Kime ait olduğumu sormuştun," diye fısıldadı. "Ben sana aitim. Senin kanın benim kanım, senin kemiklerin benim kemiklerim. Beni ilk gördüğünde beni bir yerden tanıdığını düşünmüştün, öyle değil mi? Aynı şeyi ben de hissetmiştim."

Clary ona bakakaldı. "Sen aklını kaçırmışsın."

"İncil'de yazıyor," dedi Sebastian. "Süleyman'ın şarkısı. *Kalbimi çaldın, kız kardeşim, karım; gözlerinle, gerdanınla kalbimi çaldın.*" Parmakları boynunda dolaşırken Morgenstern yüzüğünün takılı olduğu kolyeyle oynadı. Clary, boğazlanacağını sandı. "*Uyuyorum ama yüreğim uyanık: kapıyı çalan sevgilimin sesi bu. Bana açıl kız kardeşim, aşkım, diyor.*" Bir damla kanı Clary'nin yüzüne damladı. Sebastian'ın eli boynundan beline doğru inerken kız kıpırdamamak için kendini zorladı. Sarf ettiği çabayla vücudu uyuşmuştu. Sonra kot pantolonun belinde şehvet dolu aç parmakların yakıcılığını hissetti.

"Beni sevmiyorsun," dedi. Sebastian üzerine abandığı için tıknefes konuşabilmişti. Annesi, Sebastian'ın her hareketinin yapmacık olduğunu söylemişti. Clary'nin düşünceleri kristal kadar berraktı. Sebastian dokunuşlarıyla midesini bulandırırken yapması gerekeni yapmasına ve kendi düşüncelerine odaklanmasına yardım eden bu dövüş coşkusuna içinden şükretti.

"Ve sen de ağabeyin olmamı umursamıyorsun," diye yanıtladı Sebastian. "Ağabeyin olduğunu sandığın sırada bile Jace'e karşı neler hissettiğini biliyorum. Bana yalan söyleyemezsin."

"Jace senden çok daha iyi."

"Kimse benden daha iyi olamaz." Sebastian sırıttığında kana bulanmış beyaz dişleri ortaya çıktı. "*Benim kız kardeşim kapalı bir bahçe,*" diye alıntı yaptı yine. "*Suskun bir bulur, mühürlenmiş bir pınar.* Ama artık öyle değil, haksız mıyım?

Jace icabına baktı." Parmaklarıyla kotunun düğmelerini çözmeye çalışırken Clary onun anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak büyükçe bir cam parçasını kaptığı gibi Sebastian'ın omzuna sapladı.

Kendi parmakları da kesilmişti. Sebastian haykırarak arkaya kaykıldı ama gözlerinde daha çok şaşkınlık vardı. Üzerindeki kıyafet onu korumuştu. Clary bu sefer cam parçasını daha sert bir hamleyle baldırına indirdi. Genç adam gerilediğinde boştaki dirseğini boğazına geçirdi. Sebastian boğulurcasına yana devrildi. Clary yuvarlanarak altından kaçarken cam parçasını da sapladığı yerden çekiverdi. Ağabeyinin üzerine abanıp keskin camı boynunda atan şahdamarına dayadı. Sonra durdu.

Sebastian gülüyordu. Altında yatmış gülüyordu. Clary onun kahkahalarıyla sarsılıyordu. Genç adamın her yeri kana bulanmıştı, kendi kanı tam da açtığı yaranın üzerine damlıyordu. Sebastian kollarını iki yanına birer kanat gibi, gökten düşmüş bir melek gibi açtı.

"Öldür beni, küçük kardeşim," dedi. "Beni öldürürsen Jace'i de öldürmüş olursun."

Clary cam parçasını bütün gücüyle indirdi.

20

KARANLIĞA AÇILAN KAPI

Cam, Sebastian'ın boğazını yalayıp ahşap döşemeye saplanırken Clary katıksız bir öfkeyle haykırdı.

Genç adam altında hala katıla katıla gülüyordu. "Yapamazsın," dedi. "Beni öldüremezsin."

"Senin canın cehenneme," diye hırladı Clary. "Jace'i öldüremem."

"Aynı şey," dedi Sebastian. Öyle hızlı oturmuştu ki Clary onun hareketini algılayamadı. Sonra tek bir hamlede itekle diğinde kız cam kırıklarıyla dolu yere uçtu. Yerde kayarken sonunda başını duvara vurdu. Öksürürken kan kustu. Koluyla yüzünü kapattığında kanın mide bulandırıcı metalik kokusu her yeri kaplamıştı. Saniyesinde Sebastian onu ceketinden yakaladığı gibi havaya kaldırdı.

Clary direnmedi. Ne faydası vardı ki? Öldüremeyeceği biriyle dövüşmenin ne anlamı vardı? Kaybetmekten başka çıkış yolu yoktu. Sebastian onu süzerken kıpırdamadan durdu. "Daha kötüsü olabilirdi," dedi genç adam. "Neyse ki ceket yaralanmanı önlemiş."

Yaralanmanı önlemiş? Clary her yerine ince bıçaklar saplanmış gibi hissediyordu. Sebastian onu kucağına alırken kirpiklerinin arasından ateş saçan gözlerle baktı. Paris'te Dahak iblislerinden kaçarken de onu böyle kucaklamıştı. O gün ona minnettar kalmasa da Clary'nin kafası karışmıştı. Şimdiyse nefretiyle kuduruyordu. Sebastian'ın kucağında yukarı çıkarlarken bedeni gergindi. Genç adamın çizmesinin topukları cam basamaklarda tokurduyordu. Clary belinin altındaki kolu, sırtında onu esir tutan elini hissetmemeye çalıştı.

Onu öldüreceğim, diye geçirdi içinden. *Bir yolunu bulup onu öldüreceğim.*

Jace'in odasına girdiklerinde Sebastian onu yere bıraktı. Clary geriye doğru tökezlerken yakasından kavrayıp ceketini çıkardı. Altında sadece tişörtü vardı. Sanki rendelenmiş gibi tişört delik deşik olmuş, her yeri kan lekeleriyle kaplanmıştı.

Sebastian ıslık çaldı.

"Fena dağılmışsın, küçük kardeşim," dedi. "Banyoya girip üzerindeki kanı temizlesen iyi olur."

"Hayır," dedi Clary. "Beni böyle görsünler. Seninle gelmem için bana neler yaptığını kendi gözleriyle görsünler."

Acımasız parmaklar aniden çenesini kavradığında ağabeyine bakmak zorunda kaldı. Aralarında en fazla birkaç santim vardı. Clary gözlerini kapamak istiyordu ama ona bu tatmini yaşatmayacaktı. Gözlerini Sebastian'ın gümüş halkalı kara gözlerine dikti. Isırdığı dudağı hala kanıyordu. "Sen bana aitsin," dedi yine Sebastian. "Ve beni zor kullanmak zorunda bıraksan da benim yanımda olacaksın."

"Niye?" diye sordu Clary. Dilindeki kan tadı acılaşmaya başlamıştı. "Niye bu kadar zahmete giriyorsun? Jace'i öldüremeyeceğini biliyorum ama beni öldürebilirsin. Neden beni öldürmüyorsun?"

Bir an için Sebastian'ın gözleri dalgınlıkla cam gibi donuklaştı, o sırada sanki gözü hiçbir şey görmüyordu. "Bu dünya cehennemin ateşiyle yanıp kavrulacak," dedi. "Ama istediğimi yaparsan seni ve Jace'i alevlerin arasından güvenli bir yere götürürüm. Bu iyiliği başka kimseye yapmam. Bunu reddetmenin ne kadar aptalca olduğunu göremiyor musun?"

"Jonathan," dedi Clary. "Dünyayı yakıp yerle bir etmek istiyorsun. Senin yanında savaşmamı istemendeki imkansızlığı göremiyor musun?"

Sebastian'ın gözleri yine yüzüne odaklandı. "Ama niye?" Neredeyse ağlamaklıydı. "Neden bu dünyayı bu kadar önemsiyorsun? Başka dünyalar da var." Bembeyaz teninde kırmızı kan tam bir tezat oluşturuyordu. "Beni sevdiğini söyle. Beni sevdiğini, yanımda savaşacağını söyle."

"Seni hiç sevmeyeceğim. Aynı kanı taşıdığımızı söylerken yanılıyordun. Senin kanın zehirden başka bir şey değil. Hem de iblis zehri." Son kelimeleri tükürürcesine söylemişti.

Sebastian kapkara parlayan gözleriyle bakarken gülümsemekle yetindi. Clary kolunda bir yanma hissettiğinde yerinden zıpladı. Stel, derisine *iratze* mührü çiziyordu. Acısı azalırken bile Clary ondan nefret ediyordu. Becerikli bir şekilde mührü bitirip ellerini bıraktığında Sebastian'ın bilezikleri şıngırdadı.

"Yalan söylediğini biliyordum," dedi aniden ağabeyine.

"Bir sürü yalan söyledim, tatlım," dedi Sebastian. "Hangisini kastediyorsun?"

"Bileziğin," diye yanıtladı Clary. "*Acheronta movebo... Her zaman tiranlara karşı,* demek değil. Onun karşılığı: *Sic semper tyrannis.* Bileziğinde yazan Virgil'den alıntı. *Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo. Cenneti harekete geçiremezsem cehennemi diriltirim.*"

"Latincen sandığımdan daha iyiymiş."

"Hızlı öğreniyorum."

"O kadar da hızlı değil." Sebastian onun çenesini bıraktı. "Şimdi banyoya gir ve temizlen," dedi itekleyerek. Annesinin ayin elbisesini yataktan alıp Clary'nin eline sıkıştırdı. "Zaman azalıyor, benim de sabrım azalıyor. On dakikada hazırlanıp çıkmazsan içeri gelirim. Ve inan bana, bu hiç hoşuna gitmez."

"Karnım kazınıyor," dedi Maia. "Günlerdir hiçbir şey yememiş gibiyim." Buzdolabının kapısını açıp içine baktı. "Ah, iğrenç."

Jordan arkadan sarılıp burnunu kızın ensesine sürttü. "Sipariş verebiliriz. Pizza, Tay, Meksika, ne istersen. Yeter ki yirmi beş dolardan fazla tutmasın."

Maia gülerek ona döndü. Jordan'ın gömleklerinden birini giymişti. Genç adama bile büyük gelen gömlek Maia'nın dizlerine kadar uzuyordu. Saçlarını ensesinde toplamıştı. "Çok savurgansın," dedi.

"Senin için son kuruşuma kadar harcarım." Jordan belinden kavrayıp onu tezgah taburelerinden birine oturttu. "Tako yiyebiliriz." Onu öptü. Diş macununun naneli tadı hala dudaklarındaydı. Maia ona dokunduğunda bütün vücuduna yayılan ürpertiyi hissetti. Sanki bütün sinir uçları bir anda alev almıştı.

Dudaklarını ayırmadan kıkırdayıp kollarını genç adamın boynuna doladı. Keskin bir zil sesi duyulduğunda Jordan kaşlarını çatarak geri çekildi. "Telefonum." Kızı bırakmadan eliyle tezgahın üzerinde cep telefonunu aradı. Sonunda bulduğunda artık çalmıyordu ama yine de ekranına baktı. "Yargıçlar Birliği."

Birlik sadece ölüm kalım meselesi olduğunda nadiren ararlı. Maia içini çekip arkasına yaslandı. "Konuş."

Jordan telefonu kulağına götürmüştü bile. Maia tezgahın üzerinden zıplayıp tekrar buzdolabına giderken genç ada-

mın konuşması yumuşak bir mırıltı gibi geliyordu kulağına. Buzdolabının kapısına mıknatıslarla yapıştırılmış mönülere baktı. Sonunda yakınlardaki bir Tay restoranında karar kıldı.

Jordan bembeyaz suratıyla odanın ortasında öylece duruyordu. Sanki elinde telefon olduğunu unutmuştu. Maia elinden telefonu alıp düğmesinden kapattı ve tezgahın üzerine koydu. "Jordan? Ne oldu?"

"Oda arkadaşım... Nick. Hatırladın mı?" dedi Jordan kestane rengi gözlerinde inanamayan bakışlarla. "Onunla hiç karşılaşmadın ama..."

"Fotoğraflarını görmüştüm," dedi Maia. "Ona bir şey mi olmuş?"

"Ölmüş."

"Nasıl?"

"Boğazı parçalanmış, vücudunda tek bir damla bile kan kalmamış. Hedefin izini bulduğunda vampir kızın onu öldürdüğünü düşünüyorlar."

"Maureen mi?" Maia şok olmuştu. "Ama o daha küçücük bir kız."

"O artık bir vampir." Jordan perişan halde iç çekti. "Maia..."

Maia ona baktı. Genç adamın gözleri cam gibi donuktu, saçları karışmıştı. Birden içinde panik yükseldi. Öpüşmek, sarılmak, hatta seks yapmak iyiydi. Ama birini kaybı konusunda avutmak başka bir konuydu. Bu bağlılık anlamına gelirdi. Önemsemek anlamına gelirdi. Karşındakinin acısını

hafifletmek, aynı zamanda o kötü şey kendi başlarına gelmediği için şükretmek demekti.

"Jordan," dedi yumuşak bir sesle. Parmak uçlarında yükselip ona sarıldı. "Çok üzüldüm."

Jordan'ın kalbi Maia'nın göğsünde atıyordu. "Nick daha on yedi yaşındaydı."

"O da senin gibi bir Yargıç değil miydi?" dedi Maia yumuşak bir sesle. "Tehlikenin farkındaydı. Sen de henüz on sekiz yaşındasın." Jordan ona daha sıkı sarıldı ama bir şey söylemedi. "Jordan," diye devam etti kız. "Seni seviyorum. Seni seviyorum ve çok üzgünüm."

Genç adamın kaskatı kesildiğini hissetti. Isırılmadan birkaç hafta önce söylediği bu kelimeleri uzun zamandır ilk defa dile getiriyordu. Jordan önce nefesini tuttu, bir süre sonra gergin bir şekilde saldı.

"Maia," derken sesi çatlıyordu. Sonra bir şey söylemeye fırsat bulamadan, bu sefer Maia'nın telefonu çaldı. İnanılmazdı.

"Sorun değil," dedi Maia. "Bakmayacağım."

Jordan şaşkın ve kederli bir yüz ifadesiyle onu bırakırken "Hayır," dedi. "Hayır, önemli bir şey olabilir. Hadi konuş."

Maia içini çekip tezgaha gitti. Tam elini uzatmıştı ki telefon sustu ama ekranda yanıp sönen mesajı görünce midesi kasıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Jordan sanki onun gerildiğini hissetmiş gibi. Belki de hissetmişti.

"Acil durum." Maia ona dönüp telefonun ekranını gösterdi. "Bir savaş çağrısı. Mesaj sürüdeki herkese gitmiş. Luke ve Magnus göndermiş. Hemen çıkmamız gerekiyor."

Clary, Jace'in banyosunda yere oturup sırtını küvete dayadı. Yüzündeki ve vücudundaki kanları temizlemiş, saçlarını yıkamıştı. Annesinin ayin elbisesini yukarıya sıyırdığından çıplak ayakları ve bacaklarında yerin serinliğini hissediyordu.

Ellerine baktı. *Farklı görünmeleri gerekirdi,* diye düşündü. Ama ince parmakları, kare tırnakları ve çilleri aynıydı. Sanatla uğraştığı için tırnaklarını hiç uzatmazdı. Yüzü de aynı görünüyordu. Kısacası her şeyiyle aynıydı ama aslında farklıydı. Son birkaç gündür yaşadıkları henüz kavrayamadığı bir şekilde onu değiştirmişti.

Ayağa kalkıp aynada kendine baktı. Alev rengi saçları ve kıyafeti, bembeyaz tenine tezat oluşturuyordu. Boynunu ve omuzlarını çürükler süslüyordu.

"Kendini mi seyrediyorsun?"

Sebastian'ın kapıyı açtığını duymamıştı ama genç adam her zamanki pis sırıtışıyla kapı pervazına dayanmış duruyordu. Daha önce giymediği türden bir kıyafet giymişti. Her zamanki gibi sert kumaştan yapılmıştı ama bu seferki taze kan kadar kırmızıydı. Kıyafetini bir arbalet tamamlıyordu. Silah ağır olmalıydı ama Sebastian onu tek eliyle taşıyordu. "Çok güzel görünüyorsun, kardeşim. Yanıma yakışacaksın."

Clary dilinin ucuna gelenleri ağzının içinde yer eden kan tadıyla birlikte yuttu, sonra ona doğru yürüdü. Yanından geçmeye çalışırken Sebastian onun kolunu yakaladı. Eli çıplak omzunda dolaştı. "Güzel," dedi. "Görünürde işaret yok. Kadınların kendilerini yara izleriyle mahvetmelerinden nefret ederim. İşaretlerini kollarında ya da bacaklarında tut."

"Bana dokunmamanı tercih ederim."

Sebastian kıkırdayıp arbaleti doğrulttu. Atılmaya hazır bir ok takılmıştı. "Yürü," dedi. "Arkandan geliyorum."

İrkilmemek için Clary büyük güç sarf etti. Dönüp kapıya doğru ilerlerken kürekkemiklerinin tam ortasına nişan alınmış okun yakıcı varlığını hissedebiliyordu. Bu şekilde cam merdivenlerden inip oturma odasına geçtiler. Sebastian, Clary'nin duvara çizdiği mührü görünce homurdandı, öne uzanıp eliyle duvara dokunduğunda kapı belirdi. Eşiğin ötesi zifiri karanlıktı.

Ok, sertçe Clary'nin sırtını dürttü. "Yürü."

Clary derin bir nefes aldıktan sonra gölgelerin içine yürüdü.

Alec, küçük asansörün düğmesine eliyle vurduktan sonra sırtını duvara dayadı. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

Isabelle cep telefonunun ışıklı ekranına baktı. "Yaklaşık kırk dakika."

Asansör sarsılarak yukarı çıkmaya başladı. Isabelle çaktırmadan ağabeyine baktı. Genç adam yorgun görünüyordu.

gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Boyuna ve gücüne rağmen mavi gözleri ve yakasına kadar uzayan yumuşak saçlarıyla Alec, olduğundan daha hassas görünürdü. "Ben iyiyim," dedi Isabelle'in dile getirilmeyen sorusuna yanıt olarak. "Asıl eve gitmediğin için başı belaya girecek olan sensin. Ben on sekiz oldum. İstediğimi yapabilirim."

"Anneme her akşam mesaj attım. Magnus ve seninle birlikte olduğumu biliyor," dedi Isabelle, asansör durduğunda. "Aslında nerede olduğumu bal gibi biliyordu. Ve Magnus demişken..."

Alec uzanıp asansörün kafes kapısını açtı. "Ne?"

"Siz ikiniz iyi misiniz? Yani anlaşıyor musunuz?"

Alec duyduğu şeye inanamıyormuş gibi ona baktıktan sonra hole çıktı. "Dünya yıkılmak üzere ve sen Magnus'la ilişkimi merak ediyorsun, öyle mi?"

"Bu deyimi hep merak etmişimdir," dedi Isabelle, ağabeyine yetişmek için adımlarını hızlandırırken. "Dünya yıkılsa nereye yıkılacak ki?"

Jace ile arasındaki parabatai bağı gayet uzun bir geçmişe sahip olduğu için Alec laf salatalarına alışıktı. "Magnus'la aramız iyi sanırım."

"Ah... İyi sanırım? Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ne oldu? Kavga mı ettiniz?"

Alec hızlı adımlarla ilerlerken parmaklarıyla duvarı dövüyordu. Bu konuda konuşmaktan rahatsız olduğu belliydi. "Aşk hayatıma burnunu sokmaktan vazgeç, Iz. Sana ne

demeli? Siz neden Simon'la bir ilişki yaşamıyorsunuz? Ondan hoşlandığın çok açık."

Isabelle ciyakladı. "Hiç de bile."

"Bence çok açık," dedi Alec. Aslında üzerine tekrar düşününce şaşırmış gibi görünüyordu. "Hülyalı gözlerle bakmalar falan... Melek gölde belirdiğinde kafayı sıyırman..."

"Simon'ın öldüğünü sandım!"

"Daha ne kadar ölebilir ki?" dedi Alec nezaketten uzak bir tavırla. Sonra kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce omuz silkti. "Bak, ondan hoşlanıyorsan benim için hava hoş. Ben sadece neden işi ilerletmediğinizi anlamıyorum."

"Çünkü benden hoşlanmıyor."

"Tabii ki hoşlanıyor. Tüm erkekler senden hoşlanır."

"Önyargılı olduğunu düşündüğüm için beni bağışla."

Alec "Isabelle," derken bu sefer sesinde daha tanıdık bir tını vardı. Sevgi ve çileden çıkmanın karışımı gibiydi. "Harika göründüğünü biliyorsun. Erkekler peşinden koşar. Kendimi bildim bileli bu böyledir. Simon neden farklı olsun ki?"

Isabelle omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama farklı işte. Top artık onda. Ona karşı neler hissettiğimi biliyor. Ama bu konuda harekete geçme konusunda acele etmiyor."

"Açıkçası çocuğun başında bir sürü başka sorun var."

"Biliyorum, ama mesele de hep bu oldu. Clary..."

"Sence hala Clary'ye mi aşık?"

Isabelle dudağını kemirdi. "Ben... Bilemiyorum. Tam sayılmaz. Bence insan hayatından geriye kalan tek şey Clary

ve bu yüzden ondan vazgeçemiyor. Ve ondan vazgeçmediği sürece kalbinde bana bir yer açabileceğinden emin değilim."

Neredeyse kütüphaneye varmışlardı. Alec kirpiklerinin arasından yan yan kardeşine baktı. "Ama sadece arkadaşlarsa..."

"Alec." Isabelle onun elini tutup susturdu. Kütüphaneden sesler geliyordu. İçlerinden biri annelerinin tanıdık sesiydi.

"Kayboldu da ne demek?"

"İki gündür onu kimse görmedi," dedi diğer ses. Yumuşak ve oldukça kadınsı ses aynı zamanda özür diler gibiydi. "Yalnız yaşadığı için insanlar emin olamıyor. Ama düşündük ki ağabeyini tanıdığınıza göre..."

Alec hiç duraksamadan kütüphanenin kapısını açtı. Isabelle başını onun omzundan uzattığında annesinin odanın ortasındaki devasa maun masanın arkasında oturduğunu gördü. Masanın önünde iki tanıdık sima duruyordu: Avcı kıyafetiyle Aline Penhallow ve kıvırcık saçlarıyla Helen Blackthorn. Kapı açıldığında iki kadın da şaşırarak kapıya dönmüştü. Helen'in çillerle kaplı yüzü solgundu, o da avcı kıyafetini giymişti ve kıyafetin rengi ten rengini daha da solgun gösteriyordu.

"Isabelle," dedi Maryse ayağa kalkarken. "Alexander. Ne oldu?"

Aline, Helen'in elini tuttuğunda ikisinin de parmaklarındaki gümüş yüzükler parladı. Dağ desenli Penhallow yüzüğü Helen'in, dikenli sarmaşık desenli Blackthorn aile yüzüğü ise Aline'in parmağındaydı. Isabelle ister istemez kaşlarını kaldır-

dı. Aile yüzükleri ciddi bir işti. "Konuşmanızı engelliyorsak, gidebiliriz..." diye söze başladı Aline.

"Hayır, kalın," diye atıldı Izzy. "Size de ihtiyacımız olabilir."

Maryse tekrar koltuğuna oturdu. "Eee," dedi. "Çocuklarım ziyaretime gelerek beni şereflendirdi. Siz ikiniz nerelerdeydiniz?"

"Sana söylemiştim," dedi Isabelle. "Magnus'ta kalıyorduk."

"Neden?" diye üsteledi Maryse. "Ve bu soru sana yönelik değil, Alexander. Kızım, sana soruyorum."

"Çünkü Meclis, Jace'i aramayı bıraktı," dedi Isabelle. "Bizse bırakmadık."

"Ve Magnus yardım ediyor," diye ekledi Alec. "Geceler boyunca uyumadan büyü kitaplarında Jace'in nerede olabileceğini bulmanın yollarını araştırdı. Hatta bir..."

"Hayır." Maryse elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Bana söyleme. Bilmek istemiyorum." Masasının üzerindeki siyah telefon çalmaya başladı. Hepsi telefona baktı. Siyah telefonun çalması İdris'ten arandığı anlamına gelirdi. Kimse cevap vermeye yeltenmeyince telefon sustu. "Neden geldiniz?" diye sordu Maryse, dikkatini yine çocuklarına yönelterek.

"Jace'i arıyorduk..." diye başladı Isabelle.

"Bu Meclis'in işi," diye azarladı onu Maryse. Kadının yorgun göründüğü Isabelle'in gözünden kaçmamıştı. Gözlerinin altı gerilmişti. Dudaklarının kenarından inen çizgiler ağzını

daha somurtuk gösteriyordu. O kadar zayıftı ki bilek kemikleri göze batıyordu. "Sizin işiniz değil."

Alec elini masaya vurduğunda çekmeceler tıngırdadı. "Bizi dinleyecek misin? Meclis, Jace'i bulamadı ama biz bulduk. Ve Sebastian da yanında. Üstelik neler planladıklarını da öğrendik..." Duvardaki saate göz attı. "Onları durdurmak için çok az zamanımız var. Yardım edecek misin?"

Siyah telefon yine çaldı. Maryse yine cevaplamadı. Hayretle oğluna bakıyordu. "Siz ne yaptınız?"

"Jace'in nerede olduğunu biliyoruz, anne," dedi Isabelle. "Ya da nerede olacağını biliyoruz demek daha doğru. Sebastian'ın planını öğrendik, neler yapacaklarını öğrendik ve onları bir an önce durdurmamız gerekiyor. Ah, bu arada, Jace'e zarar vermeden Sebastian'ı nasıl öldürebileceğimizi de öğren..."

"Dur." Maryse başını iki yana salladı. "Alexander, açıkla. Teker teker ve isteri krizlerine girmeden. Lütfen."

Alec bütün hikayeyi özetledi. Özetlemesini sağlayan şey Isabelle'in en eğlenceli bölümler olduğunu düşündüğü olayları dışarıda bırakmasıydı ama annesine düzgün bir şekilde durumu anlatmayı başarmıştı en azından. Özetler bile Aline ve Helen'in nefeslerini tutmasına neden olmuştu. Maryse sakin duruyor, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Alec anlatacaklarını bitirdiğinde alçak sesle konuştu:

"Bunları neden yaptınız?"

Alec afallayarak annesine baktı.

"Jace için," dedi Isabelle. "Onu geri almak için."

"Beni düşürdüğünüz durum gereği Meclis'i bilgilendirmekten başka çare bırakmadığınızın farkındasınızdır," dedi Maryse elini siyah telefonun ahizesine götürerek. "Keşke buraya gelmeseydiniz."

Isabelle'in ağzı kurumuştu. "Neler olup bittiğini sonunda sana anlattığımız için bize cidden kızdın mı?"

"Meclis'i ararsam bütün güçlerini göndereceklerdir. Jia'nın, görüldüğü yerde Jace'in vurulması için emir vermekten başka çaresi olmayacak. Valentine'ın oğluna inanan kaç Gölge Avcısı olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Alec başını iki yana salladı. "Kırk kadar sanırım."

"Diyelim ki onların iki katı adamdan oluşan bir ekip yolladık. Karşı tarafı alt etmekte bir sorun yaşanmayacaktır ama Jace'in öyle bir ortamda ne kadar şansı olabilir ki? Hayatta kalma ihtimali çok düşük. Sırf emin olmak adına onu da öldüreceklerdir."

"O zaman onlara söyleyemeyiz," dedi Isabelle. "Kendimiz gideriz. Meclis olmadan kendi işimizi görürüz."

Maryse ona bakarak başını salladı. "Yasa'ya göre onlara söylememiz gerekiyor."

"Yasa umrumda değil..." diye söze başladı Isabelle öfkeyle. Aline'in bakışlarını fark ettiğinde hemen çenesini kapattı.

"Merak etme," dedi Aline. "Anneme söylemem. Size borçluyuz, çocuklar. Özellikle de sana, Isabelle." Kızın çenesinin kasıldığını gördüğünde Isabelle, İdris'teki karanlık köprünün altında

kırbacıyla kıza pençelerini geçirmiş bir iblisi yok ettiğini hatırladı. "Hem Sebastian kuzenimi öldürdü. Yani gerçek Sebastian Verlac. Ondan nefret etmek için haklı bir gerekçem var."

"Ne olursa olsun," dedi Maryse, "onlara söylemezsek Yasa'yı çiğnemiş oluruz. Ceza alabiliriz, hatta daha beteriyle karşılaşabiliriz."

"Daha beteri mi?" diye sordu Alec. "Mesela ne gibi? Sürgüne gönderilmek mi?"

"Bilmiyorum, Alexander," dedi annesi. "Alacağımız ceza, Jia Penhallow ve Sorgucu görevine gelecek kişinin kararına bağlı."

"Belki babam olur," diye mırıldandı Izzy. "Belki bize insaflı davranır."

"Isabelle, Meclis'i durumdan haberdar etmezsek babanın o görevi alması mümkün olmaz. Hem de hiç," dedi Maryse.

Isabelle derin bir iç çekti. "İşaretlerimizi alırlar mı?" diye sordu. "Enstitü'yü elimizden alırlar mı?"

"Isabelle," dedi annesi, "her şeyimizi kaybedebiliriz."

Clary karanlığa alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Kayalık bir arazideydiler, etrafta hiçbir yükselti olmadığı için sert rüzgar saçlarını uçuşturuyordu. Gri kayaların arasında otlar yeşil yamalara benziyordu. Çok uzaklarda taş yığınından oluşan tepeler, siyah ve demir rengindeki geceye uzanıyordu. Tepelerinde ışıklar yanıyordu. Kapı arkalarından kapanırken Clary titrek ve beyaz cadı ışığını tanımıştı.

Küçük bir gümbürtü koptu. Clary dönüp gözden kaybolan kapıya baktı. Şimdi kapının yerinde dumanı tüten bir toprak yığını ve alazlanan otlardan başka bir şey yoktu. Sebastian şaşkınlıkla bakıyordu. "Ne..."

Clary güldü. Sebastian'ın yüzünde beliren ifade, neşesini yerine getirmişti. Onu hiç böylesine afallamış görmemişti, sahtekar ifadesinin yerini şu anda çıplak bir dehşet almıştı.

Sebastian arbaleti doğrudan Clary'nin göğsüne doğrulttu. Bu mesafeden oku fırlatsa kızın kalbi parçalanırdı. "Sen ne yaptın?"

Clary ona karanlık bir zafer duygusuyla baktı. "Şu mühür. Bitmemiş bir açma mührü olduğunu düşündüğün şey. Açma mührü falan değildi. Daha önce görmediğin bir mühürdü. Benim yarattığım bir mühür."

"Ne mührü?"

Jace'in Luke'un evine geldiği gece keşfettiği mührü steliyle duvara çizmişti. "Kapı kapandıktan sonra evi yok etmeye yarıyor. Ev gitti. Bir daha kullanamayacaksın. Kimse kullanamayacak."

"Gitti mi?" Elindeki arbalet hafifçe sallandı. Sebastian'ın gözlerinde çılgın bir ifade belirdi, dudaklarını kemiriyordu. "Seni sürtük. Seni küçük..."

"Öldür beni," dedi Clary. "Hadi durma. Sonra Jace'e nedenini açıklarsın. Hadi."

Sebastian nefes nefese ona bakarken tetikteki parmağı titriyordu. Yavaşça elini silahtan çekti. Gözlerini öfkeyle kısmıştı.

"Ölmekten daha beter şeyler var," dedi. "Kupadan içtikten sonra hepsinin tadına bakacaksın, küçük kardeşim. Ve tattıkların çok hoşuna gidecek."

Clary ona tükürdüğünde okun ucuyla hiç acımadan göğsüne vurdu. "Dön," diye hırladı. Kayalık yokuştan aşağı iteklenirken dehşet ve zafer karışımı bir duyguyla Clary'nin başı dönüyordu. Cadı ışığına yaklaştıklarında kız önlerindeki manzarayı daha iyi gördü.

Zemin küçük bir tepe gibi yükselmişti. Tepenin üzerinde kuzeye bakan devasa boyutlarda bir antik taş lahit vardı. Stonehenge'i andırıyordu. İki dikey taşın üzerine düz bir taş tabaka yatırılmıştı, küçük bir geçide benziyordu. Önünde, toprak ve otların üzerini bir sahne gibi kaplayan düz bir tabaka daha vardı. Düz taş platformun kenarında, cadı ışığı meşaleleri taşıyan ve kırmızı cüppeler giymiş yaklaşık kırk Nefilim yarım bir çember oluşturmuştu. Yarım çemberin içindeki mavi-beyaz alevlerle yanan pentagram karanlıkta göz alıyordu.

Platformun üstünde Jace duruyordu. Sebastian gibi o da kırmızı bir kıyafet giymişti. Bu halleriyle birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı.

Uzaktan bile saçlarının parlaklığı belli oluyordu. Sebastian'ın iteklemeleriyle taşa yaklaşırken Clary, Jace'in sesini de duymaya başladı.

"...zor mücadelelerle geçen yıllardan sonra bile sadakat gösterdiğiniz için, babamıza, şimdi de oğullarına ve kızına inandığınız için minnettarız."

Kalabalıkta bir mırıldanma oldu. Sebastian, Clary'yi öne itti, gölgelerin arasından ilerleyip Jace'in arkasından taşın üzerine çıktılar. Jace onları görünce tekrar kalabalığa dönmeden önce başıyla selamladı. "Siz kurtarılacaklardansınız," dedi. "Özel kılmak için, savaşçı kılmak için Melek Raziel binlerce yıl önce kanını bize verdi. Ama bu yeterli değildi. Bin yıl geçti ve bizler hala gölgelerde saklanıyoruz. Cehaletlerine katlanamadığımız halde sıradanları koruyoruz ve artık kemikleşmiş kadim Yasa onların kurtarıcısı olarak ortaya çıkmamızı engelliyor. Sayısız kayıp veriyoruz, kimse teşekkür etmiyor, kimse yasımızı tutmuyor, üstelik bizi yaratan Melek Raziel'den bile yardım isteyemiyoruz." Kayalık platformun kıyısına yürüdü. Gölge Avcıları yarım çemberi bozmadan duruyorlardı. Jace'in saçları soluk bir alev gibi göründü. "Evet. Bunu söylemeye korkmuyorum. Bizi yaratan Melek Raziel bize yardım etmiyor, bizi yalnız bırakıyor. Sıradanlardan bile daha yalnızız. Bir zamanlar meşhur bir bilimadamı sıradanların henüz keşfedilmemiş gerçeklerin kıyısında, çocuklar gibi kumlarla oynadığını söylemişti. Oysa biz gerçeği biliyoruz. Bizler dünyanın kurtarıcılarıyız, bu yüzden dünyayı biz yönetmeliyiz."

Jace hep iyi bir hatip oldu, diye geçirdi içinden Clary içi sızlayarak. Bu konuda Valentine'a çok benziyordu. Sebastian'la birlikte onun arkasında durmuş, platformu ve platformun önündeki kalabalığı seyrediyorlardı. Gölge Avcıları'nın arada bir kendilerine göz attığının farkındaydı.

"Evet. Dünyayı yönetmek." Jace'in tatlı gülümsemesinde karanlık bir eda vardı. "Acımasız Raziel yaşadığımız zorlukları umursamıyor. Ona sırtımızı dönmenin zamanı geldi. Şimdi bizi cezalandırmadan güç ve Yasa olmadan liderlik verecek olan yüce annemiz Lilith'e dönme zamanı."

Sebastian bir adım öne çıktığında Jace ona yan yan bakarak gülümsedi. "Ve şimdi geri kalanını, bütün bunların hayalini kuran Jonathan anlatacak," dedi sakince. Sonra geri çekilerek yerini Sebastian'a bıraktı. Bir adım daha gerilediğinde Clary'nin yanına varmıştı, hemen parmaklarını onunkilere doladı.

"Güzel konuşmaydı," diye mırıldandı Clary. Sebastian konuşmaya başlamıştı ama onu duymazdan gelip Jace'e yoğunlaştı. "Çok ikna edici."

"Gerçekten mi? *Dostlar, Romalılar, k*ötüler... diye başlayacaktım ama espriyi anlayabileceklerinden emin olamadım."

"Kötü olduklarına mı inanıyorsun?"

Jace omuz silkti. "Meclis öyle düşünürdü." Gözlerini Sebastian'dan Clary'ye çevirdi. "Çok güzel görünüyorsun," dedi ama sesi tuhaf bir şekilde duygusuzdu. "Ne oldu?"

Clary hazırlıksız yakalanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Jace ceketinin önünü açtı. Beyaz bir gömlek giymişti. Yan tarafı ve bir kolu kıpkırmızıydı. Clary onun kalabalığa göstermemek için hafifçe yan döndüğünü fark etmişti. "O ne hissederse hissediyorum," dedi. "Unuttun mu yoksa? Kimse farkına varmadan kendime *iratze* mührü yapmak zorunda kaldım. Sanki biri jiletle derimi kesiyordu."

Clary genç adamın gözlerine baktı. Artık yalan söylemenin anlamı yoktu. Zaten geri dönüş yolu da kapanmıştı. "Sebastian'la kavga ettik."

Jace onun yüzünü inceledi. "Eh," dedi ceketinin önünü kapatırken. "Umarım aranızdaki mesele her neyse çözmüşsünüzdür."

"Jace..." diye söze başladı Clary ama genç adam bütün dikkatini Sebastian'a yöneltmişti bile. Ay ışığında profilden bakınca soğuk görünüyordu. Adeta kağıttan kesilmiş bir siluetti. Arbaletini yere bırakan Sebastian kollarını havaya kaldırmıştı. "Benimle misiniz?" diye haykırdı.

Kalabalıkta yine bir mırıltı dolaştığında Clary kasıldı. Nefilimler'den yaşlı bir adam kapüşonunu indirip kaşlarını çattı. "Baban bize bir sürü söz vermişti. Hiçbiri yerine gelmedi. Sana neden güvenecekmişiz?"

"Çünkü şimdi o sözleri ben yerine getireceğim. Hem de bu gece," dedi Sebastian. Sonra tuniğinin altından Ruh Kupası'nın kopyasını çıkardı. Kupa ay ışığında yumuşak bir beyazlıkla parlıyordu.

Mırıltılar yükselmişti. Jace yarım ağızla "Umarım her şey yolunda gider. Dün gece hiç uyumamışım gibi yorgunum," dedi.

Büyük bir ilgiyle kalabalığı ve pentagramı seyrediyordu. Cadı ışığında yüz hatları keskinleşmişti. Clary genç adamın yanağındaki yara izini, şakaklarını, güzel dudaklarını seçebiliyordu. *Bunları hatırlamayacağım*, demişti. Ve dediği çıkmıştı.

Her şeyi unutmuştu. Clary onun unutacağını zaten biliyordu, yine de gerçekle yüz yüze geldiğinde içinin acımasına engel olamıyordu.

Sebastian taş platformdan inip pentagrama ilerledi. Kenarına geldiğinde dua etmeye başladı. "*Abyssum invoco. Lilith invoco. Mater mea, invoco.*"*

Belinden ince hançerini çekti. Kupayı koluna sıkıştırıp bıçağın ucuyla avcunu kesti. Kan ay ışığında kapkara kupaya aktı. Hançeri tekrar beline sokup kanayan elini kupanın üzerinde tuttu. Bir taraftan da dua etmeye devam ediyordu.

Ya şimdi ya da hiç, diye düşündü Clary. "Jace," diye fısıldadı. "Bunun gerçek sen olmadığını biliyorum. İçinde tüm bu olanları mantık dışı bir parçan olduğuna inanıyorum. Kim olduğunu hatırlamaya çalış, Jace Lightwood."

Jace hızla başını çevirip ona hayretle baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Lütfen hatırlamaya çalış, Jace. Seni seviyorum. Sen de beni..."

"Seni seviyorum, Clary," dedi genç adam neredeyse tiz bir sesle. "Ama durumu anladığını söylemiştin. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Planımız işe yaramak üzere."

Sebastian kupaya biriktirdiği kanı pentagramın ortasına fırlattı. "*Hic est enim calix sanguinis mei.*"**

* Latince. Cehennemi çağırıyorum. Lilith'i çağırıyorum. Annemiz, sana sesleniyorum. (Ç.N.)

** Latince. Bu kupa kanımla dolu. (Ç.N.)

"Planımız değil," diye fısıldadı Clary. "Ben bu planın bir parçası değilim. Sen de..."

Jace sertçe iç çekti. Clary bir an için söylediklerinin işe yaradığım sandı. Bir şekilde Jace'in kalkanını delmişti belki... Ama gözlerini genç adamın baktığı yere çevirdiğinde pentagramın ortasında bir ateş topunun belirip fırıldak gibi döndüğünü gördü. Önce en fazla bir beysbol topu büyüklüğündeydi ama gözlerinin önünde büyüyor, genişliyor, şekilleniyordu. Sonunda tamamı alevlerden oluşan bir kadın figürü ortaya çıktı.

"Lilith," diyordu Sebastian çınlayan sesiyle. "Sen beni nasıl dirilttiysen ben de seni çağırıyorum. Bana hayat verdin, ben de şimdi sana hayat vereceğim."

Alevler yavaşça karardı. Lilith sıradan bir insanın yarı boyunda, karşılarında duruyordu. Şelale gibi siyah saçları topuklarına kadar iniyordu. Çıplaktı. Teni kül gibi griydi, bedeni volkanik lav kıvrımları gibi siyah çizgilerle doluydu. Başını Sebastian'a çevirdiğinde gözleri siyah yılanlar gibi kıvranıyordu.

"Çocuğum," dedi bir nefeste.

Sebastian cadı ışığı gibi parlıyordu. Beyaz teni, beyaz saçları ve kıyafetleri ay ışığında siyah görünüyordu. "Anne, benden istediğin üzere seni geri çağırdım. Bu gece sadece bizim değil yepyeni bir ırkın da annesi olacaksm." Başıyla muhtemelen şoktan yerinden kıpırdayamayan Gölge Avcıları'nı işaret etti. Yüce iblislerden birinin çağırılacağını bilmekle iblisi kanlı

canlı karşılarında görmek birbirinden tamamen farklı bir durumdu. "Kupa," dedi Sebastian bir kenarı kendi kanına bulanmış beyaz kupayı kadına uzatarak.

Lilith kıkırdadı. Sanki devasa kayalar birbirine sürtünüyordu. Kupayı, bir yaprağın üzerindeki böceği alırmış gibi aldı, dişleriyle kül rengi bileğini ısırdı. Siyaha çalan koyu kanı, tuttuğu anda kararmaya başlıyormuş gibi görünen kupaya aktı. Kupa artık şeffaf değil çamurlu gibi görünüyordu. "Ruh Kupası, Gölge Avcıları için nasıl hem bir tılsım hem de dönüşüm anlamına geliyorsa bu Cehennem Kupası da sizin olsun," dedi fırtınayı andıran sesiyle. Diz çöküp kupayı Sebastian'a uzattı. "Kanımı al ve iç."

Sebastian artık kantaşı gibi kapkara ışıltılar saçan kupayı kadının ellerinden aldı.

"Ordun büyürken benim gücüm artsın," diye tısladı Lilith. "Yakında gerçekten dönebilecek gücü toplayacağım. İşte o zaman gücün ateşini paylaşacağız, oğlum."

Sebastian başını eğdi. "Ölümünü ilan ediyor, yeniden dirilişini kabul ediyoruz, anne."

Lilith kollarını havaya kaldırıp güldü. Alevler bütün vücudunu yalarken kadın havaya fırladı ve sönen korlar gibi solan ışığıyla havada dönen kül parçaları saçarak patladı. Tamamen gözden kaybolduğunda Sebastian ayağıyla pentagramı bozdu ve başını kaldırdı. Dudaklarına korkunç bir sırıtış yerleşmişti.

"Cartwright," dedi. "Öne çık."

Kalabalık yol verdiğinde cüppeli bir adam öne geldi. Yanında tökezleyerek yürüyen bir kadın vardı. Kolları zincirle bağlı kadının uzun saçları yüzünü saklıyordu. Clary birden kasıldı. "Jace, bu nedir? Neler oluyor?"

"Hiç," dedi Jace boş bakışlarla. "Kimsenin canı yanmayacak. Yeni dönüştü. Seyret."

Clary, Cartwright ismini İdris'ten hatırlıyordu. Adam eliyle tutsağının başını bastırıp dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Sonra hafifçe eğilip kadının saçlarını kavrayarak başını kaldırdı. Kadın dehşetle gözlerini kırpıştırırken meydan okurcasına Sebastian'a baktı. Ay ışığında yüzü iyice ortaya çıkmıştı.

Clary nefesini tuttu. "Amatis."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

21

CEHENNEMİN KAPILARI

Luke'un kız kardeşi mavi gözlerini Clary'ye dikti. Luke'a çok benziyordu. Kafası karışık ve şokta görünüyordu. Sanki uyuşturucu almış gibi gözlerini odaklamakta zorlanıyordu. Ayağa kalkmaya yeltendiyse de Cartwright onu yine aşağı bastırdı. Sebastian kadının yanına giderken kupa hala elindeydi.

Clary öne atıldı, Jace onu kolundan yakalayıp geri çektiğinde bir tekme savurdu. Genç adam bu sefer onu kollarıyla sarıp bir eliyle ağzını kapattı. Sebastian hipnotize ediyormuş gibi alçak bir sesle Amatis'le konuşuyordu. Kadın başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı ama Cartwright uzun saçlarını çekip başını havaya kaldırdığında rüzgarın sesine karışan zayıf bir çığlık duyuldu.

Clary'nin aklına Jace'in inip kalkan göğsünü seyrederken bütün bunları tek bir bıçak darbesiyle bitirebileceğini düşündüğü gece geldi. Oysa o sırada olan bitenin bir yüzü, bir sesi ya da planı henüz ortaya çıkmamıştı. Şimdi Luke'un kız kardeşi planın yüzü olmuştu ama artık çok geçti.

Sebastian kadının yanına gidip saçlarını kavradı ve kupayı ağzına dayadı. Kupanın içindekileri zorla içirirken Amatis kusacak gibi oluyor, öksürüyor, kara sıvı çenesinden aşağı süzülüyordu.

Genç adam kupayı geri çektiğinde Amatis kulak tırmalayan korkunç bir bağırışla kasıldı. Büyüyen gözleri Sebastian'ınki gibi kararıyor, kendini tokatlıyor, resmen uluyordu. Clary kadının elindeki falcılık mührünün yavaşça kayboluşunu hayretler içinde seyretti.

Amatis ellerini indirdi. Yüzü yumuşamış, gözleri yine maviye dönmüştü. Şimdi gözlerini ayırmadan Sebastian'a bakıyordu.

"Bırak onu," dedi Sebastian, Cartwright'a. "Bırak bana gelsin."

Cartwright kadınla arasındaki zinciri koparark geri çekildi. Yüzünde korku ve hayranlıkla karışık bir merak okunuyordu.

Amatis elleri iki yanında olduğu halde bir süre kımıldamadı. Sonra ayağa kalkıp Sebastian'a doğru yürüdü. Genç adamın önünde diz çöktüğünde saçları yerleri süpürüyordu. "Efendim," dedi, "size nasıl hizmet edebilirim?"

Sebastian "Ayağa kalk," dediğinde kadın zarif hareketlerle doğruldu. Sanki bir anda bambaşka biri olmuştu. Bütün Gölge Avcıları zarif ve becerikli hareket ederdi, oysa Amatis'in sessiz zarafeti Clary'nin tüylerini diken diken ediyordu. Kadın dimdik Sebastian'ın karşısında durduğunda Clary uzun beyaz bir elbise sandığı kıyafetinin aslında bir gecelik olduğunu gördü. Sanki yataktan çıkmış gibi görünüyordu. Böylesi terk edilmiş bir yerde cüppeli figürlerin arasında uyanmak bir kabusa uyanmaktan farklı değildi. Sebastian "Yaklaş," dediğinde Amatis ona doğru adım attı. Genç adamdan en az bir baş daha kısa olduğundan fısıltıyla söylenenleri duyabilmek için başını iyice kaldırmıştı. Yüzüne soğuk bir sırıtış yerleşti.

Sebastian elini havaya kaldırdı. "Cartwright'la dövüşmek ister miydin?"

Adam elindeki zinciri düşürürken cüppesinin altından palangasına davrandı. Açık renkli saçları ve köşeli bir çenesi, geniş yüzünün en belirgin özellikleriydi. Yaşı da henüz gençti. "Ama ben..."

"Amatis'in gücünü denemek için bir sunum yapmamız gerekiyor," dedi Sebastian. "Hadi ama Cartwright. O bir kadın, üstelik senden yaşlı. Yoksa korkuyor musun?"

Cartwright şaşkın bakışlarla belindeki uzun hançerimi çekti. "Jonathan..."

Sebastian'ın gözleri parladı. "Saldır ona, Amatis."

Kadının dudakları kıvrıldı. "Büyük zevkle," der demez atıldı. Hızı inanılmazdı. Havaya sıçrayıp savurduğu ayağıyla

adamın elindeki hançeri yere düşürdü. Clary onun atılıp adamın midesine geçirdiği tekmeyi hayranlıkla izledi. Cartwright geriye doğru sendelerken bu sefer başına aldığı son bir darbeyle sırtüstü yere yayılarak acıyla inledi. Mide bulandırıcı çatırdamalara bakılırsa bir yerleri kırılmış olmalıydı.

"Bu, gecenin bir yarısı beni yatağımdan çıkardığın için," dedi Amatis elinin tersiyle hafifçe kanayan dudağındaki kanı silerken. Kalabalıkta belli belirsiz gülüşmeler oldu.

"İşte gördünüz," dedi Sebastian. "Özel bir yeteneği ya da gücü olmayan bir Gölge Avcısı bile -sözüm meclisten dışarı, Amatis- melek dostlarından daha güçlü olabiliyor." Bir yumruğunu öteki elinin avcuna indirdi. "Güç. Gerçek güç. Güce kim hazır?"

Tereddütlü bir sessizlik oldu. Cartwright sendeleyerek ayağa kalktı. Bir eliyle karnını tutuyordu. "Ben," dedi zehir saçan bakışlarını, o sırada sadece sırıtan Amatis'e dikerek.

Sebastian kupayı havaya kaldırdı. "O zaman yaklaş."

Cartwright onun yanına gittiğinde diğer Gölge Avcıları da hareketlenip Sebastian'ın önünde kuyruk oluşturdu. Amatis ellerini önünde birleştirmiş sakince kenarda duruyordu. Clary kadınla göz göze gelebilmek için ona bakıyordu. Amatis, Luke'un kız kardeşiydi. İşler planlandığı gibi gitseydi Clary'nin akrabası olacaktı.

Amatis. Clary onun İdris'teki kanallardan birine bakan küçük evini, onlara ne kadar nazik davrandığını, Jace'in babasını ne kadar çok sevdiğini hatırladı. *Lütfen bana bak.*

diyordu içinden. *Lütfen hala kendin olduğuna dair bir işaret ver.*

Kadın onun sessiz dileklerini duymuş gibi başını kaldırıp doğrudan Clary'ye baktı. Ve gülümsedi. Ama bu güven veren, nazik bir gülümseme değildi. Karanlık ve soğuk gülümsemesiyle sanki çok eğlendiğini göstermek istiyordu. *Birini boğulurken seyredip kılını bile kıpırdatmayan birinin gülümsemesi gibi*, diye düşündü Clary. Bu Amatis değildi. Amatis'le uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu. Amatis artık gitmişti.

Jace elini ağzından çekmişti ama artık çığlık atacak hali yoktu. Buradaki hiç kimse ona yardım edemezdi ve onu kollarının arasına hapseden kişi Jace değildi. Yıllarca giyilmediği halde sahibinin vücut şeklini koruyan kıyafetler ya da uzun zaman önce ölen birinin bir zamanlar başını koyduğu yastıkta izinin kalması gibiydi. Hayallerini ve kalbini dolduran, aşık olduğu adam şimdi içi boş bir kabuktan başka bir şey değildi.

Ve onu kurtarmaya çalışırken gerçek Jace'e büyük bir kötülük yapmıştı. Hatta bunu yaparken aslında kimi kurtarmaya çalıştığını bile unutmuştu. Bu gece kendindeyken gerçek Jace'in söylediklerini hatırladı. *Onun seninle olmasından nefret ediyorum. Ondan. Diğer benden.* Jace iki farklı kişi olduğunu biliyordu. Ruhu çalınmış bir Jace'in kendisi olmadığını biliyordu.

Genç adam Meclis'e teslim olmak istemiş, Clary ona izin vermemişti. Onun isteğine kulak asmamıştı. Jace'in yerine karar vermişti. Gerçi bunu bir panik anında yapmıştı ama

sonuçta yapmıştı işte. Oysa böyle olmaktansa Jace'in ölmeyi tercih edeceğini en çok onun bilmesi gerekirdi. Clary, onu asla yaşamak istemeyeceği lanetli bir hayata mahkum etmişti.

Omuzları çöktü, Jace bunu onun tekrar kaçmayacağına yorarak kollarını gevşetti. Sebastian'ın önünde şimdi Gölge Avcıları'ndan biri durmuş, büyük bir iştahla Cehennem Kupası'na uzanıyordu. "Clary..." diye söze başladı Jace.

Clary onun ne söylemek üzere olduğunu öğrenemedi. Bir çığlık koptu, kupaya uzanan Gölge Avcısı boğazına saplanan bir okla geriye sendeledi. Clary şaşkınlıkla başını çevirdiğinde Alec'in yayını germiş bir halde taş lahtin üzerinde durduğunu gördü. Genç adam tatmin olmuş bir şekilde sırıtıp omzundan başka bir ok çıkararak yayına geçirdi.

Sonra diğerleri onun arkasından düzlüğe doluştu. Bir kurt sürüsü, kürklerinden yansıyan bir renk cümbüşü gibi omuzlarını kısmış onlara doğru koşuyordu. Clary onların arasında Maia ve Jordan'ın da olduğunu tahmin etti. Arkalarından da sağlam adımlarla Gölge Avcıları geliyordu. Beş kişi. Isabelle ve Maryse Lightwood, Helen Blackthorn ve Aline Penhallow... Ve Jocelyn. Kızıl saçları uzaktan bile seçilebiliyordu. Yanlarında, omzunun üzerinden gümüş bir kılıcın kabzasının göründüğü Simon ve elleri mavi alevlere dönüşmüş Magnus da vardı.

Clary'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. "Buradayım!" diye seslendi. "Buradayım!"

"Onu görebiliyor musun?" diye sordu Jocelyn. "Orada mı?"

Simon etraflarını saran zifiri karanlığa odaklandı, kanın belirgin kokusuyla vampir sezgileri keskinleşmişti. Birbirine karışmış farklı kanlar vardı. Gölge Avcısı kanı, iblis kanı ve Sebastian'ın acı kanı. "Görüyorum," dedi. "Jace onu tutuyor. Onu Gölge Avcıları'nın oluşturduğu kuyruğa doğru çekiştiriyor."

"Çember'in Valentine'a olduğu gibi bunlar da eğer Jonathan'a sadıksa, onu korumak için önünde duvar örecekleridir. Tabii Clary ve Jace de bu duvarın ardında korunacak." Annelik güdüsüyle Jocelyn'in yeşil gözleri sakin bir öfkeyle alevler saçıyordu. "Onlara ulaşmak için diğerlerini geçmemiz gerekecek."

"Asıl yapmamız gereken Sebastian'a ulaşmak," dedi Isabelle. "Simon, senin için kalabalığı yaracağız. Sen İhtişam'la Sebastian'a doğru koş. Onu hallettiğinde..."

"Diğerleri muhtemelen kaçışacaktır," dedi Magnus. "Ya da Sebastian'a ne kadar sadık olduklarına bağlı olarak onun için savaşıp ölümü göze alacaklardır. En azından öyle olduğunu umabiliriz." Başını arkaya çevirdi. "Ummak demişken... Alec'in oku nasıl fırlattığını gördünüz mü? İşte benim sevgilim böyle bir adam." Bembeyaz dişlerini göstererek gülümserken parmaklarını oynattığında mavi kıvılcımlar uçuştu. Büyücünün kıyafetleri ışıl ışıldı. Simon sadece Magnus'un payetli bir zırh giymeye cesaret edebileceğini düşündü.

Isabelle bileğine doladığı kırbacı çözdüğünde altın alevler öne fırladı. "Pekala, Simon," dedi. "Hazır mısın?"

Simon'ın omuzları gerildi. Hala *rakip* ordudan uzaktaydılar. Genç adam onlara başka ne diyeceğini bilemiyordu. Kırmızı cüppeli adamlar silahlarına bakıp şaşkınlıkla bağırıyordu. Simon sırıtışına engel olamadı.

"Melekler adına Simon," dedi Izzy, "niye sırıtıyorsun?"

"Melek bıçakları artık çalışmıyor," dedi Simon. "Nedenini çözmeye çalışıyorlar. Sebastian, silahlarına davranmaları için seslendi." Taş mezarın üzerinden uçan bir okla dizilmiş kırmızı cüppelilerden biri yere devrilirken bir çığlık duyuldu. İnsan duvarı aralandı. Fırsatı değerlendiren Simon fırladığında diğerleri de ardından koştu.

Gece vakti köpekbalıkları ve korkunç dişleri olan deniz yaratıklarıyla dolu kapkara bir okyanusa dalmak gibiydi. Simon'ın katıldığı ilk savaş değildi bu, üstelik Fani Savaş'tan hemen önce Kabil İşareti ile işaretlenmişti. Henüz tam anlamıyla etkili olmasa da birçok iblis o işareti gördüğünde geri kaçmıştı. Onu özleyeceği hiç aklına gelmezdi ama şimdi sağlam bir duvar gibi önünde duran silahlı Gölge Avcıları'na doğru koşarken işaretini özlüyordu. Bir yanında Isabelle, öteki yanında Magnus onu koruyordu. Daha doğrusu kılıcı koruyorlardı. Isabelle'in kırbacı güçlü şaklamalarla savrulurken Magnus'un ellerinden kırmızı, mavi ve yeşil renkte alev topları uçuyordu. Renkli alevler karanlık Nefilimlere değdiği anda onları kavuruyordu. Luke'un kurtadamları boğazlarına

saldırıp önlerine geleni ısırırken Gölge Avcıları çığlıklar atıyordu.

Korkunç bir hızla havada uçan bir hançer Simon'ın yan tarafını yalayıp geçti. Genç adam acıyla haykırsa da yarasının saniyeler içinde iyileşeceğini bildiğinden koşmaya devam etti.

Sonra donakaldı. Tanıdık bir yüz görmüştü. Luke'un kız kardeşi Amatis. Gözleri buluştuğunda kadın da onu tanımıştı. Amatis burada ne yapıyordu? Karşı tarafa mı geçmişti? Ama...

Kadın elinde karanlık bir şekilde parlayan hançeriyle üzerine atıldı. Hızlıydı ama vampir reflekslerinden daha hızlı olamazdı. Tabii Simon şaşkınlıktan donakalmasaydı... Amatis, Luke'un kardeşiydi, onu tanıyordu. Ve Magnus önüne atılıp genç adamı geri itmeseydi bu anlık afallama hayatına mal olacaktı. Büyücü mavi bir alev topu fırlattıysa da Amatis büyücüden daha hızlıydı. Alev topundan kaçtığında Simon, Magnus'un kolunun alt tarafında ay ışığıyla parlayan metali gördü. Magnus büyüyen gözlerle şok içinde bakarken kadın gece rengindeki bıçağı zırh boyunca aşağı kaydırdı. Geri çekildiğinde bıçak kan rengindeydi. Magnus dizlerinin üzerine düşerken Isabelle bir çığlık attı. Simon onlara bakmaya çalıştı ama birbirine saldıran kalabalıkla birlikte sürüklendi. Amatis yaralı büyücünün üzerine abanıp bıçağı ikinci kez ama bu sefer kalbine saplamak üzere kaldırdığında Simon Magnus'un adını haykırdı.

"Bırak beni!" diye bağırdı Clary, Jace'ten kurtulmak için kıvranıp tekmeler savururken. Önünde duvar oluşturan kırmızı cüppeli Gölge Avcıları yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Ailesini ve arkadaşlarını görmek istiyordu. Jace, Sebastian ve Clary savaşan Gölge Avcıları hattının arkasında kalmıştı. Kız ne kadar çırpınsa da Jace'ten kurtulamıyordu. Sebastian gözlerinde karanlık bir öfkeyle bu beklenmedik karmaşayı seyrederken dudakları kıpırdıyordu. İçinden dua ya da küfür ediyor olabilirdi. Gerçi büyü yapıyor da olabilirdi. "Bırak beni!"

Sebastian sırıtmayla hırlama arası ürkütücü bir yüz ifadesiyle onlara döndü. "Jace, sustur şunu."

Jace, Clary'yi bırakmadan "Böyle geride durup bizi korumalarını mı bekleyeceğiz?" diye sordu. Çenesiyle Gölge Avcıları'nı işaret ediyordu.

"Evet," dedi Sebastian. "Yaralanma riskini göze alamayacağımız kadar önemliyiz."

Jace başını iki yana salladı. "Bundan hoşlanmıyorum. Ötekilerin sayısı çok fazla." Kalabalığın üzerinden görebilmek için boynunu uzattı. "Lilith'e ne dersin? Yardım etmesi için onu tekrar çağırabilir misin?"

"Nasıl yani? Buraya mı?" Sebastian'ın sesinde küçümseme vardı. "Olmaz. Hem Lilith yardım edecek güçte değil henüz. Bir zamanlar orduları devirebilirdi ama şu Kabil İşareti taşıyan pislik Aşağı Dünyalı onun özünü parçalayıp boşluğa gönderdi. Şimdi ancak bize kanını verecek kadar gücü var."

"Ödlek," diye bağırdı Clary. "Bu insanları kölen yaptın ve onları korumak için dövüşmüyorsun bile."

Sebastian elinin tersiyle suratına vurmak ister gibi bir hareket yaptı. Clary bunu yapmasını ve Jace'in görmesini istiyordu, oysa Sebastian pis pis sırıtmakla yetindi. Elini indirdiğinde "Jace seni bıraksa sen dövüşür müydün?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Hangi tarafta?" Sebastian bir adımda yanına gelip Cehennem Kupası'nı havaya kaldırdı. Clary kupanın içini görüyordu. Çoğunluk içmiş olduğu halde kan azalmamıştı. "Şunun başını kaldır, Jace."

"Hayır!" Clary daha fazla çırpınmaya başladı. Jace'in eli çenesinin altına kaydığında genç adamın dokunuşunda bir tereddüt hissetti.

"Sebastian," dedi Jace. "O..."

"Hemen," dedi Sebastian. "Burada kalmamızın bir anlamı yok. Zayi olamayacak kadar önemliyiz. Cehennem Kupası'nın işe yaradığını kanıtladık. Önemli olan bu." Clary'nin elbisesini süzdü. "Ama her adımda tekmeler, çığlıklar ve yumruklar olmadan kaçmamız daha kolay olacak."

"Ona daha sonra içirebiliriz."

"Hayır," diye hırladı Sebastian. "Sıkı tut." Kupayı kaldırıp Clary'nin dudaklarını aralamaya çalıştı. Kız dişlerini sıkarak direniyordu. "İç," dedi Sebastian yılan gibi tıslayarak. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Clary, Jace'in onu duyabildiğinden emin değildi. "Gecenin sonunda ne istersem yap-

mak zorunda kalacağını söylemiştim. İç şunu." Kara gözleri daha da kararırken kupayı bastırdı ve Clary'nin alt dudağı yarıldı.

Elini arkaya atıp Jace'in omzunu tutarken ağzında kanın tadını hissetti. Jace tekmelerinden sakınırken bütün bedeniyle onu sabit tutmaya çalışıyordu. Elbisesinin yan dikişlerinin patladığını hissettiğinde bacağı serbest kalınca Sebastian'ın göğsüne dizini geçirdi. Genç adam nefessiz kalarak geriye sendelerken Clary bu sefer başını arkaya savurarak Jace'in yüzüne kafa attı. O da bir feryat eşliğinde Clary'nin kaçabileceği kadar ellerini gevşetti. Clary fırsatı değerlendirip arkasına bakmadan savaşın ortasına atıldı.

Tüyleri yıldızların soğuk parmaklarıyla ışıldarken Maia kayalık zeminde koşuyor, hassas burnuyla savaşın kokularını alabiliyordu. Kan, ter ve lastik yanığı gibi kokan kara büyünün kokusu.

Sürü her yere dağılmış, ölümcül dişleri ve pençeleriyle saldırıyordu. Maia, Jordan'a yakın duruyordu. Korunmaya ihtiyacı yoktu ama yan yana savaşırlarken çok daha iyi ve etkili olduklarını keşfetmişti. Daha önce sadece Brocelind Ovası'ndaki savaşta bulunmuştu. Orası iblislerin ve Aşağı Dünyalılar'ın kaosuyla tam bir karmaşaydı. Buradaysa sayı daha azdı ama karanlık Gölge Avcıları daha zorluydu. Korkunç bir güçle kılıçlarını ve hançerlerini savuruyorlardı. Maia, uzun ince bir adamın havaya sıçrayan bir kurdun kafa-

sına kısa bir hançer salladığını gördü. Yere düşen şey, kandan tanınmaz hale gelmiş başsız bir insan bedeniydi.

Daha ne olduğunu kavrayamadan kırmızı cüppeli Nefilimler'den biri önlerinde belirdi. Elinde iki kenarı keskin bir kılıç tutuyordu. Kılıç ay ışığında kan kırmızısı parlıyordu. Yanda koşan Jordan hırladı ama adamın üzerine atılan Maia oldu. Adam kılıcı savururken eğildiğinde Maia omzunda keskin bir acı eşliğinde dört ayak üzerine kondu. Canı fena halde yanıyordu ama metal tıngırtısından adamın kılıcını düşürmeyi başardığını anladı. Tatmin olmuş bir kükremeyle arkasına döndüğünde Jordan çoktan adamın boğazına atılmıştı.

Ama adam Jordan'ı yaramaz bir eniği tutarcasına aniden ensesinden yakaladı. "Aşağı Dünya pisliği," dedi tükürürcesine. Bu türden bir hakareti Maia daha önce de duymuştu ama adamın söyleyişindeki buz gibi nefret yine de ürpermesine neden oldu. "Senin postunu yüzüp ceket olarak giyeceğim."

Maia dişlerini adamın bacağına geçirdi. Adam acıyla haykırıp geriye doğru sendelerken Jordan'ı tutan eli biraz gevşedi. Bir tekme savurmaya çalıştığında Maia ağzına dolan kanın bakırımsı tadını alabiliyordu. Jordan tekrar saldırdığında Maia adamın bacağını bırakmadı ve bu sefer adamın öfke dolu haykırışı, boğazını parçalayan kurt pençeleriyle yarıda kaldı.

Amatis, bıçağı Magnus'un kalbine indirirken bir ok ıslık çalarak omzuna saplandı. Kadın aldığı darbeyle sarsılarak yan

döndü ve yüzüstü yere kapaklandı. Çığlıkları etrafındaki silah gürültüleri tarafından çabucak yutuldu. Isabelle, Magnus'un yanında diz çöktü. Simon başını kaldırıp baktığında Alec'in elindeki yayla taş lahtin üzerinde donakaldığını gördü. Genç adam muhtemelen o kadar uzaktan Magnus'u tam olarak göremiyordu. Isabelle ellerini büyücünün göğsüne bastırıyordu ama her zaman enerjik ve hiperaktif olan Magnus öylece yatıyordu. Kız başını kaldırıp onları izleyen Simon'a baktı. Elleri kana bulanmıştı ama başıyla sert bir işaret yaptı.

"Devam et!" diye bağırdı. "Sebastian'ı bul!"

Simon hemen dönüp savaşın içine daldı. Kırmızı cüppelilerin oluşturduğu etten duvar dağılmaya başlamıştı. Kurtlar her yerden saldırıyor, birbiri ardına Gölge Avcıları'nı yere indiriyorlardı. Jocelyn, bir kolundan kan damlayan gözü dönmüş bir adamla kılıç kılıca dövüşüyordu. Simon öne atılıp çatışanların arasından sıyrılarak ilerlerken tuhaf bir şey fark etti: Kırmızı cüppeli Nefilimler'den hiçbirinde işaret yoktu. Tenlerinde tek bir iz bile yoktu.

Aynı zamanda bugüne kadar gördüğü bütün Nefilimler'den -Jace ve Sebastian hariç- daha hızlı hareket ediyorlardı. Göz ucuyla havada salladığı bir gürzle Aline'in üzerine saldırdığında yandaki Helen tarafından karnı deşilen adamı gördü. Helen olmasaydı adamın hızlı hamlesi sonucu Aline hayatını kaybedebilirdi. İçlerinden biri üzerine atlayan kurdun karnını yardığında Simon onların vampirlerin kıvraklığıyla hareket ettiklerini düşündü. Ölü kurtadam yere düştüğünde, açık

renkli kıvırcık saçları olan hafif toplu bir adama dönüştü. Neyse ki Maia ya da Jordan değildi. İçi rahatlarken birden böyle düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Kanın yoğun kokusu genzini kavururken ileri atıldı ve yine aklına Kabil İşareti geldi. İşaret hala alnında olsaydı düşman Nefilimler'in hepsini yakıp küle dönüştürebilirdi.

Önünde aniden bir Nefilim belirip kalın kılıcını savurdu. Simon eğildi ama buna ihtiyacı yoktu aslında. Kılıç daha havadayken adamın ensesine bir ok saplanmış, ağzından kanlı köpükler saçarak yere yığılmıştı. Simon arkasını dönüp baktığında hala lahtin üzerinde duran Alec'i gördü. Genç adamın yüzü taştan oyulmuş bir maske gibiydi, otomatiğe bağlamış gibi birbiri ardına okları yaya geçirip fırlatıyordu ve tüm atışları isabetliydi. Ama Alec bunun farkında değil gibi görünüyordu. Bir oku fırlatır fırlatmaz yaya yeni bir ok geçiriyordu. Simon yine harekete geçtiğinde yanından ıslık çalarak geçen ve birine isabet eden okun sesini duydu. Önü açılmıştı.

Ama olduğu yerde donakaldı. İşte oradaydı. Savaşan kalabalığın arasında, silahı olmadığı için tekmeler ve yumruklar savurarak ilerlemeye çalışan şu ufaklık, Clary'den başkası değildi. Üzerinde yırtılmış kırmızı bir elbise vardı, saçları darmadağın olmuştu. Simon ona bakarken inanılmaz bir hayretle sarsıldı. Dudakları onun ismini söylemek istercesine şekillendi.

Kızın hemen arkasında Jace vardı. Yüzü kan içindeydi. O da kalabalığı yararak koşuyor, karanlık Nefilimler onu görür

görmez yolu açıyorlardı. Onun da arkasında Simon o kırmızı ve gümüş ışıltıyı görebiliyordu. Valentine gibi beyaz-gümüş saçları olan tanıdık biriydi bu.

Sebastian. Hala karanlık Gölge Avcıları'ndan oluşan savunma hattının arkasında saklanıyordu. Onu görünce Simon omzuna uzanıp İhtişam'ı kınından çekti. Bir saniye sonra Clary kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru koştu. Gözleri damarlarında dolaşan adrenalin nedeniyle neredeyse siyaha dönmüştü ama dövüşmekten aldığı zevk suratından açıkça okunabiliyordu. Simon rahatladı, sonra birden onun da Amatis gibi değişmiş olup olamayacağını merak etti.

"Kılıcı bana ver!" diye bağırdı Clary. Sesi metalin metale sürtünmesi kadar kulak tırmalayıcıydı. Kılıcı almak için elini uzattı ve o anda Simon karşısında çocukluk arkadaşı Clary'yi değil, kılıcın gerçek sahibi olan Melek Raziel soyundan bir Gölge Avcısı gördü.

Kılıcı çevirip kabzasından uzattı.

Kasırga gibi, diye düşündü Jocelyn, kalabalıkta gördüğü her kırmızılığa Luke'tan aldığı kindjal bıçağını savururken. Etrafında bir şeyler öyle hızlı hareket ediyordu ki sadece kontrol edilemez bir tehlikeyi sezmeye çalışarak hayatta kalmak için çabalıyordu.

Savaşçı kalabalığında gözleriyle deli gibi etrafı tarıyor, kızının kızıl saçlarını görmeye çalışıyordu. Hatta Jace'i görse de olurdu, çünkü o neredeyse Clary de muhtemelen yanında

olacaktı. Sivri kayalıklar, hareketsiz bir denizdeki buzdağları gibi oradan buradan fışkırıyordu. İçlerinden birine tırmanıp savaş alanına baktı ama tek görebildiği ezilmiş cesetler, metal parlamaları ve oraya buraya koşturup saldıran kurtlardı.

Kayanın üzerinden inmek üzere döndüğünde afalladı.

Biri aşağıda onu bekliyordu. Jocelyn hemen toparlandı.

Bekleyenin üzerinde kırmızı bir cüppe vardı. Yanaklarından birinde, Jocelyn'in bilmediği bir savaştan kalma taze bir yara izi görülebiliyordu. Yüzü eskisi kadar genç değildi ama ondan başkası olamazdı. "Jeremy," dedi Jocelyn çatışma gürültüleri arasında duyulur duyulmaz bir sesle. "Jeremy Pontmercy."

Bir zamanlar Çember'in en genç üyesi olan adam ona ateş saçan gözlerle baktı. "Jocelyn Morgenstern. Bize katılmaya mı geldin?"

"Size katılmak mı? Jeremy, hayır."

"Sen de bir zamanlar Çember'deydin," dedi adam bir adım daha yaklaşarak. Sağ elinde jilet gibi keskin görünen uzun bir hançer vardı. "Bizden biriydin. Şimdi de oğlunun izinden yürüyoruz."

"Kocamın izinden yürürken sizden ayrılmıştım," dedi Jocelyn. "Sırf o benim oğlum olduğu için sizinle birlikte hareket edeceğimi de nereden çıkardın?"

"Ya yanımızda yer alırsın ya da karşımızda, Jocelyn." Yüz ifadesi sertleşti. "Ama kendi oğluna karşı savaşamazsın."

"Jonathan," dedi kadın şefkatle. "Valentine hayatım boyunca karşılaştığım en gaddar, en zalim insanlardan biriydi.

Onunla kalmam mümkün değildi. Sonuçta ondan ayrıldım ve bir daha hiç yanında yer almadım. Şimdi beni ikna etmeye çalışarak nereye varmaya çalışıyorsun ki?"

Adam başını iki yana salladı. "Beni yanlış anladın," dedi. "Ona ve bize karşı duramazsın. Meclis de duramaz. Hazır değiller. Sadece yapabileceklerimiz değil, yapmak istediklerimiz de buna dahil. Her şehrin sokaklarında nehir gibi kan akacak. Dünya yanıp kavrulacak. Bildiğin her şey yok olacak. Ve sizin küllerinizin üzerinde Anka kuşu gibi biz yükseleceğiz. Bu son şansın. Oğlunun sana başka bir şans tanıyacağını hiç sanmam."

"Jeremy," dedi Jocelyn, "Valentine seni yanına aldığında çok küçüktün. Geri gelebilirdin. Meclis seni kabul edebilirdi. Sana karşı hoşgörülü..."

"Bir daha asla Meclis'e dönmem," dedi Jeremy kendine güvenle. "Anlamıyor musun? Oğlunun yanında yer alanların hiçbiri artık Nefilim değil."

Artık Nefilim değil. Jocelyn cevap vermeye fırsat bulamadan adamın ağzından kan fışkırmaya başladı. İki büklüm olurken Jocelyn onun arkasında kılıcıyla duran Maryse'i gördü.

İki kadın bir süre Jeremy'nin cesedi üzerinden bakıştı. Sonra Maryse tekrar savaş alanına döndü.

Clary'nin parmakları kabzayı kavradığı anda kılıç altın bir ışıkla parladı. Ucundan fışkıran alevler metalin üzerine

oyulmuş kelimeleri ortaya çıkarıyordu: *Quis ut Deus?* Elinde tuttuğu kabza sanki güneş ışığını depolamış gibi ışıldarken Clary az daha kılıcı elinden düşürüyordu. Oysa avcundaki metal serindi.

Ondan sonra olanlar sanki ağır çekimde gerçekleşti. Elinde alev saçan kılıcıyla arkasına döndü. Gözleri kalabalığın arasında ısrarla Sebastian'ı arıyordu. Onu göremedi ama Gölge Avcıları'nın oluşturduğu savunma duvarının arkasında saklandığını biliyordu. Kabzayı sıkıca kavrayıp onlara doğru atıldı.

Ama Jace yolunu kesti.

"Clary," dedi. Etraflarındaki gürültü sağır ediciydi. Çığlıklar, kükremeler, metal çarpışması... Clary yine de onun sesini duyabiliyordu. Ama savaşanlar Kızıl Deniz gibi sanki onlardan uzaklaşmış, çevrelerinde boş bir alan yaratmışlardı.

Yanan kılıç kızın elinde kayganlaşıyordu. "Jace. Çekil yolumdan."

Arkasından Simon'ın bir şeyler söyleyerek seslendiğini duydu, Jace başını iki yana sallıyordu. Altın rengi gözlerinden ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Yüzü kana bulanmıştı, Clary kafa attığında yanağına isabet ettirmişti. Vurduğu yer şişmeye ve kararmaya başlamıştı. "Kılıcı bana ver, Clary."

"Hayır." Clary başını iki yana sallarken geriledi. İhtişam Kılıcı ışıldıyor, aralarında kalan kana bulanmış otları aydınlatıyordu. Üstelik Jace ona yaklaştıkça daha çok yanıyormuş gibi görünüyordu. "Jace, seni Sebastian'dan ayırabilirim. Sana zarar vermeden onu öldüre..."

Genç adamın yüzü çarpıldı. Gözleri kılıcın alevleriyle aynı renkteydi.

Belki de kılıcın alevlerini yansıtıyordu. Clary emin olamıyordu ama Jace'le göz göze bakışırken bunun hiçbir önemi olmadığını fark etti. Gördüğü hem Jace'ti hem de o değildi. Tanıdığı Jace artık sadece hatıralarda kalmıştı. "Onu öldürecek misin?" diye sordu Jace olmayan Jace. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Clary, Lyn Gölü'nde oldukları geceyi, Valentine'ın kılıcını ona saplayışını, genç adamdan kanlar fışkırırken kendi kanının da çekildiğini hatırladı.

İdris'teki kumsalda onun ölümünü seyretmişti. Ve onu tekrar hayata döndürdüğünde, Melek Raziel'in kanıyla parlayan kılıç gibi alevler saçan gözleriyle sürüklenerek yanına gelmiş, gözlerinin içine bakmıştı.

Karanlıktaydım, demişti o zaman. *Gölgelerden başka hiçbir şey yoktu, ben bile bir gölgeden ibarettim. Sonra senin sesini duydum.*

Ama bu ses daha yeni bir sesle birlikte bulanıklaşıyordu: Valentine'ın evinde Jace, Sebastian'la yüzleşiyor, Clary'ye böyle yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylüyordu. Şimdiyse kılıcı ona vermesini istiyordu, eğer vermezse zorla alacağı kesindi. Sesi sabırsız ve sertti, tıpkı bir çocuğu azarlarcasına konuşuyordu. Clary o anda onun gerçek Jace olmamasının yanında sevdiği kişinin de kendisi olmadığını fark etti. Jace için bulanık ve bozulmuş bir hatıradan başka bir şey

değildi. Hatırasındaki Clary itaat eden, aşkın ancak özgür ve gerçek olabileceğini anlayamayan biriydi.

"Kılıcı bana ver." Elini uzatıp sabırsızca çenesini tuttu. "Onu bana ver, Clary."

"Kılıcı mı istiyorsun?"

İhtişam'ı tıpkı Jace'ten öğrendiği gibi dengeleyerek, elinde ağırlığını hissederek havaya kaldırdı. Kılıcın yaydığı ışık sanki yıldızlara dokunmak üzere göğe uzandı. Jace kılıç mesafesinde inanmaz gözlerle bakıyordu. Şimdi bile Clary onun canını gerçekten yakabileceğine inanamıyordu. Şimdi bile.

Derin bir nefes aldı.

"Al."

Gölde oldukları gün gibi genç adamın gözlerindeki kıvılcımları görünce, aynen Valentine gibi kılıcı ona sapladı. Artık anlıyordu; böyle olması gerekiyordu. Jace bir kere ölmüş, Clary onu ölümden geri getirmişti. Şimdi ölüm yine kapıyı çalıyordu.

Ölümü aldatamazsın. Eninde sonunda onun istediği olur.

İhtişam Kılıcı genç adamın göğsüne saplandığında Clary kana bulanan elinden kabzanın kaydığını hissetti. Kılıç Jace'in etini geçip kaburgalarından çıkmıştı, şimdi bedenleri neredeyse birleşmişti. Clary abandığı halde Jace kımıldamıyor, kılıcın göğsünde açtığı yaradan kan üzerine fışkırıyordu.

Bir çığlık koptu. Öfke, acı ve dehşetli bir çığlık. Biri parçalanıyordu sanki. Sebastian, diye düşündü Clary. Jace'le bağı koptuğu için Sebastian çığlık atıyordu.

Ama Jace... Jace sesini bile çıkarmadı. Her şeye rağmen yüzü bir heykelinki kadar sakin ve huzurluydu. Başını eğip Clary'ye baktığında sanki ışıkla doluyormuş gibi gözleri parlıyordu.

Sonra genç adam yanmaya başladı.

Alec, taş mezarın üzerinden nasıl aşağı atladığını, kayalık arazide cesetlerin arasından nasıl koştuğunu bilemedi. Her yer karanlık Gölge Avcıları'nın cesetleri ve yaralı kurtadamlarla doluydu. Gözleri sadece bir kişiyi arıyordu. Ayağı takıldığında neredeyse düşecekti. Başını kaldırıp ileri baktı ve taşın üzerinde Magnus'un yanma diz çökmüş Isabelle'i gördü.

Sanki ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı. Magnus'u hiçbir zaman bu kadar solgun ya da hareketsiz görmemişti. Deri zırhında ve yattığı yerde kan vardı. Ama bu mümkün değildi. Magnus o kadar uzun zamandır yaşıyordu ki... O bir sabitti. Alec, Magnus'un kendisinden önce ölebileceğini hayal bile edemezdi.

"Alec." Izzy'nin sesi sanki suyun içinden geliyordu. "Alec, hala nefes alıyor."

Genç adam nefesini salarken bütün vücudu sarsıldı. Kardeşine elini uzattı. "Hançer."

Kız ona sessizce hançeri uzattı. İlkyardım derslerine hiçbir zaman yeterli önemi vermemişti, her zaman mühürlerin işini göreceğine inanmıştı. Alec hançerle Magnus'un deri zırhını ve gömleğini kestiğinde dişlerini sıktı. Büyücü muhtemelen zırhı sayesinde hala hayattaydı.

Kumaşı açarken ellerinin titrememesine kendisi de şaşırıyordu. Çok kan vardı, yara tam göğüskafesinin altındaydı. Ama Magnus'un nefeslerine bakılırsa ciğerler hasar görmemişti. Alec kendi ceketini çıkarıp hala kanayan yaranın üzerine bastırdı.

Magnus kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açtı. "Uffff," dedi halsizce. "Üstüme abanmasana."

"Raziel adına," dedi Alec şükredercesine. "İyisin." Serbest elini Magnus'un başının altına koyup başparmağıyla onun kanlı yanağını okşadı.

"Sandım ki..."

Daha sonra utanabileceği bir şey söylemeden önce kız kardeşine göz attı ama Isabelle çoktan sessizce uzaklaşmıştı.

"Yere yığıldığını gördüm," dedi Alec daha sakin sesle. Eğilip Magnus'u dudaklarından hafifçe öptü. Adamın canını yakmak istemiyordu. "Senin öldüğünü sandım."

Magnus çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ne? Bu sıyrık yüzünden mi?" Alec'in elinde kırmızıya dönüşen cekete baktı. "Tamam, biraz derin bir sıyrık. Kocaman bir kedi tırmık atmış gibi."

"Sen sayıklıyor musun?"

"Hayır." Magnus'un kaşları çatıldı. "Amatis kalbimi hedef almıştı ama hayati bir zarar veremedi. Asıl mesele kan kaybının enerjimi ve kendimi iyileştirme gücümü azaltması." Öksürükle son bulan derin bir iç çekti. "Elini ver." Elini uzattığında Alec parmaklarını onunkilere dolayıp sıkıca tuttu.

"Valentine'ın gemisinde savaştığımız gece senin gücüne ihtiyaç duymuştum, hatırlıyor musun?"

"Şimdi de ister misin?" dedi Alec. "Sormana bile gerek yok."

"Senin gücüne hep ihtiyaç duydum, Alec," dedi Magnus ve birleşen elleri avuçlarında yıldız hapsetmişler gibi parlamaya başladı.

Kılıcın kabzasından başlayan alevler keskin metal boyunca resmen patladı. Clary elektrik çarpmış gibi yere yapıştı. Isı şimşek gibi damarlarında dolaşırken acıyla kıvranıp parçalara ayrılma korkusuyla kollarını kendine sardı.

Jace dizlerinin üzerine düştü. Kılıç hala bedenine saplı olduğu halde beyaz altın renklerinde yanıyordu ve alevler cam bir bardağa doldurulan renkli su gibi vücudunu doldurıyordu. Altın renkli alevler püskürürken teni şeffaflaşıyor, saçları bronz renge dönüşüyordu. Kora dönüşmüş kemikleri derisinin altından görülebiliyordu. İhtişam Kılıcı da yanıyor, altın damlalarına dönüşerek yere akıyordu. Jace başını geriye atmış, vücudunu yay gibi germişti. Clary taşların arasından ona yaklaşmaya çalıştı ama yayılan ısı buna engel oluyordu. Genç adam ellerini göğsüne yapıştırmıştı, kan, parmaklarının arasından altın bir nehir gibi boşalıyordu. Üzerine düştüğü taş kararıyor, çatlıyor, küle dönüşüyordu. Sonunda kılıç bir şölen ateşi gibi harladığında etrafa kıvılcımlar saçıldı ve Jace yüzüstü taşların üzerine kapaklandı.

Clary ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu dinlemiyordu. Damarları hala yangın yeri gibi yanıyor, sanki kızgın demirlerle dürtülüyormuş gibi eti acıyordu. Jace'e doğru kalkarken elbisesinin yırtıldığını duydu. Parmakları da kanıyordu.

Genç adam, başı bir kolunun üzerinde, diğer kolunu yana açmış bir halde yüzüstü yerde yatıyordu. Clary yanına çöktü. Sönmeye yüz tutmuş kömür ateşi gibi sıcak dalgalar yüzüne vuruyordu ama umursamadı. İhtişam Kılıcı, Jace'in sırtını delip geçmişti. Saçlarındaki kana, yanan kayaların külleri bulaşmıştı.

Sanki her saniye bir yaş daha yaşlanıyormuş gibi sancılar eşliğinde yavaşça Jace'i kendine doğru çevirdi. Şimdi kana bulanmış ve ateşten kararmış taşın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Yüzüne baktı. Genç adamın yüzü artık altın renginde değildi ama hala çok güzeldi.

Clary elini koyu kırmızı kıyafetinin üzerinden kanayan yarasının üzerine koydu. Kılıcı sapladığında keskin metalin kaburga kemiklerini kırdığını hissetmişti. Parmaklarının arasından o kadar çok kan akmıştı ki altlarındaki taş kararmış, genç adamın saçlarını keçeleştirmişti.

Ya cehennemden çok cennete ait değilse?

"Jace," diye fısıldadı. Etraflarında birileri koşuşturuyordu. Sebastian'ın küçük ordusundan geriye kalanlar Burren düzlüğünde kaçışıyor, giderken silahlarını düşürüyorlardı. Clary onları görmezden geldi. "Jace."

Genç adam kımıldamadı. Yüzü ay ışığında sakin ve huzurluydu. Kapkara kirpikleri elmacıkkemiklerinin üzerinde örümcek ayakları gibi görünüyordu.

"Lütfen," dedi Clary. Konuşurken sanki boğazı yırtılıyordu. Nefes aldığında ciğerleri yandı. "Bana bak."

Gözlerini yumdu. Tekrar açtığında annesi yanına diz çökmüş, omzuna dokunuyordu. Jocelyn'in yanakları ıslanmıştı. Ama annesi neden ağlıyordu ki?

"Clary," diye fısıldadı Jocelyn. "Bırak gitsin. O öldü."

Clary biraz ötede Magnus'un yanma diz çöken Alec'i görebiliyordu. "Hayır," dedi. "Kılıç... Kılıç kötülüğü yakıyor. Yaşayabilir."

Annesi sırtını okşayıp Clary'nin birbirine dolanmış kıvırcık saçlarını parmaklarıyla hafifçe taradı. "Clary, hayır..."

Clary genç adamın kolunu daha sıkı kavradı. *Jace, sen güçlü birisin. Bu sensen, gerçekten sensen, gözlerini aç ve bana bak.*

Yüzü kan ve kire bulanmış olan Simon bir anda yanlarında belirip Jace'in diğer yanına diz çöktü. Clary'ye elini uzattı. Kız başını kaldırıp önce ona, sonra annesine baktı. Isabelle de ağır adımlarla yaklaşıyordu. Üstü başı kana bulanmıştı. Izzy'ye bakamayacağını hisseden Clary başını çevirip yine Jace'in altın rengi saçlarına baktı.

"Sebastian," demeye çalıştı Clary. Çıkardığı ses vıraklamadan farksızdı. "Biri onun peşine düşmeli." *Bizi yalnız bırakın.*

"Onu arıyorlar," dedi annesi endişeden büyümüş gözlerle. "Clary, bırak onu gitsin. Clary, bebeğim..."

"Onu rahat bırak." Clary, Isabelle'in keskin sesini duydu. Annesi itiraz etmeye başlamıştı ama sanki o anda herkes çok uzaktaydı. Jace her şeyden önemliydi. Jace yanıyordu. Gözleri yanmaya başladı. "Lanet olsun, Jace!" dediğinde sesi çatladı. "Sen ölmedin."

"Clary," dedi Simon nazikçe. "Ölmemesi bir ihtimaldi..."

Onu artık bırak. Bunu rica eden bu sefer Simon'dı ama Clary bırakamıyordu. Bırakmak istemiyordu. "Jace," diye fısıldadı bir duayı fısıldarcasına. Jace de Renwick'te onu kucaklamış, defalarca adını fısıldamıştı. "Jace Lightwood..."

Birden donakaldı. İşte. Belli belirsiz, küçücük bir kımıltı. Minicik bir kirpik titreşmesi. Öne eğilirken neredeyse dengesini kaybediyordu. İyileştirmek istiyormuş gibi elini tekrar yaranın üzerine bastırdı. Oysa parmak uçlarında yeni bir şey hissedebiliyordu. Bu imkansız ama bir o kadar muhteşemdi. Jace'in kalbi atıyordu.

BİTERKEN

Başta Jace hiçbir şey hissetmedi. Sonra karanlık geldi ve karanlığı yakıcı bir acı takip etti. Sanki ateş yutmuş, alevler boğazında kalarak yakmaya başlamıştı. Ciğerlerine hava çekmek için, ateşi serinletecek bir nefes almak için uğraşırken gözleri ardına kadar açıldı.

Karanlıkta gölgeler gördü. Loş oda hem tanıdık geliyordu hem de yabancı... Zayıf mavi bir aydınlığı içeri sızdıran bir dizi pencere sayesinde sıra sıra yatakları görebiliyordu. Yataklardan birinde kendisi yatıyordu. Bedeni yatağa çarşaf ve örtülerle bağlanmıştı. Üzerinde biri oturuyormuş gibi göğsü ağrıyordu. Ne olduğunu anlamak için elini göğsüne götürdüğünde çıplak tenine sarılmış sargıları hissetti. Serin havayı tekrar ciğerlerine çekti.

"Jace." Ses çok tanıdıktı.

Parmaklarına dolanan parmaklar da... Yılların aşkı ve aşinalığıyla eline dokunan parmakları sımsıkı tuttu.

"Alec," dediğinde kulağına gelen sesle neredeyse küçük bir şok geçirdi. Sesi değişmişti. Sanki kavrulmuş, eritilmiş, sonra bir kapta altın gibi şekillendirilmişti... Ama ne olarak? Yine kendisi miydi? Alec'in endişeli mavi gözlerine baktığında nerede olduğunu anladı. Enstitü'nün revirindeydi. Evdeydi. "Özür dilerim..."

İnce parmaklar yanağını okşadığında ikinci tanıdık sesi duydu. "Özür dileme. Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yapmadın."

Gözlerini hafifçe yumdu. Göğsündeki ağırlık hala oradaydı: Ağırlığın yarısı yarası, diğer yarısı suçluluk duygusuydu. "Izzy."

Izzy tuttuğu nefesini saldı. "Bu gerçekten sensin, değil mi?"

"Isabelle," dedi Alec. Jace'in canını sıkmaması için kardeşini uyarıyordu. Ama Jace kızın eline dokundu. Izzy'nin şafakta ışıldayan gözlerini, yüzündeki umutlu beklentiyi görebiliyordu. Bu sadece ailesinin yakından tanıma şansı bulduğu sevgi dolu ve endişeli Isabelle'di.

Jace, "Benim," dedikten sonra öksürdü. "Bana inanmazsan seni suçlayamam ama Melek üzerine yemin ederim ki bu benim, Iz."

Alec bir şey demedi, Jace'in elini sıktı. "Yemin etmene gerek yok," dedikten sonra serbest eliyle Jace'in köprücükke-

miğinin altındaki parabatai mührüne dokundu. "Biliyorum. Sen olduğunu biliyorum. Artık bir parçam eksikmiş gibi hissetmiyorum."

"Ben de hissettim." Jace zorla bir nefes aldı. "Bir parçamın eksik olduğunu hissedebiliyordum. Sebastian'la birlikteyken bile farkındaydım ama neyin eksik olduğunu kestiremiyordum. Eksik olan sendin. Parabatai bağım." Izzy'ye baktı. "Ve sen kardeşim. Ve..." Gözleri birden parlak bir ışıkla yandı. Göğsündeki yara zonklarken kılıcın alevleri arasında onun yüzünü gördü. Beyaz alevler sanki yeniden damarlarına yayılıyordu. "Clary. Lütfen bana onun..."

"O çok iyi," dedi hemen Isabelle. Sesinde başka bir şey daha vardı. Bir parça tedirginlik...

"Yemin et. Sırf beni üzmemek için böyle söylemiyorsun, değil mi?"

"Clary seni yaraladı," dedi Isabelle.

Jace güldüğünde canı yandı. "O beni kurtardı."

"Evet, kurtardı," diye onu onayladı Alec.

"Onu ne zaman görebilirim?" Jace çok hevesli görünmemeye çalışıyordu.

"Bu gerçekten sensin," dedi Isabelle eğleniyormuş gibi.

"Sessiz Kardeşler sürekli seni kontrol ediyordu," dedi Alec. "Bunu..." Jace'in göğsündeki sargılara dokundu, sonra devam etti. "Ve tabii uyanıp uyanmadığını. Uyandığını öğrendiklerinde, muhtemelen Clary'yi görmene izin vermeden önce seninle konuşmak isteyeceklerdir."

"Ne zamandır buradayım?"

"Yaklaşık iki gündür," dedi Alec. "Seni Burren düzlüğünden geri getirirken ölmeyeceğinden emindik. Gerçi İhtişam Kılıcı ile açılan yaranın tamamen iyileşmesi o kadar da kolay değilmiş."

"Yani göğsümde yara izi mi kalacak?"

"Hem de kocaman ve çirkin bir iz," dedi Isabelle. "Tam göğsünün ortasında."

"Kahretsin," dedi Jace. "Üstsüz iç çamaşırı modelliğinden kazanacağım paraya güveniyordum ben de..." Alaycı bir sesle konuşuyordu ama yara izinin göğsünde olmasını haklı buluyordu: Hem fiziksel hem zihinsel açıdan başına gelenlerin bir işareti olarak o yara izini hak ediyordu. Yara izi ona iradenin zayıflığını ve iyi olmanın zorluğunu sürekli olarak hatırlatacaktı.

Ve tabii daha karanlık şeyleri de hatırlatacaktı. Önünde uzanan yolu ve olmasına izin vermemesi gerekenleri... Gücünü toparlamaya başlamıştı, bunu hissedebiliyordu ve bu gücün tamamını Sebastian'a karşı kullanacaktı. Bunu bilmek göğsündeki ağırlığın bir parça olsun hafiflemesini sağlamıştı. Başını Alec'e bakabileceği kadar çevirdi.

"Size karşı savaşacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi boğuk bir sesle. "Hiç gelmezdi."

"Ve bu bir daha hiç olmayacak," dedi Alec. Çenesini sıkıyordu.

"Jace," dedi Isabelle. "Sakin kalmaya çalış, olur mu? Bu sadece..."

"Bir terslik mi var?"

"Eh, biraz parlıyorsun," dedi Isabelle. "Yani birazcık."

"Parlamak mı?"

Alec, Jace'in elini kaldırdı. Genç adam karanlıkta damarlarının harita çizgileri gibi belli belirsiz ışıldadığını gördü. "Bunun kılıcın etkisi olduğunu sanıyoruz," dedi Alec. "Muhtemelen zamanla yok olacaktır. Ama Sessiz Kardeşler ne olduğunu çok merak ediyor."

Jace içini çekip başını yastığa bıraktı. Parlak halini görmek için başını kaldırmak bile gücünün tükenmesine yetmişti. "Onların merakı sizin gideceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Kardeşler'i çağırmanız gerekiyor mu?"

"Sen uyanır uyanmaz haber vermemizi istediler," dedi Alec ama konuşurken başını iki yana sallıyordu. "Sen haber vermemizi istemiyorsan ayrı tabii."

"Yorgunum," diye itiraf etti Jace. "Birkaç saat daha uyuyabilsem..."

"Tabii. Tabii uyuyabilirsin." Isabelle parmaklarıyla onun saçlarını gözlerinin önünden çekip arkaya taradı. Yavrusunu koruyan anne ayı gibi kararlı bir tavırla konuşuyordu.

Jace'in gözleri kapanmaya başladı. "Siz gitmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır," dedi Alec. "Hayır, seni bir daha bırakmayız. Bunu biliyorsun."

"Asla." Isabelle de diğer elini tutup sevgiyle sıktı. "Bütün Lightwood fertleri bir arada," diye fısıldadı. Jace elindeki

ıslaklığı fark ettiğinde kızın ağladığını anladı. Gözyaşları onun için akıyordu çünkü seviliyordu... Bütün olanlardan sonra Isabelle hala onu seviyordu.

İkisi de seviyordu.

Güneşin ilk ışıklarıyla iki kardeşi yanındayken Jace uykuya daldı.

"Onu göremem de ne demek oluyor?" diye sordu Clary ısrarla. Luke'un oturma odasında kanepenin kıyısına oturmuştu. Isabelle'le konuşurken telefon kablosunu parmaklarına öyle sıkı sarmıştı ki eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

"Henüz üç gün oldu ve zaten ilk iki gün kendinde bile değildi," dedi Isabelle. Arkadan sesler gelince Clary kimin konuştuğunu anlamak için kulak kabarttı. Maryse'in sesini seçer gibi oldu ama kiminle konuşuyordu? Jace'le mi? Alec? "Sessiz Kardeşler hala onu muayene ediyor. Ziyaretçiye izin vermiyorlar."

"Sessiz Kardeşler'in canı cehenneme."

"Teşekkürler, canım, ben almayayım. Sessiz güç başka, ürkütücü güç tamamen başka bir şey."

"Isabelle!" Clary pofuduk yastıklara kaykıldı. Güneşli bir sonbahar günüydü ama gün ışığı oturma odasının pencerelerinden içeri dolarken Clary'nin ruhunu aydınlattığı söylenemezdi. "Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Kalıcı olarak hasar görmediğini, ne bileyim karpuz gibi şişmediğini..."

"Tabii ki karpuz gibi şişmedi. Komik olma."

"Nereden bileyim? Bilemem, çünkü kimse bir şey söylemiyor."

"O iyi," dedi Isabelle. Gerçi sesindeki bir tını kızın bir şeyler sakladığına dair Clary'yi şüphelendiriyordu. "Alec hemen yanındaki yatakta yatıyor. Annemle ben de gün boyunca yanında nöbet tutuyoruz. Sessiz Kardeşler'in işkencesi sona ermedi. Ne bildiğini öğrenmek istiyorlar. Sebastian, ev... Her şeyi sorguluyorlar."

"Ama arayabilecek halde olsaydı Jace beni arardı. Tabii beni görmek istemiyorsa başka."

"Belki istemiyordur," dedi Isabelle. "Sonuçta onu kılıçla delik deşik ettin."

"Isabelle!"

"Dalga geçiyordum. İster inan ister inanma. Melek adına, Clary, biraz sabırlı olamaz mısın?" Isabelle içini çekti. "Aman neyse. Kiminle konuştuğumu unuttum bir an. Bak, Jace dedi ki... Ama bak bunu seninle paylaşmamam gerekiyordu, tamam mı? Jace seninle şahsen konuşması gerektiğini söyledi. Biraz beklersen..."

"Zaten beklemekten başka bir şey yapmıyorum," dedi Clary. "Öylece bekliyorum." Bu doğruydu. Son iki geceyi Luke'un evindeki odasında yatarak geçirmiş, Jace'ten bir haber beklerken son bir hafta yaşadıklarını bütün yorucu detaylarıyla tekrar tekrar aklından geçirmişti: Vahşi Av, Prag'daki antika dükkanı, kanla dolu süs çeşmeleri, Sebastian'ın tünel gibi kara gözleri, Jace'in üzerine abanan bedeni. Cehennem

Kupa, kupayı ağzına dayayıp dudaklarını aralamaya çalışan Sebastian, iblis kanının acı tadı... Kolunu alevleriyle yalayan kılıcın Jace'i ateşten bir mızrak gibi delmesi, genç adamın parmaklarının ucunda atan kalbi... Gözlerini açmamıştı ama Clary onun yaşadığını, kalbinin hala attığını haykırmıştı. Hiç olmadığı kadar solgun görünen Magnus'a destek olan Alec de dahil ailesi hemen başına toplanmıştı. "Yaşananları kafamın içinde evirip çevirip duruyorum. Yakında kafayı sıyıracağım."

"İşte bu konuda hemfikiriz. Biliyor musun, Clary?"

"Neyi biliyor muyum?"

Bir sessizlik oldu. "Gelip Jace'i görmek için benden izin almaya ihtiyacın yok," dedi Isabelle. "Kimsenin iznini almaya ihtiyacın yok. Sen Clary Fray'sin. Sonunun ne olacağını bilmesen de kendini her durumun ortasına atıyorsun, sonra cesaretini bileyip kafayı biraz daha sıyırarak çıkıyorsun."

"Özel hayatım bunun dışında, Iz."

"Hah," dedi Isabelle. "Belki özel hayatını da buna katmalısın." Bunu dedikten sonra telefonu kapattı.

Clary elindeki ahizeye bakarken uzaktan gelen zayıf çevir sesini duyabiliyordu. Sonra iç geçirerek telefonu kapattı ve odasına gitti.

Simon ayaklarını yastığa koymuş, çenesini ellerine dayamış, yatakta uzanıyordu. Dizüstü bilgisayarı yatağın ayakucunda açıktı, ekranda *Matrix* filminden bir kare görünüyordu. Clary içeri girdiğinde başını kaldırıp ona baktı. "Yeni bir [redacted]ey var mı?"

"Sayılmaz." Clary dolabına gitti. Jace'i görme ihtimaline karşı kot pantolonunu ve sevgilisinin sevdiğini bildiği yumuşak mavi kazağını giymişti. Fitilli kadifeden ceketini üzerine geçirip yatakta Simon'ın yanına oturdu ve çizmelerini giydi. "Isabelle'in bir şey söylediği yok. Sessiz Kardeşler ziyaretçiye izin vermiyorlar ama ne olursa olsun oraya gitmeye karar verdim."

Simon dizüstü bilgisayarını kapatıp sırtüstü döndü. "İşte benim cesur küçük avcım," dedi.

"Kapa çeneni," diye yanıtladı onu Clary. "Benimle gelmek ister misin? Isabelle'i görürsün hem."

"Becky'yle buluşacağım," dedi genç adam. "Evde."

"İyi. Selam söyle." Çizmelerinin bağlarını hallettikten sonra uzanıp Simon'ın alnına düşen saçları geri taradı. "Alnındaki işarete alışmam zaman almıştı. Şimdi de işaretsiz haline alışmak zorunda kalacağım."

Simon koyu kahverengi gözleriyle onu süzdü. "İşaretim olsun ya da olmasın, bu benim işte."

"Simon, kılıçta ne yazdığını hatırlıyor musun? İhtişam'ın üstünde?"

"*Quis ut Deus.*"

"Latince," dedi Clary. "Ne anlama geldiğine baktım: *Tanrı'ya kim benzer?* Zor bir soru ama tek bir cevabı var. Kimse Tanrı'ya benzemez. Anlıyor musun?"

Simon ona baktı. "Neyi anlıyor muyum?"

"Sen söyledin ya. *Deus.* Tanrı."

Simon bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra yeniden kapattı. "Ben..."

"Camille'in sana Tanrı'nın adını ağzına alabildiğini çünkü ona inanmadığını söylediğini biliyorum ama bu daha çok kendine inanmakla ilgili bir şey. Lanetli olduğuna inanırsan lanetli olursun. Ama inanmazsan..."

Kız eline dokunduğunda Simon hafifçe parmaklarını sıkıp bıraktı. Canı sıkılmıştı. "Bunu bir süre düşünmem gerekecek."

"Nasıl istersen. Ama konuşmak istersen ben buradayım."

"Ben de öyle. Enstitü'de Jace'le ne yaşarsan yaşa... Bilirsin işte, her zaman gelip benimle konuşabilirsin."

"Jordan nasıl?"

"Gayet iyi," dedi Simon. "Artık Maia'yla resmen birlikteler. Onları rahat bırakmam gerektiğini hissettiğim bir aşamadalar." Burnunu kırıştırdı. "Maia orada değilken Jordan sürekli güven krizleri yaşıyor çünkü Maia daha önce birkaç kişiyle çıkmış. Eh, o ise son üç yılını Yargıçlar Birliği'nde asker hayatı yaşayarak geçirdi ve aseksüel ayaklarına yattı."

"Üf, hadi ama. Maia'nm bunları dert edeceğini hiç sanmıyorum."

"Erkekleri bilirsin. Hassas egolara sahibiz."

"Jace'in egosu için hassas tarifini yapamam doğrusu."

"Hayır, Jace'inki erkek egolarının uçaksavar tankı sayılır," diye kabullendi Simon. Yan yatmış, sağ elini karnına yatırmıştı. Altın peri yüzüğü parmağında ışıldıyordu. Diğer eşi

yok edildiğinden beri artık hiçbir gücü kalmamış gibi görünüyordu ama Simon yine de yüzüğü çıkarmamıştı. Clary'nin içinden geldi, eğilip onu alnından öptü.

"Sahip olabileceğim en iyi arkadaşsın, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Biliyordum, ama yeniden duymak her zaman hoşuma gidiyor."

Clary gülüp yataktan kalktı. "Eh, istersen metroya kadar birlikte yürüyebiliriz. Tabii 'soğuk ve kiralık bekar evin yerine burada takılmak istiyorsan kalabilirsin."

"Doğru dedin. Aşk yarasından mustarip ev arkadaşımı ve kız kardeşimi saymayı unuttun ama." Yataktan kalkıp Clary'nin ardından oturma odasına yürüdü. "Geçit kullanmayacak mısın?"

Clary omuz silkti. "Bilmem. Birden çok gereksiz olduğunu düşündüm." Koridoru geçip kapıyı çaldıktan sonra ana yatak odasından içeri başını uzattı. "Luke?"

"İçeri gel."

Simon'la birlikte odaya girdiler. Luke yatakta oturuyordu. Göğsündeki sargılar ince gömleğinin altından belli oluyordu. Yatağın üzerine bir yığın dergi yaymıştı. Simon dergilerden birini aldı. "Buz Kraliçesi Gibi Işıldayın: Kış Gelini," başlığını sesli okudu. "Bilemiyorum, adamım. Kar taneleriyle süslü duvak sana daha çok yakışır gibime geldi."

Luke yatağın üzerine bakıp içini çekti. "Jocelyn düğünü planlamaya başlamamızın kafamızı dağıtacağını düşündü.

Normal hayata daha kolay dönermişiz falan." Gözlerinin altında mavi gölgeler oluşmuştu. Polis merkezinde Amatis'le ilgili haberi ona Jocelyn vermişti. Eve geldiğinde Clary onu sevgi dolu bir kucaklamayla karşılamış olsa da ikisi de Amatis'ten bahsetmemişti. "Bana kalsa Vegas'a uçup Elvis taklidi bir rahibin önünde korsan temalı elli dolarlık bir düğünle işi bitirirdim."

"Ben de nedimeniz olurdum," dedi Clary. Beklenti dolu gözlerle Simon'a baktı. "Sen de..."

"Ah, hayır," dedi Simon. "Oyum yenilikçi ve temalı düğünlerden yana."

"Eh, Dungeons & Dragons oynayan bir inekten başka ne beklenir?" Clary ona sevgiyle baktı.

"İnekler iyidir," dedi Simon. "Kızlar ineklere bayılır."

Luke boğazını temizledi. "Sanırım buraya bir şey söylemeye geldiniz?"

"Jace'i görmek için Enstitü'ye gidiyorum," dedi Clary. "Gelirken getirmemi istediğin bir şey var mı?"

Luke başını iki yana salladı. "Annen markete gitti, dolaplar dolup taşacaktır." Başını kaşımak için kolunu kaldırdığında yüzünü ekşitti. İyileşiyordu ama iyileşme süreci yavaş ilerliyordu. "İyi eğlenceler."

Clary, Enstitü'de neyle karşılaşacağını düşününce içini çekti. Öfkeli Maryse, yorgunluktan mızmızlanan Isabelle, düşünceler dalmış Alec... Ve muhtemelen onu görmek istemeyen Jace. "Eğlenceli olacağına bahse girerim."

Metro tüneli kış gibi kokuyordu: Soğuk metal, rutubet, ıslak toprak ve belli belirsiz bir duman kokusu her yeri sarmıştı. Rayların yanında yürüyen Alec nefesinin beyaz bulutlar oluşturduğunu görebiliyordu. Elini ısıtmak için mavi ceketinin cebine soktu. Diğer elinde tuttuğu cadı ışığıyla tüneli aydınlatıyordu. Yeşil ve krem rengi seramikler eskilikten solmuştu, duvarlardan örümcek ağları sarkıyordu. Bu tünel, hareket halinde bir tren göreli çok uzun zaman olmuştu.

Alec, Magnus uyanmadan kalkmıştı yine. Büyücü geç saatlere kadar uyuyor, savaşın yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyordu. İyileşmek için büyük bir enerji kullanmıştı ama henüz tamamen iyileştiği söylenemezdi. Büyücüler ölümsüz olsalar da bu onların hasar almayacakları anlamına gelmiyordu. Üstelik Magnus bıçak yarasını incelerken kederli bir sesle "Birkaç santim daha yukarı gelse işim biterdi. Bıçak kalbimin durmasına neden olacaktı," deyip duruyordu.

Alec birkaç saniyeliğine -hatta birkaç dakika boyunca- Magnus'un öldüğüne gerçekten inanmıştı. Magnus'tan önce yaşlanıp öleceğini düşünerek onca endişelendikten sonra büyücünün ölmesi ne acı bir şaka olurdu. Camille'in önerisini ciddi ciddi düşünmüş biri olarak böyle bir şakayı hak ederdi de doğrusu.

İlerideki ışığı görebiliyordu. Belediye İstasyonu'nu avizeler ve tavandaki camlardan sızan ışık aydınlatıyordu. Arkasından tanıdık bir ses geldiğinde cadı ışığını söndürmek üzereydi.

"Alec," dedi ses. "Alec Gideon Lightwood."

Alec kalbi duracakmış gibi oldu. Yavaşça arkasına döndü. "Magnus?"

Büyücü yaklaşıp Alec'in cadı ışığının aydınlattığı alana girdi. Hiç görünmediği kadar kasvetli görünüyordu, gözleri gölgelenmişti. Dik saçları karmakarışıktı. Tişörtünün üzerine sadece bir süet ceket giymişti. Alec onun üşümeyeceğini düşünmekten kendini alamadı.

"Magnus," dedi tekrar. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyuduğum doğru," dedi Magnus.

Alec zorlukla yutkundu. Magnus'u hiç bu kadar kızgın görmemişti. Mesafeli gözlerinden ne düşündüğünü okumak imkansızdı. "Beni takip mi ettin?" diye sordu genç adam.

"Öyle de denebilir. Nereye gittiğini bilmek de yardımcı olmadı değil." Ağır adımlarla yaklaşan Magnus cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Loş ışıkta Alec kağıdın üzerindeki özenli el yazısını görebiliyordu. "Senin buraya geldiğini söylediğinde, sana yaptığı teklifi ve aranızdaki pazarlığı anlattığında ona inanmamıştım. Belki de inanmak istemedim. Ama işte bak, buradasın."

"Camille sana söyledi mi?"

Magnus elini kaldırıp onu susturdu. "Ne olur sus," dedi bıkkın bir sesle. "Tabii ki söyledi. Seni onun oyunları konusunda uyarmıştım ama beni dinlemedin. Kimi yanına çekmeyi tercih edeceğini sanıyordun. Beni mi, yoksa seni mi? On sekiz yaşındasın, Alexander. Güçlü bir ittifak sayılmazsın."

"Ona söyledim," dedi Alec. "Raziel'i öldüremezdim. Buraya gelip pazarlığımızın bozulduğunu, bu işi yapmayacağımı..."

"Sırf bunu söylemek için bu terk edilmiş metro istasyonuna gelmek zorunda mıydın?" Magnus kaşlarını kaldırdı. "Bir daha buraya uğramayarak da aynı mesajı verebileceğin hiç aklına gelmedi mi?"

"Bu..."

"Ne kadar gereksiz olursa olsun, hadi diyelim ki buraya gelip ona anlaşmanın geçersiz olduğunu söyledin," dedi Magnus neredeyse ölümcül bir sakinlikle. "Peki şimdi niye buradasın? Onun hatırını sormak için mi? Ziyaret mi? Bunu bana açıkla, Alexander. Kaçırdığım bir şey mi var?"

Alec yine yutkundu. Açıklamanın bir yolu mutlaka olmalıydı. Camille'i görmek için buraya geliyordu çünkü Magnus hakkında konuşabileceği tek kişi oydu. Magnus'u, Brooklyn Yüksek Büyücüsü unvanı dışında tanıyan, bir zamanlar sevgili olduğu, Alec'in nasıl tepki vereceğini kestiremediği değişken ruh hallerini, tuhaflıklarını, insani yanlarını bilen tek kişi Camille'di. "Magnus..." Alec erkek arkadaşına doğru bir adım attı ve beraber oldukları süre içinde ilk kez Magnus'un geriliğine tanık oldu. Adam dimdik karşısında duruyordu ve dostça bir tavır sergilediği söylenemezdi. Bir yabancıya bakar gibi Alec'i süzüyordu. Hiç hoşlanmadığı bir yabancıya bakar gibi...

"Özür dilerim," dedi Alec. Çatlak sesi kendi kulağına bile yabancı geliyordu. "Seni üzmeyi hiç..."

"Düşünüyordum da..." dedi Magnus. "Beyazlar Kitabı'nı istememin sebeplerinden biri buydu. Ölümsüzlük ağır bir yük olabiliyor. İnsan önünde uzayıp giden zamanı, gittiği yerleri, gördüğü şeyleri düşünüyor. Şimdiye kadar yaşamadığım tek şey biriyle birlikte yaşlanmaktı. Sevdiğim biriyle yaşlanmak. O kişinin sen olabileceğini sanmıştım. Ama bu sana hayatımın uzunluğu ya da kısalığını belirleme hakkını asla vermez."

"Biliyorum." Alec'in kalbi deli gibi atıyordu. "Biliyorum ve zaten ben de..."

"Bütün gün dışarıda olacağım," dedi Magnus. "Gel ve eşyalarını topla. Anahtarı yemek masasının üzerine bırakabilirsin." Alec'i süzdü. "Bitti. Seni bir daha görmek istemiyorum, Alec. Arkadaşlarını da görmek istemiyorum. Onların evcil büyücüsü olmaktan sıkıldım."

Alec'in elleri öyle titriyordu ki cadı ışığını düşürdü. Işık göz kırparak sönerken yere çöküp toz toprağın arasında cadı taşını el yordamıyla bulmaya çalıştı. Sonunda gözlerinin önünde bir ışık yandığında ayağa kalktı ve Magnus'u elinde cadı ışığıyla karşısında dururken buldu. Taş tuhaf bir şekilde renkli ışıklarla yanıp sönüyordu.

"Böyle aydınlatmaması gerekirdi," dedi Alec düşünmeden. "Gölge Avcısı dışında hiç kimse cadı ışığını yakamaz."

Magnus taşı uzattı. Cadı ışığının merkezi kor gibi kırmızıydı.

"Baban sayesinde mi oldu bu?" diye sordu Alec.

Magnus cevap vermedi, sadece taşı Alec'in avcuna bıraktı. Elleri birbirine değdiğinde Magnus'un yüz ifadesi değişti. "Donmuşsun."

"Donmuş muyum?"

"Alexander..."

Magnus ona sokulduğunda cadı ışığı aralarında titreşip hızla renk değiştirdi. Alec cadı taşının böyle davrandığına daha önce hiç tanık olmamıştı. Başını omzuna dayadığında Magnus ona sarıldı. Büyücünün kalbi insan kalbi gibi atmıyordu. Daha yavaş ama daha düzenliydi. Bazen Alec bunun hayatındaki en düzenli şey olduğunu düşünürdü.

"Öp beni," dedi.

Magnus avcunu nazikçe onun yanağına dayayıp dalgın bir şekilde başparmağıyla elmacıkkemiğini okşadı. Eğilip onu öptüğünde sandal ağacı kokuyordu. Alec onun kolunu sımsıkı tuttu, cadı ışığı aralarında pembeden maviye, kırmızıdan yeşile renk değiştirdi.

Yavaş ve hüzünlü bir öpüşmeydi. Magnus geri çekildiğinde Alec elinde sadece cadı ışığının kaldığını fark etti. Magnus'un eli gitmişti.

Cadı taşı yumuşak, beyaz bir ışık saçıyordu.

Magnus tatlı bir sesle, "*Aku cinta kamu*," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Magnus biraz daha uzaklaştı. "Seni seviyorum demek. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Beni seviyorsan..."

"Elbette seviyorum. Hatta sandığımdan da çok seviyorum. Yine de ilişkimiz bitti," dedi Magnus. "Seni sevmem, yaptığın şeyi değiştirmiyor."

"Ama bu bir hataydı," diye fısıldadı Alec. "Sadece tek bir hata..."

Magnus keskin bir kahkaha attı. "Tek hata mı? Bu, Titanik'in küçük bir tekne kazası olduğunu söylemeye benziyor. Alec, hayatımı kısaltmaya çalıştın."

"Bu sadece... Camille bunu önerdi ama üzerine düşününce yapamayacağımı anladım. Bunu sana yapamazdım."

"Ama sonuçta düşündün. Ve bana bundan hiç bahsetmedin." Magnus başını iki yana salladı. "Bana güvenmedin. Bana hiç güvenmedin."

"Güveniyorum," dedi Alec. "Güveneceğim, elimden geleni yapacağım. Bana bir şans daha ver."

"Olmaz," dedi Magnus. "Ve sana son bir tavsiye: Camille'den uzak dur. Savaş yaklaşıyor, Alexander, ve sadık oldukların tarafından kuşkuyla karşılanmak istemezsin. Haksız mıyım?"

Bunu söyledikten sonra sırtını dönüp uzaklaştı. Elleri cebindeydi. Yaralıymış gibi ağır adımlarla ilerliyordu ve yarası vücuduna aldığı bıçak darbesiyle ilgili değildi. Alec cadı ışığının altında onun gözden kayboluşunu seyretti.

Yaz boyunca Enstitü serindi ama şimdi kış iyice kendini göstermişken Clary içerinin sıcak olduğunu düşündü. Büyük

şamdanlar ve buzlu camlardan giren yumuşak ışık salonu aydınlatıyordu. Clary giriş kapısı arkasından kapandıktan sonra asansöre yürüdü. Birinin güldüğünü duyduğunda yolu neredeyse yarılamıştı.

Dönüp baktığında Isabelle'in eski kilise banklarından birinde oturduğunu gördü. Kız bacaklarını öndeki banka uzatmıştı. Uzun çizmeleri, dar kot pantolonu ve sol omzunu açıkta bırakan kırmızı kazağıyla hoş görünüyordu. Teninde siyah desenler vardı. Clary, Sebastian'ın kadınlarda işaret sevmediğini söylediğini hatırlayınca içi ürperdi. "Sana seslendiğimi duymadın mı?" dedi Izzy. "Bazen gerçekten gözün kararıyor."

Clary durup banka dayandı. "Kasten yapmadım."

Isabelle bacaklarını banktan indirerek ayağa kalktı. Topuklu çizmeleri nedeniyle Clary'den uzun görünüyordu. "Ah, biliyorum. Bu yüzden *kaba* demek yerine *gözün kararıyor* demeyi tercih ettim."

"Gitmemi mi ima ediyorsun?" Clary sesi titremediği için memnundu. Jace'i görmek istiyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu. Ama son bir aydır yaşadıklarından sonra Jace'in yaşadığını ve bilincinin yerinde olduğunu bilmenin daha önemli olduğunun farkındaydı. Geri kalan her şey ikincil meseleydi.

"Hayır," dedi Izzy asansöre doğru ilerlerken. Clary yanında yürümeye başladı. "Bence bütün bunlar çok komik. Sonuçta sen onun hayatını kurtardın."

Clary boğazındaki buz gibi duyguyla yutkundu. "Anlamadığım şeyler olduğunu söylemiştin."

"Var elbette." Isabelle asansör düğmesine bastı. "Bunları sana Jace anlatabilir. Aşağıya gelmemin sebebi, bilmen gereken başka birkaç şey olması."

Clary eski asansörün tanıdık gıcırtılarını dinledi. "Mesela?"

"Babam geri döndü," dedi Isabelle, Clary'ye bakmadan.

"Ziyaret için mi? Yoksa temelli mi döndü?"

"Temelli." Isabelle'in sesi sakindi ama babasının Sorgucu görevini almaya çalıştığını öğrendiğinde onun nasıl incindiğini Clary çok iyi hatırlıyordu. "Özetle Aline ve Helen, İrlanda'da olanlar konusunda başımızı belaya girmekten kurtardı. Sana yardıma geldiğimizi Meclis'e söylememiştik. Söyleseydik Meclis'in Jace'i öldürtmek üzere adamlarını göndereceğinden annem adı gibi emindi. Bunu yapmaya gönlü elvermedi. Yani sonuçta ailemiz söz konusuydu."

Clary bir şey söyleyemeden asansör geldi ve sarsılarak durdu. Isabelle'in peşinden asansöre girdiğinde Clary kıza sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Izzy'nin böyle bir şeyden hoşlanacağını hiç sanmıyordu.

"Sonra Aline, Konsül'e -yani annesine- Meclis'i bilgilendirecek zaman olmadığını, Jia'yı aramak için geride kaldığını ama hatlarda bir sorun yaşandığı için ulaşamadığını söylemiş. Anlayacağın bir tarafından yalan uydurmuş. Her neyse, onlara anlattığımız hikaye bu ve hepimiz ağız birliği

yapıyoruz. Jia'nın ona inandığını sanmıyorum ama bunun bir önemi yok. Yani Jia'nın annemi cezalandıracak hali yok ya? Bizi sorguya çekmeyeceği ve ikna olacağı tutarlı bir hikaye yeterli oldu. Hem operasyon bir felaketle sonuçlanmadı. Girdik, Jace'i aldık, karanlık Nefilimler'in çoğunu öldürdük ve Sebastian'ın kaçmasını sağladık."

Asansör yine sarsılarak durdu.

"Sebastian'ın kaçmasını sağladık," diye tekrar etti Clary. "Peki nerede olduğuna dair bir fikrimiz var mı? Boyutsal cep olarak kullandığı evini yok ettiğime göre artık kolayca izinin sürülebileceğini düşünmüştüm."

"Denedik," dedi Isabelle. "Her neredeyse hala takip yeteneklerimizin dışında bir yerlerde. Sessiz Kardeşler'e göre Lilith'in büyüsü işe yaradı. Eh, en azından güçlendi, Clary. Çok güçlendi. Cehennem Kupası ile bir yerlere sinmiş bir sonraki hamlesine hazırlandığını varsayabiliriz." Asansörün kafes kapısını açıp dışarı çıktı. "Sence senin için ya da Jace için geri gelecek mi?"

Clary tereddüt etti.

"Hemen gelmez sanırım," dedi sonunda. "Onun için bulmacanın son parçalarıydı. Önce her şey için hazırlıklarını tamamlayacaktır. Bir ordu kurmaya çalışacak, hazır olmak isteyecektir. Biz onun kazanmak istediği ödüllerden başka bir şey değiliz. Böylece yalnızlıktan kurtulacak."

"Çok yalnız olmalı," dedi Isabelle. Sesinde herhangi bir sempati yoktu, sadece gözlem yapıyordu.

Clary kabuslarına girip geceleri onu uyandıran yüzü hatırladı. Sebastian'ın yüzünü asla unutmayacaktı. *Bana kime ait olduğumu sormuştun.* "Aklın almaz," dedi.

Revire çıkan merdivenlere ulaştılar. Isabelle durup elini boynuna attı. Clary kırmızı kazağın altında iz yapan yakut kolyenin kare şeklini seçebiliyordu. "Clary..."

Clary birden tuhaf hissetti. Isabelle'e bakmamak için kazağını düzeltti.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Isabelle.

"Ne nasıl bir şey?"

"Aşık olmak," dedi kız. "Aşık olduğunu nasıl anlıyorsun? Ve birinin sana aşık olduğunu nereden anlıyorsun?"

"Şey..."

"Mesela Simon," dedi Isabelle. "Onun sana aşık olduğunu nasıl anladın?"

"Eh, aşık olduğunu söyledi."

"Aşık olduğunu söyledi?"

Clary omuz silkti.

"Peki söylemeden önce hiç hissetmedin mi?"

"Hayır, aslında hissetmedim," dedi Clary, Simon'ın aşkını ilan ettiği anı hatırlarken. "Izzy... Simon'a karşı bir şeyler hissediyorsan ya da onun sana karşı neler hissettiğini bilmek istiyorsan belki sadece ona söylemelisin."

Isabelle kolundaki hayali iplik parçasıyla oynadı. "Neyi söylemeliyim?"

"Ona karşı hislerini."

Isabelle isyan edercesine "Söyledikten sonra ne anlamı var?" dedi.

Clary başını iki yana salladı. "Tanrım. Sen ve Alec birbirinize o kadar benziyorsunuz ki!"

Isabelle'in gözleri büyüdü. "Hiç de benzemiyoruz! Tamamen farklıyız. Ben insanlarla çıkar gezerim. Alec, Magnus'la bir kez olsun dışarı çıkmadı. O kıskanır, ben hiç..."

"Herkes kıskanır," dedi Clary kesin bir şekilde. "Ve ikiniz de çok inatçısınız. Burada aşktan bahsediyoruz, Thermopylae savaşından değil. Her şeye son gözüyle bakamazsın. Duygularını içinde tutmana gerek yok."

Isabelle pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Birden uzman mı kesildin?"

"Uzman falan değilim," dedi Clary. "Ama Simon'ı çok iyi tanıyorum. Ona bir şey söylemezsen, kendisiyle ilgilenmediğini sanarak vazgeçer. Sana ihtiyacı var, Iz. Senin de ona ihtiyacın var. Ve senin ona söylemen gerekiyor."

Isabelle içini çekip hırsla basamakları tırmanmaya başladı. Clary onun söylendiğini duyabiliyordu. "Bunlar senin suçun, biliyorsun değil mi? Onun kalbini kırmasaydın..."

"Isabelle!"

"Ama kırdın."

"Simon bir sıçana dönüştüğünde onu sıçan olarak bırakmayı öneren de sendin."

"Hiç de bile."

"Tabii ki..." Clary sustu. İki yönde koridorun uzadığı üst kata çıkmışlardı. Revirin kapısının önünde parşömen renkli cüppesiyle Sessiz Kardeşler'den biri ellerini birleştirmiş duruyordu. Yüzü sanki meditasyon yapıyormuş gibi sakindi.

Isabelle abartılı bir el hareketiyle adamı işaret etti. "Al işte," dedi. "Jace'i görmek istiyorsan onu geçmek zorundasın. Sana iyi şanslar." Çizmesinin topuklarını ahşap zemine çarpa çarpa koridorda uzaklaşmaya başladı.

Clary bir nefes çekip belindeki stele uzandı. Sessiz Kardeşler'i aldatabileceği bir görünmezlik mührü olduğundan şüpheliydi ama adama uyku mührü yapacak kadar yaklaşabilirse belki...

Clary Fray. Kafasının içindeki tanıdık ses neşeliydi. Aslında bir ses değildi, daha çok bir düşünce biçimi denebilirdi. Birinin gülüşünü ya da nefes alıp verişin tanımaya benziyordu.

"Zachariah Kardeş." Stelini yine kemerine takarken ona yaklaştı. Keşke Isabelle yanında kalmış olsaydı.

Sanırım buraya Jonathan'ı görmeye geldin, dedi adam başını kaldırırken. Yüzü kapüşonundan dolayı hala gölgeliydi ama Clary onun köşeli çenesini görebiliyordu. *Kardeşler'in kesin emrine rağmen.*

"Lütfen ona Jace deyin. Kafam karışıyor."

Jonathan eski bir Gölge Avcısı adıdır, hatta ilk isimlerdendir. Herondale ailesi bu isme hep sahip çıkmıştır.

"Onun adını bir Herondale koymadı," diye itiraz etti Clary. "Gerçi babasının hançeri onda. Üzerinde S.W.H. harfleri var."

Stephen William Herondale.

Clary, Zachariah'a doğru bir adım attı. "Herondale ailesi hakkında çok bilgi sahibisiniz," dedi. "Ve bütün Sessiz Kardeşler arasında insana en çok benzeyen sizsiniz. Çoğu duygularını göstermez. Heykel gibidirler. Ama sizin duygularınız olduğu belli. Yaşadığınız hayatı hatırlıyorsunuz."

Sessiz Kardeş olmak da bir hayattır, Clary Fray. Ama Sessiz Kardeş olmadan önceki hayatımdan bahsediyorsan, evet, hatırlıyorum.

Clary derin bir iç çekti. "Hiç aşık oldunuz mu? Sessiz Kardeş olmadan önce? Uğruna ölmek isteyeceğiniz kimseniz var mıydı?"

Uzun bir sessizlik oldu. İki kişi, dedi Zachariah Kardeş. *Bazı anıları silmeye zamanın gücü yetmez, Clarissa. Bana inanmazsan arkadaşın Magnus Bane'e sorabilirsin. Sonsuzluk kayıpları unutturmaz, hatta katlanılmaz kılar.*

"Eh, benim sonsuz bir ömrüm yok," dedi Clary alçak sesle. "Lütfen Jace'i görmeme izin verin."

Zachariah Kardeş kıpırdamadı. Clary onun yüzünü hala göremiyordu, sadece kapüşonunun altından gölgeli çıkıntılar belli oluyordu. Onun dışında görebildiği tek yeri önünde birleştirdiği elleriydi. "Lütfen," diye tekrarladı.

Alec, Belediye İstasyonu'ndaki perona sıçrayıp merdivenlere ilerledi. Magnus'un gidişini, sadece tek bir düşünceyle aklından silebilmişti:

Camille Belcourt'u öldürecekti.

Merdivenleri tırmanırken belindeki melek bıçağını çekti. Buradaki loş aydınlık adeta dalgalanıyordu. Belediye Parkı'ndan kış ışığını içeri alan tavandaki buzlu camların altına geldi. Cadı ışığını cebine sokup bıçağını doğrulttu.

"Amriel," diye fısıldadığında elinde şimşek çakmış gibi parlayarak bir kılıç oluştu. Çenesini kaldırıp lobiye göz attı. Yüksek arkalıklı bank oradaydı ama Camille ortalıkta görünmüyordu. Kadın geleceğini söylemişti ama oynadığı oyundan sonra burada kalmaması şaşırtıcı değildi. Alec öfkeyle lobiyi geçip banka sert bir tekme attı. Ahşap bank gürültüyle yere çarptığında tozlar havalandı.

Köşeden bir yerden bir kıkırdama gümüş çanlar gibi çınladı.

Alec alevlerle yanan melek bıçağını sımsıkı kavrayarak oraya döndü. Köşelerdeki gölgeler yoğun ve karanlıktı, Amriel'in ışığı bile zifiri karanlığı aydınlatamıyordu. "Camille?" dedi sakin ama tehditkar bir sesle. "Camille Belcourt. Ortaya çık."

Biri tekrar kıkırdayıp gölgelerden çıktı. Camille değildi.

Küçük bir kızdı. Muhtemelen on iki ya da on üç yaşlarındaydı. İncecikti, yırtık pırtık kot pantolonunun üzerine geçirdiği pembe tişörtü kısa kolluydu. Tişörtünün üzerinde payetli bir tek boynuzlu at deseni vardı. Boynundaki uzun pembe atkının ucu kana bulanmıştı. Yüzünün alt tarafı da kanlı bir maske gibiydi. Gömleğinde de kan lekeleri vardı. Kocaman mutlu gözlerle Alec'e baktı.

"Seni tanıyorum," dediğinde Alec onun sivri dişlerini görür gibi oldu. Vampir. "Alec Lightwood. Simon'ın arkadaşısın. Seni konserlerde görmüştüm."

Alec ona bakakaldı. Bu kızı daha önce görmüş müydü? Isabelle'in zorla götürdüğü konserlerden birinde gölgeli yüzlerden birini hatırlar gibi oldu. Emin olamıyordu. Öte yandan kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Maureen," dedi. "Sen Simon'ın Maureen'isin."

Kız memnuniyetle baktı. "Evet," dedi. "Ben Simon'ın Maureen'iyim." Bir kan gölüne elini daldırmış gibi kıpkırmızı parlayan ellerine baktı. Bu insan kanı olamazdı. Koyu yakut kırmızısı. Vampir kanı. "Camille için geldin," dedi kız cıvıldayarak. "Ama o artık burada değil. Ah, hayır. O gitti."

"Gitti mi?" diye sordu Alec. "Gitti derken ne demek istiyorsun?"

Maureen kıkırdadı. "Vampir yasalarını bilirsin değil mi? Vampir klanının başını kim öldürürse yeni lider o olur. Camille de New York'taki klanının başıydı. Ah, tabii öyleydi."

"Yani biri onu öldürdü mü?"

Maureen mutlu bir kahkaha attı. "Biri değil, aptal," dedi. "Ben öldürdüm."

Revirin kemerli mavi tavanında rokoko tarzı resimler vardı. Ellerinde altın kurdeleler uçuşan minik Eroslar ve bembeyaz bulutlar... Odanın iki yanına dizilen metal karyolalar ortada

geniş bir koridor oluşturuyordu. İki yüksek pencere berrak kış güneşini içeri alıyor, soğuk odayı bir nebze olsun ısıtıyordu.

Jace yataklardan birinde sırtını diğer yataklardan topladığı yastık yığınına yaslamış oturuyordu. Kot giymişti, düğmelerini iliklemediği gömleğinin altından gri tişörtü görünüyordu. Dizlerinin arasına bir kitap yerleştirmişti. Clary içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı ama bir şey demedi.

Clary'nin kalp atışları hızlandı. Sessizlik neredeyse bunaltıcıydı. Yatağın ayakucuna gelip ellerini demire yerleştirene kadar Jace gözleriyle onu takip etmişti. Clary onun yüzünü süzdü. Genç adamı Jace yapan tarifsiz yüz hatlarını kağıda geçirmeyi defalarca denemişti ama gözüyle gördüğünü asla çizime dökememişti. İşte şimdi karşısındaydı, Sebastian'ın kontrolünde olduğu zaman diliminden farklı olarak yine tamamen kendisiydi.

Elleriyle demiri sıktı. "Jace..."

Jace, altın rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sen... Sessiz Kardeşler içeri girmene izin mi verdi?"

"Tam sayılmaz."

Genç adamın dudaklarının kenarında bir kıvrım belirdi. "Yani içeri girmek için kafalarına tahtayla mı vurdun? Meclis böyle şeyleri hiç hoş karşılamıyor, biliyorsun."

"Of yaa. Geçmişimi yüzüme vurma fırsatını asla kaçırmıyorsun, değil mi?" Yanına oturmak için yatağa gitti. Bacaklarının titrediğini belli etmek istemiyordu.

"Kaçırmamayı öğrendim," dedi Jace kitabını yana bırakırken.

Her bir kelimesi birer tokat gibiydi. "Canını yakmak istemedim," dedi Clary. Sonra sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Özür dilerim."

Jace yatakta doğrulup bacaklarını aşağı sarkıttı. Birbirlerinden uzak sayılmazlardı, aynı yatakta oturuyorlardı ama genç adamın uzak durmaya çalıştığı belliydi. Clary bunu hissedebiliyordu. Altın rengi gözlerinin arkasında belli etmemeye çalıştığı tereddüdünü seziyordu. Ona dokunmak istedi ama kendini tuttu, konuşurken sesi titremesin diye çabalamak zorunda kaldı. "Canını hiç yakmak istemedim. Ve sadece Burren düzlüğünde olandan bahsetmiyorum. Gerçek senken bana ne istediğini söylediğinden beri canını yakmayı hiç istemedim. Seni dinlemeliydim, tek düşünebildiğim seni kurtarmak, seni oradan çıkarmaktı. Meclis'e teslim olacağını söylediğinde seni dinlemedim ve bu yüzden ikimizin de sonu neredeyse Sebastian gibi olacaktı. Ve kılıcı sana sapladığımda... Alec ve Isabelle o kılıcın aslında Sebastian için olduğunu söylemiştir herhalde. Fakat kalabalıkta ona ulaşamıyordum. Ulaşamadım işte. Aklıma Sebastian'ın etkisi altında yaşamaktansa ölmeyi tercih ettiğini söylemen geldi." Sesi çatladı. "Bunu gerçek senken söylemiştin. Yeniden onun etkisi altına girdiğinde sana soramazdım. Sadece tahminde bulunabilirdim. Sana öyle saldırmanın ne kadar korkunç olduğunu bilemezsin. Ölebileceğini biliyordum, üstelik benim sapladığım kılıçla olacaktı. Ben de ölümü tercih edebilirdim ama hayatının riskini göze almamı isteyebileceğini düşündüm. Dahası,

sana bir kez ihanet etmişken bunu yapmak boynumun borcuydu. Ama tahminimde yanılmış olsaydım..." Sustuğunda Jace bir şey söylemedi. Clary'nin midesi bulanıyordu, her an kusabilirdi. "Çok özür dilerim. Yaptığımı affettirmenin hiçbir yolu yok. Ama bilmeni istedim. Özür dilemek istedim."

Yine sustuğunda aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı, ip gibi gerildi.

"Artık bir şey söyleyebilirsin," diye patladı sonunda Clary. "Aslında bir şey söylersen gerçekten müthiş olur."

Jace inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. "Dur bakalım, doğru anlamış mıyım?" dedi. "Buraya benden özür dilemeye mi geldin?"

Clary afalladı. "Tabii ki."

"Clary," dedi genç adam, "sen benim hayatımı kurtardın."

"Seni kılıçla yaraladım. Hem de devasa boyutlarda bir kılıçla. Alev aldın."

Jace'in dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Tamam," dedi. "Aramızdaki sorunlar başka çiftlerin yaşadıklarından farklı olabilir." Clary'nin yüzüne dokunmak istiyormuş gibi elini kaldırdı, sonra çabucak indirdi. "Seni duydum," dedi daha yumuşak bir sesle.

"Ölmediğimi söylerken, gözlerimi açmamı isterken seni duydum."

Clary'ye saatler sürmüş gibi gelen dakikalar boyunca sessizce bakıştılar. Onu tamamen kendi olarak görmek güzeldi. Birkaç dakika önce her şeyin korkunç bir şekilde gelişebilece-

ğine dair hissettiği endişeler neredeyse silinmeye yüz tutmuştu. Sonunda Jace yine konuştu.

"Sana neden aşık olduğumu sanıyorsun?"

Bu ondan duymayı bekleyebileceği en son şeydi. "Bence... Bu hiç adil bir soru değil."

"Bence gayet adil," dedi Jace. "Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun, Clary? Arkadaşını kurtarmak için vampirlerle dolu bir otele dalan kızı? Savaşın dışında kalmaktan nefret ettiği için bir Geçit yaratarak İdris'e giden kızı tanımadığımı mı sanıyorsun?"

"O zaman bana bağırmıştın."

"Kendime bağırıyordum," dedi Jace. "Birbirimize o kadar çok benziyoruz ki. İkimiz de gözü karayız. Harekete geçmeden önce durup düşünmüyoruz. Sevdiklerimiz için her şeyi yaparız. Ve bu benzerlikleri sende görene kadar, beni sevenler için hareketlerimin ne kadar korkunç olabileceğini anlamamıştım. Bana izin vermezsen seni nasıl koruyabilirdim ki?" Öne eğildi. "Bu arada son söylediğim retorik bir sorudur."

"Güzel. Çünkü benim korunmaya ihtiyacım yok."

"Böyle diyeceğini biliyordum. Mesele şu ki bazen ihtiyacın oluyor. Bazen benim de oluyor. Birbirimizi korumamız gerekiyor ama her şeyden değil. Gerçeklerden korunamayız. İnsanları kendileri olmalarına izin vererek sevmek gerekiyor."

Clary ellerine baktı. Uzanıp ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Sanki hapishanede birini ziyarete gelmişti, çok

yakından gayet net görebiliyordu ama aralarındaki kırılmaz cam yüzünden birbirlerine dokunamıyorlardı.

"Sana aşık oldum," dedi Jace. "Çünkü tanıdığım en cesur insanlardan birisin. Bu durumda, sırf seni seviyorum diye senden cesur olmamanı nasıl isteyebilirim?" Parmaklarını saçlarından geçirdiğinde Clary perçemlerini düzeltmemek için kendini zor tuttu. "Benim için geldin," diye devam etti genç adam. "Herkes çoktan vazgeçmişken, vazgeçmeyenler de ne yapacaklarını bilemezken sen beni kurtardın. Neler yaşadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerinde gölgeler belirdi. "Sana kızgın olabileceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"O zaman neden beni görmek istemedin?"

"Çünkü..." Jace derin bir iç çekti. "Tamam, bu soruyu sormakta haklısın ama bilmediğin bir şey var. Kullandığın kılıç... Raziel'in Simon'a verdiği..."

"İhtişam," dedi Clary. "Başmelek Mikail'in kılıcı. Olaydan sonra yok oldu."

"Yok olmadı. Cennet ateşi onu yuttuktan sonra geldiği yere geri gitti." Jace hafifçe gülümsedi. "Yoksa Mikail, en sevdiği kılıcının bir dostu tarafından bir avuç düşüncesiz insana verildiğini öğrenseydi, Melek Raziel'in bir açıklama yapması çok zor olacaktı. Neyse, konuyu dağıtmayayım. Kılıç sıradan bir ateşle yanmadı."

"Bunu tahmin etmiştim." Clary, Jace'in uzanıp onu kollarının arasına almasını diliyordu. Ama Jace hala aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyormuş gibi görünüyordu, o yüzden

oturduğu yerden kıpırdamadı. Ona bu kadar yakınken dokunamamak içini sızlatıyordu.

"Keşke bu kazağı giymeseydin," diye mırıldandı Jace.

"Ne?" Clary kazağına baktı. "Bu kazağı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum," derken Jace başını iki yana salladı. "Neyse, önemli değil. Şu ateş... Cennetin ateşiydi. Yanan çalı, alevler ve kükürt, İsrail'in evlatları önünde beliren ateş sütunu... Bu tür bir ateşten bahsediyoruz. Öfkemle harlanan ateşler *en derin cehennem çukurlarını kavursun ve dünya büyüyerek yansın, dağlardan akan pınarlar alev alsın.* Lilith'in bana yaptığını yakan böyle bir ateşti." Gömleğini kaldırdı. Clary onun kalbinin üzerinde işaret olmadığını görünce nefesini tuttu. Kılıcın açtığı yaradan da sadece belli belirsiz bir iz kalmıştı.

Dokunma isteğiyle elini uzattı ama Jace başını sallayarak geri kaçtı. Clary öyle incindi ki yüzü kıpkırmızı kesildi, o sırada gömleğini indiren Jace'ten bu halini saklayamadı. "Clary," dedi genç adam. "O ateş... O ateş hala içimde."

Clary ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Jace derin bir nefes alıp ellerinin üstünü gösterdi. Clary uzun ince parmaklarına, sağ elinde açık renk yara izlerine dönüşen falcılık mührüne baktı. Genç adamın elleri hafiften titremeye başlamıştı, sonra Clary'nin gözleri önünde inanılmaz bir şekilde şeffaflaştı. Tıpkı yanmaya başlamadan önceki İhtişam Kılıcı gibiydi. Sanki yanmaktan kararmış altın derisinin altına hapsolmuştu, cama benziyor, camlaşıyordu. Şeffaf

derinin altında ateşten tendonlarla birbirine bağlanan altın kemikler çıplak gözle görülebiliyordu.

Clary, Jace'in sertçe içini çektiğini duydu. Genç adam başını kaldırdığında gözleri buluştu. Gözleri altın rengindeydi. Aslında hep öyleydi ama Clary onun gözlerindeki altın rengini hiç bu kadar canlı ve alevli görmediğine yemin edebilirdi. Jace zorla nefes alıp veriyor, yanaklarında ter damlaları beliriyordu.

"Haklısın," dedi Clary. "Yaşadığımız sorunlar diğer çiftlerin yaşadıklarından gerçekten çok farklı."

Jace inanamıyormuş gibi ona baktı. Yavaşça yumruklarını sıktığında ateş kayboldu. Elleri hiç zarar görmemiş gibi tanıdık görünüyordu şimdi. Boğuluyormuşçasına gülerken "Bütün diyeceğin bu mu?" diye sordu.

"Hayır. Daha söyleyeceğim çok şey var. Neler oluyor? Ellerini artık silah olarak kullanabilecek misin? İnsan-meşaleye mi dönüşüyorsun? Hemen açıklamaya başlasan..."

"İnsan-meşalenin ne olduğunu bilmiyorum ama...Pekala, beni dinle. Sessiz Kardeşler içimde cennet ateşini taşıdığımı söyledi. Damarlarımda, ruhumda cennet ateşi taşıyorum. İlk uyandığımda sanki ateşi soluyormuşum gibi hissettim. Alec ve Isabelle bunun kılıcın geçici bir etkisi olduğunu düşünmüştü ama geçmedi. Sonra Sessiz Kardeşler incelemeye geldiğinde Zachariah Kardeş bunun ne kadar süreceğini bilmediğini söyledi. Ve onu yaktım. Bunu söylerken elime dokunmuştu ve içimden kopan bir enerji dalgası onu yaktı."

"Kötü mü yaktı?"

"Hayır. Yüzeysel bir yanık. Yine de..."

"Demek bu yüzden bana dokunmuyorsun," dedi Clary durumu kavrayınca. "Beni yakmaktan korkuyorsun."

Jace başıyla onayladı. "Hiç kimse daha önce böyle bir şey görmemiş, Clary. Hem de hiç. Kılıç beni öldürmedi. Ama geride ölümcül bir şeyin parçasını bıraktı. Öyle güçlü bir şey ki sıradan bir insanı, hatta Gölge Avcıları'nı istemeden öldürebilirim." Derin bir iç çekti. "Ateşi nasıl kontrol edebileceğim ya da nasıl kurtulabileceğim üzerine Sessiz Kardeşler çalışmaya başladı. Ama tahmin edeceğin üzere, öncelikleri arasında birinci sırada değilim."

"Çünkü Sebastian konusu daha önemli. Evi yok ettim ama başka kaçış yolları olduğundan eminim ve..."

"Bir sürü başka planları, bir sürü saklanma yerleri var. Ne olduklarını, nerede olduklarını bilmiyorum. Bana hiç söylemedi." Öne eğildiğinde Clary onun gözlerinde oynaşan renkleri görebiliyordu. "Uyandığımdan beri Sessiz Kardeşler yanımdan ayrılmadı. Onlara zarar vermemesi için yeni Gölge Avcıları'na düzenledikleri ayini bana da yaptılar. Sonra zihnimin içine girip Sebastian'la ilgili en küçük bilgi kırıntılarını bile toplamaya çalıştılar. Ama..." Jace öfkeyle başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Burren düzlüğündeki ayin sırasında planlarını biliyordum fakat sonrasında ne yapacağına ya da nereden saldırmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok. İblislerle işbirliğine gittiğini bildikleri için, özellikle İdris

çevresindeki kalkanları güçlendirmeye başladılar. Yine de bilemeyeceğimiz çok önemli bir şeyi gözden kaçırdığımızı hissediyorum."

"Zaten bir şey bilmiyordun, Jace. Bilseydin planlarını değiştirmek zorunda kalırdı," diye itiraz etti Clary. "Seni kaybettiğini biliyor. İkiniz birbirinize bağlıydınız. Kılıcı sana sapladığımda onun çığlığını duydum."

Ürperdi. "Korkunç bir çığlıktı, kayıp bir ruhun çığlığıydı. Bence tuhaf bir şekilde seni önemsiyordu. Ve olan biten ne kadar korkunç olursa olsun, ikimiz için faydalı bir sonuç ortaya çıktı."

"O neymiş?"

"Onu anlayabiliyoruz. Yani başka herkesten daha iyi anlayabiliyoruz. Ve planlarını değiştirse bile bunu değiştiremez."

Jace yavaşça başını salladı. "Başka kimi anlamaya başladığımı biliyor musun? Babamı."

"Valen... Hayır..." Clary genç adamın yüzünde beliren ifadeye baktı. "Stephen'dan bahsediyorsun."

"Mektupları okudum. Amatis'in verdiği kutunun içindeydiler. Bilirsin işte, öldükten sonra okumam için bir mektup yazmış. Ondan daha iyi bir adam olmamı istiyor."

"Öylesin," dedi Clary. "O evde yine kendin olduğunda, doğru olanı yapmak için hayatını ortaya koymaya hazırdın."

"Biliyorum," dedi Jace yara izleriyle dolu parmaklarına bakarak. "Zaten tuhaf olan da bu. Biliyorum. Kendimden her zaman şüphe etmişimdir ama şimdi farkı biliyorum.

Sebastian'la aramızdaki farkları. Valentine'la aramızdaki farkları. Hatta ikisi arasındaki farkları bile biliyorum. Valentine doğru olanı yaptığına gönülden inanıyordu. İblislerden nefret ediyordu. Sebastian ise işbirliği yapan karanlık Gölge Avcıları ordusunu mutlulukla yönetecek, sıradan insanların iblisler tarafından katledilmesini seyredecekti. Valentine hala insanları korumanın Gölge Avcıları'nın asli amacı olduğuna inanıyordu, Sebastian ise onların birer böcek olduğunu düşünüyor. Kimseyi korumak gibi bir derdi yok. Tek derdi, istediği şeyin hemen olması. Ve duygu adına sahip olduğu tek şey, engellendiğinde öfkeden köpürmek."

Clary meraklandı. Sebastian'ın Jace'e, hatta kendisine bakışını görmüştü. Gözlerinde kapkaranlık bir boşluğun yalnızlığı yankılanıyor gibiydi. Yalnızlık, güç arzusuna bile baskın geliyordu. Sevginin kazanılan bir şey olduğunu anlamaya çalışmadan, ihtiyaç duyduğu sevgi ve yalnızlıktı onu yönlendiren.

"Eh, o zaman onu engellemeye devam edelim," demekle yetindi Clary.

Jace'in yüzünde bir gülümsemenin hayaleti oynaştı. "Senden yine bu savaşın dışında kalmanı isteyeceğimi biliyorsun, değil mi? Acımasız bir savaş olacak, Clary. Meclis'in bile anlayamayacağı kadar acımasız bir savaş."

"Ama beni dışında bırakmayacaksın," dedi Clary. "Çünkü büyük aptallık etmiş olursun."

"Mühür gücüne ihtiyacımız olduğu için mi?"

"Eh, o da var tabii... Ama az önce söylediklerini kendi kulağın duymuyor mu? Hani birbirimizi koruma meselesi?"

"O konuşmayı sen gelmeden önce aynanın önünde hazırladığımı bilmeni isterim."

"Peki ne demeye çalışıyordun?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Jace. "Yine de konuşurken çok iyi göründüğümü biliyorum."

"Tanrım, başkasının kontrolü altındayken gerçek senin ne kadar sinir biri olduğunu unutmuştum," diye söylendi Clary. "Beni her şeyden koruyamayacağını az önce itiraf ettiğini hatırlatmama gerek var mı? Birbirimizi korumanın tek yolu birlikte olmamız. Sorunlarla birlikte yüzleşmemiz. Birbirimize güvenmemiz." Genç adamın gözlerinin içine baktı. "Sebastian'ı ihbar etmek için Meclis'e gitmene engel olmamalıydım. Aldığın karara saygı duymalıydım. Ve sen de benim kararıma saygı duymalıydın. Çünkü uzun süre birlikte olacağız ve bunu sürdürebilmemizin tek yolu bu."

Jace'in eli battaniyenin üzerinde onunkine doğru kaydı. "Sebastian'ın etkisi altında olmak..." diye başladı söze boğuk bir sesle, "şimdi kabus gibi geliyor. Akıl hastanesini andıran o ev, annen için alınmış kıyafetlerle dolu o dolap..."

"Demek hatırlıyorsun." Clary neredeyse fısıltıyla konuşmuştu.

Parmak uçları birbirine değdiğinde neredeyse yerinden sıçrıyordu. Jace ona dokunduğunda ikisi de nefeslerini tuttu. Clary onun yavaşça gevşeyen omuzlarını ve rahatlayan yüzü-

nü seyrederken kıpırdamadı. "Her şeyi hatırlıyorum," dedi genç adam. "Venedik'teki sandalı. Prag'daki kulübü. Paris'te kendim olduğum geceyi."

Clary yüzünün yandığını hissetti.

"İkimizden başka kimsenin anlayamayacağı şeyler yaşadık," diye devam etti Jace. "Ve fark ettim ki beraberken kesinlikle çok daha iyiyiz." Gözleri birleşti. Solgun tenine rağmen gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Sebastian'ı öldüreceğim," dedi. "Bana ve sana, Max'e yaptıkları için onu öldüreceğim. Yaptıkları ve yapacakları için onu öldüreceğim. Meclis cesedini istiyor, peşine düşeceklerdir. Ama onun ipini çeken ben olacağım."

Clary bunun üzerine elini uzatıp genç adamın yanağına dokundu. Jace gözlerini yumup titredi. Clary teninin sıcak olacağını sanmıştı ama parmaklarının altındaki serinliği hissedebiliyordu.

"Peki onu öldüren ben olursam?"

Jace'in bal rengi gözleri Clary odaya girdiğinden beri ilk defa yine bal kıvamında bütün vücudunda dolaştı. Rüzgardan dağılan saçlarını, çizmelerini, yüzünü süzdü. Bakışları yine birleştiğinde Clary'nin ağzı kurudu.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Jace. "İlk tanıştığımızda tenine bir mühür yapmanın seni öldürmeyeceğinden yüzde doksan emin olduğumu söylemiştim, sen de beni tokatlamış ve tokadın kalan yüzde on için olduğunu söylemiştin."

Clary başıyla onayladı.

"Her zaman bir iblis tarafından öldürüleceğimi düşünmüştüm," diye devam etti Jace. "Ya da kafayı sıyırmış bir Aşağı Dünyalı tarafından. Ya da belki bir savaşta öleceğimi sanıyordum. Şimdi anlıyorum ki seni öpememek beni her an öldürebilir."

Clary kuruyan dudaklarını yaladı. "Eh, zaten beni öptün."

Jace elini uzatıp kıvırcık saçlarını parmaklarının arasına aldı. O kadar yakın duruyordu ki Clary genç adamın vücudundan yayılan sıcaklığı, teninden ve saçlarından yayılan sabun kokusunu alabiliyordu. "Yetmez," dedi kızın saçları parmaklarının arasından kayarken. "Hayatımın geri kalanı boyunca günün her saniyesi seni öpsem bile yetmez."

Başını eğdi. Clary de başını kaldırıp ona baktı. Paris aklından çıkmıyordu. Oradayken sanki ona son kez sarılıyormuş gibi sarılmıştı. İşler yolunda gitmeseydi bir daha hiç sarılamayabilirlerdi... Dudaklarının tadı nefes gibiydi. Şimdi de genç adamın nefeslerini duyabiliyor, kirpiklerini yanağında hissedebiliyordu. Dudaklarının arasındaki milimlik mesafe sonunda kapandı ve hafifçe birbirine sürtündü. Birbirlerine sokulurlarken...

Clary aralarında bir kıvılcım çaktığını hissetti. Acı veren bir kıvılcım değildi, daha çok statik elektrik gibi bir şeydi. Jace hemen geri çekildi. Kıpkırmızı kesilmişti. "Bunu kontrol etmek için daha çok çalışmamız gerekecek."

"Tamam."

Jace nefes nefese önüne bakıyordu. "Sana vermek istediğim bir şey var."

"Ben alacağımı aldım."

Bunu duyunca genç adam bakışlarını yine Clary'nin yüzüne kaldırdı ve neredeyse gönülsüzce sırıttı. "Ondan bahsetmiyorum." Gömleğinin yakasından elini daldırdı ve kolyesinin ucundaki Morgenstern yüzüğünü çıkardı. Kolyeyi başının üzerinden çekip yavaşça Clary'nin avcuna bıraktı. Metal teninde ısınmıştı. "Alec, Magnus'tan alıp bana getirdi. Tekrar takar mısın?"

Clary kolyeyi avcunda sıktı. "Her zaman."

Jace'in sırıtışı yumuşak bir gülümsemeye dönüştü, cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi Clary'nin omzuna dokundu. Nefesini tutmuştu ama öne eğilmedi. Başta kımıldamadan oturuyordu, sonra gerginliği yavaşça azaldığında birbirlerine sokuldular. Ne sıcak ne de ağır bir kucaklaşmaydı, daha çok candan ve tatlıydı.

Genç adam öksürerek boğazını temizledi. "Paris'te neredeyse yapmak üzere olduğumuz şey var ya?"

"Eyfel Kulesi'ne çıkamadık, ondan mı bahsediyorsun?"

Jace kızın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Beni zorda bırakmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, değil mi? Neyse, önemli değil. Senin bu halini de seviyorum. Paris'te yapmak üzere olduğumuz şu 'diğer' şey... Sanırım uzun bir süre olmayacak. Tabii öpüşürken bebeğim-her-yerimi-ateş-sardı kıvamına gelip kelime anlamıyla tam bir ucubelik yaşamak istemiyorsan."

"Öpüşmek de mi yok?"

"Eh, muhtemelen öpüşürüz. Ama ötesi..."

Clary yanağını onunkine hafifçe sürttü. "Senin için sorun değilse benim için de sorun değil."

"Benim için elbette büyük sorun. Genç bir adamım. Magnus'un Peru'dan neden sınır dışı edildiğini öğrendiğimden beri başıma gelen en kötü şey bu." Gözleri yumuşadı. "Ama bu aramızda hiçbir şeyi değiştirmez. İçimde hep bir şeylerin eksik olduğunu hissettim ve bu eksiğimi seninle tamamlıyorum, Clary. Tanrı olsa da olmasa da kendi başımıza olduğumuzu söylediğimi biliyorum. Ama seninleyken yalnız değilim."

Gözyaşlarını saklamak için Clary gözlerini yumdu. Uzun süredir ilk defa sevinç gözyaşı döküyordu. Her şeye rağmen, Jace'in elleri ona dokunmaya çekinirken bile hissettiği huzur ve rahatlama başka her şeyi silip atıyordu. Sebastian'ın nerede olabileceği, önlerinde uzanan bilinmez gelecek... Hiçbirinin önemi yoktu. Birlikteydiler ve Jace yine kendisiydi. Genç adamın başını çevirip yavaşça başını öptüğünü hissetti.

"Şu kazağı keşke giymeseydin," diye fısıldadı kulağına Jace.

"Sana antrenman oluyor işte," dedi Clary dudaklarını onun tenine dayarken. "Yarın file atletimi giyeceğim."

Genç adamın sıcak ve tanıdık kahkahası kulaklarında çınladı.

"Enoch Kardeş," dedi Maryse masadan kalkarken. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederiz." Zachariah Kardeş de daha önce gelmişti.

Jace meselesi mi, diye sordu Zachariah. Maryse onu tanımasa, zihinsel sesinde küçük bir endişe tınısı olduğunu düşünürdü. *Bugün onu birçok kez ziyaret ettim. Durumunda bir değişiklik yok.*

Enoch cüppesinin altından kımıldandı. *Ben de cennet ateşiyle ilgili arşivleri ve kadim belgeleri gözden geçirdim. Geçebileceğine dair birkaç bilgiye rastladım ama sabırlı olmak gerekiyor. Bizi aramanıza gerek yok. Yeni bir gelişme olursa biz sizi ararız.*

"Konu Jace değil," dedi Maryse. Masanın arkasından çıkarken topukları kütüphanenin taş zemininde tıkırdıyordu. "Bu tamamen başka bir şey." Yere baktı. Kütüphanenin normalde halısız zemininde şimdi özensizce serilmiş bir halı vardı. Üstelik düz de durmuyordu, sanki bir şeyin üzerini örtmek için kullanılmıştı. Altında bir kabarıklık vardı. Kupa, Kılıç ve Melek şekilleri belli oluyordu. Maryse eğilip halıyı bir kenarından tutarak kaldırdı.

Sessiz Kardeşler elbette nefeslerini tutmadılar; böyle sesler çıkaramazlardı. Ama Maryse'in zihni şok ve dehşetin kakofonisiyle doldu. Enoch Kardeş bir adım gerilerken Zachariah sanki gördüğü şeyden gözleri zarar görecekmiş gibi uzun parmaklı elini yüzüne götürdü.

"Sabah burada değildi," dedi Maryse. "Öğleden sonra geri döndüğümde buldum."

Başta kütüphaneye bir şekilde girip ölen büyük bir kuş olduğunu sanmıştı. Yüksek pencerelerden birine çarpıp boy-

nunu kırmış olabilirdi. Ama yaklaştığı anda neye baktığını anlamıştı. Yüreğine bir ok gibi saplanan umutsuzluğu, sendeleyerek pencereye doğru gerileyişini, bir an için midesinin bulandığını söylemesine gerek yoktu.

Bir çift beyaz kanat gözlerinin önünde rengarenk ışıldıyordu. Aslında beyaz olduğu söylenemezdi, beyaz alaşımı bir renkti: Parlak gümüş, eflatun, lacivert... Her bir tüy altınla çevrelenmişti. Ve kanatların ortasında kırık kemik parçaları ve kopmuş kas lifleri bütün çirkinliğiyle görülebiliyordu. Melek kanatlarıydı bunlar. Bir meleğin bedeninden canlı canlı koparılıp alınmıştı. Melek kanı altın bir sıvı gibi döşemeye bulaşmıştı.

Kanatların üzerinde New York Enstitüsü'ne yazılmış bir kağıt vardı. Maryse banyoya gidip yüzüne su çarptıktan sonra geri dönmüş, mektubu okumuştu. Kısa bir mektuptu, hatta tek bir cümleden oluşuyordu. Ve altındaki imza fazlasıyla tanıdıktı. Güçlü ve düzenli el yazısı, kıvrımlı harfler Valentine'ın kişiliğini yansıtıyordu. Ama imza Valentine'ın değildi. Mektup oğlundan geliyordu.

Jonathan Christopher Morgenstern.

Maryse mektubu Zachariah Kardeş'e uzattı. Adam alıp kağıdın üzerine özenle yazılmış eski Yunanca kelimeyi okudu.

Erchomai, yazıyordu.

Geliyorum.

NOTLAR

Bölüm 2'de bahsettiğim tişört yazısını arkadaşım Jeph Jacques'tan esinlendim.

Bölüm 11'de Magnus'un Azazel'i çağırmak için okuduğu metin, Christopher Marlowe'un yazdığı *Doktor Faustus'un Trajik Geçmişi* kitabından alınmıştır.

Bölüm 17'de Magnus'un kamyonette dinlediği şarkının sözleri, Elka Cloke'un "Alack, for I Can Get No Pay" adlı şarkısından sanatçının izniyle kullanılmıştır.

Teşekkürler

Her zamanki gibi öncelikle aileme teşekkür etmek istiyorum; kocam Josh, annem ve babam, Jim Hill ve Kate Connar, Melanie, Jonathan ve Helen Lewis, Florence ve Joyce.

Kitabı ilk okuyan eleştirmenlerim Holly Black, Sarah Rees Brennan, Delia Sherman, Gavin Grant, Kelly Link, Ellen Kushner ve Sarah Smith'e teşekkürler. Sahneleri tasarlamama yardımcı olan Holly, Sarah, Maureen Johnson, Robin Wasserman, Cristi Jacques ve Paolo Bacigalupi'ye özel olarak teşekkür ederim. Maureen, Robin, Holly, Sarah... Bütün mızmızlanmalarıma katlandınız, siz benim yıldızlarımsınız. Fransızca çevirilerde yardımcı olan Martange'a ve Magnus'un Alec'e ayrılırken söylediği sözlere yardım eden Endonezyalı hayranlarıma teşekkürler. Wayne Miller her zamanki gibi Latince çevirilerde çok yardımcı oldu. Aspasia Diafa ve Rachel

Kory ise eski Yunanca konusunda yardımlarını esirgemedi. Temsilcim Barry Goldblatt ve editörüm Karen Wojtyla'dan paha biçilmez yardımlar aldım. Karen'in suç ortağı Emily Fabre'yi unutmayacağım. Harika kapak tasarımı için Cliff Nielson ve Russel Gordon'a teşekkür ederim. Ve sihrin gerçekleşmesini sağlayan Simon and Schuster and Walker Books ekibine çok teşekkürler.

Kayıp Ruhlar Şehri, *Fransa'da bulunan Gouli şehrinde Scrivener programıyla yazıldı.*

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)